Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Preces - Cod. Reuchlin 11

Ibn Ḥasdai, Avraham ben Shemuʾel

[S.l.], [15. Jahrh.]

urn:nbn:de:bsz:31-100959

Visual Library

Tefillim
vn
Orationes

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

Reuchlin 11

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

ברוך אתה יי׳ אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו על
מילת בנים׳ ברוך אתה יי׳ אלהינו מלך העולם אשר יצר
את האדם בצלמו ובדמות בנין נקבים חלולים לתוכו ויקו
ודועך לפני שאין כבודך שאם יפסק אחד מהם או יסתם אחד מה
מ׳ אפשר להתקיים ולעמוד לפניך אפילו שעה אחת ברוך אתה
רופא חולי כל בשר ומפליא לעשות׳ אלהי׳ נשמה שנתת בי טהורה
אתה בראתה בי אתה יצרתה בי ואתה נפחתה בי ואתה משמרה
בקרבי ואתה עתיד ליטלה ממני ולהחזירה בי לעתיד לבא כל זמן
שהנשמה בקרבי מודה אני לפניך יי׳ אלהי׳ ואלהי אבותי רבון כל
המעשים אדון כל הנשמות ברוך אתה יי׳ המחיה נשמות לפגרים
מתים׳ באילה שלא עשאני גוי׳ באילה שלא עשאני עבד
באילה שלא עשאני אשה באילה מעביה שפלים׳
באילה פקח עורים׳ באילה זוקף כפופים׳
באילה מתיר אסורים׳ באילה סומך נופלים׳
באילה רוקע הארץ על המים׳
באילה אשר הכין משעדי גבר׳ באילה שעשיתני כרצונו׳
באילה אזר ישראל בגבורה׳ באילה עטר ישראל בתפארה׳
באילה נותן ליעף כח׳ באילה המשביע לרעבים
ומגמה לעמלים׳ יהי רצון מלפניך יי׳ אלהי ואלהי אבותי ש
שתגלה בתורתך ודבקני במצותיך ואל תביאני לא לידי חט ל
ולא לידי עון ולא לידי עצבון ולא לידי בזיון ואל שלוט בי יצר הרע
ותרחיק מאדם רע ודבקני ביום טוב ותנני היום ובכל יום ויום
לחסד ולחנינים בעיניך ובעיני כל רואי׳ כי׳ אתה חנון וחסדים עשה
עמנו ישר׳ יהי רצון מלפניך יי׳ אלהי ואלהי אבותי שתצילני
היום ובכל יום ויום מעזות פנים ומאדם רע ומשכן רע ומשעה רעה
ומגזיר רע ומחבר רע ומשטן המשחית
ומדינה של גיהנם ומדין קשה ומדבר קשה בן ברית ובן
שאינו בן ברית׳ רבון כל העולמים כי לא על צדקותינו
אנחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על רחמיך הרבים גם אנו ונה
ונה חיינו ונה ימינו שנתינו ונה עדיקים ונה כחינו ונה בחורינו
ונה שוברי לפניך יי׳ אלהי ואלהי אבותינו הלא כל הגבורים

באילה אשר נתן לשכוי בין יום ובין לילה

ורחמים חסד עובים

רע

כאין לתבך ואשתי השם כלא היו והמנים כבלי ידע ובחשם כבלי
השכל כי כל מעשיהם תהו וימי חייהם הבל לפניך ומותר האדם
מן הבהמה אין כי הכל הבל.. אבל אתה עתה כבר פריתך בני
אברהם אוהבך שנשבעת לו בהר המוריה זרע יצחק יחידו שלא
שנעקד עליך ויזכה עבת יעקב עבד כבורך ומאהבתך שאהבת
אותו ומשמרתך ששמרתה בו וקראת את שמו ישר ויתורון..
לפיכך אנו מודים לך והורות לך ומשבחך ומברך ומקדש שמך ומתן ל
שבחך והוריה לשמך אשרינו מה טוב חלקינו ומה נעים גורלנו ומה
יפה ירושתנו אשרינו שאנו משכימים ומערבים ערב ובקר בכל יום
פעמים ואומרים שמע ישר׳ ל׳ אלהינו ל׳ אחד.. אתה הוא עד
שלא נברא העולם ואתה הוא משנברא העולם אתה הוא בעולם הזה
ואתה הוא לעולם הבא קדש שמך עליקדישי שמך קדש ל׳ שמך
בעולמך וכישועתך תרום ותאבה קרבנו קרבנו לפניך אתה ל׳ וקדש שמך
בקדשים.. אתה הוא ל׳ אלהינו בשמים ובארץ הבשמים
העליונים אתה הוא הראשון ואתה הוא אחרון ומבלעדיך אין
אלהים קבץ קיץ מארבע כנפות הארץ יכירו וידעו כל בני
עולם כי אתה אלהים לבדך בכל ממלכות הארץ אתה עשיתה את
השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בם ומי בכל מעשה
ידיך שליונים ותחתונים שיאמר לך מה תעשה אביו שבשמים
שבשמים לעשה עמנו כמבטחו שמך הגדול שנקרא עליו וקיים
לנו מה שכתוב כאשר הביא אביו אתכם ובעת ההיא קבצי
אתכם כי אקן אתכם לשם ולתהילה לכל עמי הארץ בשובי
את שבותיכם לעיניכם אמר ל׳.. באמת אמר קדשנו
בעצמו ועמנו לעסוק בדברי תורה. הביט נא ל׳ אלהינו
את דברי תורתך בפינו ובפיות שמך בית ובית אנחנו
ומאמינים ומאמינים שמך בית ישר׳ כולנו יודעי שמך ולומדי
תורתך באי המדרש תורה לעמו ישר׳.. באמת אשר
בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו באי כולנו ל׳
התורה.. ויבר ל׳ אל משה לאמר עמד את בני ישר׳
ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחחי תשמרו

3

והקריב לה כמנחתו ואמרת להם זה האמה אשר תקריב לה׳ כבשים
בני שנה תמימים שנים ליום עולה תמיד את הכבש אחד תעשה
בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים ושמרת המים אלה
לנחה כלולה בשמן כתית רביעית ההין שלת תמיד העשוי בהר
סיני לריח ניחח אשה לה׳ ונסכו רביעית ההין לכבש האחד
בקדש הסך נסך שכר לה׳ ואת הכבש השני תעשה בין הערב
כמנחת הבקר וכנסכו תעשה אשה ריח ניחוח לה׳

וכיום השב׳ ובראשי חדשיכם תקריבו עולה לה׳ פרים בני בקר שני
שני כבשי׳ שלה לה׳ פרים בני בקר שני זבחים קדשי קדשי
בני שנה ואיל אחד כבשי בני שנה שבע שחיטתן כמשפט פר
תמימים תמימים ושלשה עשרונים ושעיר שעיר חטאת הכפרים
ושני עשרונים סלת מנחה כלולה בשמן לפר שחיטתן כמשפט ונסכיהם
סלת מנחה האחד ושני עשרונים סלת ראיל אחד לכבש שבע שבתות תמימות
סלת מנחה כלולה בשמן לאיל ובמנחתם ובנסכיהם לפי מספר
ונסכו שלת האחד עשרון עשרון סלת על כבש הכבשים ועל
שבעת הכבשים מנחה כלולה בשמן לכבש הכפרת העז לכפר
על שלה האחד עלה ריח ניחח אשה לה׳ ונסכיהם היומם
מלבד התמיד חצי ההין יהיה לפר ושלישית ההין לאיל יהיה
ונסכה ורביעית ההין לכבש יין תאות שלת חדשו אחת
בחדשו לחדשי השנה ושעיר עזים אחד ליום
אחר לחטאת לה׳ על שלת התמיד יעשה ונסכו ובחמשה עשר
יום לחדש הזה יהיה מקרא קדש כל מלאכת עבודה לא תעשו
שבעת ימים תחג לה׳ פרים בני בקר שלשים ושנים אילים שבעה כבשים בני שנה
שחיטתן כמשפט וקבול יין כפלי שבעת כמשפט ויין שמן
בזה על הפרים ועל האילים בזבחכם אחת לחדש
ומנחתם שיר הדם היה שופך על יסוד מערבי שלמים
הכשרים אם לא נתן לה עבד אילו ואילו עשרים בנית
הרשן תשאת העבור והיחיד אילו תשאת העבור
שני האילים חדשים ושל מוערות שחיטתן כמשפט וקבול
יין כפלי שבעת כמשפט ויין שמן אחד אחת על אחד

על כן הנה

לחמות ביום עליה בשבת ומנה לו לקחן דרוריות וירחי
ירחיות עמונות עמונות ומרשות ועבדות דרוריות שיר הרם
הם שופך על יסור דרוריות ואוכלין לחמם אין הקלים לחברי כל
בהונה בכל מאכל דומם ולילה עד חצות. העולה קרבן קרשים
שחיטתה בצפון וקטרת דמה בכלי שרת בצפון ודמיו עשרה שתי
מחות שהכהן ארבע ומעבר הקטר ונתחן ומלח לאישים.
חבחי שלמי צבור ומשמרות מילו הן אשמות אשם בא לות אשם
מעילות אשם שפחה חרופה ואשם נזיר ואשם מצורע ואשם
הלוי שחיטתן בצפון וקטרמן בכלי שרת בצפון ואין שתי מחות מעון
שהן אוכלן ואוכלים לחמם אל אין הקלים לחברי כהונה בכל מאכל
דומם ולילה עד חצות. בתורה ומילואים קרשים קלים שחיטתן בכל
מקום בעזרה ודמן טעון שתי מחות שהן אוכלן ואוכלים בכל העיר
לכל אדם בכל מאכל דומם ולילה עד חצות. העורם עבם כיוצא
בהם אלו שהעורם נאכל להנם לשיהם לעצמם ולבריהם.
שלמים קרשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה ודמן טעון שתי
מחות שהן אוכלין ואוכלים בכל העיר לכל אדם בכל מאכל לשני ימים
ולילה אחד. העורם עבם כיוצא בהן אלו שהעורם נאכל
לכהנים לנשיהם ולבניהם ולעבדיהם. הבכור והמעשר
ובפסח קרשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה ודמן טעון
מחנה אחת ובלבד שיהא מעבר היסוד שיהא מכוסה. הבכור
נאכל לכהנים והמעשר לכל אדם נאכלין בכל העיר לכל אדם בכל
מאכל לשני ימים ולילה אחד. הפסח אינו נאכל אלא בלילה אבל
ואינו נאכל אלא עד חצות ואינו נאכל אלא לנינו ואינו נאכל
אלא צלי. כ. שמעון אומר בשלשה עשרה מידות התורה נדרשת
בדרשות בהן מקל וחומר ומן הדומה שוה ומבנין אב מכתוב אחד
ומבנין אב משנים כתובים מכלל ופרט ומפרט וכלל כלל ופרט וכלל
אי אתה רן אלא כענין הפרט ומכלל שהוא צריך לפרט ומפרט
שהוא צריך לכלל כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא
ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא וכל דבר
שהיה בכלל ויצא לדון בדבר שהוא כענינו יצא להקל ולא

והחמיר וכל דבר שהיה בכלל ויצא לדון דבר אחר שלא כמנין יצא הכלל
והחמיר וכל דבר שהיה בכלל ויצא לטעון בדבר החדש אי אתה יכול להחזיר
לכלל עד שיחזיר לך הכתוב במפורש דבר הלמד מעניינו ודבר הלמד מסופו
וכן שנו בתוספתא הנכתבים זה את זה עד שיבא הכתוב השלישי ויכריע
בישראל ברוך שאמר והיה העולם ברוך הוא ברוך עשה בראשית
ברוך אומר ועשה ברוך אמר ומקיים ברוך ירחם על הארץ
ירחם על הבריות כל מעשה שכר טוב ליראיו ברוך מי לבב וקיים לצאת
בלי מדה ומכל בל שלום ברוך אתה יי אהיה עמך העולם הגל אב הרחמן
העבדל בטוב עמו ישראל ובמאור כלשון חסידיו ומבריו ובשיר רוח
עבדך בלך יי אהיה בשבחות ובמירות ונברך ונשבחך ונמליך ונזכיר
ונזכיר שמך מלכינו יחיד מי העולמים מלך משבח ומפאר עבי עד שמו
הגדול ברוך אתה יי מלך מהולל בתשבחות הודו לה' קרוא
בשמו הודיעו בעמים עלילותיו שירו לו זמרו לו שיחו כל נפלאותיו
התהללו בשם קדשו ישמח לב מבקשי יי דרשו יי וכל עוזו בקשו פניו
תמיד זכרו נפלאותיו אשר עשה מופתיו ומשפטי פיהו זרע ישראל עבדו
בני יעקב בחירו הוא יי אלהינו בכל הארץ משפטיו זכרו לעולם ברית
דבר צוה לאלף דור אשר כרת את אברהם ושבועתו ליצחק וישמידה
ליעקב לחק ולישראל ברית עולם לאמר לך אתן את ארץ כנען חבל נחלתכם
בהיותכם מתי מספר כמעט וגרים בה ויתהלכו מגוי אל גוי ומממלכה
אל עם אחר לא הניח איש לעשקם ויוכח עליהם מלכים אל תגעו במשיחי
ובנביאי אל תרעו שירו לה' כל הארץ בשרו מיום אל יום
ישועתו ספרו בגוים את כבודו בכל העמים נפלאותיו כי גדול יי ומהלל
מאד ונורא הוא על כל אלהים כי כל אלהי העמים אלילים ויי שמים עשה
הוד והדר לפניו עז וחדוה במקומו הבו לה' משפחות עמים הבו לה'
כבוד ועז הבו לה' כבוד שמו שאו מנחה ובאו לפניו השתחוו לה'
בהדרת קודש חילו מלפניו כל הארץ אף תכון תבל בלתמוט ישמחו
השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים יי מלך ירעם הים ומלואו יעלץ כל
השדה וכל אשר בו אז ירנו עצי היער מלפני יי כי בא לשפוט את
הארץ הודו לה' כי לעולם חסדו ואמרו הושיענו אלהי ישענו וקבצנו
והצילנו מן הגוים להודות לשם קדשך ולהשתבח בתהלתך ברוך
יי אלהים אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ויאמרו כל העם ואמן
ואמרו יי אלהינו והשתחוו להדום רגליו קדוש הוא רוממו יי אלהינו
והשתחוו להר קדשו כי קדוש יי אלהינו והוא רחום יכפר עון ולא

ישחית והרכה להטיב אתכם והאבד אתכם וגו׳ לא תבלה רחמיך
מעלינו חסדך ואמתך תמיד יצרונו דבר רחמיך וחסדיך כי נאמנים
המה תמיד עליך אלהים על ישראל ועתה כשחקים טרחו אלהים
מלכותיך ג׳ ישראל הוא נתן עוז והתעצמות לעם ברוך אלהים לעולם
ועד א׳ נקמות הוסיבו השמא שופטי הארץ השיב נגול לצרים ג׳
הישועה עלעמך ברכתך סלה ׳׳ צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב
סלה ׳׳ צבאות אשרי אדם בטח בך ׳׳ הושיעה המלך יענינו
ביום קראינו הושיעה את עמך וברך את נחלתך וכעם ונשאם
עד העולם נפשינו חיכתה לה׳ עזרינו ומגננו הוא כי בו ישמח
לבנו כי בשם קדשו בטחנו יהי חסדך ׳׳ עלינו כאשר יחלנו לך
האזינו ׳׳ חסדך וישועתך תתן לנו קוה עבדה לנו ומבטיחנו לאמתך סלה
אנכי ׳׳ אלהיך המשלך מארץ מצרים הרחב פיך ואמלאהו אשרי
העם שכבר לו אשרי העם שיי׳ אלהיו ואני בחסדך בטחתי יגל לבי
בישועתיך אשירה לה׳ כי גמל עלי ׳׳

מזמור לתודה הריעו לה׳ כל הארץ עבדו את ה׳ בשמחה בואו לפניו ברננה דעו כי ה׳ הוא אלהים

מזמור לתודה ביום הודות לה׳ ביום יבינו
מאוד והלא לילה יחוה דעת אין אומר ואין דברים
בלי נשמע קולם בכל הארץ יצא קום ובקולה הבל
ולקצה תבל אהל בהם והוא כחתן יוצא מחופתו
ישיש כגבור לרוץ אורח מקצה השמים ומוצאו ות
ותקומתו על קצותם ואין נסתר מחומתו תורת ׳׳ תמימה
משיבת נפש עדות ׳׳ נאמנה מחכימת פתי
פקודי ׳׳ ישרים משמחי לב מצות ׳׳ ברה
מאירת עינים יראת ׳׳ טהורה עומדת לעד משפטי
׳׳ אמת צדקו יחדיו הנחמדים מזהב ומפז רב
ומתוקים מדבש ונפת צופים גם עבדך נזהר בהם
בשמרם עקב רב שגיאות מי יבין מנסתרות נקני
גם מזדים חשך עבדך אל ימשלו בי אז אתם ונקיתי
מפשע רב יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ׳׳
צורי וגאלי ׳׳ לדוד בשגתו את שמשון לפני אבימלך
וינגרשהו ויקח מדרכה את ׳׳ כל עם תמיד תהלתו

הוא
עשאנו
ולא
אצחב
עבדו
ויצלן
מרעיתו
ברוכו
שעריו
בתורה
חצירותיו
בתהילה
הודו
לא
ברכו
שמו
כי
טוב
יי
לעולם
חסדו
ועד
דור

נפש בני תתהלל עניי ישמעו ויישמחו ברכו יי
אתי ונרוממה שמו יחדיו דרשתי את יי ועניני הצילני מכל מגורותי הביטו אליו ונהרו
ופניהם אל יחפרו זה עני קרא ויי שמע ומכל
צרותיו הושיעו חונה מלאך יי סביב ליריאיו ויחלצם טעמו
וראו כי טוב יי אשרי הגבר יחסה בו יראו את יי אם קדושיו
כי אין מחסור ליראיו כפירים רשו ורעבו ודורשי יי לא יחסרו
כל טוב לכו בנים שמעו לי יראת יי אלמדכם מי האיש
החפץ חיים אהב ימים לראות טוב נצור לשונך מרע ושפתיך
מדבר מרמה סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפיהו
עיני יי אל צדיקים ואזניו אל שועתם פני יי בעשי רע
לשמיד מזכרם זעקו ויי
שמע ומכל צרותם הצילם קרוב יי לנשברי לב ואת דכאי
רוח יושיע רבות רעות צדיק ומכלם יצילנו יי שומר כל
עצמותיו אחת מהנה לא נשברה תמותת רשע רעה
ושנאי צדיק יאשמו פודה יי נפש עבדיו ולא יאשמו כל
הבוטחים בו תהלה לדוד אשרי האדם יי אל תעלם מרה
הייתי לי לדור ודור מגדל הרם ידו ומחולל ארץ ורבלי
תעלם ועד עולם אתה תשב אנוש עד דכא ואמרו שובו
בני אדם כי אלי שיח מגיך ביום אתיצבה כי יעבור
ואשחורה דרכם שיבה ה' היו בבקר כחציר יחליף בבקר
יציץ וחלף ולערב יומל ויבש כי כלינו באפך ובחמתך
נבהלנו שתה עוונתינו לנגדך עלמינו לאור פניך כי
כל ימינו פנו באברתך כלינו שנינו כמו הגה ימי שנותינו
בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה ורהבם עמל
ואון כי גז חיש ונעופה מי יודע עוז אפך וכיראתך
עברתך לנגדך ימינו כן הודע ונביא לבב חכמה
שובה יי עד מתי והנחם על עבדיך שבענו בבקר
חסדך ונרננה ונשמחה בכל ימינו שמחנו כימות עיתנו
שנות ראינו רעה ראה על עבדיך פעלך והדרך על בניהם
ויהי נעם יי אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו
ומעשה ידינו כוננהו ושב נסתר עליון בצל שדי יתלונן
אומר ליי מחסי ומצודתי אלהי אבטח בו כי הוא יציל
מפח יקוש ומדבר הות ובאברתו יסך לך ותחת כנפיו

ודרך
אמה
אחותי
יהוה
סבור
אשה
בית
ישב
ישב
ישב
ישב
ישב
ישב
ישב
ישב
ישב
ישב
ישב
ישב
ישב
ישב
ישב

ויעשו מלך הבשן כלה. ובמן מרעה מלה כלה. מלה בשר עמן כלה.
שבשמלו יכר לו כלה. ויסתיו מעריב כלה. מעט עריקים בי ולשרים
בשר כלה הורו לאל השרים כלה. מעט עריקים בי ולשרים
מאוה מהלה.. הוא לי בבאור בבל לשון אחד לשון
לשון חרש העובר מן בחרבה כי ישר רבר. ולמעשה באמ
בחיוה אוהב ערקה ומשמר חסר. מלה הארץ בבר. מלה
שרים עשו ובחרם מן בעבור סוס סבר מי היס עתן באוצר
תבואות. יהו מיל בל הארץ מדבר. יצרו בל מלה. ושבי הבל כי הוא
אחר ויהי הוא עוה ושבר. לי בבר עבת לשים הבא מחשבות
עניים עבת. לי בלבל המעבר ומחשבות לבו לדור ודור אשרי
אני. לי אלהין הבל בחר לחלה לו ושרים הבל. לי אל בל
ישבי הארץ היער יחר לבם ומבלן אל בל ומעשיהם אין המלך
עשה ברוב חיל ובעבר לו עבל סרוב סח שקר הסוס לתשועה
וברוב חילו ימלט הבא עין. לי לראין לחילם לחסרו להעלמות עתים
ולחיוסם ברעב עשיר חיכתה לי. עשרים ומעבים הוא כי בו
ישמח לבינו כי בשם קדשו בטחו. לי חסרך. לי עלינו כאשר
יחלנו לך.. ויאמר שיר לבוס השבת שוב לאורות לי ולאל
שרך עליון להגיד בבקר חסרך ואמונתך בלילות. לי עשור
ועלי נבל. לי על הגיון בכנור כי שמחתני. לי כמעלליך בשמחתי
ידיך ארנן מה גדלו מעשיך. לי מאד עמקו מחשבותיך איש
בער לא ידע. וכסיל לא יבין את זאת. בפרוח רשעים כמו עשב
ויצמחו כל פעלי און להשמדם עדי עד. ואתה מרום לעולם
ומעלותיך. לי כי הנה אויביך כי הנה יאבדו. יתפרדו כל פעלי און. לי
ותרם כראים קרנו בלוטי בשמן רענן. ותביט עיני בשורי בקמי
עלי מרעים תשמענה. עדיק כתמר. יפרח כארז בלבנון
נטעים בבית. לי בחצרות בית אלהינו. יפריחו עוד
בשיבה. דשנים ורעננים יהיו. להגיד כי ישר. עוד עוד
עולה בו.. לי מלך מאות לבש לבש. לי עוד הארץ אף. תכון
תבל בל תמוט. עמן כסאך מאז מעולם אתה. נשאו נהרות
הארץ. לי נשאו נהרות. נשאו נהרות רוביים מקולות מים רבים
אדירים משברי ים אדיר במרום. לי עדותיך נאמנו מאד
לביתך נאוה קודש. לי לאורך ימים.. לי מלך מלך ועד מבראי
כל ים.. לי מלך.. מלך.. מלך לעולם ועד.. לי מלך מלך
ים מארעו.. לי הסר עצת גוים. הנאצו מחשבות רבות מחשבות

ויאמר אחרי לכבי האר
ויאמרן שבעה השנים

עתים

לי מלך

[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ובטרם ובירך עבדו ולחיק לכל רעבה אלהים ורודים מרחם ומהללים לשם
המבורך ואתה הוא יי׳ לבדך ואתה עשית את השמים ושמי השמים וכל
צבאם הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם ואתה מחיה את כולם
ומצא השמים לך והשתחויים ואתה הוא יי׳ האלהים אשר בחרת באברם
והוצאתו מאור כשדים ושמת שמו אברהם ומצאת את לבבו נאמן לפניך
וכרות עמו הברית לתת את ארץ הכנעני החתי האמורי הפרזי היבוסי
והגרגשי לתת לזרעו ותקם את דבריך כי צדיק אתה והרא את עני אבותינו
במצרים ואת זעקתם שמעת על ים סוף ותתן אותות ומופתים
בפרעה ובכל עבדיו ובכל עם ארצו כי ידעת כי הזידו עליהם ועשית לך שם
כהיום הזה ואתה עם עבדיך ועבדו בתך היום בינשה ואתרומי
השלכת בתוך מים אדירים כעופרת ואתה יי׳ ראיתה
הבוא את ישראל עיר מבצרים ויהי ישראל את מבצרי את מלכותם
היום ויהי ישראל את היד הגדולה אשר עשה יי׳ במצרים ויראו
העם את יי׳ ויאמינו ביי׳ ובמשה עבדו אז ישיר משה ובני ישראל
את השירה הזאת לך יי׳ ואמרו לאמר אשירה
לך יי׳ כי גאה גאה סוס ורכבו
רמה עמי ומזרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו
אלהי אבי וארוממנהו יי׳ איש מלחמה
יי׳ שמו מרכבות פרעה וחילו ירה בים ומבחר
שלישיו טבעו בים סוף תהומת
יכסיומו ירדו במצולות כמו אבן ימיכו יי׳ מי כמכה
נאדר בקדש יי׳ נורא
תהלות עשה פלא נטית ימינך תבלעמו ארץ
נחית בחסדך עם זו
גאלת נהלת בעזך אל נוה
קדשך שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי
פלשת אז נבהלו

אלוהי אדום אשר
ברח מפני אחיו
ויברח אל
ארם ויעבר
ר' יוחנן
ויהי כאשר עבר
ר' יעקב
ר' יעקב
ר' יעקב

בעזרתיך
ויאלף חלב
בחיטין
ודיותי יין
ובחי הכל
כי אל ישרי
שמש ומגן
קרב ואמר
יתברך
וישתחוו
ויתפללו
ויתרוממו
ויתנשאו
ויתברר
ויתעלה
ויתהלל שמו
הקדוש
ברוך הוא
לעולם ועד
ברכה ושיר
תשבחות
ונחמות
האמירן
בעולם ואמר

ובקרב קדושים
תתקדש

מלך על כל העולמים

אמן ברוך אתה ברוך אתה ברוך אתה ברוך אתה
אל אדון מלך העולמים אל אדון מלך העולם אל אדון מלך העולם
אור וחושך עשה אור יוצר אור ובורא חושך עושה שלום
שלום ובורא את הכל יוצר אור ובורא חושך עושה שלום
אור שלום כאומר חיים ובורא חושך עושה שלום ומבדיל משבר
אורות ומאפיל אורות עושה שלום ובורא את עמלקי ואת
ויהי... ובורא את הכל. הכל המינים ומסרר
הכל המאיר לארץ ולדרים עליה ורוח והכל את הכוכבים ב
ברחמים ובטובו מחדש בכל יום שבחוך בשלמות הכל

תמיד

ברכיל
ברעבון ב
בחרב יום
ולה נגף
אור לפני
חושך וחשך
מפני אור
מעבירין
מעבירה לה
ובאמצע בין
יום ובין
לילה ...
עבודת
שנת אחי
נקיים תמי
עליך
ועד כרך
אתה ...
המעריב
ערבים ...
אהבת
עולם בית
ישראל עמך
אהבת
תורה
ומצות
חוקים
ומשפטים
אותנו
לדרת
על כן

יפחדו

והכל יאמרו אין קדוש כי ... והכל יודיעיך סלה יך
ויגיד הכל הלוי הפורח בבל יום ולילה ישבחו חיל
ויזרח ובוקר חלוש לך רקיע מרום ויאיר העולם כולו לרוחב
מאיר ומשבח ומברכן ומאיר לעולם ולעולמי עולמים עליה ברחמיו
שבחו לחיים המאיר לארץ ולדרים עליה ברחמיו
וכשובו ומחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית המלך הגדול
המיוחד לבדו ומאז המשובח והמפואר והמתנשא
מימות עולם אלהי עולם ברחמיך הרבים רחם עלינו
ארון עזינו צור משגבינו מגן ישענו משגב בעד
אין ערך ואין חולף אפס בלתך ואין מחיה לך ...
אין ערבך ... אלהינו כעולם הזה ואין חולף
אלהינו לחיי העולם הבא אפס בלתך ואין מחליף לחיי
העולמים ואין רואה לך מושיענו לתחיית המתים
לך ארון על כל המעשים ברוך הוא ומברך
כמו כל שאולה ארץ ושומן מלא עולם רעב ומצמא
סובבים אותו המלאה עליו חיות הקדש ובהדר
כבוד עליו המרכבה ומרומם ישור לפני כסאו חסד
ורחמים לפני כסאו כבודו עובדים ומאורות שבמרום
לבדו יעמד בדעת בשבע לה ובמדה נתן
כמה לחיות מושלים בקדר ומלאים אין
ומסתכלים מעה מאה אין כל העולם שמחים בלי
כעאתם ומשיבים בעמדם עשים באימה ושון לך
קונם פאר וכבוד נותנים לשמו עבודה ויראה
ואבר מלכותו קבלו עליהם לשמוש ויחדו אור מאה והקבה
עמהם הלבה שבח מתנים כל עמו ירום המלך
ובעולה שרפי ומחנה קדש ... לך אשר שבת
מכל המעשים כמה הסמיכו בתחלה ויש לבאר
כבודו המאירה עליה לפי המעלה שלא קרא לון
השבת זה שבת של יום השביעי שבו שבת מכל
מלאכתו ויום השביעי משבח ומאיר ומחדש
שיר ליום השבת המלך ... ברכו שבת לך כל
יצוריו שבח יקר ובעולה יחד לך מלך יגיד כל
המעלל ומעלה לעולם יגל בקדושתו יום שבת

בראשית

ובבשל

בראשית

ומעשה בראשית
מה רבו מעשיך ...
מעשיך ...
כולם בחכמה
עשית מלאה
הארץ קנינך
המלך הגדול
לבדו ומאז
המשובח והנ
והמפואר
והמתנשא
מימות עולם
אלהי עולם
ברחמיך הרבים
רחם עלינו אדון
עזינו צור
משגבינו מגן
ישענו משגב
בעדינו אדון
הכין ומשלח
אדרי חיה ו
יצר כבוד
שמו ומאורות
נתן סביבות
עוזו כיבות
עמאין קדושי
רוממי שדי
תמיד מספרי
כבוד אל וקדוש
וקדושתו רי
תתברך ...

ובחורה

ולא עבוט לעולם
ועכ"פ בשם קל
הגדול והעבור והעל
בחטא כעלה ושוחה
כי שומעך

ומשכחים ומוריס

ועתה ישראל מה ה׳ אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה׳ אלהיך
ללכת בכל דרכיו ולאהבה אותו ולעבד את ה׳ אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך
לשמר את מצות ה׳ וחקותיו אשר אנכי מצוך היום לטוב לך הן לה׳ אלהיך השמים
ארץ וכל אשר בה רק באבותיך חשק ה׳ לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם
בכם מכל העמים כיום הזה ומלתם את ערלת לבבכם ולא תקשו עוד
כי ה׳ אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדול הגבור והנורא
אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד עשה משפט יתום ואלמנה ואהב גר לתת
לו לחם ושמלה ואתם אהבתם את הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים את ה׳ אלהיך
תירא אותו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע הוא תהלתך והוא אלהיך אשר עשה
אתך את הגדלות והנוראות האלה אשר ראו עיניך בשבעים נפש ירדו אבתיך
מצרים ועתה שמך ה׳ אלהיך כככבי השמים לרב

ועתה ישראל מה ה׳ אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה׳ אלהיך
ללכת בכל דרכיו ולאהבה אותו ולעבד את ה׳ אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך
לשמר את מצות ה׳ וחקותיו אשר אנכי מצוך היום לטוב לך הן לה׳ אלהיך השמים
ארץ וכל אשר בה רק באבותיך חשק ה׳ לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם
בכם מכל העמים כיום הזה ומלתם את ערלת לבבכם ולא תקשו עוד
כי ה׳ אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדול הגבור והנורא
אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד עשה משפט יתום ואלמנה ואהב גר לתת
לו לחם ושמלה ואתם אהבתם את הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים את ה׳ אלהיך
תירא אותו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע הוא תהלתך והוא אלהיך אשר עשה
אתך את הגדלות והנוראות האלה אשר ראו עיניך בשבעים נפש ירדו אבתיך
מצרים ועתה שמך ה׳ אלהיך ככוכבי השמים לרב

ועתה ישראל מה ה׳ אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה׳ אלהיך
ללכת בכל דרכיו ולאהבה אותו ולעבד את ה׳ אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך
לשמר את מצות ה׳ וחקותיו אשר אנכי מצוך היום לטוב לך הן לה׳ אלהיך השמים
ארץ וכל אשר בה רק באבותיך חשק ה׳ לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם
בכם מכל העמים כיום הזה ומלתם את ערלת לבבכם ולא תקשו עוד
כי ה׳ אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדול הגבור והנורא
אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד עשה משפט יתום ואלמנה ואהב גר לתת
לו לחם ושמלה ואתם אהבתם את הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים את ה׳ אלהיך
תירא אותו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע הוא תהלתך והוא אלהיך אשר עשה
אתך את הגדלות והנוראות האלה אשר ראו עיניך בשבעים נפש ירדו אבתיך
מצרים ועתה שמך ה׳ אלהיך ככוכבי השמים לרב

ישר שמי הסדרים מיד מלכים הראשונים
אבל כל הנביאים הם הסדר עליהם מעשים
המשלים ואחר לכל מודי נביאים העושה
גדולות עד אין חקר ונפלאות עד אין מספר
הטפ נבואים בחיים ולא נתן לחוט הקדש
בחרבות על כל מודיעים וירם קרנם עליהם
שנאמר העושה לגדלים עשים ונקרה מדעה בחו
אמונות ומופתים באמרת בני חם מטה כל
בחרי הנעים ויעצו את עמו ישר הרוגם
לחירות עולם המעבדים בין בחרי יום סון ואת
הרפתם ואת שנאיהם כתחלות עובדי מ
בנו את בחומת שבחו והורו לשון מלכות
ברעל קבל עליהם ישה ובנו ישר לך עבד
שיחה בשליחה רבה ואמרו עלם .. מי שו
באלים .ל מי כמוך נאדר בקדש ערוץ
תהלות עשה פלא .. מלכותך ראו בנין
בוקעים לפני עשה זה מי עבר ומעבר ..
.ל מלך עולם ועד .. ובאל בי פרה .ל
את יעקב ואל מיד חזק ממנו בני אל
ישר .. השכבנו .ל אלהינו לשלום והע
והעמידנו מלכנו לחיים וסכנו עלינו סוכת
שלומך ותקנונו בעצה טובה לפניך והש
בנו יי והסר מעלינו אויב דבר וחרב ורעב
ויגון והסר משטן מלפנינו ומאחרינו ובצל
כנפיך תסתירנו כי .ל שומרינו ומצילנו אתה
כי .ל מלך חנון ורחום אתה ושומר עמך
ישראל לעד ולעולם ברוך .ל לעולם אמן
ואמן ברוך .ל מעולם
ומעולם ברוך .ל מעולם
ומעולם ברוך .ל מעולם
ברוך .ל מצאנו אלהי
ישר עשה נפלאות
ומתוקן ומקובל ועוב ויפה הם
הדבר הזה עליהם ועב אמרה ל שלם
אלהי עולם מלכנו צור יעקב
מגן ישענו לדור ודור הוא קיים
ושמו נכון ומלכותו ומחנותו
לעד קיים ודבריו חיים וקיימים
נאמנים ונחמדים לעד ולנצח
עליהם על אבותינו ועלינו על
בנינו ועל דורותינו ועל כל דורות
זרע ישר עבדיך עליהם
הראשונים ועל האחרונים דבר
טוב וקיים לעולם אמת ואמונה
חוק ולא יעבור אמת שאתה
הוא .ל אבינו ומלכנו מלך אבינו
גואלנו גואל אבותינו יוצרנו
צור משענתנו פדינו ומעולם
אין לנו מלך אין אלהים זולתך
עזרת אבותינו אתה
הוא מעולם מגן ומושיע לבניהם
אחריהם בכל דור ודור ברוך
עולם מושבך ומשפטיך וצדקתך
עד אפסי ארץ אשרי איש
שישמע למצותיך ותורתך ודבר
שים עליהם אמרת אמרה הוא
אין זולתך מלך יעבור לפניך
ויכבד אמת אתה הוא ראשון
ואתה הוא אחרון ומבלעדיך
אין מלך גואל ומושיע לעמך
מעבדים גאלתנו .ל אבינו
מעבדת עבדים פדיתנו כל עבודיו
הרגת ובזרוע גאלת ויום סון
קרעת וזדים טבעת וידידי
העבירת ויכסו מים צריהם לא
אחד מהם לא נותר עליהם

בפיס

בעבדים

בנו

לאיבה ונלחם עם כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד יהי חסדך ה' עלינו
כאשר יחלנו לך הושיענו אלהי ישענו וקבצנו והצילנו מן הגוים להודות לשם קדשך
ולהשתבח בתהלתך כל

ברוך ובורך שם כבוד מלכותו לעולם וימלוך
בטרם נברא כל הארץ אמן ואמן יהי
כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו יהי
שם ה' מברך מעתה ועד עולם כי
לא יטוש ה' את עמו בעבור שמו כי
הנאל כי הואיל ה' לעשות אתכם
לו לעם וישא כל העם שמע ויפל על
פניהם ויאמרו ה' האלהים ה' הוא
האלהים כל פעם אשר עשית יבוא
וישתחוו ויברכו לשמך ומתחנן אליך
ואמן ויראיתיך ברה לך לעולם עשה
הלמען ברו ה' בזוס ברוך ה' לעולם
ברוך ה' בשבעים ברוך ה' בקול
אשר ברו עמש כלחי וחח כל בשר אים ביקר
אמקיר רוחי בקרבי אמר ה' לא אעזבך אליהו
שמשיים יחיר שוך קיים מלכותך ומלך עליהם
לעולם ועד יראו עיניהם וישלח לבם ותמך
נמשיב בישועתך בעמוד בעמוד לבון מלך ה'
אחיך ה' מלך ה' מלך ה' ומלך לעולם כי המלך
שלך היא ומלכותך עד תמלוך בכבוד כי אין לנו
מלך אלא אתה כאלי המלך בכבודו תמיד
ומלך עליהם לעולם ועד ובכל מעשיו
ברוך אתה ה' לא אלהים ולא אבותינו אלהי אברהם ואלהי יצחק ואלהי ישראל
כל הנבל הנבור והנורא אל עליון קונה שמים וארץ חסדים טובים וקונה הכל וזוכר
חסדי אבות ומביא גאולה לבניהם למען שמו באהבה מלך עוזר
וזכרון לחיים מלך חפץ בחיים וכתבם בספר החיים למענך אלהים
חיים מלך עוזר ומושיע ומגן ברוך אתה ה' מגן אברהם
אתה גבור לעולם ה' מחיה מתים אתה ורב להושיע משיב
הרוח ומוריד הגשם מכלכל חיים בחסד מחיה מתים ברחמים
רבים סומך נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים ומקיים אמונתו
לישני עפר מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך וממית ומחיה ומצמיח
ישועה ונאמן אתה להחיות מתים ברוך אתה ה' מחיה המתים
מי כמוך אב הרחמים זוכר יצוריו לחיים ברחמים ונאמן אתה להח

ברית אל
ביט ובן
כבי ישראל
אות היא
לעולם כי
שבתי מים
עשה ה'
את השמים
ואת הארץ
וביום השב
השביעי
שבת מן
ונפש

ברוך
ברוך

שבחו אהבים ושמו לא נמנע ירדים
מליחות שיחות ותשבחות ברכות
והודאות לך אל חי וקיים רבון
ונשגב נאדר ונורא משפיל גאים
ומגביה שפלים ומוציא אסירים
ופודה עניים ומגיח דלים ועונה
לעמו בעת שועם אליו תהלה לכל
חסידיו עם בניו אתה הודית
ומברך הוא ומברך משה
ובני ישראל לך ענו שירה בשמחה
רבה ואמרו לאמר מי כמוך באלים
ה' מי כמוך נאדר
בקודש נורא תהלות
עשה פלא שירה
חדשה שבחו גאולים
לשמך על שפת
הים יחד כלם
הודו והמליכו
ואמרו ה'
ימלוך לעולם ועד
צור ישראל קומה
עזרת ישראל ופדה כנאמך יהודה
וישראל גאלת לשמך
ה' שבעם תעזב ומי יגיר תמיד
כי שם ה' אקרא הבו גדלה
לאלהינו

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

ויין בעבו ושעיר
לכפר

כמן שור ואת אביה לא תוציא
שמעון. אם סביב ולבור אביה
בתובה באי. ענחם
לקלון. ענין ובנה ירושלים ..
אלהיו כי
הוא ורחם עליהם כל בחירים
ערטון את תפלתנו כי לא שומע
תפלתם ותרעבנו אתה עליהם
ולבל רקם אל תשיבנו כי אתה
שומע תפלת עמך ברחמים כי
ענינו .. לא עינו ביום עם ס אתה ..
תעניבם כי כעבד ברולה
אתנם אל תפן אל הרשעים ו
אל תסבר מבין עינינו אל
תעלם עתחינתנו הי נא
קרוב לשועתנו יי מי יחסך
לחמינו ברם עקרא אלך
עינו ברבר טוב והיה לרם
יקראו מאז אעבה עוד הם
דברים ואנו אשמעו כי אתה
לא העבה בעת צרה מה
מיצינו כל עת צרה ועקה
באי העבה בעת צרה
ושומע תפלה ..
עמלתנך ומוצאתנך שכל יום עת צרה ובקר ויצרים הטוב כי לא כלו רחמי
ורחמיה כי לא תמו חסדיך עולם קוינו לך .. ועל בולם יתברך
על הנסים ועל הפרק על הפרק ועל הפעולה ויתרומם שמו
הגבורות ועל הישועות ועל הנחמות שעשית עלינו תמיד
הנלחמות שעשית לאבותינו לאבותינו בימי הם בזמן הזה
בימים הזה בזמן הזה בימי מרדכי ואסתר בשוש
הבירה בשעבר עליהם המן הרשע ביקש להשמיד להרג
ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד
בשלשה עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר ושללם לבוז
ואתה ברחמיך הרבים הפרת את עצתו וקלקלת את מחשבתו
גמלתה להם גמול כאשר עשו לעמך בימים ההם בזמן הזה

שלך לך נאם לבורתי:
שלום רב על אהבי תורתך
ישר עמך תשי ברכה ברכה
כי אתה הוא המשלשת בשרה
אדון לכל בשלה הכתובה עליהם
ישוב בעינך רשה על עבדך
לברך את עמך האמורה מפי אב
ישר בכל עת ובכל הנעים עם
ובכל שעה קדושיך כאמור
בשלחך בני יברכך יי׳ וישמרך
המברך אתי יאר יי׳ פניו אליך
ויחנך ישא יי׳
פניו אליך וישם לך שלום: שים
שלום טובה וברכה חסד ורחמים
עלינו ועל כל ישר עמך ברכנו אבינו
כולנו כאחד באור פניך כי באור פניך נתת לנו יי׳ אלהינו תורת חיים
ואהבת חסד וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום וטוב בעיניך לברך את עמך
ישר בכל עת ובכל שעה בשלום בא׳ המברך את עמו ישר בשלום ..
אלהי נצור לשוני מרע ושפתותי מדבר מרמה ולמקללי נפשי תדום ונפשי כעפר לכל תהיה פתח לבי בתורתך ובמצותיך תרדוף נפשי וכל החושבים
עלי רעה מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבתם היו כעפר לפני רוח ומלאך יי׳ דוחה
יי׳ צורי ונאלי שלום בשמים ושלום בארץ בימים ושלום בכל ישר ואמרו אמן
והראה רחום יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו ולא יעיר כל חמתו
אתה יי׳ לא תכלה רחמיך מעמנו חסדך ואמתך תמיד גמלונו כי לא כמנו
הושיענו אלהי ישענו וקבצנו והצילנו מן הגוים להודות לשם קדשך ולהש
תבח בתהלתך אם עוברת תשובה יה יי׳ מי יעמוד כי אתך הסלחה
לעולם תזכרו לנו בחמלה תשב לנו ולא מלאנו לעולם אם עוברת
תשובה יה יי׳ מי יעמוד יי׳ לבד לעולם ישרך יקר רחמיך יי׳ וחסדיך כי לא
נשלם הלא יעזבנו יי׳ ביום ערה ישכיבנו שם אלהי אקבב סלה יי׳ הושיעה
המלך יענינו ביום קראינו חונינו ורחמנו אלהינו חננו מעינך כי אין בנו מעשים
עשה עמנו צדקה והושיענו למען שמך ואמונתך אלהינו שמרנו בקול תחנונינו ותמר
לנו את ברית אבותינו והושיענו למען שמך ואתה יי׳ אלהינו הוצאתנו את
עמך ישר מארץ מצרים ותשלם לך שם כבוד הבה חנאת הנעלה יי׳ כבר
צדקותיך ישוב נא אפך וחרונך מעירך ירושלים עיר קדשך כי בחנאינו
מעשינו ועל יקר לנו. ו
ומעשה ועל יקר לנו. ו
ונשים ביום אחר בשל
שבת לחרש שנים עשר
הוא חודש אדר שלום
לבוז ואתה ברחמיך
הרבים התבטל את עצת
וקלקלת את מחשבתם
והשבת לו גמולו כמו
בראשו ותלו אותו
ואת בניו על העץ
ועל כולם יתברך
ויברכו את מלכך ויברכו את מלכך
והרקיעו נגינות בתעצומות קדשך וקבלו שמחה
מי מעלה אין להזכיר ולהלל לפניך הגדול
ועל כולם יתברך
אבינו שלום כאחד באור פניך נתת לנו יי׳ אלהינו תורת חיים
ואהבת חסד וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום וטוב בעיניך לברך את עמך
ישר בכל עת ובכל שעה בשלום בא׳ המברך את עמו ישר בשלום ..
אלהי נצור לשוני מרע ושפתותי מדבר מרמה ולמקללי נפשי תדום ונפשי כעפר לכל תהיה פתח לבי בתורתך ובמצותיך תרדוף נפשי וכל החושבים
עלי רעה מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבתם היו כעפר לפני רוח ומלאך יי׳ דוחה
יי׳ צורי וגאלי שלום בשמים ושלום בארץ בימים ושלום בכל ישר ואמרו אמן
והראה רחום יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו ולא יעיר כל חמתו
אתה יי׳ לא תכלה רחמיך מעמנו חסדך ואמתך תמיד גמלונו כי לא כמנו
הושיענו אלהי ישענו וקבצנו והצילנו מן הגוים להודות לשם קדשך ולהש
תבח בתהלתך אם עוברת תשובה יה יי׳ מי יעמוד כי אתך הסלחה
לעולם תזכרו לנו בחמלה תשב לנו ולא מלאנו לעולם אם עוברת
תשובה יה יי׳ מי יעמוד יי׳ לבד לעולם ישרך יקר רחמיך יי׳ וחסדיך כי לא
נשלם הלא יעזבנו יי׳ ביום ערה ישכיבנו שם אלהי אקבב סלה יי׳ הושיעה
המלך יענינו ביום קראינו חונינו ורחמנו אלהינו חננו מעינך כי אין בנו מעשים
עשה עמנו צדקה והושיענו למען שמך ואמונתך אלהינו שמרנו בקול תחנונינו ותמר
לנו את ברית אבותינו והושיענו למען שמך ואתה יי׳ אלהינו הוצאתנו את
עמך ישר מארץ מצרים ותשלם לך שם כבוד הבה חנאת הנעלה יי׳ כבר
צדקותיך ישוב נא אפך וחרונך מעירך ירושלים עיר קדשך כי בחנאינו

ואמותיו ואבותיו וישלם ואיך ישר להרבה לכל בני בתיהם ועתה אלהינו אל תפסל
עליך ואל תחטאנו והאר פניך אל עבדיך השם הגדול יי׳ הנה אלהי אזניך ושמע
פקח עיניך וראה את שוממותינו והעיר אשר נקרא שמך עליה כי לא על צדקותינו
אנחנו מפילים תחנתינו לפניך כי על רחמיך יי׳ שמעה יי׳ סלחה יי׳ הקשיבה
ועשה אל תאחר למענך אלהי כי שמך נקרא עליך ועליך אבינו אב הרחמים
אות השובה וקבץ נפוצותינו מארבע כנפות הארץ יכירו וידעו כל העמים כי אתה
יי׳ אלהינו הושיענו נא לשמך ואתה יי׳ אלהינו אבינו אתה המחיה ואתה
יי׳ אלהינו ואנחנו ידך כלה עבדיך ואמתך חוסה יי׳ עליך ואל תתן מלאך לחמה
לשוב כי נפש לא יאמרו העם איה נא אלהיהם צורנו כי חטאנו ואין מי
ישמיד שמך הגדול ונורא לא בחרב ובמלחמה ידענו כי אין בנו מעשים עשה
עמנו למען שמך כרחם אב על בנים כן תרחם יי׳ עלינו והושיענו חיל עליך ורחם על בחלתך
חוסה נא כרוב חסדיך חנני ועניני כי לך יי׳ הצדקה ועשה נפלאות כבר עת
הבט נא מן נא עליך מעונה למען שמך ברחמיך הרבים יי׳ אלהינו רחם
והושיעה עמך ונחלתך ואל תשכח לנצח קבץ כל עניני תלות והושיענו
למען שמך רחם עליו למען בריתך הכינה ועמדנו בעת צרה כי לך יי׳ הי׳
הישועה כך תחלתינו אזה סליחות אנא סלח נא ה׳ טוב וסלח כי אל מלך חנון
ורחום אתה אנא מלך חנון ורחום זכור רחמיך ואל תזכר עונותינו ומשמר בין הנתרים
ותראה לפניך עקידת יחיד ומיל ישר אביון מלכי חנני ועניני למען שמך
הגדול עליך ועשה נפלאות כבר עת עמנו כחסדיך חנון ורחום הכינה
ועמנו בעת צרה כי לך יי׳ הישועה ועשה נפלאות כבר עת אכינו מלכנו
רחמים אל תעלם עמנו כרוע ומעלינו זכור רחמיך יי׳ וחסדיך כי מעולם המה
וכרוב שובך הטיענו ומחלנו אל תזנח אלינו כי אין לנו אזר מחר מעליך שרינו
מלכנו אל תעזבנו יי׳ ואל תרחק ממנו נמטינו קצרה מחרב ומשבר ומרעב
ומרבר ומגפה ומכל צרה ויגון הצילנו כי לך קוינו ואל תבלמנו יי׳ אלהינו
והאר פניך בנו וחסך לנו את ברית אבותינו והושיענו למען שמך מאד
כבראתנו ושמר בחמלתנו ועניני כי אתה שומע תפלת כל פה יי׳ אלהינו
ה׳ רחום וחנון אתה רחם עלינו ועל מעשינו כי אין כמוך יי׳ אלהינו
אנא שא נא מעשינו מכינו מלכנו עזרנו ואמלנו אל חי וקיים החסין נמה
חסיד חוב על מעשיך כי אורך אפים ומלא רחמים עשה עמנו מי
רחמיך והושיענו למען שמך שמע מלכנו תפלתנו ומכל צרה ויגון הצילנו
אמנו מלכנו אלהינו אתה שמך הגדול נא עקרא עשה עמנו למען שמך

אל תעזבני ואל תטשני ואל תרחק ממני בעת צרה ואל תשכחני נצח כי אתה
חנון ורחום אתה .. אין כמוך חנון ורחום להיות אין כמוך ג׳ ארך אפים ורבתסד
ואמת הוא שמעון ורחמיו מרשי ומרגש העולם זמר לבריך לאברהם ויעקב עליהם
אל תפן אל קשי העם הזה אל רשעו ואל חטאתו שוב מחרון אפך והנחם על הרעה
לעמך והסר ממנו מכת המות כי רחום אתה כי כן דרכך עשה חסד בכל דור ודור
חוסה ׳׳ עליהם והעלם מחטאיהם והסר ממנו רעב ומלחמה ודבר וקרה קשה כי
אתה שומר ישראל ׳׳ העבר קב ׳׳ העבר קב ׳׳ העבר קב ׳׳ העבר קב ׳׳ העבר קב ׳׳ העבר קב ׳׳
עבר עם עבורך בתשובה רחמיו ובקורה ושובה אליך כי פיוך תשובה
לקבל שבים אנא ׳׳ הושיעה נא אנא ׳׳ בעזרה נא אנא ׳׳ עשנו ביום קריאינו
לך ׳׳ חבבנו לך ׳׳ קיים לך ׳׳ נחל אותנו לך ותעבנו כי נאו ביום אברה
תקוסם לברך ולקרות לך לבד תשתחוה .. הסתר יד בתשובה לקבל
פשעים ותאים בבהלה נשיב ורחב עצבונם ואל תשכחם נצח כי תאות
לך אבינו מלכנו אם אין בך מעשים עשה לנו את ברית אבותינו ורחמיהם כבל
יום ׳׳ אחר . הביטה ועינה כי רבו מלאכינו ועבות הבינו בארץ שבינו ואל
תשפוך חרונך עלינו כי אתנו עליך נגד בריתך ג׳ ביטה ל׳ כבריתו בעיסה
ושקעים בטומאת הנרה עד ותי עליך בטוב ותבטחתך ביר עד עוד בעוד
מעאנך עליהם . כם ישנו ויחת מלכותם ואל ימלוו לשנך מלחמה ידמון
רחמיך לרחמנו לא לעמנו כי אם לעמך פשע אל תשחית זכר שמו ישראל ׳׳ אלהינו ׳׳
ואין אום המיחדים שמך סמוכים בכל יום ומאמרים שמע ישראל ׳׳ אלהינו ׳׳
אחד .. חוס וחנן חטאתי לפניך ומלא רחמים חס על וקבל תחנונינו ׳׳
אל באמת תוכיחנו ואל בחמתך תיסרנו חנינו ׳׳ חנינו כי אויל אנו רפאנו ׳׳
כי נבהלו עצמי ונפשי נבהלה מאד ואתה ׳׳ עד מתי שובה ׳׳ חלצה נפשי
הושיעני למען חסדך כי אין בחיים זכרך בשאולמי יודה לך . אנחתי באתי
אשחה בכל לילה מיטתי בדמעתי ערש. מוסה ושטה מחסה עיני עתקה בכל
צוררי סורו ממני כל פעלי און כי שמע ׳׳ קולכי שמע ׳׳ תחנתי ׳׳ תפלתי
יקח ישנו ויבהלו מאד כל אויבי שובו ויבושו רגע .. ׳׳ אלהי ישר שוב
מחרון אפך והנחם על הרעה לעמך .. הבט משמים וראה היית לעזרתם
בעים נמשכנו כעמן לנו יכל לחרף ולגדף ולהרשה ובכל ראות שרך
לא שכחנו ׳׳ נא אל תשכחנו .. ׳׳ אלי .. דרים אודרים אין תמלת ותקל
חון אום [redacted] לשרך עקבה שהוד ישועתיך קרבה ישנו לא הוגה לך רחמיך ׳׳
ובשנו אתם כעשן ינגון אנא שוב ונחמתך וחס עליה אשר בחרת .. ׳׳ אלי
חוסה ׳׳ עליו מחמיך ואל תרגיע כרי אכזרים לבי ואמרו הבים אבי
נא אלהים עשה לנו עשה עמנו סבר ואל תאחר אנא שוב ונחמתך וחס על
עליה אשר בחרת .. ׳׳ אלי .. קשתו תשמיע ונתן אל תשמיע כי
אויבינו לחמת את שמיע יעטר אמר שבעתים לעטיפת בעבור השמים

ובנה את ירושלים ועתה הנשארת נעזב ובכל אות שיתך לא שכחנו אז אל
השמים .. ר' אלי .. עמדיו אלי .. ר' אלי .. ישעיו עלדר כבוד שיתך ובעזרתו וכבוד
על המאורות לאלף שנה .. ר' אלי .. ואתה לא נראיתי שנה כי עלך עמד עד כל
רחמיך .. ותסריך כי אלעזר הלא אלעזר לא מלאת המאונים עבר יקרעות
רחיך כי כלות ארור חנם .. חנם כי כבד שמעת בוז ברעב רחם תזכור זכור
כי עבר אותנו עדכי אלי .. ישעיו עלדר כבוד שיתך ובעזרתו וכבוד על המאורות
לאלף שנה יתברך ויתברך .. ה' אדון אמנם ורב חסד ואמת אל כל אשר
מכיחנו חוסה .. ר' עליתיך והושיעו עבד רע המאנו לא ארון סלח נא סרוב
רחמיך ע .. בלה לא מת ונתמרה שנו יחכין .. מאמו .. אלהים ובשמחו
הרוח קדוש הוא מאמו .. אלהים ובשמחו לבד קדשו כי קדש .. ר'
אלהים .. הלא ובראה אלהים טובה ויחון מלשתה ומלשת אמו שר לבן מלסר
לאמים ולהלן ונאמר אמן . הבל הבו לי כל אלהים ומה כבוד לתורה כבן קדב
עזור מלך בר מלך הכהן ברוך שנתן תורה לעמו ישראל בקדושתו תורת ..
תמיה עשיבת עמיל עמרה נאמנה עמבינות פתי פקודי .. ישרים עשו
לב עמות .. ברה מאירת עינים .. עוד לעמו יתן .. יברך את עמו בשלום
הא תמים אמרת .. עמדה עלי הוא לבמוסים בו ... ברכו אתי .. המטרך
ברוך .. המטרך הלא ואר . כמי אלה אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו
את תורתו כמי נתן לנו התורה .. כמי אלה אשר נתן לנו תורת אמת וח..
עלם שוע בתוכנו כמי לא נתן התורה .. הבלו את שם .. כי שקבמו
לבו .. הוא מלאכן שמים ויסד הקן עמו תבלה לבלתי יכון לבב יגור עם
קרבו הלויה .. אשרי יושבי בתיבתיך לבו עוד יהללוך .. ר' בעם עבר
יגעתך שם אלי יעקב .. ישלח עזרך מקודש מציון יסעדך יזכר כל מנחותיך
ועלתך ידשנה סלה יתן לך כלבך ומלא עצתך .. מלא נרנה כישועתיך ובשם
אלהינו נדגל .. מלא .. כל משאלותיך יפה .. ידעתי כי הושיע .. לישועתו
ועניו אשרי קדשו וכתורתו ישעיה אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו
בשם אלהינו נזכיר הנה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד .. הושיעה
המלך יענו ביום קראנו .. ובא לבון הנאלמים בשנה בעקבתם
.. ואני זאת בריתי אותם אמר .. רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי
בפיך לא ימושו מפיך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר .. ערבה ועל
ואבה קדוש יושב תהלות ישב וקרא זה אל זה ואמר קדוש .. עראו
מלא כל הארץ כבודו .. ומקבלין כן מרין מאמרן קדוש שמי מרומא
כית שכינתה וקדיש על ארעא עובד גבורתה קדיש לעלם ולעלמי עלמיא

עולה

מגיין
ראש

ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המושל בכל אשר לו שים נא ידך תחת ירכי
ואשביעך בה׳ אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני
אשר אנכי יושב בקרבו כי אם אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני
ליצחק ויאמר אליו העבד אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי בארץ הזאת
השב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת משם ה׳ אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי
ומארץ מולדתי אשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת הוא
ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם ואם לא תאבה האשה ללכת אחרי
הנערה אל אדני אתה נקי מאלה אך את בני לא תשיב שמה וישם העבד
ידו תחת ירך אברהם אדניו וישבע לו על הדבר הזה ויקח העבד עשרה גמלים
מגמלי אדניו וילך וכל טוב אדניו בידו ויקם וילך ארם נהרים אל עיר נחור
ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים לעת ערב לעת צאת השואבות
ויאמר ה׳ אלהי אדני אברהם הקרה נא לפני היום ועשה חסד עם אדני אברהם
הנה אנכי נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יצאות לשאב מים והיה הנערה
אשר אמר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה
אותה הכיחת לעבדך ליצחק ובזאת אדע כי עשית חסד עם אדני
והיה טרם כלה לדבר והנה רבקה יצאת אשר ילדה לבתואל בן מלכה אשת נחור
אחי אברהם וכדה על שכמה ותרד העינה מאד בתולה ואיש לא ידעה
ותמלא כדה ותעל וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמיאי נא מעט מים מכדך
ותאמר שתה אדני ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו ותכל לשקות גמליו
ויאמר גם לגמליך אשאב עד אם כלו לשתות ותמהר ותרק הכד אל השקת
ותרץ עוד אל המאב לשאב ותשאב לכל גמליו והאיש משתאה לה מחרש
לדעת הצלח ה׳ דרכו אם לא ויהי כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש
נזם זהב בקע משקלו ושתי צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם ויאמר בת מי
את הגידי נא לי היש בית אבי מקום לנו ללון ותאמר אליו בת בתואל אנכי
בן מלכה אשר ילדה לנחור ותאמר אליו גם תבן גם מספוא רב אתנו וגם מקום
ללון ויקד האיש וישתחו לה׳ ויאמר ברוך ה׳ אלהי אדני אברהם אשר לא עזב
חסדו ואמתו מעם אדני אנכי בדרך נחני ה׳ בית אחי אדני

ובשביל זאת שאינו עבשיל אין ראוים לאכילה כי אין ראוים בשום טריפה כי ה
שהוא אין ראוים בשום עניין ומה דבר שבת שהמים עתידין בבא שאינם
בשום טומאה בשום אוהלים בשום עצמות בשום רמים בשום הקדוש מניין
ובמה כי שרפון אם אין ראוים אלא בשום חיות אבר הדומה לו העץ אין לי
כי אלא מעצם ולא הדומה לו העץ אינו עשוי עצמו מוליאת אהלים אלא בשום פסול
הבר שיקלף ולא הבבה כי אלעזר מאב ביא ואין ראוים לכם כי עקיבה
אומר ראוים לכם לא יקוב אדם שפופרת של ציצה וילבשה שמן ויתנה
על פי בר בשביל שתהא משמרת אפילו היא שלחרם כי יהודה נתנו אל
אם חיברה הזער מתחילה מותר עפני שהוא כלי אחד לא ומלא אדם את
הקרבה שמן ומנחה בשר הר ויתן מאל הפרגלה מחכה בשביל שתהא
שומרת כי יהודה נתנו הביכה את הר לפני שהוא מתיירא מפני לים
מפני לסטים מפני רוח רעה אם בשביל מחלה שיש בשור כמה על הר
כמה עלה שאין כמה על הפרגלה חייב כי יוסי פוטר בכל חוץ מן פרגלה
מתי שהיא עושה פעם . על שלש עבירות נשים מתות בשעה לידתן על
שאין מחזרות נדתה ובחלה ובהדלק הר שלשה דברים אדם
לא מת ביום עד שבת עם חטאה עשרתם ובגבעה הדליקו את הר
ספק חטאה ספק אינו חטאה אין מעשרין את הודאי ואין מעבירים את
הכלים ואין מדליקין את הנרות אבל מעשרין את פירות מעורבין ושומרין
את המיין .. אמר כי אלעזר א כי חכמא תלמידי חכמים מרבים שלום
בעולם שנאמר לכל בניך ה׳ ורב שלום בניך שלום רב לאהבי תורתך
ואין לו מכשול אי שלום בחיל שלום באחיותיך לעולם אמי ואבי אחי
אחרונה שלום כך הרגל בית אביו מרבים עובדיך ה׳ עוד לעולם יתן
ה׳ עוז לעמו ה׳ יברך את עמו בשלום .. נקדש את שמך בעולם כשם שמקדישין
אותו בשמי מרום כדברי עליו נביאך וקרא זה אל זה ואמר קדוש
ה׳ צבאות מלא כל הארץ כבודו אז בקול רעש גדול אדיר וחזק משמיעין
בקול מתנשאים לעומת שרפים לעומתם ברוך יאמרו .. ברוך כבוד ה׳
ממקומו . ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו כי מחכים אנחנו לך מתי תמלוך ה׳
בעצם בקרוב בימינו לעולם ועד תשמע תפלת תחנונינו כמקדש מלך ומושיע עמך
ישראל ומי ובעת נצחים ושבעת תמאנה מלכותך כדבר האמור בשירי עוז
על ידי דוד משיח צדקך .. יעלה ה׳ לעולם מלכך עמון לדור ודור הללויה
על כל מלכי מלכים הקב״ה בעולמו אשר ברא העולם הזה והעולם הבא

בראשון בראיון יראין בראיון כל בית ישראל עוד המלכים ארון כל הבריות תלוי
כל הנשמות הישב מרכבה ומוס השוכן בשמי שמי קדם קדושתו על חיות
וקדושתו על כסאו הכבוד וכמו יתקדש שמך בגו׳ ר׳ אליעזר אומר כל חי ומאמר
לפנו שיר מזמור כתוב שיר לאלהים עזרנו שיר לרוכב בערבות ביה שמו ועלזו
לפנו ונראהו עין בעין בשובו אל ציון כתוב כי עין בעין יראו בשוב ר׳ עזריה
ונאמר ועלה כבוד ר׳ ראו כל בשר יחדיו כי פי כבר ואמר ויגלה עליו מלאך
ויחזון מלכותו ומלכות עמו ישראל לתן לחסד עולמים ולבנין ונאמר אמן אב ר׳
הרמאים הוא יחסר לב עלמים ויחזור ברית אבותם ויעלם אחרונים לתן בשלם
הרעות וישב יעב הרעין הנשואים ויחזון עליו לתלות עליים ויעלה עש
ומשאלתיו בעירה עובה ישועה ורחמים וישרור ויגל ויגיע כל חוסים בו
ונאמר אמן. כאי אליה אשר בחר בנביאים טובים ורעים כדברי הס
הנעורים באמת כאי הבטחר בחלה בעשה עברו וכי שר עמו ונבואי
באמת והעדרק. כאי אליה עור כל העולמים עריק בכל הדורות הא הנעור
באומר ושלה הדרבר והמקים שכל דברין אמת ועדק נאמן אתה
הוא ר׳ אליעזר ונאמנים דבריך ודבר אחר מדבריך אחור לא ישוב ריקם
כי אל מלך נאמן אתה כאי הא הנאמן בכל דבריו. רחם עליון כי הוא
בית חיינו הלבת נשמה תקום נקם כמבדה ביעיל כאי משגיח עיון בכבוד.
שמחינו ר׳ אליעזר נאיה הנבואה ונגלות בית הדר ומשיחך בא בהר הזיתים
ויגל לבנו עלכסאו לא ישבו זר ולא ינחלו אחרים את כבודו כי בשם קדשך
שבעתה לו שלא תבבה עוד לעולם ועד כאי מלך אור. על הנבואה ועל הנבואים
ועל הנבואים ועליהם הנבואה הבה שמחת לנו ר׳ אליעזר לקדושה ולטהרה
לכבוד ולתמארת עלהכל ר׳ אליעזר אנו עוריס לך ומבדכים אותך יתברך
שמך בפי כל חי תמיד לעולם ועד כאי מקדש השבת ישר והמנים בראש
שנה. אמר מתמיד לעולם ועד ואילך כי אתה אלהים אמת ובדברך מלכנו
אמת וקיים לעד כאי מלך על כל הארץ מקדש השבת ישר יום הזכרון
יום הכפורים חותמין כאי מלך מחל וסולח לעונותינו ומעבירם עוון ישר ר׳
ומעביר אשמותינו כבר שנה ושנה מלך על כל הארץ מקדש השבת ישר יום
הכפורים.. יקום פורקן עין שמיא חיבא ורחמי ורחמי והי מרבי ומחוס
חיי סי עמא דישראל ובריות אפא דתמן חייא וקיימא חדשא אלא יפרק
ולא ישאל מפרנסי אורייתא לעולם ולעולמי עולמים ובכן חבורת קדושת הכארעא ישר ות
ובכל לבבי לבבי אלהא ולבבי מתנתא ולבבי רבא לבבי לבבי כל מלאכי
ולכל מלאכי מלאכי ולכל עמך ישראל. כמוהיתא מלכא דעלמא יפיק
חיהון ויסגא יומיהון ויתן ארכא לטובתן ויתברכון ויתברכון על עמא

שבריך ונקי
כסוד שיח ש׳
טרם קורש ר׳
המקדישים שמך
בקדש כתוב על
יד נביאך וקרא
זה אל זה ואמר
קדוש ר׳
עבדות מלא
כל הארץ כבודו
כבודו מלא
עולם. ומשמיו
שואלים זה לזה
איה מקום ר׳
כבודו לעומתם
ברוך יאמרו ר׳
ברוך כבוד
ר׳ מיקאל ר׳
ר׳ מיקאל
הוא יסד ברחמי
ויחזון רבים
המיחדים שמו
ערב ובקר כל
יום תמיד הם
מעלים בשבח
ובזמירות.
שמע ישראל
ר׳ אליעזר ר׳
מחדר מחדר
הוא אלהינו הוא
מבינו הוא ר׳
מלכנו הוא ר׳
מושיענו והוא ישמיענו ברחמיו שנית לעיני כל חי להיות לכם לאלהים אני ר׳ אלהיכם
אדיר אדירנו ר׳ אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ והיה ר׳ למלך על כל הארץ
ביום ההוא יהיה ר׳ אחד ושמו אחד. ובדברי קדשך כתוב לאמר. ימלוך ר׳
לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללו יה.

ויכל ערשן ביטין ערן רבטמ״יא יבא בטעבהון כל אין ועיבן ואמר
אין״ יקם מרקן אין שמיא חיא נמיסרא ומחני וחי״ אריכ
ומחון רוחי סיעמא רשמיא ובריות עמה הלקהון קרישא הרין רבבא מב
ועביא מלא רשלמא סמים חיטין ויסף ומיכון ויתן אבמא הסיכון ויתבקן
ויסתבון מל עקה ומכל ערעין ביטין ערן רבטמיא יבא בטעבהון כל אין
ועבן ואמר אין״ אין כלהיט ואין כארוטע אין כמלכט אין כמושיעט מי
כלהיע מי כארוטע מי כמלכיע מי כמושיעט ערה לאהיט ערה לאהיט ערה
לאלכט ערה לאושיעט ברוך אהיט ברוך ארוטע ברוך מלכט ברוך מושיעט
אתה הוא אהיט אתה הוא ארוטע אתה הוא מלכט אתה הוא מושיעט
אתה הוא שבקטירו מבתנט לעבך קטרת הסמים מטעם הקטורת הבר׳
והעמן החלבה והלבונה עשקל שבעים שבעים מנה עוד וקציעה שבעים
מנה וכרכום משקל שנים עשר מנה הקנמן שנים עשר מקלפה שלשה וקנמון
משנה בורית כרשינא תשעה קבין יין קפריסין סאין חמשה וקבין חמשה ומס
ל יין קפרסין מניא חמר חיור ועתיק מלא סחרית רחבא מלא עשן כל שהו
ל נתן אוף אל כפרת הירדן כל שהו אם נתן בה דבש פסלה ואם חיסר אחד
מכל סמניה חייב מיתה רב שמעון בן גמליאל אומר הכרי אינו שרף אלא מ
מעט הקלי טרית כרשינא שעשקן בה את הכפרת כדי שתהא נאה ויין
קפרסין שעורין בה את הקטורת כדי שתהא עבה ולמה לא הקלם יפה
אלא שאין מכניסין מי רגלים בעזרה מפני הכבוד בשביל שהלים היו אומרי
בית הלל ביום הראשון היו אומר לא הארץ ומלואה הבל ויושבי בה
פעם היו אומרי בדול ומבולל אומר בעבור שהיה הר קדשו בשלשי היו אומ
אהיט נעב כעבדת ל בקרב אהיט ישמעו בדבריה היו אומר מ נקמות ל
מ נקמות הוסיע בחמישי היו אומ הרעע לאהיט עדיה הרעע לאהי יעקב
סלה פעמי היו אומ׳ ל אלך אמת לפני ל עוד הבאתי אני תכון תבל
כל מחון בשבת היו אומ מחאוד שיר לום השבת ומזמור שיר לעתיד לבא
לום שכולו שבת ומנוחה לחי העולמים ג ל אלוהי ג ל חנעמ תלמידי חכמי
מדבים שלום סלום שב כלבנך לאורי ל ורב שלום בנך שלו רב לאהבי
תורתך ואין לו מכשול יהי שלום בחילך ושלוה בארמנותיך לרעי ואחי ורע
ארבה נא שלום בך לרעי בית אהיט אבקשה טובך ל עוד לעמו יתן ל
יברך את עמו בשלום ומנ תפלה ל ל עבר רעי אהיט ברוב חסדך
עניי באמת ישעך ערקתך ערך לשלם ותחתך אמת ועקתך אהיט
עד מחם עשית גדולות אל מי כמוך עקתך כפרעה משמעיך תהום
רבה אדם ובהמה תושיע ל׳ אתה חונעמע מרע תחתיך ותלמיע
לעשות בהם חוקי רעונך ותבריעם ל אהיט מן קדש לחל ובן אור לחושך
מן יסר לעניים ובן יום השביעי לשמרת ומי המעשה אביע אלבע החל

עליו הימים הטובים לקראתיו לשלום השובים ועטקים מכל שלל ומחבקים כי ראוך
ומוכנים מאתך בשבע רעב והשכל גמ׳ חוץ הרעב .. ויתן לך האלהים מטל
השמים ומשמני הארץ ורוב דגן ותירוש יעבדוך עמים וישתחוו לך לאומים הוי גביר
לאחיך וישתחוו לך בני אביך אוריך ארור ומברכך ברוך מן שרי יברך אותך ויסבך
ויברך ויפרה אתכם לקהל עמים ויתן לך את ברכת אברהם אבינו אתך את ארץ מגוריך אשר נתן
אלהים לאברהם מן אבך ומשרך ומן שרי ויברכך בברכה שמים מעל בברכות הרקיע
הנמוכות תחת בברכות שדים ורחם ברכות אביך גברו על ברכות הורי עד
תאות גבעת עולם תהיינה לראש יוסף עקרקר מאחיו ויהבך וברך והרבך
ובך מרי בשבך ומרי אחיתך רבך מרוש ויעבריך שבר אלפיך ומשתחוה מן
שאנך על האדמה אשר נשבע לאבותיך לתת לך ברוך תהיה מכל העמים הנמים אשר
בך עקר ועקרה ובבהמתך ובפירי .ז. ארך כל חלב וכל מעדנים הנמים אשר
אשר ירעת לא שימים בך ונתנם בכל שנאיך ברוך אתה בעיר ברוך אתה בשדה
בא אתה בבואיך בא אתה בצאתיך ברוך שנאיך ומשתחוים שונאיך יצ .ז. אתך את הברכה
אחיתיך ומרי בהיותך שר אלפיך ומשתחוים שונאיך יצ .ז. אתך את אוצרו
בחסדיך ובכל משלח ידיך וברכך בארץ אשר .ז. אלהיך נתן לך ויעבר את כל מעשה ידיך והלוית לך
הטוב את השמים לתת מטר ארצך בעתו ולברך את כל מעשה ידיך והעבטת הגוים רבים ואתה
רבים ואתה לא תלוה כי .ז. אלהיך ברכך כאשר דבר לך והעבטת הגוים רבים ואתה
לא תעבוט ומשלת בגוים רבים ובך לא ימשלו אויבך יסר מי בעוזך לך ואתה על במותימו תדרך
ב .ז. ויגל עליך ואשר חסד נאמרים ויכתבו לא תעבוטו ולא תעבדו עד שלשי ואחרים אמר
יסר עשרת ב .ז. הטובות עולים לא תעבוטו ולא תעבדו אשר עשה אלהים אמר
ושבע והלקים את שם .ז. אלהיכם אשר עשה עמכם להפליא עם יסרו עד לעולם
ותרו .. ישובון ובאו לציון ברינה שמחת עולם על ראשם הבריס והבטחות יסעבו לעמכם
ידע ואתה כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון הבריס והבטחות יסעבו לעמכם
ריבה וכל עבי השדה ומחאו כף הב ע. שלום אמנם לא אמרתי כי עדי ומאיר
יה ויה. ל השלום ושאמרתם איש בשמון עמיכם היטוב ואמרתם כיום הזה
הרו לך קמה בשדו הורי לו בעמים עליהם הזכירו כי שמש שמן אחרו .ז. כ
אמת עבה מורעתה ואת בכל הארץ עבה ורב ושבת יען כי ברוך בקרבך קל
ואמר ביום ההוא הבט אל הר זה קיים לו ויש עוד זה .ז. קיים לו עליה ושמיר
כי שמעתי בזרע בשם שמים שלי שלי לחיו ולקחם אמר .ז. ומסתתי ורוח לבשר
אות עשה ראש השלשים לך שלך ושלך בן שי שלום שלום לך שלום לשבריך
כי עזרך אלהיך ויקבלם רוב ויתנם כראש הצבור ואמרתם כה לחי אתה שלי
ובריך שלום ואל אשר לך שלום אל .ז. עוד לחיו יחן .ז. ברך את עמו בשלום ..
שיר המעלות אשר על .ז. ה .ז. ההולך בדרכיו .ז. כתיב כי תאכל אשריך וטוב
לך אשרך כתוב תורה בדרכיו בדרך בנך בשלך אתך סביב שולחנך הנ
כי כן .ז. ברך ברא .ז. ברכך .ז. מציון וראה בטוב ירושלים כל ימי חיך

ומאה בנך לבנך שלום על ישראל ... ותודיענו יי אלהינו את משפטי
ערכך ותודיענו את חוקי רצונך ותתן לנו
משפטים ישרים ותורת אמת חוקים ומצות טובים
ותחיינו זמני שטון ומועדי קודש וחג נדבה ותרשינו
שמחת שבת וכבוד מועד וחגיגת הרגל בין קדושת
שבת לקדושת יום טוב הבדלת ואת יום השביעי נשמת
מי המעשה קדשת הבדלת וקדשת את עמך ישראל
בקדושתך ותתן לנו זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים וכתבנו בספר
החיים למענך אלהים חיים מלך עוזר ומושיע
ומגן: מי כמוך אב הרחמים זוכר יצוריו לחיים ברחמים ונאמן אתה
להחיות מתים בא"י מחיה המתים ... ובכן מן הבדך יי אלהיך על כל
אשר ואיתך על כל עם שבראת ויראוך כל המעשים וישתחוו לפניך כל מי
הנמאים וישו כולם אגדה אחת לעשות רצונך בלבב שלם כמה שידענו
יי אלהינו שהשלטון לפניך עוז בידך וגבורה שמך נורא על כל מה שבראת:
ובכן תן כבוד יי לעמך תהלה ליראיך ותקוה לדורשיך ופתחון פה ל
המיחלים לך שמחה לארצך ושון לעירך וצמיחת קרן לדוד עבדך ועריכת
נר לבן ישי משיחך במהרה בימינו ומדיעריקים יראו וישמחו וישרים
יעלזו וחסידים ברנה יגילו ועולה תקפצן פיה כל הרשעה כלה כעשן
כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ ותמלוך אתה יי לבדך מהרה על כל מעשיך
בהר ציון משכן כבודך ובירושלים עיר קדשך כאשר דברת קדשך אמור
יי לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללויה קדוש אתה ונורא שמך ואין אלה
זולתך יי לעבדות מלכיות הם הקדוש נקדש בצדקה כמו הם הקדוש:
אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו ורוממתנו מכל
הלשונות וקדשתנו במצותיך וקרבתנו מלכנו לעבודתך ושמך הגדול והקדוש
עלינו קראת ותתן לנו יי אלהינו באהבה את יום הכפורים הזה לחילה
את יום מקרא קודש זכר ליציאת מצרים ... זכר ליציאת מצרים: אלהינו ואלהי
אבותינו עלה ויבוא יגיע ויראה וירצה ישמע ויפקד ויזכר זכרוננו ופקדונו
וזכרון אבותינו וזכרון משיח בן דוד עבדך וזכרון ירושלים עיר קדשך וזכרון
כל עמך בית ישראל לפניך לפליטה לטובה לחן לחסד ולרחמים לחיים
ולשלום את יום הזכרון את יום הכפורים הזה זכרינו יי אלהינו בו לטובה

הגלך

בית ישר

הטובה וסקדיל בו לברכה והושיענו בו לחיים ברבר ישועה ורחמים חוס
וחנינו ורחם עלינו והושיענו כי אליך עינינו כי א׳ מלך חנון ורחום אתה.
אלהינו ואלהי אבותינו מלך על כל העולם
טוב בכבודך והעשיר על כל הארץ ביקרך
והוסר בהדר פנין עתיך על כל יושבי תבל
ארצך ידע כל פעל כי אתה פעלתו ובין
כל יצור כי אתה יצרתו ויאמרו כל אשר
נשמה באפו. יי׳ אלהי ישראל מלך ומלכותך כל
משלה קדישים כי עתיך ומן חלקיו בתורת
ושמעתו ומעוכך ומאמריו כישועתך ובדר לפני
לעבדך פעמים כי אתה אלהים אמת ומבלעדך
מלכנו אמת וקיים לעד כאמור מלך על כל הא
הארץ מקדש השבת ו׳ ישראל ויום הזכרון
רצה ומודים וכתוב לחיים על כבוד בריתך
ועל החיים וכו׳ אלהינו ואלהי אבותינו וכו׳
בספר חיים ברכה ושלום ופרנסה טובה
נזכר ונכתב לפניך אנו ועמך בית ישראל
לחיים ולשלום כאמור עושה השלום.
מקדש השבת ישראל ויום הזכרון:
אמן חתמנו לפניך. אמן אין לנו מלך אלא אתה.
אמן עשה עמנו לשמך שמור אמן חדש עלינו שנה טובה אמן כל מעשינו על גזר
קשות אמן כל מחשבות שמאיע אמן כל אויבינו אמן כלה רגז
ומרה ושבי ושחיתה ומפלה מכל בריתך אמן שלח ברכה ושלום אמן כלה כל צר
שנך אמן הסירה כל תשובה שלמה לפניך. אמן עשה מעשיך אמן מחל
ומלח לכל עונותינו אמן מחה והעבר פשעינו ועונותינו אמן קרע רע גזר
דינינו אמן מחיק ברחמיך הרבים כל שטרי חובותינו אמן זכור כי עפר אנחנו
אמן זכרינו בזכרון טוב לפניך אמן כתבנו בספר חיים טובים אמן כתבינו בספר
פרנסה וכלכלה אמן כתבנו בספר מחילה וסליחה אמן כתבנו בספר גאולה וישועה אמן
אמן הגיענו לעת ישועה בקרוב אמן הרם קרן ישראל אמן והרם קרן משיחך
אמן שמרנו לחיים חוס ורחם עלינו אמן אל תשיבנו ריקם מלפניך אמן עשה לנו
והושיענו. אמן עשה למען הרוגים על שם קדשך אמן עשה למען טבחים על
יחודך. אמן עשה למען בני בחיר ובנים על קידוש אמן עשה למען תינוקות
שם עבדיך הישמר אמן עשה למען מחיר הרבים אמן עשה למען שמך הגדול
אמן עשה למענך ולא למענינו
אמן עשה למענך והושיענו

אמן כלה כל צר
ומסטין מעליו

אמן כתבינו בספר
חיים

אמן קבל ברחמים
וברצון את תפלתי

הבור והעניא שנקרא עליו: אל חנינו ושנינו כי אין כמו מעשים עשה
שעם ערקה וחסד ותושיעה .. עמי חטאיו עליו ואריכיו
ונתרחקו מעל אחיהם ואין אנו יכולים לעמוד לפניהם לא שמחות לתיבה לעשות חובות
בית בחירתך בבית הבחר והקדוש שנקרא שמך עליו היר ששמחה
בעקדתך יהי רצון מלפניך .. אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחום שתשוב
ורחם עלינו ועל עקדתך ברחמיך הרבים ותבנו עירה ותעל כבוד
אבינו עליו עלה כביר מלכותך עליו בעברה ובחמה והשיא עליו
הויני כל מי וקרב מזוריו ומרביתינו כמה לירכתי ארץ והתאיל
לכון עיר ברוכה ולירושלים בית עקדתך בשמחת עולם ושם שמיה
לתוך את קרבנות חובותינו תמידין כסדרן ומוסף כהלכתן אתר
ומוסף יום הזכרון הזה יום הכפורים הזה שעשה ונקרב לפניך
באהבה ברצות רצונך כמו שכתבת עלינו בתורתך על ידי משה
עבדך כאמור ובחרשה השביעי ומשה אמר לחרש השביעי בזה יום
באחד לחרש יקרא קודש יהיה לכם הכפורים יקרא קדש יהיה לכם
כל מלאכת עבודה לא תעשו יום הש תעשתם את נפשותיכם כל מלאכת
תרועה יהיה לכם ונא תעשיתם עולה שרפה לא תעשו והקרבתם עולה
אשה ריח ניחוח לה׳ פרים בן בקר לה׳ אשה ריח ניחוח לה׳ מה בן בקר
שנים ואיל אחד כבשים בן שנה אחד איל אחד כבשים בן שנה
שבעה תמימים ומנחתם ונסכיהם מרובה שלשה עשרונים לפר ושני
עשרונים לאיל ועשרון לכבש ויין נסכם ושעיר לחטאת מלבד
עולת השבת לחדש הכל לחת ריחה
ריחו בראשית שלא עשאם כלי ר
הארצות ולא שרע מישפטות הארץ
שלא שם חלקינו כהם וגורלנו כל
המונם שהם משתחוים להבל וריק
ומתפללים אל לא יושיע ואנו כ
כורעים ומשתחוים ומודים לפני
מלך מלכי המלכים הקדוש שהוא
נטה שמים ויסד ארץ ומושב
יקר בשמים ממעל ושכינת עזו בגבהי מרומים הוא
אלהינו ואין אחר אמת מלכנו ואפס
זולתו ככתוב בתורתך וידעת היום והשבות אל
לבבך כי ה׳ הוא האלהים בשמים ממעל ועל

אחרת ואין שר. עבל
עקה לך. יי אלהים לראות את כבוד
כחמארת שמך להביט אלהים
מן הארץ והאלהים ברית יכרתון
לתקן שלם בעלותיו לפני
פרי יקראו בשרך להפשיט אליך
כל רשעי ארץ יכירו ויראו כל
ישבי תבל. כל תבל בלם
סרך משבר כל לשון לפניך יכרע
ימלו ולכבוד שמך יקר יתן.
ויקבלו כלם את עול מלכותך
ותמלך עליהם עתה לעולם ועד
כי המלכות שלך היא ולעולמי
עד תמלוך בכבוד. כדברי כתוב
יי. ימלוך לעולם ועד. ונאמר
הבט מן שמים ראה מעון קדשך
ישראל יי. אלהינו שמו ומלכותו
מלך בו. ונא ויהי בישורון מלך
בהתאסף ראשי עם יחד שבטי
ישראל. ובדברי קדשך
כתוב לאמר כי ליי המלוכה ומ
של בגוים. ונא יי מלך נא
לעולם ועד יי עוז יתן לעמו
הבן הבל לתוכו ונא שמו שלם
בשלום והשאו פרחי שלם
ויבא מלך הכבוד מי הוא זה מלך
הכבוד יי עזוז וגבור יי גבור
מלחמה. ונא שמו שלום ראשי
ישאו פרחי שלם ויבא מלך
הכבוד מי הוא זה מלך הכבוד
יי צבאות הוא מלך הכבוד
סלה. ומלכי צדקך הבל
כתוב לאמר כה אמר יי מלך

שמים ומשובך ושמחים כישועתך
ושבר לבם לבדך באמת כי אתה
אלהים אמת ודבקך ומלכם אמתך
לבד כאי. אלך ונחלתיה לעבוחים
ולעבדות שמו ישר ומעבדיך אשמחים
כל שנה ושנה מלך על כל הארץ מי
יקרש ישר ויום הכפורים.
ויעבר. ומודים וכתב לחיים
ובדרת כהנים בסדר חיים עב
עשה השלם. אלהינו ואלהי אבת
הבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם
מתחנתנו שאין אנו עזי פנים וקשי
עורף. לומר לפניך יי אלהינו ואלהי מ
אבתינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו
אבל אנחנו חטאנו אשמנו בגדנו גזלנו
דברנו רופי. העינו והרשענו זדנו
חמסנו יעצנו שקר. ישענו רע בחנו
לצון מרדנו נאצנו סרנו עונו פשענו
צררנו קשינו ערפנו הרשענו שחתנו תע
תעבנו תועינו תועענו. סרנו מן
המצות ומן המשפטים הטובים. ולא שוה לנו.
ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו
הרשענו. מה נאמר לפניך יושב מרו
ומה נספר לפניך שוכן שחקים הלא
כל הנסתרות והנעלמות אתה יודע
אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתר
כל חי. אתה חוקר כל חדרי בטן צורף
לבות אין כל דבר נעלם מפניך ואין נסתר
מנגד עינך. יהי רצון מלפניך
יי אלהינו ואלהי אבתינו שתמחול לכל

ישראל ואמר. לא עשאוה אבי ראשון
ואני אחרון ומלבדי אין אלהים. ועל
ידם נתישבו בני ישראל לשמוע את
הר שבו ויתנה לו. ולא הי
לך שבל הארץ בדם הרוגי
יד לא אחר ושנו אחר. ובתורה
כתב לאמר שמע ישראל. לא אלהינו לא
אחרי. אלהינו ואלהי אבותינו
אלהי. קדושים בדעתיהם
ב מיקרא שמע ויום הזכרון.
אותה זכר מעשה שלפי ומקדקל כל
ישרי קדם לפניו כל
המלאכות והיון בתורות שבראשי
כי אין שכחה לפני כסא כבודך
ואין עתה מעבר עשיך אחר. ואבר
את כל המעשה עם כל הישר לפי
עבודתך. הכל גלוי. ידוע לפני
עדי ועדים ב סון. כל הדברות
כי הביא חק זכרון להפקד כל רום
ונפש לזכר מעשים נפש ומעון
ביות שבראשית תלמין הבלית
מאשית כחות הדעת ומלעשה
אחר עליהם. זה היום תחילת מעשיו
זכרון לפי ראשון כי חק לישראל הוא
ומשפט לאלהי יעקב. ועל הדרישת
כי ואמר איזה לחרב ואיזה לשלל
איזה לרעב ואיזה לשובל ובריות
כי יקרו לחיים ותלות מי לא עמך
כבוד הוה כי אבר כל המעשים
לפניך כא מעשה איש וסקורת
ומלות מעבדי. אבר מבשרת
ארם ותבונתו. יעדי מעלי

ישראל

ברית. ומשחת מלכות ארמים
ומשחת מלכות ישראל. ומשחת
אשם ריבי. ומשחת אלישע תחת
אליה. ומשחת חזאל מלך ארם
חטאת. ומשחת יהוא חיים. ומשחת
מלכות. ומשחת מלכות יהודה
לבד ברית. ומשחת ברית ובריאה
ומשחת כלי. ומשחת בפרי ומשחת
בלי. ומשחת בעבירת חטאת
ומשחת ברור פה. ומשחת ביהודה
הלב. ומשחת בחרון ומשחת נשיא
ומשחת מחילת הטב. ומשחת נשים
מיתשות הלב. ומשחת ביודעים.
ומשחת בלא יודעים. ועל כולם
סלח לנו מחל לנו כפר לנו. ומשחת
בבחינ וכבוד ומשחת בלשון הרע ומשחת
בכבת שוחד. ומשחת בתשלומת יד.
ומשחת מישא ומתן. ומשחת בעשך
ובמרבית. ומשחת בשיח שפתותינו
ומשחת מעיני רעות. ומשחת בסקור
עין. ומשחת מעות ריבה. ומשחת בפרץ
עול. ומשחת בבריות רע. ומשחת בקלות
ומשחת בתשיות עון. ומשחת בקפיצת
יד. ומשחת בריבת רגלים. ומשחת כל
שטעות שוא. ומשחת בשנאת חנם
ומשחת בגראות העין. ומשחת בתרבה
לב. ועל כולם סלח לנו מחל לנו כפר
לנו. על חטאינו שאנו חייבים עליהם
חטאת. ומשחת אשם. ומשחת
עולה. ומשחת קרבן עולה ויורד
ומשחת אשם ודאי. ואשם תלוי.
ומשחת נזיר. ומשחת נדרי. שמים. ומשחת
ברית. ומשחת מלכות ארמים

אינו אומר אינו שלא ישכחך וגם
אדם יתאונן בך .. כי רוצה הוא
לעשות לו ישועה ולא יכלו לעמוד
המושים כי יגבר כל המשנים לפני
בא ואתה רוצה ומשיב כולם ועם
את באהבה זכרתה ותקרבו כל
בדבר ישועה ונחמים בתאוה
את מי המבול לשחת כל בשר מלפ
מפני רוע מעלליהם . עלכן זכרתם
בא לפניך מלכי אהיב להרבות
ארוך מעברות תבל ובאמצעו כחל
הים בכחו בחו ויחבר אהיב את
נח את כל חיה ואת כל הבהמה
אשר אתו בתבה ויעבר אלהים
רוח על הארץ וישוכו המים . ומי
ישמעל אלהים את שקרתם ויחבר
אלהים את ברית אברהם
את יצחק ואת יעקב ונא וחבר
את ברית יעקב ועקב את ברית
יצחק ועקב את ברית אברהם אז
מאבר והארץ מאבר ובדבר קיים
בחו לאור זכר עשה הנלאותיו
חסן ורחום . נא נרנו נרנו לפני
הריאין ויחבר לעשה ברית ונא
נרנו נרנו לפני הריאין ויחבר לעשה ונא
ויזכור לנו את ברית ויגאל מן
חסרון ושל ידי שבריך הנאים
בחו לאור הלך וקראת בחיבו
ירושלים לאור כה אור .. נא ונ

עם שמחה ארבע ועשרים כי
סגולה שבעים הכל ומנק
ע ביעות עשה ולבן
ביעות לו תעשה את שיטה כה קום
עשה ואת שאין כה קום עשה
את הנלים לנו ואת שאיב עלי
לנו את הנלים לנו כבר אומרעל
לפנך עליים וירושם . כבר מי
הנשרות לנו אהיב והעלות לנו
ולכנו עב עשה לעשות את מרבי
מתנה בראת כי אתה סולחן לנ
לבד ומן הנלים ומחלק לשמי
ישורון ובלבבך אין לנו מלך
מחל ומלה מלא אתה מלכי הא
הסולחן .. אלה עב שלא טעמת
איש כי . ובשאין שטעמתי ם
כאילו לא טעמתי עבר אני כחיי
קלחוני בחיתו הרי אני
לפנך כבר מלא בטנה ומלאה
יבי רעון ולפנך .. אלה ואלה
אבותי שלא אחשוא ונה שמעתי
ומחיק בחמליך הנביא אבל לנ
ב יסורין . הון לרעון אורך ם
לנוכה כאין לנוכה .
לעשלה מתמלין ובריע לחיים
מלך חסן בחיים ותחשיב כה
וכו .. מי כמוך אב הרחמים
מזכרה יצוריו וכו והכל מו
לזכר אך בריקים אתה ורחל
רחי עליה . אל יאלה
מתן יד לחנינים
ומיינך מעוטה לכל שבים

ואלהיך ואת אשר לך ואת אשר לבנך
לעשות עמך ולבלתי עשות
לעבדך ולעבדתך בעבודה
עליה לעבדך ולשחות לך
ולעבדך ולעבדתך ולעבדך
ולעבדתך לעבדך ולעבדתך
ולעבדך ולעבדתך לעבדך
ולעבדתך לעבדך ולעבדתך
ל

ועשרת חוקי רעתך
גלבב עלם ואתה
ברחמיך רחם עליו
כי לא תחסון בעונו
עלם שוב ברשו יי
בהיו עצו קרוחיו כ
כהיותם קרוב ואמר
עזוב רשע דרכו ואי
און ויחשבותיו ישוב
א יי וירחמהו ול אלי
כי יכבה סלח. ואם
אל אלי סלחות מצן
ורחום ארך אפים ורב
חסד ואמת ועתה לא
תשיב ורעבה אתה
בחשובתכן שלרשעים
ואין אתה חפץ בעיבת
שוב אשוב אליהם מי
אב נתם יי אלהים כ
אם אחפצן בעונות
הרשע כי אם בשוב
רשע מדרכו וחיה.
ונא שובו שובו מ
מדרכיכם הרעים ל
מה תמותון בית ישר
ונא החפצ אחפצן
בעונות הרשע נאם יי
אלהים הלא בשובו
מדרכו וחיה. ונא
כלה אחפצן בעונות הרשע הנה נאם
יי אלהים כי אתה סולחן לישראל מן כ
העלם ומוחלן לשאר. שורון ומלכיך
אין לנו מלך מחל לסולח אלא אתה
באי הא הסולחן.
אמ. עד שלא נעברתי וכו.

ומעבר ומרחוק. וברבי קדשך מן לאמר אלה אלהים בחרבה
יי בקול שופר. ונא ותעבורות ויקול שופר הרי לו לבנה
הילך יי. ונא תקעו בחדש בשופר בכסא ליום חגנו כי
לשבר הוא ומשפט לאלהי יעקב. ונא אלהיה אלה א בקרבו
אלה לבקרבו שמו. אלהיו בגבורתו אלהיו כחב ארלו
אלהיו בתקעו שופר. אלהיו בגבר וכיעבר אלהיו בתן. ותחל
אלהיו בגיבים ועליב אלהיו בבעלי שוגו. אלהיו בעלי
תרועה כלהשיבה תהלה אלהה. ועלירי עבדיך הנביא
בחלמיו כל יושבי תבל ושוכני ארץ בשאון ים הרים
תחו ותקעו שופר בשאול. ונא והיה ביום ההוא יתקע
בשופר גדול ובאו האבדים בארץ אשור והנדחים בארץ
מצרים והשתחוו ליי בהר הקדש בירושלים ונא יי
עליהם יראה ויצא כברק חצו ויי אלהים בשופר יתקע
והלך בסערות תימן. יי צבאות יגן עליהם לא תגע על עמך
ישראל בשלמך. אלהינו ואלהי אבותינו תקע בשופר גדול
לחירותנו ושא נס לקבץ גלויותנו וקדש מחנינו ואסן הנפוצות
ונפוצותינו קבץ מיכנפות ארץ והביאנו לציון ברנה
ולירושלים בית מקדשך בשמחת עולם ושם נעשה לפניך
מעלות עליה כחתרך עליה ונשה עבדך לפני ארון בנוך
באור ובים שמחתם ובמעבדיהם ובמשמני חדשיהם
ותקעתם בחצוצרות על עולותיהם ועל זבחי שלמיהם והיו
לכם לזכרון לפני יי אלהיכם אני יי אלהיכם. כי אלי
שמעת בקול שופר ומאזין תרועה ואין כמוה לך כי טוב
קול תרועה עמנו. יטוב ברחמים. רבה ומדיני
ובחנם לחיים כל בני אדם בריתך וכל החיים. ודרוך סלה
כי כאי. הטוב שמך לך נאה להודות.

ברכת כהנים. נסמר מחיים
ברכה ושלום וחנינה ורחמים אוהב עמך
ונחמם לפניך אנו וכל עמך בית ישר
לחיים ולשלום כאי. עשה השלום
יתברך ויתקדש

מאבאין לבית הכנסת לאחריהם עמדין יריהם ומברכין ברשות ירים
ויגיחו מים יין ומברך הבקי בגי גיה בפה. באי מגה אשר בחר בנו מכל
עם ורוממנו מכל לשון וקדשנו במצותיו ותתן לנו יי אלהינו באהבה מועדים
לשמחה חגים וזמנים לששון את יום חג המצות הזה זמן חירותנו מקרא קדש
זכר ליציאת מצרים כי בנו בחרת ואותנו קדשת מכל העמים מועדי קדשך בש
בשמחה ובשון הנחלתנו באי מקדש ושבת והמועדים באי גמה שהחיינו
וקיימנו והגענו לזמן הזה. ואם יבא ערב שבת יתחיל ויסלק השנים.
ובפה ואשר בחר בנו. עד ומקדש השבת ישראל והזמנים. ושהחיינו. ואם יבא
מוצאי שבת יברך יקנבה בפה ואשר בחר בנו. ובדבר מאורי האש.
באי מגה המבדיל בין קודש לחול בין אור לחושך בין ישראל לעמים בין יום השביעי
לששת ימי המעשה בין קדושת שבת לקדושת יום הבדלת את יום השביעי
לששת ימי המעשה קדשת הבדלת וקדשת את עמך ישראל בקדושתך באי ה
המבדיל בין קודש לקודש. ושהחיינו ושומרנו בהסכת שמאל. ועשלין ירים
ומברכין על נ: ויקח קדשא או שאר מיני ירקות שאינו מלין מלאר ומברך
בפה האדמה ושובל בחרוסת ויאכל ויתן לכולם. ויקח מצה העליונה שבה
מצא אחת ויבצענה לשנים וישים חציה בין שתי השלחנות וחציה תחת
המפה לערך אמקומן ויאמר הקערה שבה המצות והירקות ויאמר ה
הא לחמא עניא דאכלו אבהתנא בארעא דמצרים כל דכפין ית
חוין. נא ויתוך כולם שיש ואומר עמי. מה נשתנה הלילה הזה מכל
הלילות שבכל הלילות אנו אוכלין בין ושבין חמץ ומצה הלילה הזה כולו מצה
שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות הלילה הזה מרור שבכל הלילות אין אנו
מטבלין אפילו פעם אחת הלילה הזה שתי פעמים שבכל הלילות אנו
אוכלין בין ושבין בין הלילה לא מסובין הלילה הזה כולנו מסובין.
עבדים היינו לפרעה במצרים ויוציאנו יי אלהינו משם ביד חזקה
ובזרוע נטויה ואילו לא הוציא את אבותינו ממצרים הרי אנו ובנינו
ובני בנינו משועבדים היינו לפרעה במצרים ואפילו כולנו חכמים כולנו
נבונים כולנו זקנים כולנו יודעים את התורה מצוה עלינו לספר ביציאת
מצרים שכל המספר ביציאת מצרים הרי זה משובח.
מעשה בר לא אליעזר וב יהושע וב אלעזר בן עזריה וב עקיבא
וב טרפון שהיו מסובין בבני ברק והיו מספרין ביציאת מצרים

השתא הכא לשנה הבאה בירושלים // בירושלים השתא עבדי

כל אותה הלילה עם שבאו מלאכיהם ואמרו להם הנערים הבינו אמן קריאת שמע
של שחרית.. אולי לא אלעזר בן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי
שתאמר יציאת מצרים בלילות עד שדרשה בן זומא שנאמר למען תזכר
את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך ימי חייך הימים כל ימי חייך
הלילות וחכמים אומרים ימי חייך העולם הזה כל ימי חייך להביא לימות
המשיח.. בחיך המקל ברוך הוא ברוך שנתן תורה לעמו ישראל ברוך
הוא כנגד ארבע בנים דברה תורה אחד חכם ואחד רשע ואחד תם ואחד
שאינו יודע לשאול.. חכם מהו אומר מה העדות והחוקים והמשפטים
אשר צוה ה׳ אלהינו אותנו ואף אתה אמור לו כהלכות הפסח אין מפטירין
אחר הפסח אפיקומן.. רשע מהו אומר מה העבודה הזאת לכם ולא
לו ולפי שהוציא עצמו מן הכלל כפר בעיקר ואף אתה הקהה את שניו
ואמור לו בעבור זה עשה ה׳ לי בצאתי ממצרים לי ולא לו אילו היה שם
לא היה נגאל.. חכם מהו אומר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו
ה׳ ממצרים מבית עבדים ושאינו יודע לשאול אתה פתח לו שנאמר והגדת
לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה ה׳ לי בצאתי ממצרים.. יכול
מראש חודש תלמוד לומר ביום ההוא אי ביום ההוא יכול מבעוד יום תלמוד
לומר לא אמרתי אלא כנגד זמן שאני מגיד לבנך.. מתחילה
עובדי עבודה זרה היו אבותינו ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו שנאמר
ויאמר יהושע אל כל העם המקום כה אמר ה׳ אלהי ישראל בעבר הנהר ישבו
אבותיכם מעולם תרח אבי אברהם ואבי נחור ויעבדו אלהים אחרים..
ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר ואולך אותו בכל ארץ
כנען וארבה את זרעו ואתן לו את יצחק ואתן ליצחק את עשו ואתן לעשו
את הר שעיר לרשת אותו ויעקב ובניו ירדו מצרימה.. ברוך שומר
הבטחתו לישראל ברוך הוא שהקב״ה חישב את הקץ לעשות כאשר דבר
לאברהם אבינו בברית בין הבתרים שנאמר לאברהם ידע תדע כי
גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום ועניו אותם ארבע מאות שנה..
ופרע את הדין אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכוש גדול..
והיא שעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד בלבד אמר עלינו לכלותינו ל
אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו.. שנאמר ה׳ מיד הרמי הכל
ליעקב אבינו שבחרה לו בדור אלא שלא הזכרים לבד כיקש לעקור הכל
שנאמר אורר אבי ויורד מצרימה ויגר שם במתי מעט ויהי שם
לגוי גדול עצום ורב.. וירד מצרימה אנוס על פי הדבור ויגר

[illegible] ויהי אל סרעב
לגור בארץ אשר אמר אליך לגור בה שוב בארץ הזאת
ואגרה אתך ואברכך כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל
ואקים את השבועה אשר נשבעתי לאברהם אביך
והרביתי את זרעך כככבי השמים ונתתי לזרעך את כל הארצות האל
והתברכו בזרעך כל גוי הארץ עקב אשר שמע אברהם בקולי
ויהי אברהם בן מאת שנה ותשע שנים ומות אברהם
ויקברו יצחק וישמעאל בנו את אברהם אל מערת שדה המכפלה
אשר בפני ממרא
ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק
ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת בתואל
הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו לו לאשה
ויעתר יצחק לנכח אשתו כי עקרה היא
ויעתר לו יי' ותהר רבקה אשתו
ויתרצצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנכי
ותלך לדרש את יי'
ויאמר יי' לה שני גוים בבטנך ושני לאמים מלאמים יפרדו
ולאם לאם יאמץ ורב יעבד צעיר
ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה
ויעקב איש תם יושב אהלים
ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו ורבקה אוהבת את יעקב
ויזד יעקב נזיד
ויבא עשו מן השדה והוא עיף
ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי
על כן קרא שמו אדום
ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך לי
ויאמר עשו הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכרה
ויאמר יעקב השבעה לי כיום
וישבע לו וימכר את בכרתו ליעקב
ויעקב נתן לעשו לחם ונזיד עדשים
ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את הבכרה
ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון אשר היה בימי אברהם
וילך יצחק אל אבימלך מלך פלשתים גררה
ויגלה אליו יי' ויאמר אל תרד מצרים שכן בארץ אשר אמר אליך
גור בארץ הזאת ואהיה עמך ואברכך כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל
והקמתי את השבועה אשר נשבעתי לאברהם אביך
והרביתי את זרעך ככוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל הארצות האל
והתברכו בזרעך כל גוי הארץ עקב אשר שמע אברהם בקולי
וישמר משמרתי מצותי חקותי ותורותי
וישב יצחק בגרר
וישאלו אנשי המקום לאשתו ויאמר אחתי הוא כי יירא לאמר אשתי
פן יהרגוני אנשי המקום על רבקה כי טובת מראה הוא
ויהי כי ארכו שם הימים וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון
וירא והנה יצחק מצחק את רבקה אשתו
ויקרא אבימלך ליצחק ויאמר אך הנה אשתך הוא
ואיך אמרת אחתי הוא ויאמר אליו יצחק כי אמרתי פן אמות עליה
ויאמר אבימלך מה זאת עשית לנו כמעט שכב אחד העם את אשתך
והבאת עלינו אשם
ויצו אבימלך את כל העם לאמר הנגע באיש הזה ובאשתו מות יומת
ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים
ויברכהו יי'
ויגדל האיש וילך הלוך וגדל עד כי גדל מאד מאד
ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר ועבדה רבה
ויקנאו פלשתים את יצחק
וכל הבארות אשר כרו עבדי אביו בימי אברהם אביו
אמר אל יצחק
ויחפרו עבדי יצחק בנחל ויצאו שם מים חיים
ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים
ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו
ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה
ויקרא שמה שטנה
ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה
ויקרא שמה רחובות
ויעל משם באר שבע
ויראה אליו יי' בלילה ההוא ויאמר אנכי אלהי אברהם אביך
אל תירא כי אתך אנכי וברכתיך והרביתי את זרעך בעבור אברהם עבדי
ויבן שם מזבח ויקרא בשם יי'
ויט שם אהלו
וכרו שם עבדי יצחק באר
ואבימלך הלך אליו מגרר ואחזת מרעהו ופיכל שר צבאו
ויאמר יצחק אליהם מדוע באתם אלי ואתם שנאתם אותי
ואשר גרשתם מעמי
ויאמרו ראו ראינו כי היה יי' עמך ונאמר תהי נא אלה בינינו
בינינו ונכרתה ברית עמך
אם תעשה עמנו רע כאשר לא נגעוך וכאשר עשינו עמך רק טוב
ונשלחך בשלום אתה עתה ברוך יי'
ויעש להם משתה ואכלו ושתו
וישכמו בבקר וישבעו איש לאחיו
וישלחם יצחק וילכו מאתו בשלום
ויהי בעת ההוא ויבאו עבדי יצחק
ויגידו לו על הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים
ויקרא אתה שבעה על כן שם העיר באר שבע עד היום הזה
ויהי עשו בן ארבעים שנה ויקח אשה את יהודית בת בארי החתי
ואת בשמת בת אילון החתי
ותהיינה מרת רוח ליצחק ולרבקה

אלהים אל אברהם אל תירא אני מגן לך שכרך הרבה מאד
ויאמר אברם אדני אלהים מה תתן לי ואנכי הולך ערירי
ובן משק ביתי הוא דמשק אליעזר ואברם אמר הן לי לא נתת
זרע והנה בן ביתי יורש אותי זה לא יירשך כי אם אשר
יצא מעיך הוא יירשך ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט נא
השמימה וספר הכוכבים אם תוכל לספר אותם ויאמר לו
כה יהיה זרעך ויאמר אליו אני יי אשר הוצאתיך מאור
כשדים לתת לך את הארץ הזאת לרשתה ויאמר אדני יי
במה אדע כי אירשנה ויאמר אליו קחה לי עגלה משלשת
ועז משלשת ואיל משלש ותור וגוזל יונה ויקח לו את כל
אלה ויבתר אותם בתוך ויתן איש בתרו לקראת רעהו
והציפרים לא בתר ויגרש הדיות על הפגרים ויהי
השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה
גדלה נפלת ויאמר אל אברם ידע תדע כי גר יהיה זרעך
בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה
וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו
ברכוש גדול ואתה תבוא אל אבתיך בשלום תקבר בשיבה
טובה ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון האמרי
עד הנה ויהי השמש בא והיה עלטה הנה תנור עשן
ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים ביום ההוא כרת יי
את אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת
מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת את הקני
והקנזי והקדמני והחתי והפרזי והרפאים והאמרי
והכנעני והגרגשי והיבוסי

ויקח לקו מעצים אחרת. ואמר אליו אל תקרא מקל אלא מטה
ולהיות לקו חמשים אמות. ר' אליעזר אומר שכל מה שהיה שהיה
הבה על המעצים בעצים היתה של ארבע אמות שלא יהא בה
חרון אף עצה ומעם שלא יהא עצה ומשלחת אלהי רוים אם אחת עצה
שתים ומעם שלא יהא עצה ארבע אמות ומשלחת אלהי רוים
ארבע אמות ולהיות לקו חמשים אמות. ר' עקיבא אומר
אינן שכל מה שהיה שהיא הבה על המעצים בעצים
היתה של חמש אמות שלא יהא בה חרון אף עצה ומעם ומשלחת אלהי רוים אם אחת עצה שתים ומעם שלא
אלעזר ומשלחת אלהי רוים חמש
אמות ומתה בעצים לקו חמשים אמות ולהיות לקו מאתים
וחמשים אמות. מה ראתה עובדות הקדוש עליו אל
הראות מעצים ולא עשה בהם שפעים ריעו. אל עשה בהם
בהם שפעים ולא עשה בהם בהם ריעו. אל הרף בעריהם ולא הרף
ולא הרף בעריהם ריעו. אל הרף בעריהם ולא הרף בעריהם
את מאתם ריעו. אל נתן לו את מאתם ולא קרע לו
את הים ריעו. אל קרע לו את הים ולא העביר בתוכו
בתוכו בחרבה ריעו. אל העביר בתוכו בתרבה ולא
שיקע בתוכו ריעו. אל שיקע בתוכו בתוכו ולא
סיפק עמדו מדבר ארבעים שנה ריעו. אל סיפק
עמדו מדבר ארבעים שנה ולא האכיל את האדם ריעו.
אל האכיל את המן ולא נתן לו את השבת ריעו. אל נתן
לו את השבת ולא קירבו לפני הר סיני ריעו. אל קירבו
לפני הר סיני ולא נתן לו את התורה ריעו. אלא נתן לו את
התורה ולא הכניסו לארץ ישראל ריעו. אל הכניסו לארץ
ישראל ולא נגה לו את כיבוש הקדש ריעו. עד אחרת כתיב
וכתיב עשה נפלאות ומחמלות לקדוש עליון שהוציאו מעבדי
ושיקע בהם שפעים ועשה בהם בהם והרף בעריהם ופתן
לו את מאתם וקרע לו את הים והעביר בתוכו בתרבה
ושיקע בתוכו וסיפק עמדו מדבר ארבעים והאכיל

ומשלחת אלהי רוים

את הון ונתן לו את השבת וקרבנו לפני הר סיני ונתן לו את התורה
והכניסו לארץ ישראל ובנה לו את בית המקדש לכפר על כל עונותינו
לא היה אומר כל שלא אמר שלשה דברים בפסח לא יצא ידי חובתו
אילו הן פסח מצה ומרור פסח שהיו אבותינו אוכלין בזמן שבית
המקדש קיים על שום מה שפסח אבותינו הבה עליהם
אבותינו במצרים שנאמר וזבחתם פסח הוא לה' אשר פסח
על בתי בני ישראל במצרים שנאמר ויאמרו זבח פסח הוא לה' אשר
את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו ... מצה זו
שאנו אוכלין על שום מה על שום שלא הספיק בצקם שלאבותינו
להחמיץ עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה וגאלם שנ'
ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עוגות מצות כי לא
חמץ כי גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וגם צידה לא עשו
להם ... מרור זה שאנו אוכלין על שום מה על שום שמירדו
המצרים את חיי אבותינו במצרים שנ' וימררו את חייהם
בעבודה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה את כל עבודתם
אשר עבדו בהם בפרך ... כל דור ודור חייב אדם לראות את
עצמו כאילו יצא ממצרים שנ' והגדת לבנך ביום ההוא לאמר
בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים ... לא את אבותינו בלבד
הקב"ה גאל אלא אף אותנו גאל הקב"ה עמהם שנ' ואותנו הוציא
משם למען הביא אותנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו
לפיכך אנחנו חייבים להודות להלל ולשבח לפאר לרומם להדר
לברך לעלה ולקלס למי שעשה לאבותינו ולנו את כל
הנסים האלו הוציאנו מעבדות לחירות ומיגון לשמחה ומאבל ליום
טוב ומאפלה לאור גדול ומשעבוד לגאולה ונאמר לפניו הללויה ..
הללו יה הללו עבדי ה' הללו את שם ה' יהי שם ה' מברך
מעתה ועד עולם מהמזרח שמש עד מבואו מהולל שם ה' רם על
כל גוים ה' על השמים כבודו מי כה' אלהינו המגביהי לשבת
המשפילי לראות בשמים ובארץ מקימי מעפר דל מאשפות יריים
אביון להושיבו עם נדיבים עם נדיבי עמו מושיבי עקרת הבית
אם הבנים שמחה הללויה ... בשמות ישראל מצרים שתי לילות

ושם לעם הארץ יהודה לקרשו יבוא מעשרותיו היום ראה ויעם
הוקן תשוב האחור ההרים רקרו באלים ובמעות בסבב עמן מה לך
הוקן תשוב הארץ תשוב האחור ההרים לקרו באלים ובמעות בסבב
הם כי תשם הארץ חולי ארץ מלפני אלה מלכי ההרים העיר אשר בים
עמן מלפני ארון חולי ארץ מלפני אלה מלכי ההרים העיר אשר בים
חלוצים לחמים בים ברוך אתה יי אלהינו אשר נתן לאל את
אבותינו מרעים הבעלים הללו הזה לאבלו ביום ויבא ויורר כן יי
אלהינו ואלהי אבותינו ישמעו לקולם ולרעים אחרים הבאים לקראת
שלום שרחים בבנין ביתך ושלום בעבודתך ונאכל שם מן כל
הפסחים ומן הזבחים אשר ישמע לקיר לזבחך לרצון ונודה
לך שיר חדש שבאולתינו על פדות נפשינו כאי נאלת ישראל

מאז נוהגים בני העם ושותין בהסבה. ומעלין ידיהם ומברכין על
שולחן ידיהם ויקח מצה השניה שבה שתי פעמים ויברך עליה
המוציא להם מן הארץ ולא יאכל עד שיקח מצה הפרוסה שבין
שתי השלחנות ויברך עליה אשר קדשנו במצותיו וצונו על אכילת
מצה ואכילת מצה של ברכת המוציא ושל אכילת מצה ביחד בהסב
שיאכל ויקח חסא שלו לבדו או שאר מיני מרור ויברך על אכל
מרור ושובל בחרוסת מים ערוך הסבה ויקח מצה התחתונה
השלישית שבה שתי פעמים ובאמצע מצה ויברוך עם מן מרור
ואכלם ביחד בלא ברכה אבל לא יקדיש בהיל ובהסבה ואחר
כן יאכל כל ערכן. ולאחר אכלן יקח מצה הפרוסה השמורה
תחת הטפה ואכלה באחרונה והיא אפיקומן ואחר כן אשר
מים אחרונים ויאחוץ כוס שלישי ברכת המזון ושתה בהסב
ויאחוץ כוס רביעי ויאמר עליו שמך מרוך ושתה כלו והלל
הגדול ואת רוב שמחה לי לעשה ומברך בור סב הלל ושותה
בהסבה והעשרה האחרה ושאר כל חברה לא יצאו ידי חובתן
אם יפסקו מלאכל כדית מצל מין ומין מן המצה ומן המרור
ואלו מאחרון כוסות לא יפסקו לשתות אבל כוס זכום רביעית
הלל שהוא ביצה ומחצה אבל יש שמברכין שבכוס רביעי
מיד אחר סיום הלל הגדול כי כוס ראשון שיש ובין שיש לשתות
ישתה מה שירצה ובין שלישי לרביעי לא ישתה
שבוך חמתך על הגוים אשר לא ידעוך ועל הממלכות אשר בשמך
לא קראו לא לך יי לא לנו כי לשמך תן כבוד על
חסדך ועל אמתך למה יאמרו הגוים איה נא אלהיהם ואלהינו בשמים

בשדים כל אשר חסל עשה עבדיהם כמו. ויהב מעשה. די ארם
פה להם לא יכבדו. עיניהם להם לא יראו ואזניהם להם לא ישמעון אוי לה
לא. ויחון ידיהם לא ומישון רגליהם לא יהלכו לא יהגו בגרונם כמו
יהיו עשיהם וכל אשר בטח בהם. ישר בטח בה׳ עזרם ומגנם
הוא. ראו. יי. בטחו בי׳ עזרם ומגנם הוא לשון אחרון בטחו בי׳
עזרם ומגנם הוא.. יי׳ יזכרנו יברך יברך את בית. עה׳ יב׳
את בית אהרן יברך ראו. יי׳ הקשטים עם הברזלים. יסיף. יי׳ עליכם
עליכם ועל בניכם ברוכים אתם לה׳ עשה שמים וארץ השמים
שמים לה׳ והארץ נתן לבני אדם לא המתים יהללו יה׳ ולא. ורמי
רוחה ואמתם עבדך. יה׳ ורחמה ועד עולם הללו יה׳.. אהבתי
כי. ישמע. יי׳ את קולי תחנתי. כי הטה אזנו לי וביומי אקרא אמצנו
חבלי מות מצרי שאול מצאוני צרה ויגון אמצא ובשם. יי׳ אקרא
אנא. יי׳ מלטה נפשי חנון. יי׳ וצדיק ואלהינו מרחם שומר פתאים
יי׳ דלותי ולי יהושיע שובי נפשי למנוחיכי כי. יי׳ גמל עליכי כי חלץ
נפשי מעמות את עיני מדמעה את רגלי מדחי. אתהלך לפני יי׳
בארצות החיים האמנתי כי אדבר אני עניתי מאד אני אמרתי
בחפזי כל האדם כזב.. מה אשיב לה׳ כל תגמולוהי עלי כוס
ישועות ובשם. יי׳ אקרא נדרי לה׳ אשלם נגדה נא לכל עמו
יקר. יי׳ המוצה לחסידיו אנא. יי׳ כי אני עבדך אני עבדך בן אמתך
פתחת למוסרי. לך אזבח זבח תודה ובשם. יי׳ אקרא נדרי לה׳
אשלם נא לכל עמו בחצרות בית. יי׳ בתוכי ירושלים הללו יה׳. הללו
יי׳ כל גוים שבחוהו כל האומים כי גבר עלינו חסדו ואמת חסדו
יי׳ לעולם הללו יה׳.. הודו לה׳ כי טוב כלה. אמר נא ישראל כלה
אמר נא בית אהרן כלה. אמרו נא יראי. יי׳ כלה.. מן המיצר
קראתי לי׳ ענני במרחב יה. יי׳ לי לא אירא מה. יעשה לי אדם.
יי׳ לי בעזרי ואני אראה שנאי. טוב לחסות בי׳ מבטוח באדם
טוב לחסות בי׳ מבטוח בנדיבים כל גוים סבבוני בשם. יי׳
כי אויבים סבבוני גם סבבוני בשם. יי׳ כי אויבים סבבוני כד
דבורים דועכו כאש קוצים בשם. יי׳ אויבים דחה תדחני
לנפל. ויי׳ עזרני עזי וזמרת. יה׳ ויהי. לי לישועה קול רנה וישועה

באהל עריקים יין ין שתה חל יין ין רוגיה יין ין עטה חל
לא מאות כי אחיה ואסתר ועטה יב יסור יסרני יב ולאות לא עתנו סבאו
שב ערק אבא בס אחד יב זה השער ין עריקים שפיכאו כו
אדך כי עשתנו ותה לי לשועה אבן ואסו הטוב הרה לאש פיבה
מאת ין הרה אות היא עבלות בריבנו זה היום עשה ין נעלה
ושאחה בו אנא ין הושיעה נא אנא ין הצליחה נא
ברוך הבא בשם ין בהעלכם מבית ין אל ין ויאר לנו אסרו
חג סבותים לד קדשת הזיבח לי אתה ואורך אלי אמתיך
הרו הין טוב ס לנו חרו יהלוך ין אהיה עם ויעשיך
וחסיריך עריקי עשי רעתך ועתך בית יטר ברעה ירו ויטרם
וישבחו ויחלו ויזמרו את שם קדשך כלך טוב להודות ולחדר
לשוך עשב ועשה ועד עולם אתה א בא לי עלך ויהלל בתשבחות
אז רבנים הבאות בלילה בראש אשמורות זה הלילה לד
ערן מעמד מבלק לו לילה זבח דברה מלך ברד בחלום
הלילה הבחרת ארמי באמש לילה ישר יטר אל ישלו לילה זבח
ירשבורי מברום אחרת בחצי הלילה חילם לא מצאו בקומם
בלילה ליסת נגד אשפות סילית בכבכי לילה זבח ישלח
אחרי לעקב אוני תכבשת מבין בלילה ברעב מרגבן מאישון לילה
לחם מחורות עלה דן חדות לילה זבח משתבר בבלי קורשמה
נהרג בו בלילה נטשל ויבור אריות מטר כמיתתי לילה שנה שור
אחד ומבב סמרים בלילה זבח עוברת עצבך עלן מבר שנת
לילה מבה הדרוך לשומר מה מלילה ערת משומר ושח אחרו בוקר
מה לילה זבח קרב יום אשר הוא לא יום ולא לילה רם הודיע
כי לך היום ואף לך לילה שומרים הפקד לעיבך כל היום וכל
הלילה מאיר כאור יום חשיכת לילה אזבדיע ובורוך
המלות בפ בראש כל מועדות שנאת פ עלות
לי מיחוה חעת לילי פ זבח רלהון רקבות כחום היום פמ
הסיב מעצים שמחת ומעת בפסח ואל הבקר כן יבר לשור
ערב פ זבח אזעקו סרוריים להמו באש פ חולן לוב
מדם ומעטר אמה בקן פ מאשאת מרחת אלי ושלח כלובר
בפ זבח יב מאש כל אוכן מחעת בלי שיאון פ בביר

שלמן בטר פסחת ברם כ׳ לכלי: תת ושחית לאו בחבתי לבב
ו׳ ל׳ ויסורת מורה מרחות כ׳ שורה ודין בעלי שעורי עוד
כ׳ שורם ושוריו מעלות ביקר יקר כ׳ ל׳ ל׳ עוד היום בעב
חוזר ער שלה עשרת כ׳ פס יד סבבה לקשל עול בכ׳ עבב
הנעבר עוד השולחן בפסח ו׳ ל׳ קהל סבבה הרסה עם ישלם
בכ׳ ראש ומבת רשע נתעבה בעל חרשים בכ׳ שרי אלה כעל
הבי אלשרות בכ׳ תעוז ירך תרוס ומיך כלי התקדש חלל
כ׳ ומורדה חבת פסח ... כלי כלי אדיר בתלבה בחו
כהלכה ברוכין יאמרו ל׳ לך ולך לך אני לך לך ... בתולבה:
כלי כלי רעל בתלבה הדור כהלכה ותקין יאמרו ל׳ לך וכן:
כלי כלי יחד בתלבה חסין כהלכה עטרין יאמרו ל׳ לך וכן:
כלי כלי יחיד בתלבה כביר כהלכה לחורין יאמרו ל׳ לך וכן
כלי כלי מרום בתלבה נאור כהלכה סביבין יאמרו ל׳ לך וכן:
כלי כלי עזוז בתלבה מעוז כהלכה עצמין יאמרו ל׳ לך וכן:
כלי כלי פרוץ בתלבה רחום כהלכה שגאתו יאמרו ל׳ לך וכן:
כלי כלי תקיף בתלבה תמים כהלכה תמימין יאמרו וכן:

שנה הבאה בירושלים

הושענא לעולם מהיום הושענא לעולם בוראנו. לעולם ואמת
לעולם ואמת מרשיע ... כהשלמת אלים סלה
שיר כבארך השל עולם כן הושענא ... כהש נו מהים מרשי
השלמים כן הן. כהש המון עמות ועמים מלאכ עמות כה
כהן חכם ומבת עברים חען בירך מלבדים כה. כהן טבעים
בטלגזרים יקרך עמים מעברים כה. כהן טב משורת
ושל לחה ומושל כה. כהן מאיר והעמות מרבה עקב והועמ
אתבם כה כהן סובב מגבן עמים. ערבה הקנים מגבן כה
כהש פלאי אחן כהופלא עיר מלות בחרון עשלם כה.
כהש קדיש בבלה שלחת רחום לעולם שלחת כה ..
כהש שבות שבאי. עקב תשוב ותשיב שבות אהל. עקב
והושענא אנ והן הושענא ... כהן שורר עשות ומבי
שוועות א לחושעות והושענא אנ והן הושיה הושיה

למשכן מאירך. לא ברירך לא ולדך. לא ריחך. לא הודך. לא ישבך.
לא יקרך. לא חסדך. לא עזך. לא יחודך. לא כבודך. לא
אורך. לא מלכותך. לא גבורתך. לא סודך. לא עזך. לא חילך. לא
עדנך. לא קדושתך. לא רחמיך הרבים. לא שכינתך לא רוחך. הושע
המושיע ברוך. אין להושיע. ואבר ורב להושיע. לותן לו
אדרן. יהושע הוא המושיע. ומעל ומושיע. חזקך תושיע.
חזיך הושיע עליך תשבע. ובטל מלהשחיתו. כל שיח תשיא
ותשיע לגיא. כל תשיע מעריב. מאיתיך ותשיע נשיאיב.
להשע שעיריב להטע. שעיב. מלהאבע. מרחם יד ומשבע.
עמיך תושע קרחיך. רב להושיע. שוחריך.
הגשע. תוייריך תושע. הושענא.
אום מי חוצה. ברה כחוה. עלה. וסרה. רעותה.
לעזר. ההרוגה עליך. ותשבת כעצמן עבחה. ידוב כן
מבטיה. חבקה ודבקה בך. עוזבת עזך. יחידה ליחדך. בבשה
בעלה לעזרת. ראתך מרוצת לבי. נתנה לרכים כובת עזך. עיר
סוערה. מרבית עובה. עמן קדשים. קהלות מקבב. רשומים בשמך.
שומעים הושענא. תמוכים עליך. הושענא.
אדם ובהמה. כשר ורח ונשמה. עד ועבר וקומה. רעות ועבר
ורקמה. הר להבל רמה. ומעשל בבהמות נרמה. זיו ותאר
וקומה. חירוש פני ארמה. טיעת עני שמה. יקבים וקמה. כרמים
ושקמה. להבל המסומה. ומערות עזן לשומה. שייה לקיומה. שיחים
לקומה. ערבים לעצומה. פרחים לעטומה. שמחים. לקשומה. קרים
לחומה. רבבים לשלומה. שתיה לרוומה. חלוב לבלומה. הוש׳
אבן. שתיה בית הבחירה. ערך חרטן רשר הנוצעל. הר המוריה
ובר. ראה זכבל הבחירה. חבה לר. עוב הבטן. יפה עני. מעלה
כל הארץ עלות. ופי. לבת הערך. ומכון לשרתך. עה שיחן סוכת
שלם. עלית שבטים. מבית. יקרת עיון המעוינת. קדש הקדשים
רעוי. מחבה שכינת כבודך. כל תלבות הושע.
אדמה. מחרר בהמה. ומשכלת. ערן. ונגש. רגל. מרלקפ. הון. מחיעה
ומוכל. מהבהמה. חיה. ומשל. חיה. מחיב. עכן. מלבני. יקב
מילק. כרם. מחלקת. לקש. מחרבה. מלב. מעלעל. עתש. מבהלה. שובל

מפלגים עברים מלוה פירות ומשרבלן צאן ומצוות קבר מקלה
רוב מרגון שבלת ומצוין הבאה מחסיל. השלמה ..

למעלן מימן הנדרך בלבב אש. לו בן שקר על עצים אש. לו
ובור מובק עם שר אש. לו נחילה באור אש. לשל הלה
ונתלה בתלאה אש. לו והמלך בסח בתראלי אש. לשל חם
רבחות נרעות בחש לשל חסי ... מישרה עצל אש. לשל
טבס הר ירדת עלו בחש. לשל ... ירדות אשר מהבתלשי
אש. לו כמה עב שקעה האש. לו לקח מחתות אש והסיר
חרון אש לשל מקנה קנאה ... בחש. לו בן. ימו ומרדו אדני
אש. לו שם טלה חלב בגל ... אש. לו עמר בעבן ונתרעה בחש.
לו בגל בעזה ובורה ... בחש. לו עיר ומלאה ברבב אש.
ומסי אש. לו המשים ... ומלאכים בחש. לו ריבוא ריבבות
חי ומתי אש. לו שומשות עוב משר הבנה בחש. לו תולדות
בית יעקב ויוסף להבות אש. לו השנים אלפי יהודה בכור אש. השלם
אזרוך שלם. בבית שולם בלי בעמס משלם רשתיך בל
להוטים הקשיבה לקול שלם. וקוה להוטים. זכור
ורחם ומוטים חי בן משלשלם. שוב בחנך שלם. ומחל ומוטים. כלה
מרשים לבל עד הרשים ויהר אלי. שלם נעמ הוטים שמא נא עבור
על משלם. פנה נא להוטים עור עריך מוטים קבלנו שולם רומם
בן שלם שרו מוטים חפצ ומוטים. הוטענא ..

בן להוטעת מורבל שבעת ושים בשוועת. רופקי עבך שעת
הון שעשועת. ומידתם משעשעת זועקים להשעת. חומ
ישועת עטלים בך שעת ורעי בן שעת כורעיך שוועת.
להבין שמועת מפיק שומעת. עתן השועת. סמורות משמעת סמל
ישועת. ערך עשעת קרב ישועת. ראש השמחות שלש שעת.
תחיש להשועת. הוטענא

תתצינו שם ולהלה. ושירנו אל החבל ואל הטלה. ברוניע
הרעלה לו עלה. תקיאנו רעם סעלה. ראינו כבמל
סלע שרולה. הסרינו מכל עשוחלה. הנעורים מהבבה עלה. ושמ
השרחינו בבית הרבלה. הבלינו עלמי מעחות להעלה. הנלינו
חטאה ושלה. תלטינו עמ ונרולה. הבחרנו בבור הנעלה

אום צ׳צרה בבבת. בעת בת נפש מ׳ט׳ת מ׳ר׳ת׳ה׳ לבות
שבת. מרוטת ומ׳ט׳אות שבת. הקובעת אלפים תהו
שבת. ומ׳ט׳ת רע מ׳ט׳ת זמר ומ׳ר׳ור מ׳ק׳ו׳ת ב׳ט׳ת. חלב
לבד ביאת שבת. עוחת ט מ׳ט׳ה ל׳ט׳ת. ומ׳ט׳ת ומתנת
ע׳ר מלות שבת. בבר ועוקר מקוראה ל׳ט׳ת. לבוש וכפות מחלפת
בשבת. מאכל ומ׳ט׳ה מכנת ל׳ט׳ת. עשם מ׳ר׳ים מ׳ע׳ת ל׳ט׳ת
מעברות שלו מ׳ק׳ו׳ת בשבת. ע׳ש׳ו. כברות בר׳ע׳ת מרוע
אומב ר׳ט׳ו׳ות בשבת עוי. הלקת מרלקת בשבת ר׳ש׳ו היום
מקשות בשבת מן בשבל מבלה בשבת. שבשב בת מקראה
שבת. מנחלה ליום שבת שבת. הוש׳ע

נהושעתה חב האון השלך עליך יהב בעבו ברה
ומלטתו עליב כה. כהו בעל מסר
יחידתו לשלו. רבת לאומו ירך אלהשלח כה. כהו המבך
עם מלאך קרי׳ו ועד ומלטתו משעם שעיר כה. כהו ישרל
נמאם עד העיר בעח. חרמתו עריהו נעמעם והלו לבוח כה.
כהו עהורים בעפרים מאלבן ירכו בעשלת כמון אחן כה
כהו כלל בעשלה עומתו לוחת אל חיק הרמתו כה. כהו
ומעני בהתעבר מאון חל בעבו ומעבר. כה. כהו סתר
בר ישבי בעב הנתי עצבו חבשי. ויך הפלשתי כה. כהו
סקיר בעד מעשה עוית הוש׳ע. והשבתו לעלת כה. כהו
קיבב פב רעתו מעלה ר׳ש׳ע׳ו האש עם האש אשר
בעלה כה. כהו שיושב כי את היל רשב רוחו אלו ויחם
בעד היל כה. כהו שומרי מ׳ש׳ת וחוכי ישועת אל
לוש׳ע׳ת. והוש׳ע נא. אנא הוש׳ע נא

אנא אזון מין מאיבי ישלך בעבבי מלל׳ש׳ע׳ך

הושיע. אנא נאם כבוד עמך. רומה כמאמרך. הושע רומה הבא לבית
מיבלך ומחשכי ארץ בהמכיבך. הושע. אל זכור לנו אבי ידעך. חסדך
לאין כבודיעך. הושע. אל תהומי לב בהפלאיך. יורדי כי הוא פלאיך הושע.
אל בביר כח רב ישעך. לאמתינו בהשבעך. הושע. אל מגן מגלות עם
משוועך שגבר בהם אור שיועך הושע. אל סעד אשלי עמך. ערעים בהגיעך הו
אל סרח לנו אוצרות רפאך עיה מחם בהכיעך הושע. אל קדמיך בארץ
רשעך רעם באוב מרשעך הושע. אל שעריך אשל מגאמאמך. הר מלמות
בהושיעך. הושיענא. אנא נא נא הושיענא והושיענא ..

לא נאל הענו בשם אובד שמיט מספרך אל מאבר הו נא והושע נא.
הו נא רעם שלן ההרוגה קשופה נשלך בכוגה הו נא והושע נא
הו נא שאנך ושלן מרעיתך. פשלחך ורעיתך הו נא והושע נא
הו נא עני השלן שיחם עשה בעת רעון הו נא והושע נא
הו נא עשמי לך לחנים. מתקוממיהם יהיו סלון הו נא והושע נא
הו נא הנבכי לך מים. כמאמעיני הישועה. שאבון לך מי הו נא והושע נא
הו נא אלל לכון מושיעים. עבדים לך ומשמרך עשים הו נא והושע נא
הו נא חמוץ בעבים. אעלם לעבר בל בעבים הו נא והושע נא
הו נא וחבור הבור. הבורי בלחך ובור הו נא והושע נא
הו נא רורשיך בעבתי ערבות. לעשתם שעב מערבות הו נא והושע נא
הו נא בעשור שנה בך אומרי בסולם הושענא הו נא והושע נא
אנא נא נא הושענא והושענא אבינו אתה ..

לבעבר מים ברורוניו העלה ברוב עקותו בעל מעשיו. בבוא מבול
מים. לאום מבל חומה הו ומו מבינו אתה. לעלה ומורה
לוי. לך ויחיד נחשב לאמה. יעקב מאה השה לעלה בשרוהו עברין מעמעמ מים הו אמא
הו שלם בבל מעשים. המעסה בעשרה עמים כבר מלאכים עם יקח מא מעמ מים הו אמא
לוי קדם שאת ברכה. הנשמע ולשמך מבבה. מיחם מרקלות בעקבות המי. לשמר באמר הו אמא
הו ערבן ביות לך לבהן. בחתן מחר יבהן מעסה בעסה עלמי מרבבות מים
לבהר הטוב הו אמא .. לו מבאר הות עביר לאחין. בורה מעשר עבר
מחמין מספר רובבות מרלון. ירד מים שמלון לו הו כי מם לעשך הו אמא
הו עמנו מבל ומחון. מעשר בעבקן בעבל המן מעשך לגאל ומעטו. מים
לאמות הנשקפה. הו אמא. לו שמרו מאלאכ מרומים הלבש מורים
ותומים מעשה לו במקדש בקדש רם ושמן ורשמיעת מים לחות מהבה
הו אמא .. לחלל עבחה מחות מחנים לבמיה לב המומה עמים. לבלה
רעה עלות מאר מים לבוכו מובלין. הו אמא .. לו מעשרת לו עלל
מחבל ומח הקדש עמ מיהל בעבדו בירדן נבדמנו המים. לובה רמה. הו אמא
לו לוגר מאות לעובה מות. יעקב מיה נסלאות מן על מגיבה מלא מסל

לבדה
בחמה

מים לפלת לפנן הו אמר . לא בלוי שמות מלחמתיך אשר בדם
הרה ישועתיך . ערוכי מעני עוקקים כרם מים ולא כמו בך הו אמר
לא יחיד עוברים רש אשר ורחם לעדיר הוקדש ומחרש לחי תבקעה
ל מים לי מות שלב הו אמר . לא טוב הוא ובל מעקשות
לב עבה ומחל בטוב עם מחטא על שאוב מים לעאוה כירושלים הו אמר
לא מבדר שיר המלוך תורה בל פה שיר מעשך לתנו כתוב שמות
מים לפעלה מעליה הו אמר . לא יך שלב בערבה המקשו מוטיב
עבה לפנלה ירדה אש ולחבה עבר ומים לעינם טיבות הו אמר
לא ישרת כאמת לרבן פי שנעם ברוחן מעל בן בקחתו מעלן ומעלמו
נטם מים לפעמו מי כאוך הו אמר . לא הירבר שמות ועזך המפרים
המוכה לעמלך לעמך בכוא מחכני סתם מעיינת מים לעין מבל
יופי הו אמר . לא דרשך בתוך העלה וסורך לחו עלה בלי לחמאל
דרשו חרשים ומים לקוראיך בצר הו אמר .. לא עבר חסלה
ובינה סוסר מהיר מסלש מאלה מחטיעין מוריים המשולים לימים
לרבים עם הו אמר .. לא מי הוא בבלב שוסבים שועם
בבלב . שואלים מאיך ומרחת מים לשוריך בם הו אמר .
לא אומרי יבל שמך ובם נחלתך ושמך עמאים לשמך מחרן עיפה
מים לתרה לחו ומנחה הו אמר הושע נא ה נא
הושע נא סלח נא והעלמה נא והמשיעם ה מעמיע ..
תעצה מאוכים שוסבי לב מים והל מי בחש ומים ומים ובר
יקח נא מעט מים . תעצה רעים בחו בחרי מים
והו המעקר בשמר המים ושב וחסר בחרות מים והל הו אמר
תעצה יבים חוטם עלים מים והו לא חלק בשקרות המים שמן
ומל חמן ומחר מים . והל והו אמר . תעצה יריבים מחלת
משולת מים והו . לא כרו בחשעמם מים להכין לעמאמיהו
מים והל והו אמר . תעצ מתחנים בבשמיאון מים והו לעמל
מאון בית ומסכיל מים הלבלך ויחבו מים . תעצ והל והו אמר
תעצ שמע עד מר מים והו לא מבקר מי מרבת מים שמאים
להשקות מים והעל והו אמר . תעצ קרושים מעבים לל מים מן .
לא מאש מטורים מחב שמות מים חלבה פן ומסך המים והל
והו אמר .. תעצ שואלים בריבע משל מים והו לא מל המות

והעלי מא והו
ה מעזיע

מוצא מים תפרת ארץ ותרשיש שמים והעליה בא והושיעם מ מעזיהם
רחם בא קבל עברת. שורון עולה ומחול שמם והושיעם אלהי ישעיהו
יאז כעזיצי עברים אל יד ארונים בא לפניך עדונים הושי אלהי ישעיהו
ותה ארון ארונים עתרו בא ורנים רשוע ומלוע זולתך
ארונים והושי אלהי ישעיהו הן ישע היום בתחנן עביך חנן וסיפרע
נפלאותיך בשנן והו אלהי ישעי זבת חלב ודבש בא אל תיבש משרת מים
באיבה תחבש והו אלהי ישעי ישעיה בדר שבעה ושמונה שר
עריך א אמונה והו אלהי ישעי פרחה פרית לארץ שר כל מי הארץ
לבלתי פרוץ בה פרץ והו אלהי ישעי מתחנים עם מים כערבים
יעמרחו על פני מים בא אמר לו נשוך הים והו אלהי ישעי
שיחים כרוך ומעמקים שמים בשוועתם שם לקול פני עמם והו אלהי ישעי
פעל ישועות פה ובלולה הישועות ערקים מ לאושעות והו אלהי ישעי
קול ראשם תשע תפרח ארץ ויפרץ אשע רב להוטיעלה חסד בישעיהו אלהי ישעי
שמני שמים פרח ואוערך הטובלו תפרח תשיעו ריב אל תשרת והו אלהי ישעי
קול מבשר מבשר ואומר

קרל אומן ישעך בא קול רוי הנה זה בא מבשר ואומר בא ברי בבות
פתים לעלור על הר הזתים מו בשרו מבשר לתקע תחנו הדר
יסקע מו רבב והעיץ ודרת מיש חיי הדר ומאזרח מו חקים מלל
מאמו ובא ובל קדושים עמו ובל בני עלם קול ישמעו בעלם מו חדל
עמוסי רחמו עלמו כילך מאעי אמו מו חבלה ויגלה מיאמות מי שומע
בזאת מו טבור מעל כל אלה מי ראה כאלה מו ישעיהו הוחך היוחל
ארץ ביום אחד כביר רוח ותחת אם יולד גוי פעם אחת מו
ובל בני עלם בתקול ישמע בעלם מו מושיעים עלו לעזון כי חלה וים יהה
עין מו נשמע בבל ובשלך הרחיבי מקום אהלך מו שימי עד מאשך מושבותיך
קבלי בנך ובנותיך מו עלי חבעלת השרון כי קמו שיבי חבשן מו פעם אלו
ושעשע היום אם בקול תשמעו מו עמח מיש עמח שמו הוא דור בעמו
קומו בסוסי עפר הקיעו ורעמו שובבי עפר מו רבתי עם בהמלכו מגרל
ישועת מלכו מו שם עביה האביר עשה חסד למשיחו לדוד מו
הנה ישועה לעם עלם לדור ולזרעו עד עלם מו קולמב מב ומו
הרשעיעה את עמך ובך את נחלתך ורעם ושאם עד העלם ויהיו
דברי אלה אשר התחנני לפני יי קרובים אל יי אביעל יומם
ולילה לעשות משפט עבדו ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו לעשות רצון כל עמי
הארץ כי יי הוא האלהים ואין עוד

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

30

תש

[redacted] יצחק בר משה [redacted] החזן

[redacted] בר משה החזן [redacted] משה החזן מנשיבאוה הבורק

[redacted] בת מרחו ושרה חבר וינין תגר עיב חוקו

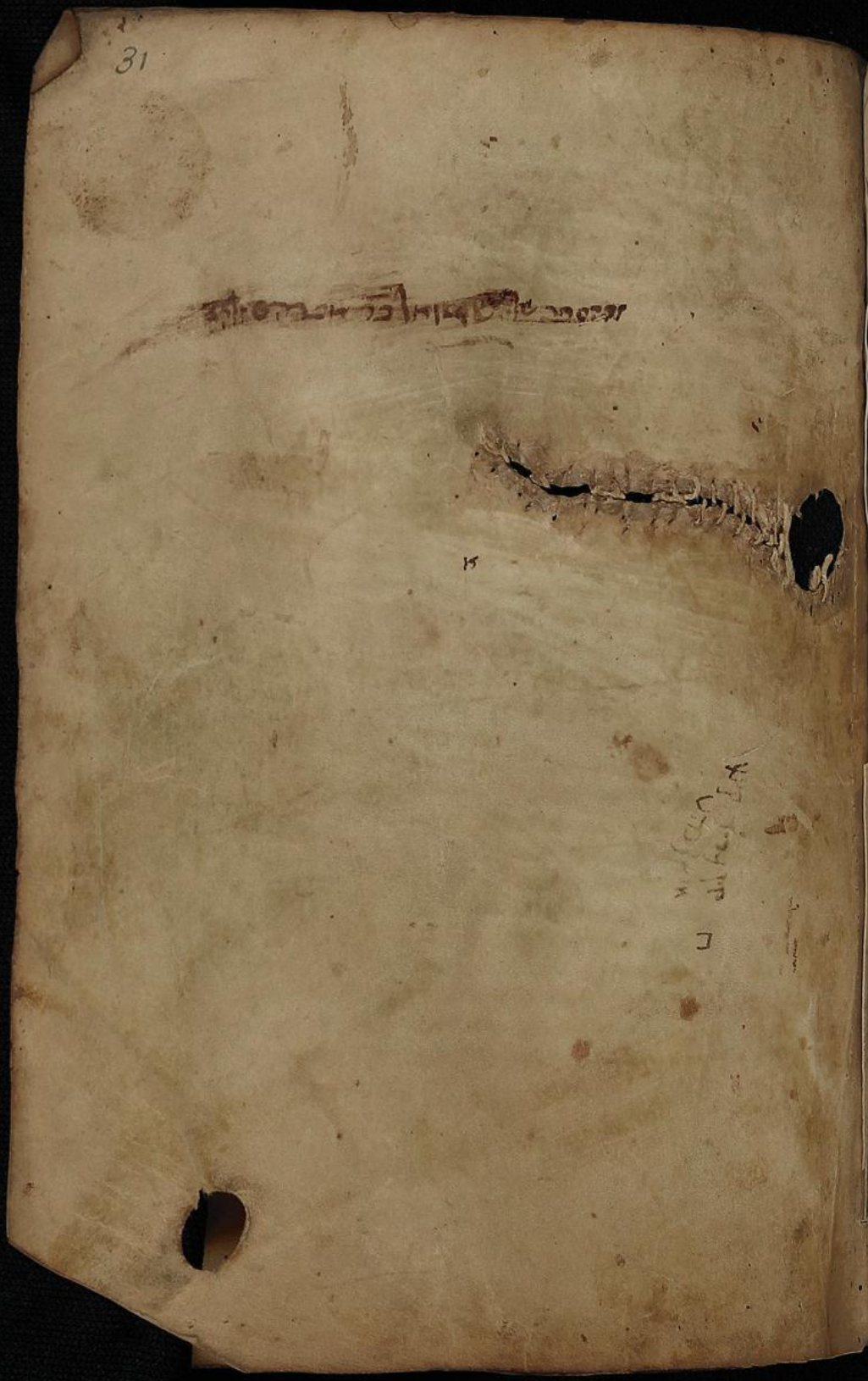

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

א אבגדהוזחטי

ויברך לילי

אבגדהוז

ויברכו תבל ין

הברכה ברוכות ויברכו ואומרים

בעירוב זה יותר לו ולכל העיר לא

לאמור והבדלה ואטיאון ואדלוה

ביחא ויש לסמוך ... ועירובי

חצרות יאור בעירוב זה יהי מותר

לו ולהוציא ולהכניס מן הבתים

לחצר ומן החצר לבתים ולבית

לבית ולכל הדרים בעיר הזאת

ביום הראשון בלב בעבר ביבור אשבי וחבר על הלב ש״ם השנן רבת ולא
תעבו אחרי לבבם ואחרי עיניכם וחבר האזן עמו רבת ב״ר
אזן מלך תבחן וכחיבה היו עליהי הלב וחבר עמו מיעות ישעיה שה״
תליה בשלבוש רבת ואויתם אותו וזכרת וזכרה היו בלב ואבה
כל מיעות מלבוש ומיעות לו יראה ולו ויעבו לב שאם כיעל החיל
בלבו שוב מיעב עבר עליו ״

א׳ לרע שאותו שברו שרים וארון ״
ב׳ ליחר שמו של הבה ברבת שמע ישי ״
ג׳ ולהבה את הבה ברבת ואהבת את יי׳ אלהיך ״
ד׳ לרחוב את הבה ברבת אות יי׳ תיראו ״
ה׳ לתרק הרין על כל המיאורע ברבת וירעת עם ״
ו׳ לרחו אבו ואמו ברבת איש אמו ואבו תיראו
ז׳ לרחו מקדש רבת את מקדשי תיראו
ח׳ לאהוב חבירו רבת ואהבת לרעך כמוך
ט׳ לאול עולת לב רבת ואולם עולת לב
י׳ להיות תמים רבת תמים תהיה עם יי׳ אלהיך
יא׳ להתלל בבוזה רבת ולשבו בכל לבבם ״
שלמו מיעות עשה התלוין בלב אחל מעות לו ראשי המלו: כל
יב׳ שלא לתור אחרי הלב ורבת ולא תתורו
יג׳ שלא לבור מדברי עבו השקר
יד׳ שלא להיות תריך בשיש רבת אל תוסיר
טו׳ שלא לבוש בן העבה רבת השיר לך ושמור עשה
יז׳ שלא לאהוב מסית רבת לא תאבה לו
יח׳ שלא לשנאו חבירו רבת ולא תשנאו את אחיך
יט׳ שלא לבוות את השם רבת לא תבאו
כ׳ שלא לחניר רבת לא תעריר
כא׳ שלא לשמין לבבו מלחמה ובריבה
כב׳ שלא ירע לבבך בתרבך לו רבת בתן תתן
כג׳ שלא להתבות רבת בן תבוכו ושבטה
כד׳ שלא לשבת עמלק רבת לא תשכח
כה׳ שלא להרהר בוס רבת ושמרתם מאד

כה ושמרו לבניו אחרי רבה עביו ויקרבך ״
כו שלח ושמרו ושמת ברכה לו מאבה ״
כז שלח ושמרו ויתנבא בשם עז ״ שלח ומעות
כח להסתבל בטרעיות ברכה ורמיתם אותו ״
כט שלח להסתבל בטלים רבה אולם תבע אלהים
ל שלח לרשע אחרי העז רבה לו תתלו שלחו מעות העז
לא ועשות שעיבת רבה ועשו להם מעשה ״
לב שלח כלוים ולבש רבה לו תלבש שעטנז
לג שלח ולבש בגד שרלת אשה ״ שלחו מעות ולבש
לד שלח יראה חנין רבה לו ירחה לך חנין ״
לה שלח יראה לך עוראר רבה טובעת ימי שראר
לו שלח ימכרו שאור רבה שבעת ימי שאל ״
לז ואבי עז רבה ואבדתם את שמם ״
לח ושבר מעבות רבה ואת מינבותם תשברון ״
לט לגרע שם אשרה רבה ואשרהם תגרעון ״
מ ושרון אשרה רבה ומטריהם תשרפון ״
מא והשמיד כמותם ברבה ואת כמותם תשמידון ״
מב ותון מזבחותם רבה ואת במותם תתיצון ״
מג ואבר כלים שנשתרטו בהם עז ״
מד לקדש אש רבה ונקדשתי בתוך בני ישראל ״
מה ולדבק בשם רבה ובו תדבקון ״
מו ולגיור חסרים רבה והודעת להם את הדרך ״
מז ולבקר חולים ברבה ולבו בה ״
מח ולקבור מתים רבה ואת המשבה ״
מט ולעשות לאבם ומשפחת הדין ״
נ ולבר רוב ורום רבה כבד את אביך ואת אמך ״
נא לקום ומפני חכם רבה ומפני שיבה תקום ״
נב והדר פני זקן רבה תקום והדרת ״
נג ושוב בתשובה שלמה רבה ושבת עד ״
נד ופרוק ומשאוי רבה עזוב תעזוב עמו ״
נה ושעון המוטל רבה הקם תקים עמו ״

ל לקרבו כהן רבת וקרשתו "
לא היות נכנע רבת והיה מחנך קדושו" [illegible] "
לב הי"ם מוכה שפתך רבת מונגא שמתי" ומילו מיעת עש
לג להטמאות לקרובים רבת לה יטמא חובה " שלמה השי"ן
לד שלמה קיים עץ רבת לא יהיה לך "
לה שלמה לשבור עץ רך כבור ואפ שלמה כרבה ;
לו שלמה לשבור כרבה אפ רך ביזוי "
לז שלמה להשתחות אפ לעצור רבת לא "
לח שלמה להעבר מזרעם למלך רבת מזרעך "
לט שלמה להטות מישפטי עם רבת לא תטה "
מ שלמה קיים פסל רבת לא יהיה לך פסל
מא שלמה להלות מתקרובת עם וכן מיין שלך "
מב שלמה לבלי מת כרמיב מינן לבלי מת "
מג שלמה להשחית מאת זרע כרבת ולא תשחית "
מד שלמה לבקיו מאה של רשע רבת לא תקיפ "
מה שלמה לכתב לא קצבע רבת וכתבת לשם ע"
מו שלמה לקרוח קרחה רבת לא יקרחו קרחה "
מז שלמה לשחוט טרפה רבת לבשרכם לא לק "
מח שלמה לבור רבת לא תתאורו והיינו תבל כל
מט שלמה להשלם מעשיה ופרקה רבת לא תשל להשלם "
נ שלמה לעזור על רע רע רבת לא תשליך עליה "
נא שלמה להיות רשית רבת לא תחול ולא הבסף "
נב שלמה להשחית שבטו רבת ולא תשחיתו "
נג שלמה לשבור על שבועת ביעוי רבת לא יחל "
נד שלמה ירוה בך עבות רבר רבת לא יראה "
נה שלמה לרוח רבת לא תרוח "
נו שלמה להכות חבוח רבת מוכעים יכו "
נז שלמה לחל השם רבת ולא תחלל "
נח שלמה לעבות אלוה רבת כל אלוה "
נט שלמה לעבות יום רבת ויום לא תעבה "
ס שלמה לחוץ הר רבת עד לא תעבה

מלכים ראשון

פ״ח שלא יטמא כהן לאת רבי לו ויטמאו
פ״ט שלא יטמא נזיר לאת רבי על כל
צ שלא יעבר אדם על ראשו הגדיר
צא ולקוץ בשופר ברא השנה רבי יום תרועה
צא״א ויושב בסוכה רבי בסכת תשבו
צב ולשבות חיין רבי ביום הראשון עי״
צג לשמח ברגלים רבי ושמחת בחגך
צד ולהתאבל על ירושלים
צה ולהתאבל על קרובים
צו ולברוך חוץ אור לארבעה עשר
צז שלא להתיחד עם נשים
צח שלא להתיחד עם גויים
צט שלא תיקח אשה בגד של איה
ק ולקרוא בכור רבי כל הבכור אשר יולד בבקרך
קא ולעבר שנים רבי שמור את חדש האביב
קב ולקרוא ק״ש שחרית וערבית
קג ולגזר תורה לעצמו רבי ולזרעם אחרם
קד ולגזר לבנו רבי ולזרעם אחרי אחר בניכם
קה ולהפר נדרים רבי ואישה יפרנו
קו ולהשבע בשמו רבי ובשמו תשבע
קז ולברך על המזון רבי ואכלת ושבעת
קח ולזכור יציאת מצרים רבי למען תזכר
קט ולהורות רבי ולהורות את בני ישראל
קי ולהוכיח עמיתו רבי הוכח תוכיח את עמיתך
קא״ו ולכהן לברך את ישראל רבי כה תברכו
קי״ב שלא להתבאות בשם עכו״ם רבי ושם אלהים אחרים
קי״ג שלא להתבאות לשקר רבי אך הנביא
קי״ד שלא להסיח יחד רבי כי ס״ יסיחך אחיך
קטו שלא לגזר גזרה על המסיח
קי״ו שלא להריח רבים רבי ולא ישמע
קי״ז שלא לשתוק ולגזר חובה על המסיח

קיח שלה ושאול באוב רבה לא ימיתנו כך ״
קיט שלה ושאול מרעיו רבה ושואל לה״
קך שלה והוצת חביו רבה ולא תעב איש ״
קכא שלה לקל חביו בשם רבה לא תקלל ״
קכב שלה לך רבל רבה לא תלך רבל ״
קכג שלה לברך השם רבה אלהים לא תקלל ״
קכד שלה להלבן סב חביו ״
קכה שלה לקל את עטיו בשם רבה רק השמר ״
קכו שלה ושמר בשומן ושוא ״ (ושבע בשומן)
קכז שלה לנקום רבה לא תקום ״
קכח שלה לנטור רבה לא תטור ״
קכט שלה לשרר על הכהונה ״
קל שלה יורה שתו יין רבה יין ושכר אל״
קלא שלה לקבל עם רבה אלה לבין ישב ״
קלב שלה לחן בים רבה לא תרעם
קלג שלה לעין רבה לא סעיף״
קלד שלה לחש רבה לא תבחשו ״
קלה שלה לפל רבה לא ימיתנו כך ״
קלו שלה להיות בשל אוב ברבה אלה תמצא אל היובות״
קלז שלה להיות בעל ידע רבה ואל הידענים ״
קלח שלה לחבר חבר רבה וחבר חבר ״
קלט שלה לשאול לאתים רבה ודורש אל המתים ״
קמ שלה לקסם רבה לא ימיתנו כך ומעבר בנו וגו״
קמא שלה שלח העשין והלוין הרלין בסם בכל עת ומיון מעות
קמב להגיר לו חמשה עשר בעפן לבנ
קמג לסר שכבך שבועת רבה שבעך שבועת וגו״
קמד להלו בחרשים מקבועים רבה היו תמימים״
קמה לחטר מעשה עבלה רבה זכור את אשר וגו״
קמו לקרוא עבלה בזרעה ״ מיעת הלוות בחמן ורבנן ״
קמז לקרוא בתורה בזרעה
קמח לרד על פ המיעות ״

הלוות בסם ובמעין ״

קיט לברך על המזון ... יום רביעי בין כאלה זכור שמור שהוא ליום רביעי

קי ועשות משקה רבת ועשית משקה לעצך ...

קיא הקשור תכלת כרבת וקשרתם לאות ...

קיב לכתוב מזוזה רבת וכבבתם לאות ...

קיג לכבות נר של רבת איש כי יגנב וגו' ... קיג

קיד ולגל את בנו רבת ויגל מארם ... קיד

קטו לכתוב ספר תורה רבת וערה כתבו לכם ... קיד

קטז לגול ידיר בית רבת המול ימול ידיר ...

קיז לחול ריבוב כסף רבת המול לכם ... שלמו עשיין התלוין ביד

קיח שלא לחוק אחר משעות של הכה

קיט שלא לעשות עץ רבת לא תעשה לך

קכ שלא לעשות עלם רבת לא תעשה לך

קכא שלא לעשות מזבח רבת שבלך לא תבנה אבנים תקים

קכב שלא להרבות איל רבת שרך לא תרבה ...

קכג שלא להרבות בהמה רבת בהמתך לא ...

קכד שלא לשחוט אותו ואת בנו ביום אחד ...

קכה שלא לגרוש בלאים רבת לא תגרש ...

קכו שלא לחסום שור בדישו ...

קכז שלא לעשות מלאכה בשור מיינן ...

קכח שלא להכין מכשולות רבת לא תשים דמים בביתך ...

קכט שלא להושיט איסור רבת לפני עור לא תתן ...

קל שלא לעשות בריתות שלא המשחה ...

קלא שלא לעשות

קלב שלא לעשות בריתבות הקטרת ...

קלג שלא להשחית עץ מאכל וגו'

קלד שלא לשול בשר בחלב רבת לא תבשל ...

קלה שלא להוסיף על המצות רבת לא תוסיף ...

קלו שלא לגרעת מן המצות רבת ולא תגרע ...

קלז שלא להקים מסל רבת ומסל ומסכה לא תקים ...

קלח שלא לתת אבן ומכית רבת ואבן מכית ...

קלט נגזרו הכה לשרוע רבי חכמים ... ואילו נישרת הלוות בני שמעון ...

קלו לשון מעשרות רבי לו תהיה לאשה ״
קמא לקרבו האשה רבי כי יקח איש ״
קמב לקרבו את האשה רבי ושלחה ובריתה ״
קמג לחלון ובריחו רבי וחלבה שלו ומעל רגלו ״ שלמי העשיין
קמד שלא להשביע בתו לזקן רבי לו תחלל בתך ״
קמה שלא לקרבו מעשרות רבי לו יום לשלחה ״
קמו שלא לשבוע יבמה לשוק ״
קמז שלא המקרבו את אשתו ״
קמח שלא יקח כהן בתולה ״
קמט שלא יקח כהן אלמנה רבי אשה ״
קנ שלא יקח כהן חללה רבי וחללה ״ שלמי עשיין האורייתא
קנא מרבבן קטנה שאין לה אב הלכות מיאון ״ מיל מעשרות הטלויות ביר ובחמן ״
קנב לטול לוב ״ עשים העשה ״ ומיל הלוין
קנג שלא לעשות מלאכה ביום ראשון ומיל הלוין הטלין בחין ומלוכר רבבן
קנד שלא לעשות מלאכה בחול המועד ״ יום חמישי באכילה מעל כבר
קנה לשחוט רבי וזבחת פשר ובעיתן ״
קנו להעביל כלים רבי לרבר אשר יטא ״
קנז להטביל כלים רבי ולאשר לו יטא ״
קנח שלא לאכל אבר מן החי רבי אך בשר ״ שלמי עשיין מאכלה מ׳ ומיל הלוין מאכלה
קנט שלא לאכל טריפה רבי טריפה לו תאכלו ״
ר שלא לאכל נבלה רבי לו תאכלו כל נבלה ״
רא שלא לאכל בשר הבשר רבי שלם לו יאכלו ״
רב שלא לאכל חלב רבי כל חלב שור וכבש ועז ״
רג שלא לאכל דם רבי כל דם לו תאכלו ״
רד שלא לאכל בהמה טמאה רבי אך את זה ״
רה שלא לאכל עוף טמא רבי ואת אלה תשקצו ״
רו שלא לאכל מעבים שמאים רבי את אלה ״
רז שלא לאכל שרץ העוף רבי וכל הטרף ״
רח שלא לאכל שרץ המים רבי וכל הטרף
רט שלא לאכל רך טמא רבי וכל אשר אין לו סנפיר ״
י שלא לאכל שרץ הארץ רבי ולא תשקצו ״

רמז עולה ה׳ לאוסל בשר בחלב רבת לא תבשל גדי ״
ריב ריע לשול רבי יצחק בר״יה שנתעבה ״
ריג שלא ג׳ לאוסל עבלה רבת שלש שנים עגלים ״
ריד שלא ד׳ לאוסל כלי הכסם רבת כן תוקרבו
רטו שלא ה׳ לאוסל חרש קורס השמר רבת ולחם וגו׳ ״
ריו שלא ו׳ לאוסל על הדם רבת לא תאכלו על הדם ״
ריז ז׳ לאוסל מיתה לל חיישה עשר בנפן ״ לאוסל מיתה לל חיישה עשר בנפן
ריח ח׳ לאוסל מרור לל חיישה עשר בנפן רבת על מצות ״ שלא
ריט שלא ט׳ לאוסל ביום הכפורים
רכ שלא י׳ לאוסל חדש בפסח רבת כל ראשית ״ שלא עשין
רכא שלא לאוסל שלקות והו בישול גים ״
רכב שלא לאוסל חלב שחלבן עי ואין ישר רואים ״
רכג שלא לאוסל בגיטת של גים ״
רכד שלא לאסל לשחות אין שלגים ואפי חורין ״
רכה ״ לשחוט ערף רבת בערף תשחט עגלה
רכו שלא לתפוק הדין על פי הרוב רבת אחרי רבים ״ לאוסל עשין
רכז ״ לא תרחק מדבר מרקד שבע מדבר שקר תרחק ״ שלא עשין
רכח ״ שלא להבדיל מנים רבת לא תבדילו פנים ״
רכט ״ שלא להדר פני גדול רבת לא תהדר פני ״
רל ״ שלא להדר פני דל רבת ולא תהדר פני ״
רלא ״ שלא ליקח שוחד רבת לא תקח שחד ״
רלב ״ שלא להעות משפט רבת לא תטה משפט ״
רלג ״ שלא לגר ולתב אים רבת לא תגרו ״
רלד ״ שלא לשמוע דברי בעל דין עד שיבא וג׳ ״
רלה ״ שלא להעביר קרוב רבת לא יומתו אבות ״
רלו ״ שלא להעביר שקר רבת לא תענה ברעך עד שקר ״
רלז ״ שלא להעביר רשע רבת לא תשת ידך עם רשע ״
רלח ״ שלא לחון על הריחוב רבת ועינך כפה ״
רלט ״ שלא לבטל עדות רבת אם לא יגיד ״ יש שני בעיין
רמ לתת נבלה לגר רבת לגר אשר בשעריך וג׳ ״

שלא עשין

שלא עשין

שלא עשין

ריח להשמיט כספים רבי שמעון פטר
ריב לתת בכור לכהן רבי בן פתורא פ"
ריג לפרות פטר חמור רבי ופטרת
ריד לגרון פטר חמור רבי אומ לא תפ"
רטו לפרות בכל אדם רבי ובכל בהמה
רטז להביאו חלה רבי מרואשי עריסה
ריז להעביר כל רבי והשיב הנשיא
ריח לתת ערקה רבי נתן הנן
ריט לגזות לעני
רי לפרות שדה אוכרם רבני
ריא לשלח הקן רבי שלח תשלח
ריב להשיב אבידה
ריג לתת שכר שכיר רבי בומרמה
שלמו העשיין התלוין בריל ומיל המוז
רטו שלא לתת אומ בבכל רב לא יה
רטז שלא לעבור בכל רבי לא תעבר
ריח שלא לעבור ערן רבי לא תעבר
שלא לקמצן יד רבי לא תקמצן
שלא לגזול מלוות עבל שרשה
ריט של לחבוש חוב שיעבוד על שאינ
ר של לגזול מריבית ושלא לות
רא של הלוה שכר שכיר
רב לשלם מיין רבי לא תעב
רג לעבד נכסים בי ערוב בי קנ
רד לעשות עול בדרה ובמשפ
רה לבשל עם בשר עבר
רו לאכל בשר חוב רב והיו
רז לעבר מבטם רב השיב
רח לאכל ריחים רב לא יחבל
רט לגזול ואבן בל ואבן עשיק

שלא להוציא חביבו בדמים רבי אלעזר
רכ לתת הטעל לתלר כלי רב וחרשי
רכא לתת לגנב רבי לא תגנב
רכב לתת לשון הרע רב לא תרגל
רכג לתת לעד שקר רבי לא תענה
רכד לתת לרוצח רב לא תקח
רכה לעשות דירה גדולה וקטנה
רכו לעשות שאר רב שארה כסות
רכז להתעלם מאביו רב לא תעל
שלמו העשיין התלוין בדמון מרמור ומיל המלוז בדבר
רכח להרוק בר של טבת בעד טבת
רכט להרוק בר של חטה ומיל המלוז בעד
רל לעשות קדוש רב אבל ושמו חרים
להתענה בטבת
שלמו לעשות מלאכה בטבת
רלא שלא להוציא מר הר
רלב עבדכם שלא תקן לעבד
רלג להבריל בחמתי שבת
שלמו העשיין התלוין בדמון מיל המלוז בדבר מיה
רלד לפרות רב פרו ורבו
רלה לשמח את אשתו רבי ובוא אשתו
רלו לפרוש סמוך לוסתה רב והאחרת
רלז לפרוש בדבר אחר מת אם אוב לו אשתו
רלח ומיל עבדו רבי ועבל אבר
רלט שלמו העשיין התלוין בדבר מיה מיל המלוז
רמ לבא על הגי רב בת לא תבל
רמא לבא על אשה בה
רמב לבא עם אשה ובן עבר עבר
רמג ריב ומקוה מרבבן
רמד שלא לבא על מיחרת רבי לא יבא
רמה מיד זכר בקבל השי והיה מיחרת
רמו שלא לבא על אנסת אבין אליב רב יהוד
רמז לתפיק לה אלא אבי

ריד שלה יבא מעיל רבא על בת ישר שב לו יבא ״

ריה שלה יבא כרות שמבה על בת ישר ״

ריו שלה לבא על אחותו רבת ערות בת אביך הוא ״

ריז שלה לבא על אחותו אבו רבת ערות אחות אביך ״

ריח שלה לבא על אחות אמו רבת ערות אחות אמך ״

ריט שלה לבא על אחות אשתו רבת ואשה אל אחותה ״

ש שלה לבא על אשת יאחיו רבת ערות אשת אחיך לא תגלה ערן מן האב

שא שלה לבא על אשת אחי אבו רבת ערות אחי אביך לא תגלה בבר״

שב שלה לבא על אשת איש רבת ואל אשת עמיתך לא תתן שכבתך בזרע

שג שלה לבא על בת אשתו רבת ערות אשה ובתה ״

שד שלה לבא על בת בן אשתו רבת הם בת בנה ״

שה שלה לבא על בת בת אשתו רבת הם בת בתה ״

שו שלה לבא על בתו בריתיך ואבת אשתו ואת בת אשתו בעשה בת

שז שלה לבא על בת בנו רבת ערות בת בנך

שח שלה לבא על בת בתו רב את בת בתך לא ״

שט שלה לבא על חמותו רב ואיש כי יקח אשה ובתה ואת אמה לקחת רב ישראל

שי שלה לבא על הם חמיו ואם חמיו לא בתיבי בהרי אמה יקח רבת

שיא שלה לבא על הם חמיו ״

שיב שלה לבא על אמו רבת ערות אביך לא תגלה ״

שיג שלה לבא על בתו רבת ערות בתך לא תגלה ״

שיד שלה לבא על זכר רבת ואת זכר לא תשכב ״

שיה שלה לבא על בהמה שלא כי אתן שכבתו ״

שיו שלה להיות ברבע רבת ואשה לא תעמד לפני בהמה לרבעה ואיש כי

שיז שלה לבא על אם אמו ״

שיח שלה לבא על אם אביו ״

שיט שלה לבא על בת בנו ״

שיי שלה לבא על אשת אבי אביו ״

ואיל יש להם הפסק״ הם אבי אמו הם אבי אבו אשת אבי אמו אשת אחי האב בן הם״

אשת אחי האם בן בן האב בן בן הם בת בת כ״ר אילו יש להם הפסק״ ואל איל שלקי

הצרעים הם יש להם הפסק רבל תקו לקוה״ אז הם אין להם הפסק רבל תיקו לתורה

שלשי שבתו שלשי שבתו שלשי שבתו אשתו שלשי שבתו אשתו רבע שבתו

רביעי שבתו רבע חשוב וכל הפסקו לקוי וצרעים אחרים פסקו לתורה

אשת חמיו בארו דורות אחרונים ״

לידע אותו שברא שמים וארץ הוא לבדו משל ומשלה ומשמה
ובארבע רוחות העולם ברכת אבי יש לה׳ יב׳ וכת
וירעת היום והשבות אל לבבך כי יי׳ הוא האלהים בשמים ממעל ועל
הארץ מתחת אין עוד מפי באויר לידע כי האמתי בן הבינו סוד
שאות שהעולם נהג מאלו ברחות העולם ואין לו מביא ומפני
קדישים סלו ויאמר מיעדים וכל הנמלאות ששמו מרחל ששו
ישו לו האמין כי שקרהם רוברים אבן הבה מביא העולם ברוח פיו
והוא הוציאו מאיצרים ואין אדם עקר אבשבע לעשה אלא אב מר
מבריאי עלו מלעשה שב מיל מיעשבי לבר בעבר בזה תלי מה
שאומרי ששואלים לאחר מיתתו בעת ריב יבי בעת הישועה והיכן
היא כתובה מיעה שלא בזה תלי שבבל שיש לו לה אמין שהמיא
מעשי שב אבי יש לה׳ יב׳ לאחר שהוא ריבור אב חסן
שתאמינו כי שאב יש לה׳ יכם כך יש לו לה אמין שיוטיעם ששת
ברחמיו ברכת ושב וקבצך ״ ליחד שמו של הבה ברכת
שמע ישר יי׳ לה׳ יב׳ אחר וזו היא קבלת על מלכ
שמים ליחד כי רב פעלי אמון גם כי האמינו כי הוא לה׳ יב׳ הביב
המביא אותם לאמונו יבריכון האמין שאין מביא אחר זולתו ובב
כך הרן שאים יש שנים ואין אחר יכל לבבר כלו ששות חבורו אב
שהם חלשים ואיך עתפיסו שבה ששות הנמלאות ששמו ואם
לא אחר יכל לשות כלו ששות חבורו אב ימית אחר מהם שום
בריה היום ויחייהו לאחר חבורו אלא שלא יחיר הוא סארץ ובשב
יקשים וזהו מיץ אחר א שהוא יחיר ל מיץ לל ס רב יעב מארץ
והל מיץ לחרבב רוחות העולם ולעתיר יאמיר הכל שבך הוא ר
מבת בום ההוא יהיה יי׳ אחר ושמו אחר כי שיאמיר ה כלם
שהוא אחר ״ לאהב השם בכל לבבך רבת ואהבת
את יי׳ לה׳ יב׳ בכל לבבך ובשו הבתיב בשע ר
לבבות כי ששעה אדם ישרו הרע המבקש תאות לבו לעבוב
הכל לעשות מצות הבורא ושמח בעשותו מצות באות אבל

ושתה ומילא תאותו וכל הנאות שבעולם. וכל נמשך שיחשוב נפשו
עליו לבלם שלא ימנע העשות בורחו בשביל סבות נפשו וכו' רבו ש
שזהו עלי גם ועלי עבירות ושפיכות דמים וכפי טובתנו ושרור עליו
ומעות יעבור ואל הרע יום ירעה אבל מדת חסידות שלו העבור ו
ואי לזה מאחר שומרו חבמים יעבור ואל יהרע אם יעבור את פיה
גם רמז הנה נרשם אלא אחרי שבועתו ושם שמים ינרקה תחשב
לו ראויה ושמאול ושר מדבי יהודה חסיר". הלא מעשה בשנים
בשעת הגזירות שהיכלו עשרן עליהי שם ואור לה רב יהו חסד"
לו בקיום הגזירה ועשו כן. יגע מה שומרו מנעה יעבר ואל ע
הוי בשהגי עשה בשביל העבות עינו אם ראבל מתבוין להעביר
על דת יהרע ואל יעבור. ראי מיצות מהם בי דקאמר ליה לישר
שקול אספסת בשבת ושרי קמי קיומה ואי לא קטילנא לך יעבור
ואל יהרע אבל אי אמר שקול אספסת ושרי לבה יהרע ואל יעבר
ואם בהם כגון בני ישראל אפי אמר שרי לחיות יהרע. לא
בכל נמשך בשעה שבועלין מנינים נפשו מדע הוא עבר בורחו
בכל נפשו כל שהיה ל עקיב מאדי באחד בשעה ינימות נפשו
ובכל מאדך כי מעלה שמסוכן לאבד כל מדעו אם יעבור בדאו
יהיו חשבו לבלם וכן בשעה שעולים מדעו ויבוה מעולת ב
עלון אל ימנע בשביל הפסד מדעו". לירא את
הבה ברכת את יי אלהי תירא ורשי רבותי את לרבות תלו
חבה לה כי שיהיו ירא לעבור על מה שיעוה הבה לו כ
בשביל יראת סרעות אלא אפי אינו ירא כלל מסרעות יש
לך לירא שלא יכעס מלך גדול ונורא עליו מזהרה לומר מה
שמי. לבעלה הלא גם אסור לחשש על המכה וכשרוקק אין לו
חלק לעולם הבא אבל היכ ראי המכ עכר הנאלהן ושרי ובחול
שיש בו סכנה שרי כדפי בשבועות סב ירעל עכ". והאהב
והירא יבולן להיות מקום אחר כל שמעינן שונא אבהם
אוהבי שב זרע אבהם אהבי ירא שב כי ירא לה אחר
ואת ואיך יתכן זה להיות אם יהיה אוהב לו והיה ירא ואם

יהיה ירא לו יהיו אוהב אשכילך זה הזריז במצות עשה וכמ"ש כן
שלא על מנת לקבל פרס כי כשיחשוב האדם העובה שעשה לו הבה ל
שיברו וכמו מרוק ומטיפה סרוחה שב הלא בחלב תתיבני ואחר כך
עמן לו הם לאכול ובגד לבשו ושאר העובות יש לו לחשוב בני עזהוא ואל
מעט מעט וכיסורין הן מהרגל נגד הטבע מה המעלה מאד תורה בית
מתרוגל לנוחן לחמך ואם יטריח כל ימיו ויהיה כמלי כבלים לא יסבל
לעמוד לוטרו אחת מעב אלף. כן העובות שעשה לו בטאותו מרחם העיבא
מחשך לאור והכן והקדים מחייתו טהור מעוה חלב עד יום הגדול
משם והלאה אב ואם מכינים לו טרפו ומלבושין ומלמדין לו דרכי שמי
ומשיגים טובים ומלוך תורה בטוהר ובטהרון טרחים בשמים ועמלים
לעובדם הם שמתפנין לבה והוא חלק לעת העליון כדי להשיג דברי
רבות ויסוד מתינו בגעלות הבריאים אשר זכו בהחשבתם הנעלים
והנעלם והשיג הדברים עד מקום מוצאו ומוכח שלהם דקדוקי תורה
ודקדוקי מפרים על טוריים ומוחתם וכו' העבור שהוא אשר היא
מזוק ומהר מה טיבו להחשב יותר מיתוש אחד רק כרשון בראו
הלא גבר יבינו גם כשיחשוב אדם בגדולת הבה ומעלתנו וחכמ
ומיתקים ובה אפ"ל לא נבה מדע יש לוהבו לפני מדרגתו העובו
כמ"ש שומעים כי יש אדם מהבה בריותיו אפ"ל לא
מפני מדרגתו העובות ומדת האהבה זה זריזות וזריזות בגל
מדת הירואה שזהו זהירות להיות יהיה כשתבא העביה
לא יעשה אבל הזריזות מקדים לכן ועוד שזה אולמים הה לאל
רוב גם אמרו חכמי זהירות מביאה לידי זריזות אפ"ל הכי זריזות
זבזריזות הכי זה משובח והעשה מאהבת שכר ומירא
יסורין עובה האן שמאמין בהבה טוב בירו להטיב אם יעשה
ויטבו ולהרע לו אם יעבור מצותו אך לא הגיע לשקר המעבה
והעשה מאהבת אל מדרגת אדם זו היא מדה רעה ואין לא
יעשה מתוך שלא לשמה בא לשמה ובירואה כמ"ש ומרשי מיני
אות לדבות תלמי חכמי גם אמרו מורו בכך מאורו שמים שלא
יש לירא אותם ולאהבה אותם ועוד אמר במס. שבת המייקר מצ

מאותן שאין נהנין מעצמן

ונאהבה

מ"ן

הוו ליה חתניה מרבנן ושוו שמיעה לכברם. נגע בר בריה מרליקין
ויש סרך לברים מלכת סבר לא. ואמרי רבנן הוו ליה בנן
רבנן דחיל מרבנן הוה עדיה ועדבא מרבנן. וקי מחרי שפרשו שמעלת
האהבה יתרה על מעלת היראה כי הבה לה פרשו שכר האה
גדולה לבני חכמים משכר היראה ואל יתחק אל אבי הספר הזה ב
שהבה בשבת בלא חכמי טבל אדם מישב מזהר לזהוב חבירו אפ
בלא חכמה רבה ואהבת לרעך כמוך אבל ביראה אין אדם מזהר כי
אם ליראה לבד ואם אין שכר אהבתם כמו שכר יראתם.

לירא. ויקדש רבה את מקדשי תירא ובזמן הזה בית הכנסת ה
הוא מקדש מעט. ירא בפקד ריבות נאם שמיה בשבת ושו
מורא במקדש מה שבת לא משבת אחה מתירא אלא מפני שהזהיר
על השבת אף. מקדש לא מפקדש אחה מתירא אלא מפני שהזהיר על
המקדש ומה שמיה האמורה בשבת לעשם אף. מורא האמורה במקדש
לעשם פ' ואעפ שחרבו איזה מורא מקדש לא יכנס בהר הבית ליה
בסנדל ולא באפונדתו פ' אפונדא שמטלין בה מעות ולא באבק שעל
כי רגליו לא ישנה קבריא ודקיקה מקל וכמה בנסיות שלנו יש מי
איסור לעשות קבריא אבל לא ף מקיה ומפר פר המזבח משל אלא
הפרי אישתי ארקיקה בחיצרם ואסור לבאר בה מנהג מיין לעשות
בהם קלות ראש ולאכל בהם לבר מסעדת מיעה ואין נכנסין בהם
מפני הכבוד ובשמי מפני הנשמה ובשל תלמידי חכמים מותרין בהם
בירושלים עפרא כי בשמתא לאפרים ולתלמידים. לירא
אבינו ואמו רבה איש אמו ואביו תירא ומפר בפקד מקדשין ו
לא עומד במקומו ולא סותר את דברו ולא מפרישם. ליצרך.
הין עלב המאורע ברכה ודעת עם הבן כי באשר. יסר
אישו את בנו. לא לאיך מיסרך. ליצרך אם הרישע הרבה יה
בעיניך מעשה ומגור מעשה מחוב עבירה והיה שוחה בסורין הבאים
עליו ואם אינו יכול לא לרוחר שישבר ישוחה בהם וישתוק מהם מבר
בהם בראה אבא מיסורי שתיקות ומעטה אמת טעה מאד אל האהב
באשר ראשו הבוחה ובכל מאדך בכל מדה שהוא מודד לך עם מעט

מעוה

ראשית הראשונים שהיו מחבבן היסורין עם ברש ר עקיבא חביבי יסורי
לאהב חביבו בראשית ואהבת לרעך כמוך וכבר זה יש הבאת
ח שלום בין איש לחבירו ואחרי עד לכן זכות לאהוב חביבו
אם ר עקיבא כל ברוך בתורה ואהבת לרעך כמוך והמסגני בן עמי
ארץ מגיע כמעט אלהים עשה את האדם כי אולם טוען מקבר על
כבוד עניגו יש לו להקפיד על כבוד חביבו ובכל מעות זאות הבאת
שלום שכין אדם לחבירו ודור המלך מכב נפשבו מקשו שלום ורע
והנן כי מאוד ברוך השם ראוי ר יוחנן בית המקדש האשר לו נחרב
אלא בשביל שהיו ב עבירות עם עלי עריל ושמעבשת רמים בית
שנ לו נחרב לפי שהיה בו שנאת חנם ואני כי לפרי שהיו בנ
תורה וגמילות חסדים ובמיז בראשי תבות ראיבה איבה שבעבה א
איבה ישבה בתך הנער לשם לתת עם הרעה ודבר הבראה הוא
כי עושה שנאת חנם ברוך מאוד כי אותם שהיו בהם עבירות עבאלו מיד
לאחר ע שנה ואותם שלא היה בהם רק שנאת חנם עבין לו עלה
קיתם הלא מהרה כנגד ודם יש ליתן טעם קיבת לתבורת המעים כי
בבית ראשון שהיה בהם אילו ב עבירות מיד כשעלו חזרו בתשובה
מאותם ב עבירות אבל בית שיני שנחרב משנ שנאת חנם עבין לו
פסקה ומהם שב ואולם הכה בעצה יחישנה ויסיר שנאת חנם
מבינינו הכה ובדה קבות אבדים ברוך השלום שהרי הכה שיבה
בו ואפי ישב שהרי עם ושלו ביניה אין מדת הדין יכולה לקטרג
שנ חבור עובדים אבדים הם לו אבל חלק לפם עצה יאשמו
הא ולכך מדור המבול ודור הפלגה מזדה חטאתם מרובה שהרי
מר הפלגה סקשו לשולות יד בשביקר שנ עשה לו שם וגו ודור ר
המבול לו פשעו יד בשביקר אילו עשעם ואילו לו עשעם ודור
הפלגה בת כהו והי כל האדץ שפה אחת ודברים אחרים ברוך
ישנ השלו שהרי בקשו הכה כל הברך ולו מעשו כלי לחזק הכל אלא
השלו שנ יל עוד לעמו יתן יל יברך את עמו בשלום וברכת
כהנים תורת בשלו ושלום עשה חותם בשלום ואם אדם

האבל בגלים
וחורשים זה את
זה ודור

ירע שמעטו לחבירו ולא יתבייש לבקש ממנו מחילה ואפי' נחש לבו ואבירו
לקטן כי כולנו בני איש אחד אנחנו ומיצר שלא יה ברור הוה ליה מילתא בה
בהרי ההוא עבה בים הכיפורי הלך לבית הטבח לפייסו ופיס הכשרו לאות
טבח ואז לא לא בא רב לכאן ושל הקדמון מידו והרב עינוו וכשו שיש לך
לארם לישראל מחילה מחבירו ראית ליה מילתא בהריה חברי שאמר עת
לו כל מעון אינו נחל עד שיבקש ממנו מחילה. שג ובעה הכל אחשת הי
האיש כי בביאו הוא וגי' ומיצין שלו יהא המוחל אכזרי שג ויתמלא בעל
ומין הוא שיתחנן לו מה שעשית ורדוף הוא שראוי לו ויתחנן אין הכה
מוחל כרחת עשוה עון ועבר על פשע לפי הוא עשוה עון לפי שעבר
על פשע וכן מיצע בר אלעזר שיחר לפני התיבה ואמ' עשרים
וארבעה לו שעה ובאו עקבא ואמ' אבינו אלכיב חטאנו לפניך ושעה
ישעה בת קול ואמר לו רבי שזה ברוך אלו שזה מעביר עלוה
מרוחו ואם לא מחל משם מחשון יבקש ממנו משם שעה עד ג' פעמים
ויותר לא יבקש ואם מת יבא עשרה בני אדם על קברו ויאמר כל אלי
ישנ חטאתי לך ולפי שלרבתי עון כל קשה מחלוק שהרי כל של
מעה אין מעשיו עד ג' שנה ומעלה אין מעביר עד עשרי ובמחלוק
קרח ועדתו קרח תניבלי שרים ועם אומר מותר לסבר לשו הרע
על מנת מחלוקת שג ואנ אכא אחריך ומלאתי את דבריך ועם אל
מסני מה עבלך ארוכה בן חנת שלא מינה לה רוך עב בעלי מחלוקת
ועם משל הקדמוני אם יקשור אדם ג' שבעים יחד לא ישברם
בבור שבעברים ובשהם יחירים אפי' חלש שתחלשו ישברם והנ
לכל השנאות יש תקנה חוץ מחלוקת של קרח לכך אדם ירחיק
עצמו מן הקנאה כי היא מוציאתו מן העולם כל שאמרו חכמי' עם
מכילה רקב בעצמותיו שג ורקב עצמותיו קנאה ואשרי מי שאי
כי קנאתך כל אחאי בל ישיה שלו ברקבו עצמותיו"
למדל עבות לבו שג ומילא עבות לבבם כל לאהב התוכחה
ולאהוב מי עשיומחא ועם שלמה כתב בספרו הוכח לא
לקבם ויאהבך ובמיטה אז ישלאו שג ובעבם לא תקשו עד"
להינות תמים שג תמים תהיה עם ד' אלהיך שלא ישאל
בבלעים לעת העתידות אלא אוה בן מה שיעשה הבל
יעשה ולא יחקור מה שיהיה כראה בהיה כביש רחמיך לא לך"

שעם הוא עדי
שיתחל לו הכה

הפלות

והחיים מעביר
על מדותיו

ב"ר יב

ש

ט

ג

להתפלל בכוונה רבה לעבדו בכל לבבכם ודרשו אותו איזהו
עבודה שהיא בלב הוי אומר זה תפלה בכוונה ואעפ"י שכל
שעבדו תפלה ודרשן מ"מ יש תפלה שהיא רק התורה שב"ל ובקיאות אות
ל"ל מלה"ך ומה"ל בכל התפילות שתקנו חכמי" הק' מהרה"ל נ"ל מיהו מה
ומחקשי זה במיעוט עשה שלא תפלה ומראורייתא היא לעולם והכל לפי
הענין בעת צרה שלא תבא או שיוצאו הקדו מיצרה ואלו בזמן
שבית המקדש קיים שהיו ישר שרויין על אדמתם שקנוים הין מ"
ומתפללים על קרבנות יכבר שיתקבלו ברצון שהרי תקנו להם ומשוחו
שהיו ישר ומעבדין ר' ימים לטובה ודרשו רבותי ברכת תשמיש להקדי
ן ממעלי עצל ומה היא הכונה שיחשוב בכל תיבה מיבושה ויקדי
בכל תיבה שלא יחלף תיבה אחת מאיזו היה מוכה ומעות ואם אינו
יכול לכון בכל הברכות של שמונה עשרה יכון בראשונות ובאחרונים ן
ואם אינו יכולל לכון בשתיהם יכון בראשונות והרב ר' אלעזר מגרמיז
כתב בספרו כי טוב מאד לכון על כל תיבה ותיבה של כל ברכה
וברכה ויש בהן מאה ושלש עשרה תיבות כנגד תיבו שיש בתפיל
חנה וכן הדין לדון כי מי שמתבונן בשאילתו ואינו מתכוין בשבחו
של מקום מאלו מתחייב בנפשו ויש לו לחשב שאם היה בחנם מלך
עשר ורם היה מדקדק בדברין כשו לפני מלך מלכי המלכים ר"
הבה ומה כא לארם מחשבה בעודו מתפלל ושתוק עב שיעבור
מחשבתו וכטי התפלל אם יבקש דבר אל יעבה לוי מחלת בפיתי
יבא ן הבה שאלתי ט זה משלשה דברים שאמר חכמי שהם מי
מזכרים עוונתיו של אדם אלא יחשוב שהבה יביאו בחסדו עמה ר"
שאני מבקש כדי להזכיר אל לבי שאני משועבד לגוראי שאינו
עניך מזה ומזה כך ממנו ואין זולתו להכין שאילתי ומבטלין תל
תורה והתפלל אלא מי שתורתו אומנתו כל ר' שמעון בן יוחאי וחבר
וקים לן בתפילת ערבית שהוא רשות ברב ולריך כוון לבבכם
עלן חובה לו מבטלין בחנם המתפלל יבריך שיכון רגליו ושלא
יהא דבר חוצץ ביניו וכין הקיר ואם אוכל או מדבר אביטו וכין
הקיר אין זה מניעה הואיל וקבועין הן . ולעה בשבת בל
עשרים ולא הסיר שמי אם הזכיר עול לא יחזיר ברכות

ואם לא יחזיר

אין מחזירין

הלכה
ומחזירין אותו בין שלא
אמר ומן אמר אלא שאמר
ומן על ואלו דברי הזכר
כיון שהזכיר עליהן
מחזירין אותו אעפ
שלא הזכיר עשם אלא
רבי שאלה לא סלק
בשאילת של כיון שלא
שאל אינו מחזירין
אותו לב

אין מחזירין

הלכה
ומחזירין אותו בין שלא
אמר ומן אמר אלא שאמר
ומן על ואלו דברי הזכר
כיון שהזכיר עליהן
מחזירין אותו אעפ
שלא הזכיר עשם אלא
רבי שאלה לא סלק
בשאילת של כיון שלא
שאל אינו מחזירין
אותו לב

אין מחזירין

הלכה
ומחזירין אותו בין שלא
אמר ומן אמר אלא שאמר
ומן על ואלו דברי הזכר
כיון שהזכיר עליהן
מחזירין אותו אעפ
שלא הזכיר עשם אלא
רבי שאלה לא סלק
בשאילת של כיון שלא
שאל אינו מחזירין
אותו לב

אין מחזירין

הלכה
ומחזירין אותו בין שלא
אמר ומן אמר אלא שאמר
ומן על ואלו דברי הזכר
כיון שהזכיר עליהן
מחזירין אותו אעפ
שלא הזכיר עשם אלא
רבי שאלה לא סלק
בשאילת של כיון שלא
שאל אינו מחזירין
אותו לב

אותו הכי קאמר אין חוזרה להחזיר ואם ריבה יחזור הא דקתני הכא אפי
עקר רגלין שני יחזור אם ירבה אפי' ברבר שאין מחזירין אותו אלא
הטעם שחזר ת"ל ברבר שאין מחזירין אי שלא שאמרו חכמים הא דאין
מחזירין הייני היכי דעקר רגלין אבל היכא דלא עקר רגלין חוזר אם הטעם
הראשון איני בספר כא כתב ירו של הגרון אבי הספר הא דאמר עכ"ל
ואם לא קבעו חכמים ברכה בפני עצמה היכי ששכח יעלה ויבא בברכת
ריצה כמו בברכת המזון שמוסיף לקבוע ברכה בפני עצמה היכא ששיים
טובה ירושלים ושכח ולא בא בזכר שהוא שבת ואומר שחטוב הטפן ולא אמר
ובברכת המזון שהרי שיים ברכת המזון שהוא ראוריתא והטוב והמיטיב
לאו ראוריתא אלא בינבה תיקנה בבלאים שיהיר חוזר ומתפלל בשמונה עשרה
שלא יטבור חוזר ומתפלל בשמונה חמן מיה ושבת בשחרית וכן בערבית
מפני טורח יטבור ועוד מפני שיטול לחזיר בתפלת המנחה שלמנו ... הא
מהרן. נב. ובשמרת ימי תשובה חותם המלך הקדוש והמלך המשפט ואם
טעה חוזר ולא נהא אני בחברנו ובמי כמוך וכן בברכת הלבנה ובברכת
שום שלום שאם לא אמר אותם חוזר אבל מה שנהגו העולם לומר ושם
עמרם בברכת ריצה אם לא אמר אין מחזירין אותו אלא לחברנו ובכל
הנך עקבתא דמשיחא בעשור ימי תשובה לא הערי טועה בא ראשונות
חוזר לראש בא לחרונות חוזר לעבודה ומיגעות אין הפסרר וכן פסק
רב אלפס ורבי שמואל ראיני חוזר אלא לאותה ברכה שטעה בה לתחילת
ואם טעה מאמצע חוזר לתחילת ברכה בין לשמונה עשרה בין לאותם שאמר
מישובב וכן אם שתתק שליח ציבור חוזר לתחילת הברכה אותו שעמד
לתפלה אבל אם שתתק בברכה יותר אחר טעה הקהל בברכה אחת מאי
ואומר לא ברוך עצמות יתעו ... טעה ולא הזכיר הברכה בחוץ הרעת מ'
ישלים את הפלתו ואינו חוזר וכן על הנסים בחנוכה ופורים מרפנו
ייהו אם לא עקר רגלו מחטכה ופורים חוזר לריבה ברבר לא היה
ר אמר כן בתפלה ראיה מעמדנו ראם לא עקר רגלו חוזר לאותה
חוץ מיהו מדקאמר בתלמוד מפני שיטול לאו הברכה על הכוס ישמר
איני חוזר כלל והכא לחזור בלא עקר רגלו הרשות עכ' ובתפלת עמ' 17.3
עמוד אם לא הזכיר אינו חוזר ובראלפס כתב אם לא עקר רגלו
שאומר עמנו ונסיים כי אתה שומע תפלת כל פה אלא חוזר
לעבודה ואומר רבינו יחיאל מפריש שיגמר אחתם בברכה

כיון שנסתיימו כבר סדר הברכות ויקבל רשות בשבת אומר אלה
עטר ומסיים כאן רבי שומר תפילה ועקר רגלו ושליח ציבור ש שרח יעיל
בן נאול לרופא ואומר מן הברכות שלאחריו מסיים הברכה שאחר עמיד
בה ואומר עטיל ומתחיל ואומר אחרבך ומסיים ענו כל הברכות על הסדר
עב. ראוי לכל מי שיש לו תפילות שישהא בין זו לזו שיעור
מהלך ארבע אמות ואסור להדרים תפילתו לתפילת ישבר אם לא
שתהיה שעה עברת אבל כמי שהתפלל בשעתה שרי. מרסנו ופסקו
הלכה כי מאחר שמשומר בשעה אין לשתוק כל כתפילתו ואסר שמוע.
קדושה וברכו שחרי חשיב הפסקה אבל אבי הספר הזה ש אומר
מרבותי שיש לשתוק ולא הוי הפסק ואם יתחיל להתפלל עם שליח ציבור
יאמר עקדש ויסיים לדור ודור כל מעשה שליח ציבור וכל תפילות מה
שאומר מיושב עשה קדושין וברכו מי שעשה בשבת ואומר שלחן כבר שחרית
ערבית ומעתה עדיר שהתחיל בה וחוזר ומתפלל מן שבת ואם עקר רגלו
ולא התפלל מן שבת חוזר לראש תפילת מוסף עשרה אבל מרוסלי כ
אפי מאמינו ברכה פסק ולבר ברכת אתה חונן מדעת כמושלמי
ואם לא עקר רגלו אינם מסיים תפילתו ברוך שאינו חוזר לראש כל
מן שבת מראש בעלה ויכל. יגל בסגל ובסדרו הלל משה.
אבל בחול אם הזכיר של שבת אפי באמצע ברכה פסק ומסיים
מקודש יגל. הנו רבן שבת ולא התפלל תפילת מנחה בעוד
מתפלל בערבי שתים ובן ביום. שבת ולא התפלל מנחה בשבת או ביום
מתפלל שתים מוסף ושל חול ובן ביום ומבריל בראשונה ואינו
מבריל בשניה ואם הבריל לפ בשניה יצא או לא הבריל כלל
אם יצא אבל אם לא הבריל בראשונה ואינו הבריל בשניה חוזר
ומתפלל תפלה שלישית לפי שהראשונה לא עלתה לו. סמך קרא
קשה סמך התפלל בכל חוזר לראשו ואומר שאין מתפללין תפילה אחר
אלא אם יש שעה שלא שומעת תפילה ובן יש מסיח פוסבי ומסמכת
לדברי שיש תשבות מרקד בסבוע מרשות ביושר בהתנדב עם
ברכו יי לבר הטס שאינו מן המנין ואומר רבי עובדיה שרבים בעון
להתפלל בשבל יחיד ראייה מאבל יחתן ובן מרחבור ויטרי ומשלם
ומשאלתות מרב אחאי. משארם יוצא לדרך מיטה להתפלל

תפלת הדרך ואומר יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתוליכני
היום הזה לשלום ותצעידני לשלום ותסמכני ותולכני בשלום ותצילני מכל
ותפלל אותה ומעמיד וחסיד איש אחד לך אצל פרסה אחת ותפלל
אותה וחתום ואם לא נזכר לאומרה עד שהלך פרסה אומר בלא קי
תנוה והלכה פי ראול היה רוכב על החמור והגיע זמן תפלה
שלו ירד מן החמור ויתפלל אבל שאין רעבו מיושבת עליו התפלל ואם
כיון אם יורע שיכול לכוין יחזור ואם לא לא יחזור. ונוב לומר מפלג
רוזרה מי שאורח חכמי לשלם יסריר אדם שבחו של מקום ואחר
יתפלל שאולו מקמי דב עמרוני. בגון ריש מתיבתא מי שבבנס לבית
הכס ומיבר יכבוד ותפלתן ובריין לא קרא מפוקי רזרה מהו שי
שיתפלל עם המיבור ואחרכ יומר מפוקי רזרה והשיב הרוב יכול
מי שמתקנס אדם הקנס אבל מברך מלך מהולל בתשבחות ואחר
יאמר הודו לה' קראו בשמו. עב ואומרו כל העם אמן והללויה ואומר
תהילה לדוד ומלך ומומר הללויה הלל לא בקדשון. מרפא יגב הנה
מאוד יהיו חלקי מצוותי הלל כבל יום יגדי לוד הלל הלל את יי
מן השמים והוסם בשבחה ומהדר ומתפלל עם המיבור ולא יאמרם
אחר כל עניכ". מי שבבנס לבית הכנסת ומיצא מיבור ומתפלל
אם יכול להתחיל ולגמור קודם שיגיע שלרן יבכור לאורים יתפלל
ואם לא אל יתפלל ומבן שבראל כמפר שהיבכור ומתפלל ומודעין.
אבל כיון שיגיע לאורים בשעה שהיבכור מרומם שפיר ואם
שעה עברת אותר ויברע כאומעע ברכה שעמיר בה. ומעו
תפלת השחר עד סוף ארבע שעות וזמן תפלת המנחה מתחיל
משש שעות ומחיבה שלא לא התפלל תפלת המנחה אחת
והגיע זמן תפלה אחרת. יתפלל הטעיה קודם אבל אם עבר
בשותב פי רבי משה בר מיימון שאיע ומשלם רק אחרונ. ואומר
רבי יוסי שיעבר בום הכיפורים והתפלל קודם שעת המנחה
דהיינו שש שעות ומחיבה וכן כתב רבי יהודה מברשיל". מרפא
לפי מנהגינו זמן תפלת המנחה קודם שיתפלל תפלת הנוסף
היה ראוי להתפלל תפי המנחה קודם תפלת נוסף. ואומר בברכו.
הן אמנם שני תפלות אחת של מנחה ואחת של נוסף. ואם לא הגי

והוא מיגע בדרך

ולא התפלל לא שחרי
ולא מנחה עד שהגיע
תפלת ערבי

ויתפלל תפלת
המנחה ואחרכ
של נוסף

כגון זמן מנחה גדולה דהייט טוב עד ומחייב מיהו אין העולם נוהגין
כן רוב פעמים בגוף הכיסא ולבע זמן מנחה גדולה קודם שיתחיל
ושבור התפלל מוכן. ועם בשבתות פעמים שמאחרין עד אחר שש
ומחבר בשבת וקב הקהל והר אליעזר הכהן מישב מנהג העולם מאור
פ היו לפנינו שתי תפילות מתפלל של מנחה ואחר כן של מוסף היינו מוז
בודם שרוצה לכנס בעזרה גדולה ראוי ובר הוא להתפלל מנחה
מיד קודם שיכנס לעזרה גדולה כראוי בסכב שמת וכו שתפילת
מנחה מוטלת עליו חובה מיד לפי אחרי שאם המתין תפילת המוסף
עד אות שעם שתפילת המנחה קודמת וכן מישור הלשון ראמר היו לפנינו
שתי תפילות משוי ש שתיהן מוטלות עליו אבל כמה הבדל וכן בשבת
רגב בלו תפילת מוסף אין תפילת המנחה מוטלת עליו עד מנחה
קטנה שאין לאכל סעודה גדולה אפי שמת עני אלא שיש לו לאכל
סעודת שחרית הא לו חשיב סעודה גדולה כגון שמאוכלין הרבה
בני אדם יחד כדפי רבי ברוך. הילכך אלעזר הקטן זמן מנחה גדול
תפילת המוסף קודמת ויש עוד לתן טעם גדול בדבר השלת סעודה
קטנה ראשונה וכן דברי אחרים ראשונה מותר לו לאשות קודם שיתפלל תפילת המנחה אלעזר הקטן זמן מנחה גדולה מדאורייתא
פלג השבת ולו אסר סמיך למנחה גדולה כגון סעודה גדולה וכגון
כל תפילות המוספין וכן מוכיח פלג השבת ראפי אחר מנחה גדולה
שרי לעשות סעודה קטנה עד מנחה קטנה אפי אחר מנחה קטנה ש
שרי רבי יהודה בשם רבי ייתכן לאכל סעודה רק רבי ברוך
אסר סעודה קטנה מנחה קטנה ואילך וכתב רבי יהודה בדפסך
שעם תפילת שחרית ראויה להתפלל בגוף ואם התפלל בלילה יצא
ידי. היה עומד בתפילה ושמרין לו אדם אצלו בכמה
ואם אסטנים הוא ישלבנו לאחוריו. שכור אל יתפלל ואם הת
התפלל תפילתו תועבה פי שיחזור ויתפלל משיגיעו ומשכרתו
אפי עבר זמן תפילה אחרת כגון עבי שוגג כראוי טעה ולא ידע
ומיזהו שיכור שמיגיע ורגע לכר לפני המלך. שתי מיגע מתפלל
ואם התפלל תפילתו תפילה ומיזהו שתי שיגיע לכר לפני המלך
הטרך לקבל אל יתפלל ואם יתפלל תפילתו תועבה ואם
מל לעמוד על עמדו עד שיעשר עבסה תפילתו תפילה מרעים

מאכלות תחילה וסוף. ובגורים תחילה וסוף. ושלש פעמים אחר שבירה
ברכות. אסור לשחות לא בתחילה ולא בסוף. ובגד בריכה השוב לשחות
בברכה של היום כי בני ביתי ובכן הן מברך אך לא ישחה בסוף. ברכה
כא באמצע אבלים. בברכה אזכרת הגדיל. שאין כורעים בברכות
הלל אלא שנהגו בארצנו. משלו רחמי נגדו ובשהוא כורע. כורע
ברוך ובשהוא זוקף. זוקף. בשם רב ששת כרע כי חיזרו פי בחלי
בחרוזת של רקל והיינו בבית אחת. והוא זקף. כי חזיא פי בנחשו של
יהא בחרוזתא ראשון ראשון זקף. ולא ישהא יותר מראי.. שמואל אמר ר׳
יעקב משומיה דתמלה אמר שלא מעין הברכה ובשאומר ברכו ראשון
הבא אחר לא בשלש ראשונה ובשלש אחרונה אחר יברכו רבים מלת
אמן בראשונה ובאחרונה כך פי׳ מלת. מלפנו כי זכרנו ושאר ברכו
הנהנות בראשונה ובשאר ימי השובה עב׳. אם אר׳ מורי ר׳
מורים ושתקנן אותם מלפנו ואם רבים אחר כיחיד ותענה
הם ובני שרעבר ראשון בחיר בני לא ונגל אם ראבתה אי אפשר ובן
~~[illegible]~~ ובני שרעב הא בשבעל כל הפסוק אחר אחר אחר
הנכה בלבד בבני הזן ל׳ מין מתקנין אותם ובני ביש רוצה ובני ב׳
פסוק ראשון אחר ראבן ואיך אין לחוש אם יבטל ~~[illegible]~~ ונגל בסלל
ואם קיים כל הפרשה ובתלה אין להקפיד בראוי בחשלה בל אי
ישרה קני והדר קני ובהל אוב רשוב הייב רוצה עב מיעבה..
אסור להפסיק בתוך תפלתו אלא מפני סכנת נפשות ומשעה ה
תפלה לא יחזור שום דבר שלא יסיח דעתו ומתפלל נגד ירושלים
בלבד ולבד אם מתפלל בדרך אבל שאינו יושב בעגלה
המוחא ומי שאינו יכול לכון הכוונת יכון לבו לאביו שבשמים
בשאר הלך לבית הכנסת ומצה לרון ואם מגיע בית וכנסת
בית הכנסת אל יפסיע פסיעה אחת ומשיבים להתפלל כגון
שנים עשר פעמים ואחר כך יתפלל ובתר ברכו פי׳ לאו רוצה אל
שישהא קורס שיתפלל שנים עשר כנגד שנים עשר פעמים עב׳
ראשה להתפלל עם הרבים.. חיב אל יאחר משבת ברכה ומעין שבע
מלפנו לא יבכר ונגל ובהל השלם לוה עב שלום ובכר מנין
אמנת עב זכר לא מעשה בראשית.. נגל עב.. ובשאל יב שבת

ולא יזכיר שליח ציבור ברכה מעין שבע״ט. השמש לעשרה בתי
דורס קש יברך ברכת התורה לאחר קש אם שוה מיר אין יברך
לברך כך פי׳ רש״י והשו״ר לחבר אשר מלמד. מרפא נקי מטמא בכשלה
בבי הוא ראוי עמוד באהבה נקיבה עליה. והוא שישנה אותה פי׳ שלשה
לאחר מיהו פי׳ מתם ומוכה מדוקדק לעשין ברכה מהבה ובה שאין
עיקרה בשביל ברכת התורה הכי לא פטרה מלברך הן משנות לאחר
ליהו פי׳ מתם ומוכה אבל הרין שאינו מברכין ברכת התורה קורס
פסוקי דזמרה אשר קדשנו פי׳ לעסוק בדברי תורה. והעבר ומשנה
בחר בנו המיוחדים לברכת התורה הא ומאי. פטור פי׳ היום כולו אפי׳
לא שנה לאולתר ואפי׳ הפסיק עב״. משחר מזכיר אהבה רבה ובעבר
אהבת עולם הבוחר העמים. הבנה לשנה ברוך הבקרן אריסנו
כולן היום לשנה שנעשית לא יתחיל עד שיתפלל ואם התחיל מיד מפסיק״
מלבד מה מעבה ברוך עב חופה ובריית מילה אז הרבה בנו אבל יחד
אבל מעבה שבת שחרית אבל שמאריכין בה ר׳ מאיר מעבה מעבה
ברוך״. ובגד מבגד הבית שבנו בתי מרובין. עב. ובמעבה קטנה
אינו אסור עד שיהא חשוב שעות בגם שהוא סמוך לתפלה קטנה ולא
כמי איכא לסמוכי. מדקא מיל לסמוכי אם מעבה קטנה אסורה
מתשוב שעות ולתפלה. ובגד ברוך אומר ורבי יהודה מתיר בשם ר׳ יעקב
עב״. ואם לא יעבור לבי הכסא לא לדין ולא לברכה. ליבו מבני דמיולה
הבנן בשביל לו שהות להתפלל תפלתו ואסור לית שלום לחבירו קורס
שיתפלל והמ בשבשבם לבתחו אסור בגד המתפלל אלא ברחוק ד׳
אמות ולא לישב בגד בד אמות של תפלה רבי יצחק היה רגיל להתנן
לחבירו עד שיתפלל והלכה לעשה להתבאות לבני בנו. ואסור
להתפלל בלא חגרה משנ״ט הבן לקראת רבו. מדקא מגיב ריש
לקיש מכלל דמשום כבוד הבן לקראת רבו שבעה
סעדה אלא שמברך ברכת המזון וברכת המשלם נמיהו לא נזק
את הערוה אסור אפי׳ בשאר ברכות ולא כמי הקל כל מי שמתפלל
ולא מוזה את הערוה מותר בכולן הן בתפלה אלא כדפי׳ בתוספ׳. עב״.
ובשאר אסור לתפלל עב שיתפלל וכן לעשות חפצו ואין עומדין להתפלל
אלא כנגד מתנן בלא כובע ראש והלכה פסוקה ונראה לפסוק אחרין

דבשת הבית

דהשתא אין לו מאה
הערוה אלא אסור
להתפלל בלא חגרה
משום הבן וכוי.
לעניין תפלה קאי
אבל קש ושאר ברכות
אין לחוש בחגרה אין
שלא יהא לו מאה
הערוה שיהיה לו
מכנסים.

שלש פסיעות ובבריעה ועתה שלום בעולם שהוא כולל ימין של הבה
ואחרכך לעיל ואם יעבור מתפלל אסור לעבור אחורי בית הכסא מ"מ
וכן אסור להתפלל אחורי בית הכסא בשעה שהיעבור מתפלל היב ראוי
מהרר אפי' לעבורו בדרכו ואחורי בית הכסא מסב בשני פעם
יוד אחורי העם רהייט בעבר לימין שאינו מתפלל בדרך ויוד אחורי
לאחרה וקורין אחורי בית הכסא אפי' שרגלות לעשות הפתח שהוא פנו
בית הכסא לדיין שאינו מתפלל לבר הדרך ולאותן שהיו מתפלל לבר
המעבר פרסי רקוב הוי איפשר ויש להחמיר בדברי שנים ואפ"ה חוץ הבה
לדיין אחרי לדרך או לעבר בשי מתפלל לו יאלא יהפוך פנו לו לדרך לדין ולו לעבר
ראולו הוי מהרר אפי' לבה ינבור לאחר מן הסמוך בדרכותיהם
ולו יהפוכו לבר דרך או לבר יבנון נב ואם יעבור מתפלל אסור
לעבור אחורי בית הכסא ואם שרגל קריטו או ברכו ולו הכסיק לבם
בעוה"ר כי יהושע ראוי ראפ' מחיצה של בדל אינה מספקת בין
ישוב לאוכלין שבשדות אבל לישבו. לעשרה יצרך שיהיו בתוקם אחר
בלו הכסקת מחיצה ואומרו חכמי' ברוב העולם אוכלין מן המדבר ופותחין
ו' שערי ה' ערבן שב פתחו שערים ויבא לי' יבריך שומר אחותם אל
אלתיקי אחותם אלו אחים שלעים ומאותה שעה מביאים השני
לוי העולם הבא ואב אוי הם לדברים רבים בעולם ועשים שחל
וקלות ראש בשעה תפלה ומולעים בבהם מחיי העולם הבא כי ישב לבו
לעשות לי בעונים כי הנים אינם מאמינים ועוברים באיסורים כבי
הרפתם בגם אנו העומדים לחני מלך מלכי המלכים הבא ומינים
בעדרש ובתלמוד לם סבר לב אלוהיהם ראוי עינינו מה כתי בעסיות
אשר בהבו להיות בתי עלי על שהין שהנו בהן קלות ראש לם יחוי
הבינו ג' המערת פרינים היתה ל' הבית הזה עלכן מאחר ואחר יקן
אל לבו להיות יחוד וחבר לפני בוראו שלא לדבר דברים בעולם בשעל שלא
החזן שמונה עשרה .. שלא בשעת עשה הפלין בב ..
שלא לעבר אחרי לבו שב ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אחרי לבבכם
מי מיעות שלא ישלחו מה לעשות ומה לעשות וכן שלא לחשוב
כי אין תורה בין השנים ושלא לחשוב שאין האומן בדברי חכמים ושלא
להתבטל בספרי ריחזקאל שאסרו חכמים להתבטל בהם ..

שלא לגר מדברי סופרים שהרי דברו הנביא לא תעבדו
ומעל זה טהר גם מן המיין והמשקה והכוס שמיין בתוכו הכה
שלא להיות מריך מעצמו שלא אל תאמר בלבבך בהדן. מלהיך אותם
וגו' ואמרו חכמי אם הטיבך משנה יהיה בעצמך הרבה ותאמר לא
ממשנתי המהוגים אלו מעשים שאתה מתגאים בו שלא ומשלם לשונאין
לפניו האבידו ומתוך שיתשוב כך ישוב מתגאה שלמה לפני בוראו וגם
ותעשות שובו ישחשוב כאילו היו שלו מחמה זכאין ומחמה חייבין אם עשה עצה
אחת אוי לו שהכריע אותו ולשלו לכף חובה שלא נחוטא אחר ואבר עובה
הרבה ואל תיבא יצר הרע בדרשתיך פן ידרשתי שהכריע העולם לכף חובה
כי מטה משפטו המאזנים מיכין לשלם ואם עשה מצוה אחת אשריהו
שהכריע הוא ולשלו לכף זכות ..
שלא לפרוש מן התורה שלא השלך לך ושמרו בשבילך מאד כי יסוח מלבב
כל ימי חייך ומיימי בחשב ומסירם לבניך אמרו חכמי הסח סיחת
חולין עבר בעשה שלא ודברת בם ולא בדברי אחרים בם בלאו שלא ובן יסוח
שלא להוב המסית שלא אל תאבה לו ודרשו לא תאבה לו ואסור
להוב שוסף אי אם הגי מסיתו מעצם ובן משומר ..
שלא לשנא חברו שלא לא תשנא את אחיך בלבבך ואינו בכל
ואהבת שמיזהיר אומנו על אותו שמרותר לשנא שלא כל טעם
עביקה אפי הכי אסור לשנאותו בלב והראות לו פנים יפות אל יראה לו שנא ..
שלא לנסות שלא לא תנסו את ה' שלהו יאמר אעשנו מעשה זו ומראה
אם יעשה לו לא שכר הטוב אבל בהכרעה מעשה מותר לנסות שלא
בחנוני עמו בחות יאמר יל ..
שלא לחזור שלא לא תחזור ודרשו בארבעה יכול בדברים הלל לא
תחזור כי ולקחת לך מה לקל מעשה אל. מעשה מה לר מאסון
אפי בלב אך אינו עבור לה תחייב עליו אם לא עשה מעשה וכי יהיבי
רבי חייב הלל פי הר יוסה שמור לא תחזור ומגל לא תתאוה להזהיר
שלא יקח שדה" יון כי יתן מכרם ולהזהיר שלא לסבים כמחשבה לעשה
לן כרמת לא תחזור ואם יכסון. ארם שימכור לן חבירו שום דבר ולא
יש בעצמו לעוברו אם יעבר בו בתחבולה ובשל להשיב פעם אסור
להסגיר בו כי זה הכרח מוכם ואם האל החומר הוא ארם בבבר

אם בחנון הזה

ולפניך בעקדתי

אחרת וכי לא יהיה
רבי חייב שתים

ומים ישראל שהיה אור פנו לו יפלו מאסור לשאול מחכירו מיקח אז מתן חם לו יראל
שיתן בעבור חפיצה עבד לשון רחוק מרחיק יכולנו ... ור לא תחעור ולו ר
תרגום הכל אחר אלו שכבל אילה הוא ואול רבוני כל העתן עיבו ברבר שמאיב ראוי
לו אין אות שלו טבלין מאיב וכן מיבע בשחש הקרוב היה סבו להיות על כל
בהמה ובעבשיו ארור מכל הבהמה היה סבור לוק בקומה יקשה כחרם עבשיו
על בחור תלי היה סבור לאכול ארבעים כורים ועבשיו עבר תוכל היה סבור
לחרוש חרם לחחת חוה עבשיו ומיבה אשית ביבך ובין האשה וכן מיבע בין קין
מלמה רואל ואחיתפל לחזי ואבשלום חרבה עזיה והמן שנתנו עינהם במה
שלו היה ראוי להם לו ריין שביקשו לו שתן להם אלו אין שבורים עבלמהם וכן
הסוטה תחת מעלה היא עורחת על פתח הבית להאות לבעל לפיכ כהן מעבירי
נשער עקבי ומאמה קלוב לבאי שלם היא פרסה סורר מה על ראשה
לפיכך כהן בעל ראש ראשה כמה פי יבשלו ומיבח תחת כסות קליה היא קשבה
פנה לפיכך פנה מוריקות היא כחלה עיניה לפיכך עינה בלבות היא קלוב
שערה לפיכך פורר שערה היא הרוחה לו חיבשת לפיכ יבורעה בשרות
היא חברה מעלבל קבן לפיכך כהן קשר חבל הנייר לשלה מרדיה היא פשט
יריבה לפיכ יריבה עמלת היא קיבלה על בעלה לפיכך בעלה יבבה הארבלה
ומעיב מלך לכך קרבנה מלאכל בחמה היא השקתו יין ושובה מיקרבנה בכלים
ובים לכך הכהן ושקה אותה מים המאורים בקדרה של חרס היא עשות
בפתר ולבה יושב סתר מעים בה פנים ומפרסם ומשיב בעלי ומס ניקה
הבשלת לפרות ולבפרה רבה ובקרה ובחרשה זרע לכך עתחתיו עשרת
הדברות כלו תחאור לוי שה חומר עובר בכולן אם אוי לו לחומר שכלומי
מכאובם ולו ישמח והעמיח בחלקו שמח בכולן אם מישל חבמים מישל על
העורב אור מצבוב מכל עלי טינה ומתבאה הלך לו ולכרמה וחכרו
עלו כל העבות ושלו מעט כל טובה שלו ומשאר מכתב יותר אם מישל
כן החומר והקדמי פגב כהם מלאך ומי מחר רכם ישאל מעיב רבר ר
מחר ויבן לו ולחכירו יבן לו כבלים הקבמי לו רמה לשאול תחילה שה
מתקנא אם יבן לחכירו כבלים והחומר היה מתאוה לשמעים רחק הלך
החומר מת הקבמי לשאול שאול שיעקרו לו עבן אחת ולחכרו שתים אם
מישל המלם הזה רומה לפרים מחר מלו כל טוב מראה אותו כל שמן
ומראה לאכל מעוכו רמה שלו היה יכולים אם לך חור קבן התבל
שלטה כמי שיוכל לכם בתוך החור מכל והתבל מן הפרות שניב

בכלים

יהיה לה

כי לו היה כו

שנשל הפרדס יבא לגבו אדם הלב עריך אדם לאמות מן יבא בשל הפרדס ו׳
ויהרגנו והתעבה ל׳ ימים כדי שיוכל לאחר שיעבו עמתבל בפרדס ואל כמה
פירותיך אמן שבעשין לאוכל לך ויטאין מיך כל עדים ישאתי מבטן אמי ועד
אשר לם בשתבא לתיומתך העולם תמיעבו אותו אוצב אויב לבשו מאות אוהב
לם המשל הטבעים בו לכל המערם עצם ויעבו דם מחבו ובסבור שמין ל׳
הכם ויעבו ומוטב ומשרי הקבו מ מחלם ישנו׳ ״
שלא לחמין לבו שלא תאמין לבך מלו מקמן קמיעת ירים מן הייב ב
אדם שיאמר אם אמן מרוטה לטרלה לו יהיה קרן שלו שלם מוע
שלו אמן הלו מקמן אבלו תאמין הייב דא שלו יאמר מה לע לם ייב
ולבנו הוא ירויח כשיריבה יותר מכרי ינרבו הלו תאמין לבך שאמר
אמר עמן לו מן הריחשבה אמר עבר בלו תאמין ״
שלא ירע לבך בתרך לו מרבה עמן מתן לו ואל ירע לבך בתרך לו בג
מן שלו ישטור אחר הבטנה ומשו שנה לו אמרמות אל ישמח ״
שלא להתגאות שב מן תורב לשבטות מן ראי אורם לבך שאלו ל׳ בד
לחכם מהו הגאות אל שטות שאין בעלה מכיר בה עם עקרן מעבר
שב כל בכה לב אשבת י׳ ובה בכה בעצם ורחב לבב אותו לו אבל אל
הכה לו מאה לא להיות גאה רבה יל מלך גאות לבו ונה לבו להתגאות
לבחל לו מלכותי אין אדם יכולין לדור בעולם אחר רבה אך רבו ושבל מחם ומבי
והארץ לעולם שברבה השמים שהם מ׳ ארץ עם עצים מאים על מן
הרוח רבה ורבר על העצים ועל האבנים מן החוץ אשר מבצון עד הל
האזוב אשר בקיר ויש בארבש ומבב מה מזין על המיעבר בעל ארזי
ואזוב לפי שהגבה שמין מרום בא לו הגבל ומה תקבתו ישופל עצמו
מאזוב עם אמרו חכמי הי קבל וקיים שהרי בית אבל אין מתחין לו ל׳
חלוטת הגאות בעל רבה מעבר בראה לו בבית עם מן ובראשו מבטל
עלו אז ושל לאשמר שרהו בבהות אלקונר תחילה ואל החכם תמיה
אני מי שעבר מעבר השמן והרם והזרע איך יתגאה אדם אמרו
רבתי אם איש מלו תורה שהשלו הכה לגדולה והעם בדעת הכה
משפיל שם ומבמות הגאו ולא עד אלו שבשקשין אותו כקרקע שב
ושקבה על פנו הישרים ואם חזר מן הכה מעביהו שב כל גאו ישאו
ואמרו רבתי כל שרעת טובה משלה שלו הכתב מאיל הקרב כל
קרבנות שבשלה שב זבחי אלה רוח נשברה ומרי הנעלבין ומין

שלבן שומרין הרפתן ומיין ומשיבין שלהם הכתר חוץ ואוהבין מראות ר׳
השמש בעברתו ופי רבותי בעברת טהורה עתיד להיות לעתיד לבא ויהי
שלש ראות ורבעים פעמים ביום שהמה עתה מה עצבן השמש ויעל
העלבן לפי ששמש השמש שקיעתה הלבנה עליו ולכשלם מיעט הכה
אור הלבנה והשמש שהיה עולה ולא עלה על פי הלבנה הקב״ה לה אורה
מרובה ולפכך ריחה העלבים לשמש ומשנה שהיה שלם החמור כראוי

. ריבב

בגמרא תענית . ומעתה על שפר הבר עדרן לו אדם אחד שהיה
מטעה ביותר אל שלו
עליך כי ולא החיר לו
וכו׳ ולא כי שמעון לשל
יהא אדרת כך בקבר
ואליהו קשה כאיש
לפיבך זלה קבה לעשו
מאיר קולמוס ב

קא שלא לשכח את דבר עמלק שכ״ל לא תשכח פי שהכה אתכם לא בדרך
בה זה תהיה ישראל עם שמעון עם יהיה לו הנקם ומעט ..
קב שלא הרהר אדם בכוס ויבא ליד קרי בלילה שכ״ל ונשמר מכל
דבר רע שלא יהרהר אפי׳ בצנעה ישי לדקדק בכל כחו
לרחק עצמו מן ההרהר שלא יסתכל בנשים ומלכות שיהן ולא כעומד
ולא בבהמות בשעה שנתקרבין זה לזה ..
קג לשמע לבניו אמת רבה בניו מקבלין ומשמיעין וכי אליו ק
תשמעון פי כמו עשה אות אותו ובלבד שלא יחדר לך
לעבור עם אכל שאר ומצות קטן לעבור על מצוה אחת כמו אליהו
בהר הכרמל אם מחזיק שומעין לו ואם אינו מחזיק אין שומעין לו ..
קד שלא לשרוע לאיש ת״ר ולא תחבה לו ולא תשקה אותו ..
קה שלא לשרוע ולהשבו לשם עם רבת ולא תשרוע אל דברי הכי
והרוח אל אלהים החלום ההוא .. הוא לך עשין מן העין ..
קו להסתכל בטבעית רבה ומיתה אותו ושניתה אפי׳ לקמ״ל כתב ..
קז שלא להסתכל בטלים שכ״ל לא תפנו אל האלילים .. שלא
לתור אחרי העין רבה אחרי עיניכם וגו׳
זו זנות שלא יסתכל בנשים לשם זנות ואינו רבקה עם מפי
ההסתכלות נשים מן ונשמרת מכל דבר רע הפשוט הסתכלה שלא
לשם זנות מן שיהיה ממנה אבל אי מיירא כי נקי חיוני שרי ומשנה
זה אמרו חכמים מילו לירה וכו׳ ולא כל דבר בנשים שיוכל לבוא ולא
לידי זנות עם ארשון רבותינו שלא יתן אדם בכוס עינו כלום שכל העין
בכוס עינו עינו על הערות ולא יתן עינו בכוס זה ויכתוב בכוס ר׳
אחר ואפי׳ בנשות שלו ובת טוב מראה עינים מבלי נפש ורשון
רבה טוב מראה עינ׳ נאמן יותר מעפר שלמשל אם ואפי׳ כמשרת

ל״ה כי כשורה
אז

היה נוהר אברהם אבינו" לעשות רצת ועשו להם עגילות כיור
הוא עשה טבעל ארבע חוטין וכפלן בתוך הבלית הוא שלש אינבעל מן הכנף.
ובזמן שיש תכלת היה בתוך שני חוטין לבן ומביא לעשות חולות
בשמן כמשה תכלת כדאמר הפתח אל יפתחות מארבע והמוסף. אל יוסיף עד שלש
עשרה ומקרים חולא של תכלת לבן" מרקחו פ ערל ועוד לעשות אינרא ר
בעלית כי בלא אינרא פעמים שחוטי הערב מתחברים מן השלת ולמעלה
ואם פעמים שחוטי הערב השתי בלתין בלא טבע ומה יש להסתכל מאיזה
מקום מתחיל לעשות עגל. וזה סדר החולות ערוך שתי פעמים ושלישית
תוכב באמצע. ויש מסר ערוך שלש ורביעית תוכב בראשונה ובזמן שאין
תכלת אין לחוש לעשות אלא ערוך עב שיהיה בין קשר לקשר כמלא אצבע
עם הקשר כדי שיהא הקריל ארבע והפתיל שמונה עמוד אורך המעגלת
שתים עשרה אמות מצד אחד עשרה שמנים ומה הוא אורך יותר מן
לחוש ומעגל לסקים קורס שיתכבס בטל. ומה לא מסקים קרס שתהא
בטל. אם לא קשרם כשרים ומה קשרם קרס פסולים ואל פרק
התכלת אי ברכם ומאי אלבן כשרים ואם ראין לו תכלת אם נתפסקו שני
חוטין כשרים ומה שלש פסולין ראשון כל אחד שנתפסק חוט אחד ואין בו
שני חוטין שלמין ורה שאינו קורין ברומין זה שאינן ארוכין שתים עשרה
אמות אבל ברוס שאין בו שישור עשבה פסולה אפי בדיל אחד
ויש שאינן פסולי אחד שיש בדיל כדי עשבה ועלת שיש בו כמבות מ
מטילין מנינת לארבע ליבן ומה אין לו אלא שלש מעור וארבע מנינות חשב
ומשבטות זו אות זו ועלית שקטן מתבשה בו ראשו ורחב ובדל ומעו בו בשוך
דרך חייב בעבירות ושמתבר שקטן רוב לוי שלא הביא לחיבור בראמר ר
קטן הבורר להתעשן חייב בעבירות. מרקחו ומלאים בעשרת אסורין
בעדי. לרון שאין לו תכלת בעלית של מעשה מעור אפי חמיע ויהו בבן
שלא לעשות מה מנינת של מעשה ואפי בעלית של חשי עב" יעיר ר
ומשתמ מעברין בן בריע בן שלא בריע ושאר מינן בריעם מעור שלא
בריעם אין מעבר. בזה יש שני פי ומגל בריחות" עלית שנקרע
תוך שלש לא יתבר חוץ לשלש יתבר ואפי אמה על אמה בריקם לעשות
אחד" כשות לילה מעור ומינות אפי בגוף כשות יום חייב אפי שלא
בלי כיסור ומברכן עליה ויש שמחלקין בשל חכי רבי לאמרי נמשיהו ר
מחלוקת ובלשון שאמרם לבשו עלית חי" לבך עלית שאולה מעור מן

תכלת

ויש בה תכלת לא
ס יבוא

עדי

הנישואין כל שלשים יום. ורבינו יונה ז"ל אין לארוס לברך על גרושתו של חבירו אלא
אם כן לו נשואה של מצות החזיר אבל בשאולה לו והוי ברכה לבטלה ויש
יש אומרים אע"פ שגרושה שאולה עצורה מן הנישואין מ"מ יש לארוס להחמיר לברך
ולא הוי ברכה לבטלה מידי דהוה אנשים המברכים אולב ומשופב ואע"פ
ויש לחלק דמה מתשמש נמצא כי המברך בגרושת שאולה לא הפסד
ולפי זה יש לברך לארוס על גרושתו שלחבירו אפי' בלא מתנה רק יתן לו חבירו
רשות ואפי' בלא רשות ע"מ שמסתר נתן ליה לו ויכנס לגבי אשה בעמ
מיהו בגרושת מחזקת ומוכחת ודבר שיבול רשות עכ"ל וכן נשים עצורות
מ"מ אם רגיל לברך מברכות ושיית מיעבת כשיר בבל לפיכך מן ומברכ
לגשות מיעבת ואין גרושה בנישואין ואע"פ שהפסוק לא מגשמ שיהא חי
לקנות גרות מ"מ ע"ל מאיר מתנה בגולה לקנות גרות כדי שיזכה מיכות
בגרות ובת ומאיתי אותו וחברתי את כל מיעבת וכל הזהיר בגרות
מעבת זכרי ומשמשין לבנו שב אלפים ושמונה מאות עבדים שב והחזי
עשרה אנשים רבל לשונות וכל ומעשה באחד שהיה זהיר בגרות ניכ
מאיתי בגיסב מיכות וכו' ויש בה חדשה עשה ולמה יש שמסירין
הנישואין ויש שמשיאין אותו ועוב לקושרן תוך הסנ. ואז לא הוי לולב
ולא" שלא לבש כלים שב לא תלבש שעטנז מן התור
מן חייב עליו אלא עלידי שוב עוד ועז ופי' לא רעק הוי לולב
שזיר ולא אחר אחר לבדו ולחבדו יחד ומדרבנן אפי' אינו אלא שועאו
שוו אז נוז ושהבלים קשים אז מותרים להניע מחתיו אבל לא לבש
ובדבן אסור שמא תבדק לו שמא והבגד שיש בו אגפ שה שערות ת
תפרות מפשתן הורה הטר מטעם שמין לחוש. ורבינו ויש שרחמירין
שלא לחבר שערות בבגד כשהן תפורין ומפשתן עכ"ל ואותן סרים פעם
שעשין מהן קושט פנטו אוזן ניקן שואם בתוכו בגדי יעבר מותרין
לגנב עם של פשתן לפי שיסול להוציא כל הנעבר בין תפירה לתפירה
בלא קריעה אבל אם יש בו בגדים אסור ולבש כלים הבריח הא
הרבם אל פי הגדל ב' הורה ליבר והלבה כמותו רקייה כי שמעשן
ראו דבר שאין מתכוין מותר. והרוצה אות הבגדו כלים ראוריתא כ
פשטן אפי' בשאר ודוקא כלים ראוריתא אבל רבנן מיעבת מעשנן
ש קיעבת לבית לבוא לבגד הבריות שרחה לא תעשה שבתוה
שלא לבש בגד שאלת חשה פי' כדי לגלי ויש כלל זה ה עבדת

לבוש

שער של בית השחי ושל הערוה ומן בתער וברספרים כגון חגר מרחב
הוא ראסור ואפי׳ שלא מן תער שלא נחשב לו יעבר ומן שלא לראות בערות אשת
קישוט״ שלא יראה חמין רבה לא יראה לא חמין ולא יראה לא
שאור שבעת ימים אם הוא שלא אבל אינו שלו שהוא של
גוי או של הקדש או בעלו אינו עובר ובברכות אוכל עליו
העבודה לא עבר בלאו רוצה לעשין אכילה אחרכי ולא לעשין בל יראה והרחה
עקשה ורפא. ויש שרמזו לזה אם זה שראוי להשהות מי שבע ומשו׳ ראוי
תפס זאת השיטה עיקר מהגיא לשאור ושרף עם ברשלה קאוחר
בר שו אפקיר ברבא רבותחא בהריה רב חייא בר אשי אתא לקמי רב
אל ואוכרו על פי כל שטעה בעור אל בן חמין עקשן בן עבדי תערב
לא יאסור ואפי׳ אינו עובר בלאו על השהות כמי לא מא אסור להשהות ריקה
אות לאיכל מינה והרי יש לאו על אכלה וזה לא מיתקים אלא לא
מה שמיפר ותבן ושון רלא בריל מינה. עב ואם עבר והשהה אינו
אחר הפסח אסור אפי׳ בהעלה אבל עדי תערוב אם עבר והשה
מותר בהעלה לכל אלא דהשהה אותו בראיסור ביבל חמין ולא
בתקרון ואחריותו עליו עובר לא קיבל אחריותו עליו רומר״ ורפא
ביהו יבריך מחיינה בחול המועד אוקרום יש ריל אתי לאיכלייב
ומש יפסע עב ובדי שהלה לשון על חמייב אפי׳ הרהיע אינו עובר
ואפ אלא קב מעבשיו אינו עובר ושו׳ שהלה את הבבי על חמ
והרהיע אינו אינו עובר ושו׳ ר׳ ראיר אורו עובר ולדבר שעשל
חמין לא עקשה מרת אינו עובר אם שישהע ושו׳ שהפקיד ושו׳
חטרו חמץ אינו ושמרו עב ל׳ שעות ובאן ואיל מוסרן לגים״
ולכל חמין שעבר עליו הפסח אסור בהעלה לא עבר עליו הפסח
מותר. וחטת של ושו׳ ולאו׳ טל ושו׳ ומעלים לגים בבשים שם
חמין הבינו שם מותר״ שלא יראה
לא שאור רבה לא יראה לא שאור בכל גבולו וה״ שי חלי ונעריב״
שלא יהיה שאור רבה שעבר ימי שאור לא יאכל בתיכם
פי שלא יעורין ושלא יקבל מקרעלין הגוי מי שפי לעלה
ורין לא יאכלו ולא יראה בבתים ובגבולין שוין ולפי מדרש״
ותעלם מלאכת יום ראשון״
אולי מיעוט עשה התלוין בגוי״

לאבר עד רבת ומחרתם את שדים וזה טהר בחין החה הוס יכבשו
בני ישר עד שלרים ובני אדום עד של ישמעאל או אם ימל
וישבו בנים עד בי ביעול ובנ בסוקה בם ובנ בחר השוכר רקשות
עלה מבטל לו פלת איע מבטל לשר ובי לאבה מו אלי בלת זה ובי לבר
לבות שם לבזי כי המבזה עד מכבר את בוראו ..

לשבר ומבטת רבת ואת מיבטותם תשברן .. לגרע
ושירה רבת ואשיריהם תגרע .. לשרוך אשירה
רבת ואשיריה ס תשרפו באש .. להעמיד מיבטותם
רבת ואת בנותם תשמידון .. לתן מזבחותם רבת
ואת מזבחותם תתוצון .. לאבר מים שבשתרשון בהן

עד רבת אבר תובדון את כל המקומות אשר עבדו שם הגוים
את אלהיהם ורשו רבות בלים ששתרשו בהן עד רבת מדבר ..
לקדש רבת ובקדשת בתוך בני ישר מיטה זו איבה בן השלש
עד בלי עריות ושמבות רמים שיהרג ואל יעבור באותו
שלשה אם מבשבו אלו שייך קידוש השם כל המי ומבכל מייר
בטאר מצות רקיים ל יעבר ואל יהרג והמי בטבעבו רלכמו ה
קידוש השם אם בתרסיה כל בתבי עבודה ישר יהרג ואל יעבר
ואל יחסר עלמת שיעשו ל ס ולהסוריך אין עשין ל ס ..
לדבק בשם רבת ובו תדבקון כל לדבק בתלמידי חכמים
בחיבר ובדיון ההבתם ומבסין להתחבין בשבר הגיה
הגות בעב לאריות ואל יהי ראש לשועלים הוק אלחכמי יחכם
לגבול חסדים רבת והגרעת להם את הדרך אשר ילכו בה
ובן הוא אומ' והלכת בדרכיו ואחת המיטה בדולה ומעבר
כמ שאמ' רבתי טהיו בעבו ומדרוע וזה הוא בני לטמת חבן
ובלה זה וזה לשבו מלכי ישר ועם לחם אבלים וזה בי בבל והלכו
בדרכיו כמו ששאה הקבה שבעשה שוטבן לאדם ובחם ינחק
אביע ולשאות לויה ושיעור לויה רב תלמיד עב עבודה של
עיר חבר לחבר עב תחום שבת תלמיד לרב עב בדבה לרבו
שאיע מובהק אבל בדבו מובהק עב שלש בדבאות בו ולאוה
כמה בדולה לו שלוויה שהבי אחר המלוה ואחר המלוה אינו
מזוקין שב שלום שלום לרחוק ולקרוב ובשביל לויה אחת אומר

ראה לאבדם

ומעבירין המת
מלבני חלן ולבה

תוה ומביאין עגלה עגומה רכת ילדים ולא משכבו הרים ולא ודרשו לו ז׳
זקנים בלו לוויה ובא ולהך ומשה רבינו ספר שופטים מאות בנגב שר
ע׳ שהרגוה ומדו העיר וכרת את האיש ואת משפחתו שלחו וירחו השוגל
בשופטים ודרשו רבותי ולא חסר עשו עמו שבט אנשי השר הרג לפי חוב
ואת האיש ואת משפחתו שלחו ויבן עיר ויקרא שמה לוז הוא היא לוז
שיבשן בה תבלת מסמריב והו בלבה מו מבוכר שמיר ולו החריב
ואני מלאך המות אין לו רשות לעבור בה וזקנים ורעתם קבע עליהם מוד
ומוטלים אותם מחוץ לעיר והן מתים והלו דברים לן ומה כנגד זה ז׳

שלו דבר בסבו ולו הלך ברגליו על אחת כמה וכמה ״

לבקר חולים ומקשיב הת הייב בעלות חסרים ומשנה לו ויריב אולו לבן מז
גלו מגלה רחוק מר בן עמל אחת ומשנים בחולים ופי הכי ״
אי בעב לה לגיאל ובקור אין לו שישר אפי ברזל אינל קבן ומפי מאה פעב
בנים ויריך לשב בריחה ובריחה ופי שהשביעה לאלה מראשונתו
של חולה שב יי׳ ופערע על ערש רוי לא ובמבקר שמל מירה של בני
שב אשרי ומשכיל אל דל בעם רעה ומלבו יי׳ ומעשה בתלמיד אחד
מתלמידי ר׳ עקיבא שחלה ובבא ר׳ עקיבא לבקרו ישוה וכבדו את הבי
ונשבל שכבדו ורבינו לבשו אולי החייתני ומא ר׳ עקיבא ורבש בל ״
שמיע מבקר חולה כאילו שופך דמים ומן מיעב שהבה ביק אבה אבי ״ מח
לקבור מתים שב ואת המעשה אשר יעשון ודרשי זו בית הח״ים
ומיעב בהבה שקבר את משה רבינו ויש שמוכחין מוחלב
ברכיו ומשב יקן ומיבה לפי כבודו ומבולין אל תורה והמצות ומעשות ובלב
בזמן שאין מתעסקין בו אחרים אבל אם יש מתעסקין בו אחרים אין
מבולין רק בשעה המיטות המת בזמן שאין עמו כל ימיו רבייגו שב
ששים רבוא לאין מקרי ותב אבל לאין אלו קרי ותב אפי אין שם אל
עשר אין מבולין ומן הדין בעבורה ומבוזמות כהן בתרן הזה ולאוכה
אסורה בל אדם שהמת בתר ולל בב העיר אפלו בלקו לחבורות ״ מט
לעשות לבנים ומשורת הדין רכת אשר יעשון ואני ירושלם לו
מהרב אל שהעמידו עמו על דין תורה ולא עשו לזה ״ נ
לכבר אב ואם רכת כבד את אביך ואת אמך ואל סלק מקיר
ויקהו כיבוד ומחכילה ומשקהו ומלבישו מלבוש ומעמיד מעמיד
מכנסו ומוציאו ואם יש לו ממון מוציא חיי׳ והוציאו ומשלו רק להתבטל

אלו שמיים
והם בחרבות רבים
הבה לו לבנין עד
סוף. בהרורות
הלדבר בסבו והאל
ברגלו

ואם לא עשה בשביל כיבוד אב ואם ואין להם שום דבר ושל משלו חייב
לזונם ואפי' חייב להשכיר עצמו בשביל כבוד אב ברל מה שג בכיבוד אב
ואם יותר ממה שג בהבה ראיתי בהבה שאמר כבר יש להובך אם יש
לך מן ל ואם אין לך מן ל יקחו בירושלים ואם אינו בירושלים ואם אינו בשוקיו מים
וחיטה לעשות העשות אם איפשר בחיטה העשות עליהי ואחרי יעבוק ב
בכיבוד אב ואם ואם לא יעשוק בחיטה ואם אינו לכבוד עליו
דברי תורה אל ישמיע לו ואם אינו רשע אינו חייב בכבודו ואם אב
הוצה אז רוצה לעבור על דברי תורה אל יאמר לו בפרו אלא יאמר אב
מזכה כן מעב ובחיו מכבדו ובמותו נמי ואם יכבוד להמרי מכבי לו
אדם הפרלי שהוא עשיר בחבורה בשביל עצמו ובשביל אבו אל
יאמר שלחוב בשביל עצמי כא שלחוב בשביל אב מבאהוא שמיע
דבר אבו ואם אינו שמיעה ואבו לאחר מעירה אחוק שנים עשר
חודש יאמר כך אמר הריב בפרת ובשבו לאחר שב עשר חודש אלהה
ער היכן כבוד אב ואם עד שיזרוק אדקי לים ואת מלמי ואם
אל אבו השקיב מים ואמר כא כן משה כבוד אמו ועשה בכבוד אבו
שהוא ואמו חייבן בכבודו ואם נתבשה שנהם שון ורבשו אדת
אבך לאבת אמת אשת אבך ואת אינ לבות בעל אבך ואחיך בחיי אבו
ובמי אמו עם ברשו רבותי אות אבך לבות אות אחיך הבכור עם
אמו חמי חייב אדם בכבוד חמיו שב ואבי ראה עם ראה
לקום ושבי זקן שב ויבני שיבה תקום וברשו רבותי יניק וחפי ומשלך
כרבי בתוספות פ"ב דקידושין להדרך פנ זקן שב
והדרת פנ זקן אפי' אינו ומשלך בחכמה אך קנת חכם
ולדברי איסי בן יהודה אפי' אינו חכם ומאמר חכמים בקידושין קימה
קימה שישב בה הידור ערבע אמות בדבר מאינו מובהק אז בשיבה לא
בן יהודה וכן הלכה אבל בדבר מובהק מלא עינו ומשב ובמה הוי רים פ"ב רבו
אמות והוא רבשנ שיהיה רבו מובהק היינו מאינו מומלך אבל מומלך
בחכמה אז בזקנה אין ערך שיהיה רבו ולא רים ינו רבו מומלה
מלא עינו אפי' אינו מומלך לו בחכמה ולא בזקנה ונר הלכה
בחכם מומלך רבו שאינו מומלך אפי' כלא טיבה וכן שיבה אפי' אינו
רבו ר אמות אבל אם אינו רבו אל ועם אינו מומלך לו בחכמה ולא בזקנ
מעור ויהי אם הוא חכם קנת נבון העשות לו הידור והיה טהין לעבו

ס
וקחו בירושלים אפי'
לחזר על הפתחים וכ
השר לו שיחזר על
הפתחי לעבוד אבו
אלא חיי בלעבוד
ואבו ואמו משלו אפ
יהיה יעבוד אחרים
בשביל זה
לחזר על
הפתחי"
כנ

ס
ואחר ויתנו ויברכון
מיומ שעבר פר הכ
העשות בבטול
עב

ס
רק שהוא בן שמנים
שנה אפי' אינו חכם אל
שזהו שישב שיבה ול
יוחנן פסיק כר יהודה ב
עלמ ע' עוב העבוד כ
בפנ כל אדם ויישוב
בשהוא בן שבעים שנה
אפי' אינו חכם כלל
שלא יהא רבוע אבל
חכם מומלך
אפי' הו
יעק"

זקן והכם בישיבה יולדות בתורה וכיוצא בו הלך אחר החכמה בתם יב
פי אכלה בשורה אחר הזקנה והוא ראוסלא בחכמה והוא ראוסלא בזקן
אבל אם היה ראוסלא בחכמה והזקן איש אוסלא חולקין כבוד לחכם יותר
בשורה והזקן אם היה הזקן ראוסלא והחכם איש אוסלא חולקין כבוד
לזקן אפי בישיבה בחכם וזקן שאינו אוסלא פי רשאם רחולקין כבוד
לזקן ואינו חייב לעמוד בבית המדרש בבתי ערי אבל בבתי בתי
חייב לקום ולא יקום ויתנו בבית הכסא ולא יתבטל מלאכתו לעמוד
לפני חכמים ולא בבני רבן אם ולא יקום בפניהם בבית ושחרי אבל
יש פני חדשו יורין ורבוב מקבל רבי ורן עשר וחב כי אי אינ יעי עה
לשיב רבה ושבת עד יל אליך ואחרו חכמים שוב יום אחר לפני
ויתתן כלו ישוב היום שלא ימות לאחר ועמיתו כל אמין בתשוב
ויבר וירוי וקרקע בזמן הבית בכל הבה אבל עבדיו לא עשאר רק
וירוי ורבים בכל הבה בטרות משה אחרו חכמי בשבר הבה את עלה
בראו מלאכים ביום שיב ובראו בהם יער טוב בלי יער הרע לאחרן
בראו הבהמה ובראו בהם יער רע בלי יער טוב אבל רה קורת רוח יש
בטרות אילו אם המלאכים עברים אותו לפני שאין הם יער הרע ואם
אין הבהמה עברת אותו לפי שאין לה יער טוב אבראו בריאו בריאה לה
שנ יערים יבן טוב ויבן רע לפיכך בשיער אומר לו אדם לחלות תחות
לבן יש לו ויבן טוב לו בבחות לפי כי הבהמה כבר נבראות ואם
היער טוב כמה יבן רע האדם משובח מן המלאכים ואם יער טוב
ניטח הוא בראש מן הבהמה כמשר פי ובשהיעריך נמצר מן העולם שלו
בחות של מלאכי הבורת ויעמדין לקראתו אחת אומר בא בשלום ואחת
אומר יבוא בשלום ינוח על משכבכם ואחת אומר הלך בבוחה ובקיבוץ
שברים שן לו ראתה עין כי כל הנבראים לו נתבטלו אלו לפניו לא
ויבשיו ובשהשב נמצר מלאכי בחות של מלאכי חבלה ויעבור
לקראתו אחת [illegible] אומר מין שלו אומר הש לרשעים ואחת אומר לו מעבר
הבכבון ולא [illegible] אומר רדה והשבבה את עלים ומקלעים את
שורת מסו העולם ועד סוף שב ואת נעשה אויבין יקלעה בלי
ואשרי השב כי לא לי שמחלין לו עוברים אלא שנתשבין לו בחבות
שב ובשוב רשע עד ואומר מור ואהילות קינמון כל בגדותיך אלא
תיקרי בגדותיך אל בגדותיך ונתנו לו שכר מאילו הוא חי מאותה

ויבשתם
ושבה אשמתם
ונרקה עליהם
הוא יחיה

שעה עד סוף העולם וכשיגיע שב ומשיגין לו פרעונות כמו כן ופרר
תשובה כך היו בעבירה המפרסמת יבקש מחילה בעלי וכשיגיע מפרסם
יבקש מחילה בעל ובן אדם ומרבעה ויש תשובה הם תשובת המשקל תשוב
הכל תשובת החרטה תשובת הדר ברוך תשובה שמקבלת עד כאן הסב
רבה שבה ישב עד יי׳ להיך ומבאה בעולם שב ומה ראיון לאול ולשבי מבי
בשבר שבי פשע רבי שכן אדם לחבירו אבחר לאי בעיטות המעות שלום
ומריבין ישב לשו ראיליהן שב עד מתי תתחמקין הבת השובבה ואור אוה
ישובם בם ישב ובקשו את יי׳ להיכם ואת דוד מלכם ופחדו אל יי׳ ואל
טובו באחרית הימים ״ לפרוק שב עזב תעזוב עמו ואל פרק
ועל אפי ראה פעמי שב עזב מעבר עמו הקם הקים עמו הלי״
וישב לו אל האיל ושלך לפרוק פעור ומי בשבר חיב ומשו יעבר בעל
חיים רקד לו האורייתא והכי מי היא אמרי רבן ולא רבנן רבן ולא עמיר
תחת ומשאו דוב לו בתב אבל בשבר חיב בעל עצין ואם היה בבית לו
הקטרות והוא כהן הו זקן ואיע לפי כבודו הו טהיה פטירה ביטול מלאכה
שהמי עשק בה ומחבה ומשל חבירו פעור האבשל חיב ויש לאחרי בזה
ומאמר ששבר עשות לבנים ומשורת לפרוק ואפי זקן ואיה לפי כבודו
ומאמר חכמי ומאמרת חיב ומשיראה ומאמר חכמים ראיה שאינו בה מעיל
וזהו ריב ומרחה עמו עד פעמה בשבר ומעבר רבת קדמו מחזר הה לבר
בהיה והיה ומם היה מאוהבו לפרוק ושמאו לו עד מעוה בשמאלו כדי לון
ושוא שמאיר הוא שאב ישב ולא שוב אויב העולם ומעבר בשבילו שעב
עברה אב הם לא ינח ומאוע לאיבור ובאה תלוי שלא שב על עמבו שלו ״ האיטה
לעשון ובת הקים הקים עמו וכבר פי בשבר ״ לקדש בן
ברבת וקדשות ומאמרו חכמי לפעמה ראשון בקריאה
השרה ולברך ראשון בברכת המזון וכוונתו בו ולעולם ראה יפ
ראשון ואם בא לחלוק לבו אולם בזה יש לאחרים ״ להיות יעשה
שב והיה ויחיה קדוש ומאמרו חכמי אין יעבר אלא הינעל בבית הכס
והעבה בלילה יפנה דרך שעבה בים ובלה ומאחריו ולא עמה ומלחני
אין ובלה עד שיעבר בם בתשמיש הרעה יעדיך להיות יעבר ולא בחייב
ובכל זה יש וכסית את ערותך רמיך לה ותליר שאינו עלה ינעל
מי מיתה לפי שיורחיק מהבת הבורא ומהבת הטהר מן הבריות ועלו
בתי על משנאי מהבת מן משנאי השם ברוני לבריות לשון הטוב

ובזמן שאדם קורא ושונה ויבורו בטחת עם הבריות ומשאו ומתנו באמונה הה הבריות אומרים עליו אשרי פלוני שלמד תורה מה יפים מעשיו
ומה מתוקנים ומשאו ובזמן שאדם קורא ושונה אין ריבורו בטחת עם
הבריות ואין משאו ומתנו באמונה הה הבריות אומרים עליו אוי לו לפלוני שלמד
תורה ראיתם כמה מגושמים מעשיו ומה מקולקלים דרכיו ומה היה שמיר
עבמבילה והיתרך להביא מרחיק לי אמות ומתנן עד שתבלה הדוח וחוזר
ואומר ומן העולם ירחב מקום מקום חלום חלום לוי ויד ולפניך
חרמבעים ובלמתיע ומחריתיע רמה ותולע ויתרך להרחיק מן העולה
ומן מימי רגלים ומדן שלריע ומעביט מל מימי רגלים אמות מן ה
הינרין אר מלפנו ירחיק מלו עינו ומאמה יבישה שמדורקה ומים נפרכ
ומי רגלים שנבלע ואין רישומן לא עבר מותר לאמת לקש כנגבו ומלמה כל
שקו מבלה בתוך שבה ומבטל של מימי רגלים שלפנה אחת מתן לתוכה
רבעת מים וקורא ומה היה מפה עליה כל אפר כלי אבוקת מותר
מישאות קטן שמיע ימל לאכול בחיות נברי אכילת אדם אין יתרך להרחיק
מימאתו ומימי רגלו: ובבבא ריח רע ששם לו שקר כל ריח הבא ומתנא
מרחיק מיקום שבלה הריח אמות ושאין לו הפסה והיא שלחנ
חברו לדברי תורה מותר לקש אסור עד שיעבור הרוח ושל עצמו אין
לדברי תורה אסור ולתפילה אסר מקום עקי ויתרך כנ לקש ויתרך להרח
מיטאות חזירים ותרנגלין וכלבים בזמן שנתן לתוכן עמות לעבור ובית
ובירושלם יש שיש להרחיק מקום חמור הבא מן הדרך ומנכיה ומוסח
בם מיטאות תרנגלים אדומים ומנ בחב אחרים ונר לילך שאין לאסר
ומאמות תרנגלים אלו בלו שלהם אבל לא בבית שיש בו מעשה ומיה
ומן [illegible] הרחלל ומעמו ושאה מקום הבלות הנעבה ומחזר ומתחלל וסמ
מעלי [illegible] אסור לקרות בנגדם ספק מימי רגלים מותר ''
לקיים מוטו שמתיך שב ומוטו שמתיך ומוטו שלל לאסור עליו ה
המותר אבל להרב עליו האסור לו יקיים '' איה העשיין הטלי בחלק
ל אלי עזר ורבנו '' להשבמיא לקרוכים שב לה ומרמו
לעבור נעבר בנעב שב לעולם בהם תעבדו ''
שלמו העשיין הטלין בחלי '' מתחל הלוין הטלין בחלי ''
לקיים עב שב לו יהיה לה אלהים והלאו חלוק מעשה זו
ומובדרם ראיבור שייך שהה לאחר שלקחה מן הלי והלאו שלו יקחתה

שלו

עקי
בלן

מן הגי קורס ביטול". שלא לעבור על דרך כבוד בעל בעצמו ובשויך
פי אחר שלא בברכה ואפי' שיהיה כשם פנים ברורשי' מלא העברה
ותורה ומצות ומשכית הזהירנו מזה שלא להשתחות על מצבת אבנים בגבולת
הטבת ובבל מקום חוץ ומקדש". שלא לעבור על בברכה אבל מי
ביון בעל הפעבר לבעל מעבר ומן ה' תגרוש אלהיהם אחיר מיסה ברכתי
ישבנו הגי הבולה אות אלהיהם ומעשה בן עם אחר ובכל מקום זה הוא".
שלא להשתחות לפעבר רבה לא תשתחוה יתרה לבל הישתחוה ולבל
מוסב על ישב לא קיץ בראל לפני עבר לא ישחה ויעלה מעבר
שלא משתחוה לעבר ובן עמדו ומשרתו לא ישחה ויטלם ובן מרעמן
אלקי מיבן השבר המקלחי נים לא ינח מן על מה לשלא מפני שלא מעשה לעבר".
שלא להעביר מזרע לאלק שלא ומזרעך ובן היה ברכן אחר מוסר
מן לאורים והכוכבים מוסרים אותו לאב ולעבר אותו בקפיצה
מה עשה מעבים ובהתרמה חייב סקילה ומה העביר מלא בקפיצה
שור ומה העבר עמיו מעור ומה העבר בלקרע פעור ומזרע לא בן
ומה כשר בן מזרע פסול ומלק לאו עבר לה שנהגו לעשות אש בלי
ומים אך שמרו דעת ומקבלם". שלא להעמיד בן מיסי עבר מזרע
לא מתמיד מלן. ומהב עליהם ולקחת לך ומפי ובר שרין בוחמים
ומקבל בר בעבר ומעלם ומעב מאסר מלא היכיבי הוא מאסר".
שלא לקיים מצל שלא לא יהיה לך מצל פי מה מיכון לבל שוא ומנו
עור חמה או אבה ודרקמרד הגלך לם המלח פי מה מיכון
מו שוחק ומעיל לשחר מבהמת מה לא שמלה הגי קורס שתבנו לשמלה
של ישל לם לי ומבלה בעל כרחו ולי ומבטל עבר של חבירו ודוקא שיורע
שיבעבר ומשמשיה ומהו רקקו ומרה שיש לו מעינן בן פרקי שמיר
שלא להעמיד מתקדומת של עבר ובן מיין נסך שלא לא
ומכל מיוונה בירך בן המרס ומי לקדק איך
עמן בן הגרות שמבמיין הבוטרים אך יש לוד שמבטלין
אותם בכיבי ומלא מה מקדומת עבר אינ בטילה ק"ל
שמיש מקדומת מאי ומה אים אותם כלא נשם מרון ואפי
הי מקדומת מלא אינ בטל מנים ומני המריך בטבין
ומבטל ומיתתו והכברות ומתיבות של שעה".
שלא לתן מת כדרשי מנין לתן מת שעבר

שלא לחלן
ריש

בלוי שב לו חלין בלבדן ולו אבל לבולן שרי ומכאן אומרו הזהרה עמי לבד
ועיקר קרא בבר מצותעי" שלא השחית פרות זקן לבד לא סט
תשחית פרות ודרשו רבותי איך ביום שיש בה השחתה הוי
אונר זה תער ונחלקו בפלוגתא הפיאה על כן מנהג העולם אסור ועל שלא
להעביר שום תער על הזקן מפני חתת הזקן הפעמר שיקנו קיצו אסר לא
משה ואיברהם לפי שפעמים שמושך אוזן העור על הסמ אב בסמרי
מותר" שלא לגדלן פרות הראשון שב לו תקיפו ראשכם ומורו ע
חבריי אפי בסמרים בשן תער אחר הזקן ואחר הניקן חייב
מלקות אם הניקן מסיע לזקן כל שהו ממיניא עצמו ואפי אין מסיע
מיסורא" לגלבא משו לזה עמי משוה עצמו לאחור" אחזו מלאוסרתו ל
בסמרים ולא רמי לחלק והת כתי השחת ואין השחת אפי בסמרי
בעי תער ושב בסנלא ובהלכות גדולות ויש טהרי היתר בפרות ראשו
שומלה בתער כל הראש ושמשו הוא אחר מיב מאן הקפה כל הראש רסר
שוייה לא הקפה ושב בסנלא ובדב אלפס ואסור להיות ניקן מעי ל
והניקן הזקן חייב ומשה פטורה ואם היו מקפת קצת רבי משה ך
ריצרך להיות אורבל שערות בקום הפאה ואיכן לא הקפ הראש זה
הראשה ונרשו לאחורי אחנו ולפרחתו" שלא לכתוב קעקע עא
רבת ובתוכת קעקע לא תתנו בבשרכם וקי לא תרשמו רל
בתוכת קעקע אסור ואינו חייב עד שיכתוב ויקעקע בדבר ומות
לתת אסר מקלה על גבי מ בתו מפני שמרמת מוכחת עא"
שלא לקרח קרחה שב לא יקרחו קרחה ברחשם ואי סור כל עב
הראשו כבן העינים ורווקא על מת וחייב על כל קרח
וקרחה וחייב בן בב בר בן בכל חפי בבת אחת אם
סך חמשן אתבשותו מבבל שקורין ביישא שסכן אות
הנשים להפיל שערותיהן והנחים בחלש ומקומות
בהתרחה אחת חייב ה ושישור קחה כבריס"
שלא לטרוט שריטה רבת ובבשרם לא ישרט עג
שרטת ורוק על מת וחייב על כל שרי
ושריטה על מת בן בכל בן בר ועל עבר בר חי עד
בכל מטור" שלא לגרוע רבת לא תקצר

לתי שאינה בהשחתת זקן וכל שאינ ך
בהשחתת זקן אינ בהקפה

והייב מי שריטה אלא שהשריטה בטל ובירה ביר ובטל זה שלא ישנו
ישר אחרות אחרות כל שני בתי רישן בעבר אחת כלל אורי בבית שמאי
ובלא דורים בבית הי"ל.. שלא להתעלם ולעבור ובריקה ומת
לא חבל להתעלם ור' רבי אבי הספר הזה ריש הלק הלאו
אין העשה כלומר שלא יעבור עליהו ויקחי רלמעי אין חיובא שמאל לעבר
ראייה שיש בה פעמה כל הזב הלא מטמא אין חיוב לא ויחייב לכך שמא לא
חבל להתעלם.. שלא לעמוד על דם ריע רבת לא תעמוד
על דם ריעך זאמרו.. חטאי מיין שרומה את הכרם טמבא
בהר אז הייה רעב אז לסטים ולשון טרין עליו והוא יכל להכנס שהו
חייב הישלו שב לא תעמוד על דם ריעך וכן רוקן אחר חכירו הורגי
חייב הרומה להשל הערלי בנפשו של רוקן וכל היכל להשל הערלי מי
טאחר ומיכרו של רוקן ולא הכלו אל הורגי רוקן חייב מיתה אבל
אין מחיתין אותו ותבן בטסבת תרומות חבורה של ישר שהיו מהלכין
הקשה בהן עים ומוכרו הע לו אחר מכם ובהלך אותו אלא מלכם
הרגי טלם ואל יאמר הם נפשן אחר מישר ואם ייחדו הם אחר כשבב
בן בבי ומסרוהו ואמר בירושלמי דמס תרומות אל ריש לקיש והוא
שאי מיתה משבב בן בבי ור' ראיי שהוא בבבה עבדים אבל אם
חזן לסבה אין מסרין אותו ואמר אתם אותה משנת חסידים..
שלא להיכל מסית שב לא תחמול ולא תכסה עליו.. שלא
להכות עקבו ראוי ואין לאשבית עקבין שעבר
מלא השבה שב אל תשקיע בנפשותיכם ובטל לא זה שלא לחטל
שומן רבר ראוי ואפלו אינו ראוי כי אם בעבנו יש לאבר..
שלא לעבר על שבועת בטוי שב לא יחל דברו והוא הרין עבר
הבר ואל חכמי בבר בלבל להוציא את חבין והוציא את
סתם אינו אסור אלא בבת חבין בלבר ואם הנשבע הוא חלל חב
אחר ואם הוא עם הארץ יבריך לישראל לחכם. הנשבע ואחר בו אין
כרי ריבור אחר. ברי אונסין כל שהרירו לחבל אינו ואלה ברי
שלאות כל קולם בבר אז וכו'. אם לא ראיתי בגל פרחה בטויר בר
הבא מחברין שבועת הבאי אסרין אבל בסמל ובשבועה פלא הל.
ושל יש חילוק בין בר לשבועה שבועתם בברר בר והאיבים
בשבועה לא שבועה בר חל על בר שבועה אינ חלה על שבועה

חבירין

כל קולם בבר זה אם אבלתי ולתיתי היום והוא אחל ראתה
ברי אדוזין כל אחר חסל שאחר הקולם ל קולם אל שאחר אוסרין
לך על השקל והאחר אחר קולם שאחר פחתה לך אין הסלע
ברי הבאי בבר שאין יכול להתקיים כל

בדברים חלים על דבר מצוה בדבר הרשות ואין שבועה חלה על דבר מצוה
אלא לדבר הרשות. מתני׳ שבועת מדברי דבר מצוה כגון מה׳ שיבת
סוכה על קונם סוכה עלי אסור לישב בסוכה עד שיתירו לו מבל שבועה
שבועה שלא אשב בסוכה של מצוה אותר לשב בלא הברה אבל עבר
משום שנו ואם אל שיבת סוכה עלי בשבועה מי אינה חלה רבון סלי
שבועה הוי והוי כאילו אל שבועה שלא אשב בסוכה כראוי בתוספת
כל׳ וכפנים מי׳ דלעניין תענית ויל קאל מדברים חלים אל על דבר מצוה
שיש בו משנה לפנים דבר שאין בו משנה כגון קונם שינה עלי ואבל שבועה
חלה אם על דבר שאין בו משנה כגון שבועה שלא אישן בבית אם אל
קונם עיני שינה אסור. מתני׳ אם קיבל שינה עלי ונגלו בדברים
המשמש מיתריך שאלה מרבנן. גמ׳. מה שבדברים חלים על דבר מצוה
שבאו מתבונן לדור שלא שיתענה ביום אבל דבר שיני והמישי סתם ואל
מילה הייתי יודע שהיה יש לו הייתי ערב ערבו בטל כראוי לבי מים הכ לקד
הכתובים בתענית הבא. מתני׳. מיהו מדאורי׳ מותר בדברים פותח
לו לאדם בבבר שבתוך מבוא משו׳ דיעדך התרה ואם אין מתירין לו כי אם
שבתות וימי עונים בטל כל ברו רבון שהותר מקרית הערב הותר בלא
גמ׳. תקיעת קי. יש שמחמירין בה לגי שמיב שאלה ובן שאין
להחמיר יותר מבשבועה והעשבו שנים ובן בבתובים ובנביאים אין זו
שבועה ומתירין לו כדי שלא יבקע בני אדם לגלות מאש בשבועה וכן
השבע בתורה ובן הערב אם אני בתורה ובמה שבת בה מי
זו שבועה ואם אל סתם לתלוי חכם אין ודיך התרה לעם מי׳ ודם האדון
שלא בידו מי זו נדר ושבועה. השומע קולם שבעים יאמר הם
שיעברו בשבועתם אם הוא דבר קל ואם הוא דבר חמור בלא עני
נפש בעברין בהם ומתירין הם. מיהו מאותם בדברים שהתירו חכמים
אסור לעשותם בתחילה. מי שנדר ושבע ונחם יבא לפני חכם או
לפני שלשה הראשונה מקום שאין חכם ומתירין לו והה מקום שיש
בני אדם שאלו נדרם זה בזה אז שבועה שאמר ואני ואני אותר הר
הראשון אותרו בלא לא אותרו אחד מן האחרים ולעבה מותר ואות
שלבטו אסורין ואם נדר אז שבע מטל כבי אדם כאחד אז שלא
יאכל כבבה ימים אותר אחר מהם אותרו בלא התפסה יבריך שיהו
בדבר הנדור בלא בקונם בקדמן בהקדש ומודעו בו אבל בשבר חזיר

אין זה ברר, האומר לחברו מוכרני מרוחקני מיך מופרשני ומיך יושבי
אסור אלו אל אי שמיני אוכל לך הברר משלו יאכל בשר או שלו,
ישרה יין בשר מותר בתבשיל שיש בו בשר יין אבל אם אי יין
זה אסור עד בשר זה אסור עד ותשרב בריא בתישהו שלו טריא בו
בטרם עשה. המוכר הבית ומחברו מוכר לחבירו חוב אחר על המשכון
ולאחרו הלוה אבל לא ויקרין ואם היה לו בית אז ולחזן שהשכיר לאחרים
אין לו בה רשות יד מותר ישלו בה הרשות יד אסור ואם עתן לאחר
הסערה ואז חייב לתנך אלא רבי שמעון אומר המוכר ואמר אסור אל
אל סערת ומרחת שאין זו מעבר ולא שישבר אז ברר
אשר רבר אחר שסבור שמותר ונמצא אסור והבורר ושאה רבים ונמצא
שלוחת מקום ברר בטעות ואל אילו היתה יודע לו היתה ברר בלשון ל
זה אלא היתה אומר בלשון אחר לאסור כל הדברים אחרים הותרו כל הר
הדברים ואם היתה אומר בלשון אשר אך היתה אומר אין מדבר אלא חומר
ברר מותר והאחרים אסורים והאחרים אסורים. הברר הולים אחר טוב
העשין ולו אחר הדבר אל היה מסרהב בחברו לאכל עמו ואין אדם אינ
בתך שאינו נבנס בו עסת יעקן שאינו שותה ושלך מותר לאכל בבית
ולעשה עסת יעקן והמדיר את חברו שלא יתן לו אותו רבר יכול להתיר
שלא על פי חכם שיבטלו הדינ בטילו התקבלתי. בלבד בברר
הלך אחר לשון בני אדם הדברים בחוץ ומקום והבורר שלא יאכל היום
מותר לשלבתחילך מן הדין מיהן יבריך שרולה לחכם אבירה אשרו יום
אחר ברר יום אחר אסור לעבר לעבר פרס אסור ומסקק ועבר לעבר
וכן הדין ושבת וחרש אך שבת לשבר וחרש לכבו וכן חרש השבע
ושנים שהין מוכרין זה מיזה ומחזירין מכרה זה לזה ומקל שעשלם הנ יגל
בסולל ובברבת אם מחדיר שבר השבת מכרה לחרש עב ואם הין ט
שותפין בחיר ויש בחלק בה רין חלוקה מותרין ואסורין העמיר רחיים ותער
ולבל ותרעלין אם היה אחר מן השוק מוכר המה אחר מן השותפין בבשר
בחיים שיבלו בחלק המותר ל אינ בבשר המוכר הבשר ומחברו אין
לו לא יאכל לך יעל חשוב הרגל אילו ויזוכר אישו אלבר מוכר הבשר ל
מתר ומיב מוכרים מעשה הקבוב עתן לה ובעל מיזה אם הין מקל
ברך ויש שם אחר עתן לאחר לשם מתנה ואם אין שם אחר נשת על
השלח ואז הדינ מסקיר לפי שיריבה. הבורר על דעת רבים אם פיר

ובגון שהיתה סעורה גדולה ולא עור אל אפי נתן סתל יחיד ואל רבינו שיבא מלבי האוכל אם סעורה גדולה שהיה ורבה האכל אבין או רבו ואל סעודת

שבר

מלוה ולוה אין לו התרה כלל רשותם מלמד הכר מילה ועל רעת יחיד יש
לו התרה אפי שלא ברשות יחיד מדרבנן גמ' על רעת סתרין יש לו התרה
ואם היה כתב רבים שהם שלשה אפי' לא אמר כ' אם על רעת רבים לא
סתר לא אמר כלום אין לו התרה ומסתר על רעת אותם שעדיין נמצאים
קיימין וכן היה מעשה בר' תם שטרר בבית הכנסת ואמר על רעת רבים
סתר ולא ריבה שיתירו לו ואמרו שעדיין כרפ' כך מיירו כתב בכתב ידו
שלו הר' יעקב מיינטן. עכל וזה סדר התרה שיתחרט מן הדבר ומעכדו
שהיה חפצן ולא נדר ומעולם אז מתירין לו. הגי אחר אם היה בלשון עד ר
עתה ומכאן ואילך מתחרט מן הדבר אין הדבר מן הדבר הזה אז מועלת להתיר הדבר ס
כמאמר בגדרים בעברו רבב נחמן ורב אורמו בר אחבה על מן נמצן של
להתר נדר על ידי חכמים שאין הכל בקיאין בחרטה זו אם מעמים שהאדם
שהנדר אמר שהנו מתחרט ומעכדו אלא כי אינו מתחרט כלו מכחן
ולהכו אלא על ידי פתח בכון להפיר. עכל שפותחין לו ואומרי אדעתא
דהכי מי נדרת אם בדבר כבי אדם ומכסוף לא הייתי נדר ומוחלו בזה
אלא אין פותחין בדבר האסור כלומר שחסור לדור קל ישנו מצוה מדרבנן
חרב כלומר ראוי לדוקו בחרב ומוחלו ס ועמד אדם בראשו השנה
ואמר כל הנדרים שאנדור בזו השנה יהיו בטלים ובלבד שלא יהא זכר
בשעת הנדר ומן הבטול או אפי' זכור בשעת הנדר ומן הבטול אלא בשל
הבטול התנה ובטל הנדר שבקש מה שהתנה ואינו על דעת ראשון אלא
עשה נדר בטל ואם לא אמר אין נדרו בטל ראבי' ורבא לא סלקי מה
מהדדי בהדי. מדלמא. והה ביום הכפורים דהוי בראשו השנה ולכן
נהג העולם לומר כל נדרי וכי מועל בטול בעל לבין קונו אבל בבי נדרים
שאדם נדר לחבירו אין מועל בטול זה כלל. עכל. והשכבר הדר מקן
אחר שבועה היא לו דאי כמי פטר עתשי נקש ואם עבר חייב ואשו
שבועה בטלי שלא בשבעת ואלא מדלמא. יגל דאלמא ראשו
בגדרים נדרים בדבר בעלמא. עכל. אונס עיב בשעה היום
אם אישון לילה אל אישון היום מן אישון לילה אל אישון היום כדרב יהודה ומין חושש
שמא אישון לילה ועשה אשה מחמה מאישו ואל לא חזרה בתמי.
שלא יראה כך עבות דבר רבת ולא יראה כך עבות דבר ואמרו
חכמי שאם היה רוחין בנים עבורין שאין עבות עבות

ומ"ש לה"ל

ישב וקרוי בדקדוקו ואם אלולין ניטל אבן עברו ואם לא מתכסה בבגד עד
לבו וכן לעניין ברכת המזון וכיוצא בו וכן היה עולה את טפה בחשוב עבוד אם
יום היו מעלה ולא יקרא עד שיחזיר פנו ומזרח והיו חשוב כרמיסיק פב
מי שותה ומוכל אבנו היה ישן עם חשוב כמעט חלב שנעבנו בקירוב בשר
מלעיה הוסך פנו וחוש בטלית עד לבו וקורא וכן כנו וכנו כיתו הקטנים
ומלולו הגדולים עד תעקר כן טרחם עשרה שנה ואם אחר עד שיפסיק
עליה מעברים ושרות בששית חסור לקרות בעברה ומכל
נקום בראית היו ושיעב בחשה עבוד" שלא ליטח רפ
לא תריטה ומורו חכמ' שלא לרטה שום אדם רבר קייל
שבעל והמעמין עיט של אדם בשעה ייראות שמה יבן מיזיק אחר ר'
ומיבריו כמיל שופך מים ומין הורגן רק הרוקן אחר חבירו להורג ור'
אחר שבה ראחורסה ורוקן אחר הזכר וכן רוקן אחר חבירו לאסור אות
בני אדם ואל מיל אם כבר עברו מין הורגן אותם" שלא
להטת את חבירו רבת ארבעי יבנו ולא יוסיף בן יוסף ובכל
זה מכה מכנו ומוכו ומוכר חבר שרום הבריו בא לוקה היכ רבהסאה מין
בה חיוב תשלומין שלטוה פרוצה אבל אם יש בה תשלומ' שלטוה
פרוצה ומשלם ומיע לוקה ואם מלקהו לשם מיעה מיע לוקה וכן אם הרגל
מישבראל אחרי שעשהו לשם מיעה ולא עתבוון להורגו כמו לייסרו"
שלא לחלל שם הבה רבת ובקדשת בת בני ישר ולא תחללו את
שם קדשי היכ מדי חילל הש' בראו' מיעשי שרא ליה מרי
לפלנא וזה תלמי' חכ שמיע נזהר בעשין שמ יחבדרו' בם ברש
הרב ר' משה מיימון כי המכחש קיים א מחלל השם ועונש חילל הש' גדול
מאיע מתכפר עד יום המיתה בסמין מקיבן בה פ' שמין עשין ר'
בחנוב המקיף אלא עברע מיד ואם הייתה ישקולה ומכרעת"
שלא לעבות אלמנה רבת בל אלמנה ויתום לא תענון"
שלא לעבות יתום רבת ויתום לא תענו אבל הוכיחו שרי ומוכר ר'
ערד לוה לם בשעון רבה יותר מלשאר בני אדם"
שלא להזון הגר שב ונר לא תנה ולא תלחצנו והא לישר ולגר ר'
מאיל בל שמיע עשה לו לאנים הלין השוק הדין"
שלא יעמד בדין לדת רבת לא יעמד בעדיו ויש לאו אחר בכבן
גדול על כל נפשות לא יעמד ותעיד בתורה כבנים עומד

עומאה בכהן גדול ובזר שומאה בכל הדיוט מה כהן קדול חייב כלו יטמא
ובלו יבא אף כהן הדיוט חי בלו יטמא ובלו יבא. ולא יצא אל הטומאות ולא
ולא יבא אל טומאות אביו ואל אמו שמטו עליו טומאה ובית קרחת חזחי בלו יבא
אל שובבם בשרה תיבה ומגדל ועמד עליה מעזיבה מי מי אל שהיה
חולה אסם ונפל שמיה כי יתב לטומאה ובירה בתין כרוחד וגרשי בני
אהרן יטלאסי חלים אל הכבעים בני אהרן אסי בעל מומין אמר ומחרתי
הזהיר הגדולים [illegible] על הקטנים ומסיק בר חרש שלו יטמא בגדים
וגרשי בני אהרן ולא בעת אהרן וגרשי שמין פרע ראת מיעה
כי אם לשארו זו משתו הקדוכה ולא ארוסה אלא ולא גרושה אוכל לאחיו ו
ולבע ולבת מה אוכל בני קייה אף בעל ובת בני קיימן ומה בעל ובת מאיין
לירשו אף אחין ואחות פרע לאחין ואחות מן האם ולאחות הבעלה גרש ר שמעון
בר יסי וקיים לן כותיהו הכי ולאחות הבעלה פרע לא עשה מעשה ומובת
עין אשר לא הייתה לאיש פרע לאחסה הקטנה לבעת גרושה. ולא האירוסין אלא
הבעת בעלת לא יטמא על האורמי ואין מיטמא על הסמך אל סמך אחין סמך
אינו אחין סמך בעל סמך אינו בעל לא יטמא ומיטמא לאחרים עמך כי
לאחר שמגרש מלבה ולכך אסור לכהן לקבל לבעל בבית הקברות לקבר
אבל כי בחזרתו יטמא לשאר מתים. אלא מדרבנן. ויש שרושין לתיר
רק שיחזור מיד בטומאתו ומתו אלא בקבר כמו בבי עומאה רבנים ו
בגיקל ובעת הוא בדרם חדא מי. יבור לו הקבר ועד אי מי מעשר
שלא יטהא מעל ואסי לא שהה שיעור שה. יה עבי דבוקדש פעור ל יה
דהבא חייב ומשו ראיבעי לן פ שלשי רשבעות בבגיר אי מעי שה. יה
לאלקות וקמי בתיקו וסמיק ראוריתא לאוזר ומסתבי הה בבי כהן ראיקר
הבעי לאלקות כדאיוכ הכם ואלי אם מיטא מעסק שמחות ראוזר לטמא
לשאר מתים כעדו עשוק כמת לא אחר שם אסור. עכל. ואין כהן
מיטמא לרב חבש ואין מיטמא לקרובים אלא כשהן שוכבין ומת תפס ל
אחות לטמא ואם יש מחיצה מזרח ועל העסס פסקו הלכה בגלות ורב
אחפס דאמר לכהן לעיר עליו עד שתיטא נפשו וקם פסק הלכה אלעזר מ
מגיע אבל בגולה מיבדא אוסרין ואין כהן מיטמא לאשת פסולה ואפלו
מלהחלל כהן שובבם לא הלמת והרבו ויטא מיד פעור ואם לא חייב
אם נגעם כשירה תיבה ומגדל ובא חכיבו ובל עליו מעזיבה מאוש
מיבעי לן מי יגיד שהיה לאלקות ולא מישבא ויש מאה דמלקין לכהן

שמעון גרש

רבשהייה אין בה מעשה כהן שנטמא וחזר ונטמא אם החזו בו כבר פעם ואם
לקה על טלם אינו מקבל רשות הלה מ' יוסי דאמ' כהן מיטמא טומאת רחב מצד חזיה
אחרון וכית הפרס הרן ועריב עם הנים מערב כהן ליחר ולטומאה בקבר נים
ולא מיבטל מלאכה ובתשיעי הטיעור לכל אלה אחר כראהלו מ' ומטמא אין הלה
מ' טומאה אלא כסתם ומשנה המשרתת הנים עמאים ומ' ומטומאות מהלו שהל
ונזהר שלא יטו שלא יהיה כעצם או בדרן על המת או שלא יהיה המת
או על אחר ומחיצה וכן לא יעבר בדרך המטמא בתחת ובמשנה ולא ישאו
רבי המטמא בתחת ויהיה הן המטמאי מהלו המת בזית מן המת וכזית
נאמר מ' שבירות ונקרש ואם לא נקרש חייב ומטמא בדרון שלא מאי
מן הבשר ומלא תרווד רקב מה חייב ויש ביטנו שחייב אלא שנקבר עמם
מאכן שיב והשרה והעלמת ואחר מן החי ואחר מן המת שיש עליו מ'
מית מטר ורוב מביב מ' כאבה הארם שתי שודין ויך אחר ערוב מביב
ראה ושרים וחמש חיבים ורבן עמחות ורביעית רם ורם תבוסה
ומטמא ורבען ומיהו רם תבוסה שרמו ומטמא תחתו רביעית רם ואל
חיל מטמא אין מטמא חזן ומלא תרווד שחייב ומטמא מעצם ואיל ומטמ
מעצם ומטשיו ומיב ומטמא מהלו עצם כשעורה ואורן הנים וכזית
הנעם אחר מן החי ואחר מן המת שמן עליו מטר הראוי ושרון אחר
שחפרו וחסרון כבית היולד מטרה חלבו מרוחת ומעולות כסלק ו
והרבה נקבי קטנ מיבטרס ולפעמ העלו ומטמא מעצם ומהלו ומיב
ומטמא מטשו ומ' רש' המ ס כסוי הארון רוסק אינו שהעלו עשנו על
ומ' לא על זה המיבבה והחבנים שהיו עשנות בהן קרויים רפקים
והחבנים שסומכן אותו ארופק קרוין רוסקו רוסקו ומהו ומהן מיב
מזהר על זה ולא על מי מתבות שנעשו כמות רתבנו מ' עוזרה שחי
הגיו מעלה עליה אין כהן מזהר עליה ורו לוה שם עוזרה ומעצם
נקבר פעם שיש בה חלל טפח מרום טפח העצם מן הגרגרין עמא
ואם אין כשישר היה טהור רק בעצם שוויה שהיו בוקעת ושלא
בוקעת ויורדת והיכו שהיו פתוחה או בית ואהל שהן פתוחין ויש
בהן חלל טפח אותר לכהן לעמוד עליהם אם תחתם ומ' רבי רחיל מ
חלשה המבואי טומאו בן בית לבית הוא הוא עשוי ותשמיש
ויש בו טפח על טפח מרובע מבחוץ ואם הישו מ' שהוא חייב מבחוץ
והוא שמיעלו אותו ברבר שחייב ומקבל טומאה ומטלו ואם לא בטלו

לדבר ראוה

מ"מ שהוא מאי מ' מ'

יבל לה יות

והעלמת

אם בין בית לעליה

לאורה

עניך לפתוח על החלון ואז חוזקן וחלון העשוי בדרי חרס שיעורו כמעגלון ר׳
הוגלין מהוא כפלב תרוב׳ התחיל לפותחו ולא הסתיק לעמדו אם שתיר
מיכבעיים על רוחב גדל מבית העומדה סתם מיכן איב מבית העומדה
והרי הוא כפתוח וחלון שלא עשה על ידי חרס שישרו כמלא מגרון
של כן בטיח והוא בגדל כמשך חרס וחלון שעשוי אויר לשמור בגת ופרס
שישרו כמלא מקרח סתם המת בבית ולא מתים הרבה על עמיו׳ כי אם
יש רבר טלא לפב המתם על בי המתם עמו ויפב שסלי טומאה לעמת
עמתם אחר ומן הוא טמא ומלן טהרו׳ חישב לה ומכאו כראחר ומן מו מחלק
שיש בו מרבעה על מרבעה מיעל אפ׳ משיחות כרבר כי הי׳ מאפ׳ לאפ׳
ואם טשא על כתפו ומל שהיקיפו טמא ישמור שלא יאהיל ויבו על המת
ומרמבן ומל שבטות חוץ מן השנים השער המבור שלא בשעת חיטו
הו בשעת חיטרן הכל עמו׳ המשה שרת עובדה ונמתה המחם עב
שנמשה ומש הבל כמקום של שתי ועבב הבית עמו ומן המפלת
שלא הבית עמו ושהה שנמרש בה כבר מאור לבנם בתוכה ומרוח
הנים ששהלו בהם מרבעי יום מאור לבנם לתוכן מן הבין מקי יש
ביניהם תחיר׳ לכן יש נהג להחקיקם בטהרה ובפ׳ ח׳ ממסכ׳ אהל
מוד׳ מלא לבאו׳ העומד׳ והוישבן כפני העומד׳ ובאו׳ ולא מוישבן
מוישבן ולא מבאו׳ לא מוישבן ולא מבאו׳ ומלא חוץ ומבי׳ השיחה
והתיבה והמגדל ובוורת הקש וכורת הקנים ושות וכורת סביב
אלפסבר׳ שיש בבן שולם שמחדיק מ׳ סאה מלא שהם מרים בבשל
והם נקראים כל שן הבתים מדרה׳ ומשוני כל שן ומרשת וסרן ומבן
ומחשלת מעשון אהלים ומן בהמות מו חות שבן שמחות מו טהומ׳ ומלן
ששכן בחלון והעשוה מקום לבנ׳ משבלים כי חבין ומוכלים שלו הנשמו
ולבל שומאה ומרקות המתקיימו מעות החמה ובימות הגשמים
כל המרוס הקיסם והרלעת יוונית וחזרת הקיקין ומשומרות סבל
ומרעות שיכולים ולבל מעשיבה בעעבת ומיעל מן סבבות אילן המיסן
על המרון מרעות מבנים הומאות מן הגרו׳ ומיעל מבאו׳ ומין מיעבי
כל שן מטאים בו מרידה מפני שהו בבל הבל המישמרו ומה הרם
ומשוני כל מגר ומרעה וסרן ומבן ומחלת שמן עשון אהלים ומן
מרוסים מלבר בלא שיעבר ומין שם מלים ובהמה ומיה שמרת והמוכל
שמיים מוסלי עליהם מחיים מלי מרם כי שהן בבל כל מבנים

שמוחין הוי רוחין חיישבן ואיל חיישבן ולא חיטוחין ויסכת מרוטי וחבל הי
הייעה והמשלות והסריעת שבחלונות פ׳ אם יש חלון בין שני עצים
ועוראה בבית אחד ואחד ואיל יהיו מונח בחלון לאחרו אינם שיש בכ
אויר חיישבן שיינגרע בקסת סרב אמיות שבחלונות לעתה טפח
פ׳ מסכת מרוסה הוא כבר קרם שיאוק והמשלות קרסת שוריעאות
בין אבל ואיל לו מטחין ולא חיישבן הזרע וירק המחובר לקרקע חוץ
מארבע ששעה ועיסת השלק והבדר והגלד והכסר והמלח הקופץ מקדום
לקדם ועני הסרח ועלית המעבגבת וספינה שהיא שתוה על פני המי
קשר הספינה שהיא עלפני המים מדבר שהיה יכול להעמידה ובשב
האבן עלגבי הטלית מביאה עוריאה ואם לא איב מביאה הכל טהור
ומרוכה שהיא בתוך הבית כן יש בה מרחב טפח כן יש אין בה פ׳
טפח עוריאה כנגד הארוכ הבית טהו עוריאה בבית מה שבעבר מחוב טהור׳׳
שלא יטמא עיר ולא שב על נפשות מת ולא יבא׳׳
שלא יעבור תנר על ראשו עיר רבת תנר ולא יעבור תנר ראש
אעפ שאסור לבור אם עבר ובא אסור ורשו חבר הה
לכל המעבירי ובא ראו עיר חומה ואפפם אבל לא בסרק משום
דהוי מתכוין הסיר השער או ראשו לאמי פסיק רישיה ולא יהות ולא
יחלו בארמה׳׳ שלא השיין והלוין הלוין בשל בכל עת ובבל אדון׳׳
אחר הלוין לאדון קבוע לתקוע ן

שאפר בראש השנה רבת יום תרועה יהיה לכם ואם רבמקם שיעור תקיע
מרועה ושיעור תרועות כשלש יבבו ויהו בבריית שיעור משלש שברים מי
עשר נגה ב׳ נבבן מו יגלה יגלה. והיבבו ב׳ בחות שלכל שהן והרי תשעה
טרים המקוע ומכה קולות קיעים סמוכים זה לזה בעבי נגה טרים ר׳
הנגה ולא ברוך המחוגים טרוריכים בנשחות וזהו יהלל יגל מיריה הסיסרא
ומסקה לן מי הרוויהו מי חדרא מיניהו ולא יעבינן מיזהו לכל המקיע
קשרן שלש פעמים וסבר רבעינן שלש יהו רבר הפסק בין תקיעה
לתרועה לכל המקיע קשרן ב׳ פעמי וקרן ב׳ פעמי ותקיעי בישיבה פ׳
בשהקהל יושבין לאחר קריאת התורה אך המקיע מעמיד ומשום רבת
יום תרועה יהיה לכם ולכן לכם מסשרת העמיד רבת ומסבת לכם
ומעמיד ומשו רבת מהחל חדרש בקיה תחל לספר ומרשו בקה
בקומה בלא מעמיד ומהמי טעמי מטרם על מעיבות ומעמיד ומשום

ומסיק רב אלפס אם סח בין תקיעה לתקיעה שאין עליך להזיר ולחזר
אך עכורה יש בזה ואין לחבר בין תקיעות שתוקע מיושב לתקיעה
שתוקע מעומד ואסור לרבן לשומע התקיעות מי לקיעי ועל
פסק הנהל לתקוע ואיע יכול להשלים שמשלים השיע ואפ
שלשי ובביע ולי בברכת הראשון ומיקן שפסק הראשון
יתפלל השיע ואפ אם בינן ואיע יכול לתקוע אפ תק
אחת יכול לה׳ות שיתקע השיע בלא ברכה והתקע
שטעה בסדר התקיעות ע׳ שעריך לחזור ולעשו
לתחילה ראשון כל הפסק קשרן קשרן קלה
אבל אם איע יכול להשמיע קול שלא
ולהן אין זה הפסק

רבת בה והיה לכם לציצית וחוזרין ותוקעין בשעה שהחזן והקהל מתפללין כדי
לערבב השטן ובאותה שהיא שעת הדחק הגדולים הקדמונים ותוקע עד בתלכו
פעם אחת קשרך ובזכרותם פעם אחת קשרך וכשופרו פעם אחת קרקר אלא
שאם קשרך אחת אין האחרות כולם אחרי שמיע כלו לעבב ורק הבא לתקוע
קשרך כל פעם אלא שיש הפסק בין תקישה לתרועה קיימא לן כר יוחנן דאמר
שברא ותשע תקישות בתשע שעות ביום ואמר ר' יוחנן כר אשר הביא
לעשות קשרך קשרך קרקר כל פעם ורבי חייא בר אבין מילכות קשרך
קשרך קרקר ובזכרונות קשרך קרקר קשרך ובשופרו קרקר קשרך קשרך
ואמרי לתקוע בשם רבה בשם הבוריים תקעו ויולכ רב מיכל בשם רשב"ל
שבעה ומעין הקולות יתכן מרבה שלש מעמים תרועה שתי בלה ואחת בשם
הבמרי ולא תרועה ויביא תקיעה לפניה רבה ותקעתם תרועה ותקיעה לאחר
רבה תרועה יתקע ובין הה לו הדרים לתקוע בבקר ובשום רבזיזין ובקר
והיעות ושוב לא שלש תשעים פעמים ורמב"ם אמר רבים לתקוע לשמים יולדות
בם מבוכין ולא הוי ברכה לבטלה מין שמיטסות עצמן לחיוב מיד הוה מלכ
עכ"ל ומעמד לתקוע בשופר של אשפר של איל כדי להזכיר עקידת יצחק
ומישבר הכל בשור מוץ ושל פרה ושור שופר ארוך וקימרו בשור בקר
גדול והעמידו על גדלו בשור יעקבו זהב ומצפים לו מיקום הנחת בה פה
יעקבו ומכחון אם עשוה קולו ומכוונת שהיה בשור לרקע אם שתי
עד מקום הנחת הפה מיקום הסרק בשיעור בשו ובמה שיעורו כדי שי
שיאחזנו בידו ויראה לאן סרק לאורכו איע בפול עד שיהא סרק לפי
האורך והיכא שנקב וסתמו בדיע וחזר לקולו בטות שהיה בשור אלא
היה מעבב התקיעה הקדמונים דרים לן לא שיע שהוא עקר ולא מ
ראשון אם מעבב התקיעה לאחר שמסמו שפותיו ובטלה בדיע היכא
שמעבב התקיעה בסור לרבי הכל והיכא שמע מעבב מלאכת יד שלו
ורבנן וקטנים שהגיעו לחינוך מתעבדים בהם לתחילה כדי שילמדו ולא
הגיעו לחינוך אין מעבבין כלום אין נוחין אך אמר אין מתעבדין לתחילה
ליעשיב בסוכה רבת בסכת תשבו שבעת ימים תעבו הם סוכה
שהיו לישבה ועשרים ומ' פסולה ושמונה בבבה עשרה
עמדים ושמונה לא ל' דפנות ושחורות ורובה ומעלתה פסולה ומסכים
חמרה מרובה מחלת סכך ולא מחלת הפנות ומסכך רבת עמדי מעבר
ומסכים סוכה מלא כשיבה והוא שעשויה לעבר תעבו בסוכה תשב

לא הקמיר

אלא מפני
השדר הקל
כן

ולבון

יבא

ולו בסכה שתחת סכה ולו שתחת הגיל ולו בסוכה שתחת הבית ותחת
הגפן קרקרים פרס עליה סרין מפני החמה אז תחתיה ומפני השיר פטור מן
הסוכה ושירה ויש מפרשין מפני השיר שלו יפלו העלין ויהיה המלה
מוכה ומכלה ומלמפני העלין שלו יפלו על השלחן הוי פלאותה וכשירה
הא ומתוך פ' הקן משמע שאם מעיין זה פטור וכן ע' לחן עב'' ועי' סוכה
מין מעיין בסוכה ומסקינן דאותר דשב בסוכה משיין לה אל עמה מעל
יש לה עמה מסור רק המשעבר ומסור להתפתק ויעו סוכה ומעמ
סוכה עד מיעוטי יב' המחרון שלחן בני סוכה מהני תעוי אם מ
ערב יום טוב מיב טורל מהם כל מן השמשות ואבל תעוי מחר לא
מהני ואם ע' שחותם שמומרי מתנה אב לאכלמן המבדת אם יפלו מיב
משל כלים ראפ' אותה תעוי ראיב טורל מיב מהני כמו רוק לשיפלו
אבל לקח מעדר לו מהני שום תעוי משום בזוי מצוה כדפ' תוספות ר
ואע' ראיכא מעדר ראחי מא עבון להחמיר. עב' ושמים לו מהני תעוה ר
ראע' יכול מהם ואפ' נתלה הסוכה ונסור ליקח מן העצים כראוכה ר
בגינה פ' המבטא לגר'' הא ודילמא בבש ראומרי לגר יכה שתהא מח
מחזקת כי ראשו ורגלו ושולחן וסוכה שתשיש שתי דפנות כי לפחן
רה''ע ל' טפחים על' טפחים עשה אם עמה ומשהו ומעמידן בפחו
מל' עמה סמוך לרוחן ומעשה לה יערת הפתח לגיור השלישי קבע מקום
וקבע מקום מקבע על גבין'' מלפנו ונהגו העולם לעשות מחיצות שלילי
לפ שמין הכל כלי מין לעשות ק ומה שנהגו העולם לעשות כל הר ומחיצ
מיר יעת של סרינים כלו שום עבה מין זה נכון מעכ' שקושרין
אותו בטוב ומשל ראיתיש המעבקי ולאו מרעתיהו והוימו לה מחייבה
שחייבה עמדת בפני הרוח ושחייבה עמדת כרוח לו שמיה מחייבה ר
ומחייבה לעשות כלו עבה בסרינים שיחיק קנים בריחיבה פעות מל
עב'' ושתים רפעת כל' בתבי ומרין לעשות מרבעה מעמידו בפחות
מל' ומשה לו יערת הפתח כבר המרוחק מן הרפעת ל' עמדים פטול ר
ובית שנפחת כרוחיבה ופיכל מקום הפתח וסביב סמוך לפחים ישב ר
סכך פטול שהמו מן הקל עמדו וכן סוכה שהקיפוה בסכך פטול והסכך
בשר כמומשב פחות מל' אמות כשירה ראמר לוקן עקומה עב ל' אמות
ולא מן ישיבים תחת הסכך לו תחת הפטול ולו תחת המחיק אפ' פטות
מל' עמדי. סכך פטול פטל כרוכב כמומשב'' מלפנו פטל כל הסוכה אפ'

תחת הסכך כשר והא כשהם סך. פסול אלא אם כן הסוכה מרובה ומרובה יותר
על הפנה וכסוכה שאין בה כזית לפנות והשתא כיון דהסכך מוכרע מכל
מקום כמו שעל השולחן לגבי מ אם שתי רבעות ואם יש בגליל
ויגיע שיעור הכשר סוכה דהייע ג טפחים כיון דאם כזית שתי רבעות
ראוי מולגל מחיצות בטל מן שתים כבגלגל ושל שתי אם טפחים
ושתי הפנה עמו מבל אם הסכך פסול אלא מרובה לרובה על מרובה ומה
לרובה יעשה אם שאמר כדי הכשר סוכה להיות ג טפחים לגבי רובה הי
המחיצה כשירה שם לעבים מן הסכך פסול לגבי רובה המחיצה אם שיש
לה ג רבעות מבלגבי הפנה פסול בסוכה שאין לה ג רבעות ושל גלגל
כזית חד רובה לגבי יון אם חוצה מתחבר הסכך שלגבי הפנה עם הסכך
שלגבי הרובה המחיצה על שהסכך פסול מיד אלא מחבר הסוכה חוץ מעיל
הסוכה אפי לגבי הפנה אינה מלגל שם כי אם שלש רבעות מידי והוה
חפצא היינו מן השמים סוכה ועין בסוכה דרך שיהא שיעור ה
הכשר סוכה לגבי רובה המחיצה כך פי התוספות משנן אם הסוכה
אוך על כל פנים אלפים ומשיעים תחת הסכך פסול אם יהא סכך שם
ויחבר אם כל רבר המקבל טומאה אם רבר שאין בגדול מן הארץ אם
חבלי קש וחבלי קנים וכל מנר שאינו גדול מיד מנר ועשרים
שיש ברחבו לשפחים אינם שמים מקבלים טומאה פסולים לסכך מה
מ שנ בגדות תקרת. הא מבלתי מה אמר מנר לסכך בהם אמר יבריך
בעגין שיגבל הגשומים לרות בסוכה כדי בתוספ רבוה אם ולכן
בהן העלים לכסות הסוכה בברכה אם כגון טומאה בהם ואם עשרים
אפי פחות מה טפחים מיסה בגדר תקרה ומשנ אלא אתי לעבר לסכך
בעגין קבעות שלא יהא שם בשרים. ומקר הא ותקרה שאין עליה מ
ומשיכה מעקפת העשרים אם בעל אחת בגדים ואחר השר מקומי אין
כשהוא מסלק על בגדו אבל אם מסלקו ומתחתיו יבריך ליטול הכל
שסכך פסול פסולכל מה שתחתיו. מרפא ולפי השר מקומי העשה
סוכה בביתו יבריך להסיר כל העשרים שקורי ועון כיון שהוא מסוכך תחת
הגג אבל אם הוא מסוכך על הגג עצמו אז אין בגדול אחת מעשרים
רק יזהר שלא יעשה סכך אחר תחת הגג ראה הויא סוכה תחת סוכה
אבל אם אין יבריך להסיר הקורות כיון שאינם סבר בתוספ רעבו
אין בני מקומות סכך פחות עשרים ומקומות סכ וכו. בשיטה הגה אל

מוה הר יחיאל כי יפלו היה טוקן כשהיה עשוה סוכתו תחת הגג הי"ה
זוקן עבה מן הסך עד הגג כדי הערב השב סככין יחד הכלים
סכך אחד. עכ"ל ועל כשהיה זה בתר זה מה הסכך כשר רבה על הסוכה
כשרה. או אפ"ל בתחו כשיר כרב פפא דאסר בעירובין. סוכה המדורגת
כשרה כי קבע שלה וקבע יורד שאין לה גג אפשר סוכה עגולה אם יש
בתוכה שלשבעה טפחי כשרה אעפ"ש שאין לה אויר. סוכ' שיש בה פתחי
והלעת שבשר ניתרת בשעת הפתח. אבל אעפ"ש שה פרוץ מרובה
על העומד ובלבד שיהיו הפתחים סמין של שעת הפתח דהיינו קרה
מטן וקבע על מחטן וקבע על בשהן ולא מן היתר ומהיו לרב יוסף. רשו
כי רעירובין מדברי רבינו עמר מיר שיש לה כ' שרובה פתחים והלעת
אינה שעת בשעת הפתח אפ"ל זה בשעת עמי לא מהני יעת הפתח כי
ופרוץ מרובה ועל כן עבן לעשות מחיצה ברורה שיהא עליל מרובה
על הפרוץ לפנין נפשי מעלעת. עכ"ל. אבל יתר מעשר עריך שיהא עגל
מחבה על הפרוץ או בפרוץ לא מהני יעת הפשב סוכה בשלה. אם שאול
כשרה שיש ועבדים וקטנים המעריכין מלאי. מן הסוכה. אלמא ומה
עריכין הייע הכי מאי בשעשר אלו עכ"ל חולים ומשמשיהן פטורין
אפ"ל לא אם אלא בעבע אם בראשו ומשמשר פטור ולא משמשיו.

ע"ב שבאה

ומשנה מלמד ומהו כל רחמת סרחון וכיומא כו ומיהו ע' רוק דמן מבל אמר לא
מדקאמר רב שרא דה דרב אחא בר אמא לעב חוץ לסוכה משו סרחון
דבשמא ולא קאמר לאכל ושמ' אין אם רק משו ראכילה אפי' שעה עכ"
אבלה"ב אתן פטור ולשושביו שלחי משה פטורין מן הסוכה הולכי
ורכים בחם ובשורין וה"ב בם כלה שומרי בתה ופברים פטורים
בן בחם ובלילה. מלמד לאותן העשי' יעת שאין עשין סוכה בלילה
ביום ולא בלילה משב שעריכין שיאור הין ושום עסק. עכ"ל הר"ר
שבעה ימים אלא עשה סוכתו ובית עראי היה לו כלים ומכנים שים
ישלן לסוכה אוכל ושותה ומש"ל בסוכה ושוה פטור בירסה אבל שבה
מעין בסבריו חוץ לסוכה. ראוי מיבלא בר מחשלה מאוב משתמו
בטלתא אוכל ושותה עראי חוץ לסוכה בדבריך בר ב רב מעלה
ואמר סמות מכבי"ה אינו כי שם המשנה דהיינו בביתה עכ"ל. ופנו
אינו עריכין סוכה הלא אוכל פירות אבל ובדים אחרים אל ראשו
ושמו וכיוצא בהן בעי סוכה מתוספת השלים מייב מלבד ימה.

ודהו סוך

קבע

ובאה עראי

עב והרוצה להחמיר יאסר בטבלות חמיר ואין ישיגים חוץ לסוכה אפי׳ עבאי׳ אבר
ירון בשמים הריחה בבית לתוך הבית מאיזה מין משתמרים המקבה פי׳ ומקבה
מלבונה שמינה ומחברת לקלה מלא מבאר מקבה פי׳ מקבה שלבונים
ואם עשקו בשמים בעד שבאו אוכל ושותה יבאר מערתו ונראה פי׳ רב
בלא בברכה ירו בתוספת דברות הרשב׳ ומותר לוכל חוץ לסוכה ומשום בשמי
מלא בלי רשות מלא סוכה ובירן לוכל בסוכה אפי׳ ירון בשמים דבריה׳ ר׳
חמשה עשר מתני׳ המיטות אם הלן לה המשובה חובה ומכון ומוך רשות
אלו מלן וכו׳ נגב הי׳ אפי׳ ירון בשמים רבלו ירון בשמים ומי דמוי ר׳ והגדולים
מכון ומוך רשות מהמי חובה לוכל בסוכה ביום משום יש חוצה רבחוץ משון
המוצב מי מצי ומכול מת מי מצלו כמו מרות מלא בלי עדין לאל
מת משום יש ומהמי טעמ׳ אמרי בבי יעלה ויבא בברכה המיקון בלי רחם
לא מוד מחזיקין אותו ולא מעלה ולא מכל מת משום כבוד יש מבפי׳ בעם
ומכ׳ לאירי מלא בשמים מהמי ארמו לה ראשונ׳ אפי׳ ביום עמדו בלי ר׳
ראשונ׳ מי כרפ׳ אלא ומהמי מירי בבדרו בשמים והשתא הני ראשונה אפי׳
אלו בלם ראשון ביום שהרי יכול לאסל שבת חוץ לסוכה אפי׳ קבלו
דלה ראשונ׳ ועל דמי׳ דמיבה דהתם מי מיפשר לה מבר בשום עדין חובה
מחיבה בלילה הראשון ומיהו מכזית מת בסוכה מן דומיא דמיבה אך
ירין שיהא ודאי לילה דומיא דמיבה ולא לקדים מב הדה יעבב מחלוקת
אב עד אם בראשון ראשון עב׳ מלאכה ואם היה ישן בסוכה וירון בשמים
עד שנעלם בשם לבתו אין מחייבין אותו לבשם עד שיעבר משילה
עמוד השחר ומברכין בעשייתם שהחי׳ ומיהו בעל העולם שלא לבר
בשעה עשייה כי סומכין על הי׳ן דקידוש מירי הנה אלולב אלא לא
ומי לקדי׳ עב׳ ואין מברך לעשות סוכה בראשונה אב המקדש אלא ר׳ ראשל
אולי ומברכין אלאור שלא שהוא עקר חלק עצי׳ בשם לסוכה לוכל
מברך לישב בסוכה ומברך אין בשבילו ביום ובכל שעה שבשם ל
לוכל ומברך לישב בסוכה ואותה בברכה מצות ציון ושיבה בשמיני
פסק שבעה יתבו יתבין בן בי בן מלל ברוכי לא מברכין ״
חמשה עשר לה בשבת רבה ביום הראשון בשבת פי׳ לא יהודה לשורפה ולחמיר
ביום ומילק מראה אך חלק ולבבו בן העלם לבבן מלאכה פי׳
בכל דבר מילן הלכה כר׳ יהודה ופתם משבב מורה דמעלו אב מתנו
מלאכה ראשונה לא לבבן אב כל שעה אלא אמר רבי יחיאל בר יוסף הלכה

כרותו ומשו רבריפלתי ומכה ר׳ עקיבא והויא בשריפה מכל ימיהו ראמר ר׳
עקיבא הא מי זכו השבת שהיא בכל ימות ובכל ימיהם הוי אומר זה שריפה
עכ״ל אך בטול לא מהני ומשמע שעות ומשלה לפי שמיעה כרשותא והא דאמר
מרבוי״ה בטול בטלה כאן הייט מלא יד עב מיני היום מדקמן נמצא
מתחילת שש אינו יכול לבטלו כדמוכח פרק ר׳ אבל קודם מזמן אל
טול אפי׳ בשעה חמישית שהוא אסור מדלא כמן שהוא מותר בהעמה
עכ״ל ומעתה שלא מי אתה מוה ומבאתה מוה שנ׳ אחרים ומן שכיבלו
שוב אינו מוה שלו ולאו מלו ראוה אינו אלא מתחלה לא לו ע״ו אבל כ״ר מ
מחיב היום עד הלילה ל״ב כ״ם עשה ותשכיתו ״

יג לשמוח בחגים ובמ״ ושמחת בחגך ואומר אמרי בזמן הבית שלומי
שמחה ומשמים עבשין משמחים בין ונשים בבני יבבל
ובארץ ישר בבני משתן המעבתן ״ שלא מיעת עשה מתן ראוריתא ״
מחל הלילות בעב ובמקן ברכן ״

יד להתאבל על ירושלים ובבל העניות מתבי ברבי קמלה עם הרבעי
עם החמישי עם השבעי עם העשירי עם הרבעי שבל

הרביעי עשר בתמוז ובט״ תשעה באב עם השביעי שלשה מתבורי עם העשירי עשרה בטבת
ומורי יש שומר עם אין שומר עם שוב אין שומר ואין שלום ראו מתעבין
מע אין מתעבין חוץ מתשעה באב שהוא ובטלו בו הברות והחנירו בו חכמי
שורי שמת שחל ב באב להיות בתוכה אינו מתעבין אבור לפבר ולבבס
ומסיק דלאריה מותר ומסיק דחל להיות בבב שמת שמותר לפבר ולבבס ״
יה בחמישי חמי בבור שבת עם החמירו להפסיק בבבר ולהיות בחלוכה מקל
טעמא מדקמן פ׳ מקום שנהגו בשבת אמר ואלו חמי בעירים העם ר׳
בבל מקום דבבל מוה העם ישבה ארם עצמו בבבל ולא חייש ליהודה
ולא חייש ליהודה ומפי בתוספתא ואפי׳ עבבו ישבה אדם עצמו בבבל ואל
ישבה מלאכה בתשעה באב דלא משו יהודה עבדיו כמן דמשאר הימים
אין אנו קבלן מלאכה כלל ודווק בימים שהיו קבלי מלאכה בשאר
הימים שייך יהודה ולא עבדיו בפפי ומאמרי עמי לחתן קודם קיבו אחרי
אפי׳ לה הראשון אפי׳ אמן רחייט ליהודה דדווקן בימים שהיו מ״
ומטמן לקיבו ואנן סהדי דחתן טרד ולא מיבי מבנן כלל לכך הוה שייך
אז ונשום יהודה אבי חתן אפי׳ הכי שמעולל מאיבדו ומיהו בימים
שאין קבלן מלאכה כל בשבת יבבל העניין ב באב ומיהו אם שם

אחרי

אבל אין דבר שאר בני אדם אינם מכוונים כלל לא שייך משו יהודה אבי חתן

נהגו שלא לעשות מלאכה עכ"ל. מה שאין בשאור תענוגות שאינו אסור בעשיית מלאכה
עם מודי שרב ל' כיון לא יאכל אדם בשר ולא ישתה יין ומסיק שאוכל בשר ומלוח ל
שעברו שני ימים ושתה ושותה יין מקרבו תוסף אכל שרוב ואכל בשר מלוח
ע' מלאחר שני ימים עד' אסור עם יין תוסף הלא נעשה אסור וכן תבלין ומסיק ס
דאינו אסור אלא משש שעות ולהלן ורוקן בסעודה המפסקת אבל עתה עכ
העלם אסור כל היום וכן נבון עם אינו בשעה שלא יאכל אדם שני תבשילים
ערב ל' בחב ורבינו אומר כי תבשילו של תמחים וכן כל דבר מבשל ואסור שלא
שמאכל כגון שהוא מעלה שאין בו משום בישול גרים כגון מעורבים בהן עירוב דבש
שפ' מיקרו תבשיל ואם אכל מאב הטומאות בשבת רומן עד לאחר השבת מין
שום אכילות עבר בשבת ואפ' דברים שלא נעשו. מלאכה ואם מלאכה עשה
מזונות ברוך טוב המקום ומדברי שלא נעשו בהנה איכה רבתי מש
ובתענית שמשק מבעוד יום מלאכה אחר ואוכל עד שיבא השמש ל
שאומר גר' יהודה בן בתירה אחלל ביבן שרב ישמעאל ואמר כי שאמר
אלכר אכל ומשק. אל אשגח עלי רש לאדון ההוא ר' לא אשגח עלי אחל
עליה אכל ומכל עצמו ועצמו אחר מעות ואכל ומכל הבשילאחר פס ושתה מכל
חבית אחר פס ומספר מעות הגדול ורב אחאי חולק עליה עכ' וכן אם מלאכה
בראחר בשבת ועלה עד שאחלו בסעודת שלה בשעתה ובאו בספ' ומעל של
הר' ושה בעל רבה בשאחל לה יום עד תעלה בחב לה יום בשבת אסור
כל השבוע שלפניו ספר ולבס מלאכה שנרחה עד לאחר השבת וכ' לפנינו
כל השבוע לבד יום החמישי אל יום השישי ומעני כבוד שבת כי מיד בעוס
יום חמישי הלא הגיעו אפ' בשאחל ל' בחב לה יום שבת בערב שב בש
בשאחל לה יום בשבת עם שאחר השבוע עדי היא חמורא יתירתא שהרי לא
אסרו אלא שבת שאחל ל' בחב לה יום בתרוה ואפ' בבר בתרוה ובמ' בתר
ומעלה מחלק בין אל לה יום בתרוה לאל לה יום בשבת ובשאין ל' בחב מה
בשבת הן מחר הן מחר ריחני אין נכרילן עד מיגרלי ש' מאחר בשבת מלא
ועבודות ומיגחות מלאכות ומשלמין בגד בחב בדרך בזמן מלאכות בזמן
הבמה ואסור בתחילה בין בחמין בין בעגן ואפ' הנשיב מאבל מים
ובבר בת מודי שר' יהושע בן לוי היה עבד שבעל ל' בחב מבאין לו
מלפות ושורה אותה מים ולאחר מקבת בה מבו ירין ודגלו ואסור בסוד
של הנשלם ובטבלת סדר ובתומים המשה ואסור לרוח בתורה ובבין
ובתוכם הלבות ומלבות אבל קודם הוא בקישות ובלילוב ובדברי הרב

בעלין

שבחמיה ויש שבח ויש נקבלין מומעו בהן ומעבקות שלבית רבן אף ויותר לבל
תעלין דברי רבי מר החולק מבלות שנה הלכה לו שביני. ויום שיב מחבל מינה
תעלין מרמיה במומר קטן. עכ". ומסור לשורר בית המשתמות יד כבית חתים
טהוא שיר של מיטה ושיר שהוא שלבת של הכה מחר בכל מקום ומסור לייד
מת אל אב שיר חדה שלאמה עבר הפתח והמתמכל על רמשלי. זוכה לראות
בנחמה שב שמחו אתי ומשלי. וכל מ המתמכלים עלה ובשאר העבודה
מוכלשוה עד שיעלה עמיר השחר ומיד שלח ישן מכל ישן שיבה בעורה
מסור מכל מתעבים ומל כן ישן והמעבה מוכל. מרמה". ושתיה מוחרת מיכ
מלו חשי. ולבב שתיה הי לעולם מל שהתעבה לל שחי. קבל לשתיה עכ.
ומן לאחר העבית על הישבר אלו אל בראש חדש ובחבה ובפרים ומם
הנחילו אין מפסיקי. אבל יחיד שקיבל עליו תענית ופגעו בו ימים ראוריים
מפסיק. ימים הבתוכים בתחילת תענית הוא ומפסיק ומחרו חטאים כל
תענית שלו קיבל עליו ובעל יום מי לאסורה מל זיבל. רמבם. מי מוא
עבר לת ה רבי בקבלה לם בלילה ולם סבר בתחבטה ולו בעבר הוא בבב
כלו בב שבעה רב ובשאר בשפרים ומבל בפרק". ויש ראין מתעלין ל
תפלת תענית ומב יבריך לפי הוא רחמ מתענין לשעות מיירי שקיבל עליו
מתעלו הם מתענה לחבר עבדים עד חצי היום מלבור תענית ומזהמו
מתפלל עניו עד מב רחמנא שלו קיבל מתפלל [illegible] עניו יוך חיל יומו
ידי ברמו הם נדר להתפלל להתענות יום מחר [illegible] ובן לת עשה מעשה
מחר שעשה תענית הרבה בלו קבלה ומ [illegible] לת שלו הפסיד
תענוגו חל הת ומחמת קבלת תענית עליו. [illegible] שמחמל חל מתפלל
פ. פשיטא לה. עבר עבר בתענית שלעשה לחבר. מרפא". שמעתי כי
ויש היה חוב בלה. עבר הרבי לבבך בתענית. יחיד לחבר. ומנ בפנק
עכ". עוד מתענין לשעות עד שחר הרבי בתענית עד שלש שעות ובן
בחב בלות שמן יחיד מתפלל עניו עד המעבה שמחו יחזיעו בלפים ל
ומחמת שקבן בתפלת אלו בתלמודן ומשל שמן בפר הם יחמבו שקבן
בתפלתו ראו. ירושלמי. קרם חשת הולכן ומבלל מעת שבבר הפלל
מעלו רבה בני חרם עבדן לחבלמיר בשבלמיר בחמך קרם ומות
הנבבם ומבטחן מיה לבבריהם בל תענית שלו שקעבר עליו החמה לו
שחי תענית ומשל לחבר שקעבר חמה ביר מחר בחמבה ועבר
פ. רבי אלחנן בנק חבי מה שמחו רבר שבבל לתענות עד חצות הבבבי

בעלין

הבבה

אפ׳ בתענית יחיד והיו רוב׳ שקעה חמה ר׳ שמ׳ רוצה לומ׳ עוד שקיעה מהיינ׳
ישות להיות הכוכבים ואת אפ׳ אבי ע׳ בחב חיבו׳ התענית לילה ויום מיכ
ר׳ שמ׳ ע׳ וקום טבעל בין השמשות מה׳ בבינסתם מעלה והדרו מסיקה
רבן השמשות מה׳ אסור הייע ומה׳ חומר ע׳ בחב הא אי הכי לא ומאי
מיבא לומ׳ רבש׳ בשחור תעשה רסמיקה ירדה הייע בין השמשות
ביומא שני ותיב׳ אי אלמא ר׳ שמ׳ אמר יומא ועיולי יומא עיולי
יומא הייע לסמ׳ בתענית שני בין השמשות בלי לכם בנו בחב אלא
ואין ר׳ שמ׳ אומר לאמר יומא הייע סוף תשעה ומסיק לו עקיבא ע׳ ב
שיבא ומאי לילה ובלי בהיא רשבת בפ׳ בתה מרלקי ר׳ משמ׳ שקיעה
מה מתחי׳ בין השמשות הייע קודם שאות הכוכבים ושמ׳ אי שאין העם
בקיאי׳ בעיר שקיעה בהא הכי ומפ׳ רב׳ אלחב׳ סגי חדי ומאי עדיא
רבי ואין לסור מן המנהג רסבר הוא ראין לעמוד על בחור סוף שקיעה
כי אם בשות הכוכבים דהא לא בחוי׳ לילה כמ׳ חיב מיל לעיר מעיר שקיעה
ע׳ ישות הכוכבים ומסתב׳ אין אדם יכול לעבור בה עב׳ ואדם שהעל
בשבת להתענות תענית להתבטל לו מה שהתענה בשבת ויפה תענית
אחים בחש׳ שבת ואלו חב׳ מיע ראשי׳ התענית אבל אם היבור
מתענין יש לו להתענות ואולי ועברה שאין מתענין בתענית ולא יוכ
אסור להם להתענ[illegible] בתענ[illegible] אלה אדם תענית אחרת ואפ׳ בום זה
ובלבד שיהא מקצת ערב ״

להתאבל [illegible] על קרובים מי שמת לו מת יצין לו לקרוב
קדם שיסתום העלו ומעמיד ואפ׳ בלי אפ׳
שלא בעד העם אם ירצה וקורע עד עמה ולהבריל דמי שבה וקורע בעד
העלין שקו מעשול על ובאל העלם שלא לקרוע אבל אעלם אבלי שבוד
מתעלל על אז קרעו על משו׳ רב אפקרו סות חשיב ״ מרבה אפקרו
ויב ומעבת מיהו בחדרש משו׳ דה׳ עלחלק התחתן בב׳ תחיית המתים
כמו׳ בתוספתא ובדבר סר המעלת בב׳ ישרת הוולד ״ עב׳ ומיש משה
שון שה ושולל קרעו לחבר שבעב ומיע מיחה עב לחבר לאין זה מלא
בבן שלש׳ אבל בתבו אין מתאבל׳ עלי ואין קורע עלי רבשל חבי לה
ויום שלש׳ כמו שלמנו זה הרין בשאר מתים אבל על אבין ושל אמו קורעבין
עד שיקבל לו ובעב העם ולחלק כתי׳ לא בהא עבה ומרבה לקרוע כל הבב׳
אפ׳ לבוש מאה בגדים ומאה חלוקים ומיע קורע בתפקדמת שקו מעשול

מלא מוקצה. מרפא וכן לו בחלק התחתון שקו׳ ישמיז זה לפי הערך רפ״ד
ראשריקסות הייע בחלק התחתון ואפי׳ מאכו ואמו רע״ב היו דקאו׳ ואפ״ק רוסות
מיע דעבבת הייע מאכו ואמו לפי הענו רפ׳ הפייע חלק התחתון ראי׳ כמו יר
ואנס פשיע ראיע קורע כמו העליון עכ׳ וקורע מעל החוטי ועע מאכו׳
ואמו ואדם שנאנס ל׳ ראשה הרבה בחר קורע קריעה אחת ועל מאכו ואמו
קריעה אחת. ואם בחה אחר זה תוך שבעה קורע קריעה אחר. ואם לאחר ל׳
ואסף על הקריעה ושיער תוספת קריעה עד שיגיע לפי כורו הגיע לשיעו
ואחיק שלש אצבעות וקורע מלמעלה מעלה ומלפנים ואחזירו לאחורו מעמלו
ולשלה הוסבו ולעבה מי שהיה ל׳ חולה ונתעלה. וסבר שוית וקרע ואחרו ל׳
חי הוא ויחרבך מת. אם מרית תוך כדי דיבור אינע חוזר וקורע ואם לאחר
כדי דיבור מת אחר וקורע ואמרי בדרשה אומרו ל׳ מת. ראוכן נקרע ואמ
ל׳ מת שמעשן הני זה ישמו ירי קריעה בם האשה קורעת מלמעלה על אבה
ואמה ואפ׳ על התחתון. ונפסלו התחתון שקורע ומעזיזן מלאו ובלאשנה
המדרש מיהו לפי הערו המדרש לו כנגד קריעה ואפ׳ בראש ובן בסלע. שלא
ראשה בר מי ימין כמו הערוך והלכה ומפרת לפי הערו ולפי׳ ראשה בעי קרי
טרעמל כגל המתים וכחלוק שקו׳ המדרש אין ירי׳ קריעה אפ׳ על אב ואם
ולפי רבותי אין ערוך קריעה בזנשמל וכן אין ר׳ אם יקרע בה אבל בהמדרש
ירי׳ קריעה מבקרע על אב ואם ואחרי שהלכה ומפרת ישלכת יחרי
הנעלם עכ׳. ואשה מחזירת ולאחוריה ואינע מחזיר לקבר אבו ואמו אבל
אם הין בשוים ולפנין עלין מו היה קאב לעבב שבת אז לעע יב מאקר לקבר
כן יתנו אם יעריך שיליע לאחר ואין זה כבודם אבל בשאר אתם הרי׳ ר
ראשת לשלחן ולהרוה הרי׳ זה משובח וקרע ראב ואם אינע מאחה לעלם
והחיש שוב לאחר שלשים יום ואשה אינע שוקע לאחר אבל שלקע
לאחר שבעה ואם ימתה הבעל המלבש אז יכול להאות הקרע ואם ירי
לאחרן יב חדש׳׳ הע״ל לין לע״ל לטאר אחרי שנקבר האת יחלון
מעלו אבן כבריש אין חולקין ומעלים עד שיהו בני אדם מפני האונאות
שלא יעשו ברבר שאחרים יתעלו. ראשו ויקר ל׳ המשלח ואת אפ׳ בחיב
הלה ושנאמר מפרה ביתו יתרן אבלות׳ ויקר בראש ושוב כראש המסוב
ומעיקר ראשון ל׳ יסער ראשו ואינע מתעלה אלא בדרך שבראשונים
בוכעה ומורר בבשר ובדבר אבלו׳ כב׳ והם מן המינין ובכ׳ בתעלל היה
ישבר בשנית ומלך לאבר לו מתאבל על הרם ובלילה סוער ראשו לפי

שלו היה רוצה להעשות משל אחרים ועבד שבעה ושלשה ואילו הן בדין
שבעה שלו לשמש מיעוטו ואסור מעבדת סרל יכן בהוצן מיפשר לו לפיות
ומין טכין על מת יורב ולא יומים ושבעה לאסר ולא יכחוין פני ידיו ורגליו בחמ
וכשו כלעם יכן יכחוין פני ידיו ורגליו מעטן ומלות יבלה לכחוין אלו בחמין
תוך שבעה ימי אבלה ומלבו והח מאכל אסור ה"יב ברמיה שו תשבל
אבל ומשום ישבריו מוכר ומייה מיכן בגלאו שרחץ ולא הרמשון כי פלי
ובדבות וכן בכו סיכה מיהמ מירושלמ עב והאכל מוכר לחוץ שמעבר בחמ
בחמין לוחר ל ימי אבלו ומוכר שכ"ש עבדיו לחוץ לחמר שעברו ומה
מיבמים אינו אלו אלו לחמר שבקשו לוקח לבית לבדבר ואכל מקיעתה לא לו
עבל וכן בכם ל דמסברת מיקיעתה יום כבולו נבל לאיר יום מדש וכן
כשמועה הוקה שמיב עבלת אלו יום ומקיעת יום כבולו בלא שמעבר
חמ מן הבר בן הבר לשבל מקיעת יום ומש והבה ולבש בגדים
עמי תוך ל אינ חוזר והורע רק כבוכיו ואמו ורוק תוך ל נאותו קרע של
החלב בתוספ מאוכר קטן שמיע אלו כקרע רשאר מתם קב בגד העלו
לבר ונפה לבר ומתוחה עב ואסור לבלה יבבשו רק עד ידי שעי כב זו
בגו אלו בשנו כשבעה ימים ואחר כך מותר אבל תוך שלשים מעב מסבל
אסור ואסור לעבות ויפתה בגדו יכן ומבב ומכבו יל שבר מקע ונשלל
משעלו וכשיבו לבית אשר ילן בו יחלון משעלו ומן מכילת לקטן נמס מאוכן
ואכל ונש ל בגם קטנים לו יכבל מלמדים ואסור לעבר תורה רק בקישת
וברכים הרעים שכרמיה ומיוב ומבר אילו מעלחין יכל לבשוק מוקמו
בטקום שמיע ראל כו כבו כאב ומיע מבה ומעבו בבני המומות שלו יומרו
ומעשה כישון הוא עשה ואסור בתפילין עד ומעת לעת שמוזר בקטרת
המת. הל מיהו ברחה וכון ומקיעת היום כבולו מוכר להבח בגם שיב
ומבי תוך מעת לעת ומם כתלוד לו הזכר מעת לעת בעניין התפילין ולו
בסלק ומם בשלו רב אולפם ושלו רלו בעבן ומעת לעת עב. ומכאן ואילך
יום לו בלו פנים הרשות מיעב מלכן ואסור בשמיל שלם ומם לבשיב בשלו
ימים הראשונים ומם אחרי שלמים בשלמו יוריעם אבלו ומכאן ואילך עד
ל מישיב מיע שלמו ומל ואילך שלמו ומשיב בדרכו ואסור בעשיתה
ולוכה ל שלשה ימים הראשונים בעניין לבר מעבה קב לבלו תפילי
ולתקן מעשית בגב ל רשו. ביום שיב. עב ומם הוא עב המתבנים מן
יעשה בעבעו ובבלו ואילך ומיב הלך לבית אבל עד לאחר שלשת ימים

הגהה כבגדו ובין
בבגדים עליון
ואחר. אבל בלי
בלי יום בשר ואלו
אסור "בלו"

הבנסת

והמחלקי

ונשיקה ישב במקום הנתבעים ואינו נכנס בשום מקום שמחה אפילו אחר
שבעה עד שלשים יום ורוקדין לפניו ומטלין אבן בבית חתנו מותר שמחת עמים עד
ל׳ ואסור לאבל ובאבלו ובאבלו עד שנים עשר חדש ואפילו שמחה אך בשעה
בבית מילה ובשבעת ימי המשתה חופה נהגו להתיר ועל הלל יתבך מבי הספר הזה היה
אוסר מפני רבותינו. גרסינן ומן רבי טובה אוסר בן בשעורת חתן בן בשעה
בני מילה משו דהיו בקשות שמחה רבתי שיש מעבר על מחרתן והוא דאול בעל
בירושלים בשעורת מינה מותר לל רוקדו בשעורה שרין בה שום שמחה על קמן
חודש העבר עכ״. ועם הוא מחמיר לאבל עם המשמשין אם אינם מוכלים מן
בבית אחר בקום שרין ולבנין שם שהשמחה בעינן ובשבת שניה לאיש
מקומו ושבת שלישית ישב ואינו מדבר ובבשבת הדי הוא משאר כל היום
ואסור לשאר אשה כל ל׳ יום כמשכה כיבמות ואף מירוסין אסור ואם נתה מוא
אשתו אסו לשאר אחרת עד שלש רגלים אבל אם יש לו בנים קטנים שאין לו מי
נשים לאחר שבעה ולא יבטל עד לאחר ל׳ כי ההיא ריוסן. הכהן ומי שאין לו
בנים עשאו ובטל לאחר ל׳ יום. גרסינן זהו לפי ר״ל ואבל מסכ שמחות מבלות
כי מי שאין לו בנים מתר לשאר אשה ולבטל אחר שבעה ויר עכ ואשה מיב
ובבבה להמתין שלש רגלים אפי מתבטלה לפסק הוא ולין שבתבת אם רה נכ
ופרה ישו לה רגלים״. דין ואסור בגדים המקבל הבן שקו לשקיר אבל
חלק לבן מותר לבש מיד לאחר שבעה. לפתשובה ש״ל מיתות הורה ר״ל לבש
חלק לבן ולבחון אחר ל׳ אמרין לאסרי ל אוסר אולי לבהק ואין עבשין בגדות
ל עבעת אל הסמרת בבר אבלחיפ בגדים אבלחיפ ולחיינת חמין ולחלק
והוא ישעבר אבלות וכן הדבר בשו בדרעי קטן״. עכ״. והעלם נהגו
אוסר בדבר ונהגו העלם להפיש לאיש אחר שעה אחת ולאבשו מיד אחר
שבעה והמנהג עיקר בדרבנן אם הפלת רוסמת בדרך הלך אחר הנבל
ואסור בתספרו והסיר שום שיער מעלו עד ל׳ יום ומקצת יום כבוה ומות
לפני כ״ס ל׳ מה שאין בן בשמועה ואחרה שיום ל כלבד ל והאשה מתר
בשאלת שער לאחר ל׳ ובדרך ראשו בשמקלק לאחר ל׳ ואם הוא אסטנים מו
שיש לו חנשין בראשו יבל לאחר ראשו ראשו תוך ל׳ ואם הוא אסטנים
ומותר לאחר בחמין ומשעבר מעבחין אותו״. דין הרגלים בל הדינ
שאמרנו בשאין בהם רגל אבלים עשה אבלות אפי יום אחר או שעה
קדם הרגל בעלה ומת בעבירת שבעה ומתו לתשיבה מיהר לאחר בעבר
ל עוב ובעל בעבירת ל ובשו שלשה ימים או אבלו״. גרסינן זהו לפי

ר"ל רב"ל והא דתנו הבלמודים בראש חדשים שלו בערב הרגל שאסור בתענית
עד הערב אותו אינו רובה לא הלה ומשם ר"ל ביה לא לא עד הלילה אבל בו"ל
סמו"ל לחשיב והלה יום מלא או שעה אחת אינו בתלי דאינו שלישי זהו דלבמבע
שלשה ימים קודם הרגל לבטל בתענית ד' חבל לירדן דר"ל לכתמו שיתול כך
לו יום אחר או שעה אחת מה שלשו לכבן ואינו דקאמר הבלמודים שלום ל"
חל שלישי שלו וכו' ומדקאמר הבלמודים משום דקאמר אמרינן שאול לו ונשום
ביתיר רמוז לתשיבה דהא לאוכמו שאול כך לו יום אחר כל ל' כדרך אלא מלו
רעד הערב עקב הבלמודים ואפ' לאוכמו שאול מני יקל מורה דאפ' בנום של
השלישי אסור בתחיבה כל היום עד הערב קר יש לפי שיעו ר"מ"ל ופ יש
ומיה ויומן הכבן וכו' עב' ומם יש שבעה ימי קודם הרגל אז בעלה ומיעו
בתענית ל' ומחר הבתבר ערב הרגל אפ' בעב שבת שהו ערב הרגל אם
השבת יום שמיני לאוכלו והוא בשאר ותנם אבל מובו ומומו מין הרגל מפסן
אלא מיתן עד שיעברו בו מבריו לגלה יקעו ושעברו אבל אם עברו הלום
קודם הרגל מפסי ומין תרין להיתן עד שיעברו בו חבריו ושיעור בעבה
שלשים אחר שלשים ובשאר מתים הי' ראי' לפני הרגל רבעלה ומיעו
בתענית ל' מיעד מלן היתרו לו לגלה כל בשביל בבר הרגל אפ' הב יום לו
בלה עבב הרגל ובלה אחר הרגל ומי' ומי' המיתן עד ל' יום והלה הה ומ"
הבבר' כבלים ומם מת לו מת קודם הה עד הה ורה עלן לו לאוכבע עשר
ומיבה שבעה עד יום בבר ומבתבר ערב יום בבר ומ"ם יום בבר עלה לו
לשבת ובשבת לשבעה ומם מת לו מת עבב מ"ו בבר' מבתבר עד סובת
רבעלה מיעו בתענית ל' ומם מת לו מת עד לפי סוב יום אחר לפני החל והחל"
ושמיני עצרת עלה לו עשרים ואחר יום וכן עצרת ראהו שבועות יום אחר
לפנו ועד הסב ומבח עלן לאוכבעה עשר מ"מ מלמד מוכיח סב אילו מלחין
יום אחר לפני הה ורה הי' כמן ל' יום ומדקש העלם לא לו מ"ש מ"ם
בכין דהוי יום אחר לפני הה אב הי' שבעה יום קודם יום הבבר' ומ"
ואב בעלה מיעו בתענית ל' דהא הה ומ' בבר' כבלים ומתבב רמלה שבן
לו בבר"ש ראבבעה עשר יום לעינן השב מקומו דר"מ' דאמר' ומ"
בקומו עד שבע שלשי לאב אז שבעה רבינו לו יהודה וכני אבינו
אז סב בבנים ולוחק ולו הבבת ראב לו הי' ומ"מ הבאים שמעבן
דקאמר' יום אחר לפני החל והחל ושמיני שלו הי' כמן כל יום ואב ע"ל
ולעלם הא דקאמר' יום אחר לפני הה ורה הי' כמן שאורבע עשר יום

לעניין שלשים קודם וכתב הרב בעל המאור בריתא ל משו רבי שבעה ימים קודם
יום הכפורים ל"ל דהא אמרי' שבעה ימים קודם הרגל בעלה מודע בריתא ל"ל הש"ס
היכא דבעל מבלות שבעה מבלאה שלא שלא מבלות שבעה קודם יום הכפורים
דהא בעלה מודע בריתא שבעה בום אחר שלבש לה ובלו הוה בעלה מודע בריתא
שלשים מעשר הוי ל ימים קודם יום הכפורי' ובן משו' דשנו ראשו' בשם ל
שמיעת שלשה ומבלות בריתא שבעה בך מעת שבעה מבלות בריתא ל ומעת
שבעה משו' שבהן מבלות שבעה עם רוחי' ושלשו' משו' שבהן מבלות שלשה
לבני המשנה ולסקיב בום אחר ובשבע אחרת ומעד בסוף ובמ"ב אולם ומ"ב
ולפי זה מתלה מת יום אחרי ולפני לה אסור לקלל עד שני ימים אחר יום הכפורי
כיצד יום אחר לפני לה ולה עולין מרבעה עשר וז ימים שכין לה ונ"ל כמאמר
הרי עשרי' ושמל ושני ימי' ומרבי הרי כאן ל ובן בשמת בלמת קודם יום
הכפורים אסור לקלל עד אחר החג אבל מת ל ימים קודם החג כגון שלא בלו
מבלות שבעה קודם ל כיצד ומהו יום הכיפור עולה לשבעה והחג שבעה
ושמיני שמחת שבעה ושלים ל בן הל ובפנים פי' מ"ש להקל ומו' הי'
ומלבה בין טהרה מלו שלא ושלש בפנים הל אחרת אמר רב אשי הבל מודים
שאם חל שלשי שלל להיות בערב הרגל שאסור בתחיבה עד הערב עכ'
יש שפסקין מכאן מעשה דק"ל יום אחר לפני הרגל בעלה מודע בשמיעת
בריתא שבעה ומש שנים אמו שלשה ומ"ל כל דין שבעה כל ערב יום טוב עד
שיבוא הרגל הר"ב ודאי לילה ראשון דאורי' בעלה מקיבת היום בכולו מ"ל לבי
לבי הא מילתא לו אמרי' מקמאי בשחל שלשי שלו להיות עד הרגל שאסל
בתחיבה עד הערב הר"ב עד הלילה מאיש מעשה ומשלשה ימים קודם הרגל
בעלה מודע בריתא ל אפ' לדבן אפ' הכי אסור כל היום ערב הרגל עד הלילה
ולאו דוקא שלשי הא אם חל ששי ערב הרגל דאסור כל הרגל היום שהו
עד יו טו ומו דנקט שלשי ה"ל משו דבשלשה ימים סמ לבעל בריתא
אפ' לדבן וכתב כגון דער ערב ה"ל הלילה שבאמו יו ודאי שעד עד הע
דאשו' דאמ ומחיבה מותרת והלו היה אפורה כ"ט אש ל"ל מעבחתה בלא
משבחת בתחיבה פנו ידין ודלו ראשיו ליה לבה כ"ט ובן מעשו' ערב אלפס
ודי' פ' ר"ש דערב ל"ל הכעור יום סמוך לתחיבה כראוי' בפנים ובהל
והשת מקלקמו שפ' דרחיבה ל"ל בעת בשאר מחיבה דעלאו יש' עם
בפנים ובתוספות ומשלבע בהל לתת לחוץ ובעל יום סמוך לתחיבה
בום שלשי דוקא עכ' ובכולו אין קורשין היכא דאת לו מת בחול של

מועד. אבל הרי"ז קדש והקבר מתו ברגל הרי שלה לו לתינוק לאחר הרגל יעשה
שבעה ימים אבילות רק לו יהיו המועדים עברו ושבתותיהם עשיתן ולאחר בבית
כלו ואין יעריכין דמים לתחום שבבר עתשקדו בו ברגל והלכה ראין ויתרין מועד
בם לאחר המועד לו הוא ורחה ויום ראשון וכן בשבת בתפסת שמחות
יש ראין עושין הבריאה ואבל בתלמוד ליה. ומ"ל בפלגא" דין שמועה. ר"ה
יום ראין חוקה שמועה קרובה רק ששים יום ויריך לקרוע ולהל הבריאה
ומדין שבעה ושלשים ובחרם שמיע בשר אחר נעבר מתו שבעה יום
קרוב הרגל והוא לו שמע עד לאחר הרגל עתה שבעה ושלשים הוא ועד
לא חוקה ולאחר ל"ד עבר בהבת אלא יום אחר בלבד ויום שמועה חוקה כל
השבעה ויום שבעה וקבית היום בטולו ולא ואין יריך קריעה. אבל בטבו
ואמו ויריך לא קריעה ואין ההלכה מתשבת לחבריו. שמע שמועה
קרובה בשבת שבת שלה לום אחר ולאחר קרע ובלא ששת ימי אבלות
ומדמו. והלו לה יום שני בטום שבעה אבילות ובקום אין האבילות בשחרבל
ולא יבלא אבל דברים שלא נעשו בשבת בלל. ומי בתוס רבי. יחיאל בר יום
בי השבת מיעד שלה אין המתנין ואם. תחיל לקרות מיום ראשון ומה שבת
יום שבעה ויבלא דברים שבעשו בחקרת הום. ומ"ל עד" שמע שמע
קרוב הרגל ולאחרי הרגל שבעת חוקה וכן מי ששמע קרוב בשבת
ולאחרי. שבת שעשית חוקה בטלה ומע תות לל ואין יריך לקרוע.
ומשמרמו ומשמ מכאן ואין יריך לקרוע בחול המועד אבל בום קבורה הי
שמע שמועה קרובה בום בקבורה ואם קשה בתנים הא"ל קורע ומשמ
הא"ל קורע בלל. בי ומ"ל בפלגא וקשה לן מקבת הום בטלה בין לענין
ל בין לענין ל ומה בעל מקבת הום עם הלה ומי הא"ל מקבת
לענין תפסרת יום ששים ולענין בהבן לענין השמועה רקוקה לאחר
שמועה בו לאחר ששים. עד לא בתנים בי אבן ומה דקיי"ל לע
שיעבו בו חכירין ואין הרגל מפסיקו רבל רב שמיע ומשם ששים אין
הרגל מפסיקו ותמה בי בתנים מלא אם עברו ששים הראשונים קודם
הרגל מותר לסתר עבר הרגל ובייל שמע ראו בדרשה שיעור בל
ל יום הילכה מי עד ומשמ הל הרגל מפסיקו ועד מסי חלים ששים אם
ומשלשים הראשונים ועבר הרגל מותר לסתר עבר הרגל רבון מקבת הום
בטולו אבל אותו יום ששים ומשלשים הראשונים מקבת ומשלשים שניים
ואם. בר יום לאחר מתם אבילות ראבו שאול רחלה עבר הרגל ומשל

שהרי יהא
בו דין ל
שמיעה אלא
ומכבה

בעיבוא

ומשים

דבר שהוא ראשון
ל יום הילכה

בחודש ל' מעומס רוקיבתו יש לו רין ל' ומעלה רבעון שבעה בשחור מתים היינו
חשון רעבו. יום שביעי ר"מו רין ל' מ"ו רין מבילות מבלבבו מבנו ומומו ביום ל'
בכר עברו ל' הראשון שהרי בשחור מתים ומחר לספר בו ביום ויקיבו היום בעבור
יום ל' עברו הראשונים יש לו רין רל' שנים ושון לעבה לבי מבנו ומומו
והילכך כך לו ל' ימים של ראשונים לבי ל' שנים ראובן ומומו שלעבה כל
יום שביעי לבי ל' יום רשחור מתים והילכך לבי מבנו ומומו עמי בשחל שלשי
הראשון בעבר הנהר ומחר לספר בו ביום ועמו מעבה ומהב ביום ל' מלבבו
מהב תור. שלשים" עיר הל' כי בהבה ריום ל' ראשונים לבי מבנו ומומו
מקבת יש לו ל' שנים ולא לעבין לפחות מן המבין מלשלם מעבן שלשי יום שב
מלבר ל' ראשון הבכרו מלא שמו בו מלא עמו לבי הבל בראשית בהבה בפנים
מב לבי ל' יום מי שמו בו ביום ל' ר' מהבינו עמי מחר ל' בלא הבל ומבלו
ומבומו מי יום שביעי לומבו שמול. עב" ד"ן מבל הבו מחוץ
לתחום מהלך עשר פרסאות ומחנו מבלים מם מו תוך שבעה ימי מבילות
הוא מוב עמהן. מרבמו ומבן ביום השביעי מוב עמהן ומוב שמרבמו המתבמ
מעלם והשרם מלבו ומחמים מם בבו קרם שבמו ולבת לבית הכנסת מוב
שמהן עב והמ בשבומו קבן מהן בשנים ובלבר שבהמו כן שלש עשרה שנים
מן מובה לשמר המתבלים מבל מם היה בבול הבית מיב מוב עם העברי
מולו ומבינו לשנת ז' ימים מבל מם שמע השמועה קרם לבן מוב לבעמו לל
קוב בבמתו עם המבלים מבן מיב בבול הבית מלב בבן שהלה עבו מבילת קרם
לבן מוב לבעמו ומרם ההולך עם המת לקברו בחבלתו מם תוך שלשה ימים
ומב עם העברי מבן בבל בבית ומם לא מבור תוך שלשי ימי ומב לבעמו
ובל מבל ובלב מבילת עד כל שביעי. ובם לאחרונ ביום שביעי ובלב שבעמו
מבקב היום כבול מבקבת לילה לא מומרים והעמד על מבל מרם בשבע ובבל
עשה קרב ומבלם לא לשה ולא בן בעברין הל ובלב ומבלם המתם שמתבלבל
עלהם לבבו ולומו ולבחבו ולבחבו בן בן המב בבן בן המם לבבו ולבת ולמשר
בן המשה לבלה ומם בב בן המשבר מבן בן מבעבר מתבלבלן עבו מתבלבל עלהם ובן על
הרוב בב מבן מתבלבלן וזה הכלל כל המתבלבלן עבו מתבלבל עלהם ועלת
השנים מבן מתבלבלן עבהן בן בבבו המתבלבלן בל חמרו ומבן ומבי מבבו מבי
מבו ומם ומבן ומם מבבו בן בבל בן בבלו בן מבבו בן מבבו בת מבבו בן מבבו בת
מבבו ועל בלבו מבן מתבלבלן ומבב בבבו בת מבב קרב לבעה מבן בן המבבו
לא ישו ר' יהודה מן ישנו והלבה כרבן ומתנ' כך ר' ההקדש בשעה ל

מבל על המבן מלבת ומתבלבלן בן עב"ר בן שלהם בן עב"ר
קידוש השם ובן המשבע בבבבת שבמות הרוב מלב
מבן מבעבלן לבם בל מבר מבלות הל.

ומעשרות שהוא אין לו לקרוא לו לעשר ולא מן הערלין. ודקשו עתה השלם לקרוא לעשר
ומבל בפלגי ובשאר סעדי. ושניהם סמכו השלם בשאר מקום על ההיא דר' יהודה. עב
ועוקר חסור לאחל בשר ושתות. ין ומוצר ומברך ברכת המזונות ומוכל בלו ברכה
ולא אחרים ומברכין עמו ולא מחשיבין עמו אם שהמו אמור ומתפלין ומבל מאכלות
המזרה בתרה. הא. ומיזהו מוכן כל שמוכן לאכלו לקברו מס ובזה שמוכן שלא
לקברו מיד מוכן ומיד אבל כאן שלא מתיאש מלקברו ומס שהיה שמת לו מת מבר
אחר ויש שם קרוב אין מוכן עב. ומותר בטלטול סדר ולעות ומכיתו לא. שיש לו
לחזר אחר יורשי המת. אבל לטלטל המיטה ובל שאר אבילות עבל ומוכן.
ראה פב. ומבלבות חתן בעל בטלטל מיטה ופרש אם שהמו מוכן חתן שיהיה
ומי מבטלין המת לחדר מי הוה הבי לה ומיל עלה מבילות לא הה מיקלין
לבי מבילות אם שהמו חתן ומבלה. חמיה עפר ומאוכלת. אל אפי שריא
שרי. בטלטל מיטה לבי מבילות אמר [illegible] היה יבריך לחתן שבע ימי מבילות לו
שבע ימי המשתה כגון חלה המבילות קודם שחלה החתנה ולעיכר ומבטלין
וכו' ובעל בטלטל מיטה קודם קבורה והשתא מ"ל החתנה קודם המבילות. אבל
הכא לא מ"מ. אבל לבי לא ראוי ראוון מותר בטלטל המיטה ובבריא מוכה מב
ראוון אסור בטלטל המיטה בחול לבי בם בשבת לבנו עב. אבל בשבת
ויש וחול המועד אין מונעת אבל דברים של מנשמן נהנה. וקריאת התורה ובר
של עלי ונשמו היא אבל יש לו מקום ישב קטן בר' שלום חוא מקום בהן הוי
פרסיה ובמשלה. יש ריש מונעת בחול המועד ומי עב רחוק על תלוה שלא
ראוה שרשלה. קאי. ובשור מתקיעת שופר ועב מ"מ. בין ובין אין מונעת
ראוה. בר מי שמתו אין מונעת בשבת בקהל בשבת מלעבין מונעת מותר בטל
ומסתם. הה. ומטמון ע' ראוין קריעה בחול המועד הא מ"מ קריעה אין אין
מונעת ומ' אין מונעת בהה בר. כל אין קריעה בהה ומנד בסבל ומשה מ"מ
עב. וכן עשה הראשל הגדול רב' שלמה בחול המ' וקרע קריעה ומונע בחוצה.
שבת לא יטרלא אחרים בשבת ואבל לא הבלה אמן יבריל בו' אז בום
ואחר שיקבר ולמ' ושיעבור מונעת מאד ואין מבטלין אלא מלאכה עוסק.
זקושת ליש לו לא. המיל ורח בעבק החיוב. יבה לבני מיני בהה אחיב
בו' ראשון ותפשל בו' שיני לבנין ראיה לא' השלמ' ורחשון הם. מי יש
לחלק בין ראוי. לקבר עב. לפסר שעשרה מ"ב לקרוא שתי קריעות
אחת על הבוב ואחת על הגל. ושלו אמר ריקנו שכיר מלאי. ומעב בריאן
ומ"מ. הכ שרמה שעשרה אבל אם שמע לא מ"מ. לא קרע ומ"מ. הכא

שנשרף בחרב וכמשנה ריבוריים לחפקי היכו שנשרפה פרחום ונהפכה בליחין
שעסוקין בהספדו קורשן עלי

לברוך חדין דתנן אור לארבעה עשר בדקין את החמץ לאור הנר לילה שלאי
בדקין את החמץ לאור הנר מיהכאות בחורין בסדקין ופסי שבלילה
בלאורם ומטין בכיתהם ואור הנר יפה לבדיקה ומודי הת שאין קוסמין ורגשיים
שלשה עשר שהוא תחילת לילי ארבע עשר ומן הסם לו יתחיל לבער שבת הייו שא
ומעבר ומישך ובדיקה בתחילת זמנה מי כן חסור לבטל כלילה עד אחר בדיקה
מלכתו ארבעה עשר שחל להיות בשבת בדקין חדין בלילה שאחר חמישי כ
בשבת שהוא תחילת לילי ששי ומבטל אחר בדיקה ושרפו בדיקה שלאחריה ומפ
לאחר ששי ואין ומבטלין בחוצה שעה של שריפה מ עבין ערב לאבל חדש
בשבת שתי סעורות בלילי שב ובשחרית והשאר בשבת יחד סעורת שחרית
ומעבר ומתנו לבלים אז לקיים קדם תחילת שעה ששית ואז ומבטלין פעם אחת
אחרת ובערה שלשית ועשה מצות ויש שעשאן מאיה שבלשה בין בלו
מים ושוב יותר לעשות ומצות עב ואמ רב יהודה הבדק ערב שבת לאבל
בשעת בדיקה ורבי יצחק ורבי יהודה הין אומרי שהוא ומבטל לאבל
ילי בשעת הבשר מ בשעת שריפה בלי לפי שרגילות לאחר ולקעת חדין
לאחרת שמיע בבל מבל הלה ונם מי שמיע לאחר ומוכה בלום שבטל
ומפנו עמיהו שעדיין שני בעלים אחר בלילה בשעה בדיקה ואת הוא אומ
בשעה בדיקתו כל חמיצו ומיתה ברשות ולהו חמיצה ולהו בערה ומ ולהו
בשעה שריפה ואומר רחמיתה ולהו חמיצה ולהו בערה ומ ויזהר לבל
לשורפו קדם תחילת שש אחר ומשל הבטל ומכון ומילך מיעו ומשל הבטל
מכ ומשנ דתנן ומשנכנס מחצי שש הייע רוקנו כמיהם שלא הין עשאן
בטל שיע בשעה שהם אינו שעשאן בטל שיע בשעה שריפה ועיך שישרפ
בשעה שיעשל בטל הייע קדם תחילת שש ואחרן שאין ומבטלין בשעה
לא בשעה שריפה לא ייעו יהיה מ ועיך שיבטל הכא אמר רבי אומר רב יהודה
בשעה בדיקה אמר ומרבי תלמוד בבר הכי ובטלה בחרש ומ ורבי
האחרונים שתקנו בטל בשעה שריפה לא בטו ולעבר עקר בתלמוד לא
לאוסרן ואומר בשלטל כל חמיצו ומיתה ברשות ולא לא ומיתה בשות
אז בהרי ריבה ראוי הייה לו ברשות אחרת לא הייה יכול לבטל והכ"ל רבקש
בהרי ריבה לא לא עב הל שאינו על בדקת חדין אפי שים ועבי
ולעון ומשנ שיעלע שלא בדק בל הבית ואז אינו בדקע ולהיות

ויבטל

ב' עיין

ב' עיין

ופי שה' ומדיקי
והדרין בה
שלא ידין אחר
בדיקה ומבלאו
שאין אלא חדיקי
בלבד

הוא ולבריקת חוץ ודבר היא ובהו רבו ברבבן אין בורדין לאור החמה ולא
לאור הלבנה לא לאור האובדה ויבא שמתיירא שמא יבעיר הבית. ורבנו ור' מי
רבר בראל שהו עורעין ריב מובדה ובהב העלם בבר שלשעה. פרב. ואמר
לבדוק לא לאור הבר בבית בן בחורין ובדרין ובמחבואות. אבל אבסדרון ו
שאורה אם בבר לאור החמה ריו ואחר אריב יבריבה ולא אספק אחר ויבני מן
שהעבות מיבין שם ואחבים חוץ שבינה שם אבל ראוי. אחר שבאוהשל
הבית ובן אדם לחבירו זה בורק עב מקום הבעבריו ובן זה והשאר הבשלו
בלבו ובל מקום שאין מבנסין בו חוץ אין יבריך בריקה חוץ שבבן יהודי לאוהיב
אבל בורק כל שלא יחשדבו לי בבשופים אלא מבשלה בבבי בלבו אחרי ו
בית עליון ותחתונים ולא ויבעב שתחת הלא ובבת בקר ומחבן ולבן ו
ואוהבו יין ואוהבות שלא שאיבב אספקב אבן ובי רבים בחוים אספב אין
יבריך בריקה אל אם יבבב שהבנים בו חוץ אבל אוהבות יין ושבר ב
שאספקב אבן ובית המלח ובית השבה ובית המבריס ואחרי הבית אוהבים
בוהבו בלילו יבריבן בריקה אם יבבב בלבו שלא הבנים חוץ שם אין ב
יבריבן בריקה. ובשבבב המבלבו בבב שתי שבורות חיבבות שבן עליונות
עליונה ושלישה הבבה. ורבנו בתב בסבר ואוהבות יין ושאין השלב
ובן בי שבלב שאיב אספקב אבן ואשו אבל אספקב בעב בריקה בין
בין בן בשאין. אבל בב בבבים בחב אם אספקב לו בעב בריקה ו
אשום בבב בבבלבלה לבר ב בב ואוהבות שאין ובן הבבלים ובן.
אם ואשו אין קבב בעבלו אלא אין בשם הבה הבה ולבן בי בשאין
הו. עבקו הבלבה הה בי בבב הבבלה. עבב אין חבשבין שלא
ברו חולה מבקום לבקום שאין ובבבן בו חוץ בבב בחוש מבית לבית
ומעבר לבר ובן לבר סלב. בבב לבל מבבב עבר והבה עבר חלבה ובבו
הבבב הבי זה חבשב ובבי לבבב בעם אחר שבבי ובאי ברו חולה הו
עבבר. בבב אילו עבבין מובית בבבן שבבבבב עבבה אם יש בבית
בבקום אחר אי לבבו ואם בבקום הבשבי לחבב בבו מבבית אם עשו
לחבב בבל בבי עבבו אם בבקום לבשה עב ואם לבו אם שאבב עשו. לחב
בבקו לבשה אי לבבו שלא בבקום לבשה בב שבבבו ראבבו בבל בבי עבו
ובבשו. לחבב אם אבי ובבב ובבב לחבב בו שבבי עבבה. ובבב ולא
זה ובשבבו ראבבו בו לבבו בבית בבקום אבב ובבב לבבו בבבב בבבב
בבבה ובבבות לא בבבבבב לבולבו אבבו בבית ב לבבו בבית בבקום

ראה ג

רבי יהודה אומר

ואחר ועד חייב לעבר ועד רבינו עשר לחזק וזהו לפי שיטת ר"י חבל הקו פי' בעבי
אחר עבי הוא רקיעו הוא מקום לשה וכו' ולפי שיטת הקו השיטה הפ"ר ואינו
לבנה אפי' פחות מכזית מקו אות ח' לעבר מון רבון אבל אינו כזית ואה ר"
שרק הטוס מהמיו ובטל עליה כי אינ כמיני כזית כאן ואינו זית כאן אלא ח"ש
כלו ריק מעט לו ונבל בבני הדרי. אמר ר' מפרש ואינו חילוק בין כל לבית
בראו בירושלים רבי מיבני ואין בית מיבני ולכך מיבנו חשבון אשיפתא ראשון
מחות וכזית כיון שאינו עשוי לחזק לפי שהבל מיבני. ולכך מעלה ריב כזית
מקום מון ראינו כזית מן הבל ומיבני. מאי היה כל הכזית מקו אחר ואינו
לעבר ולכך אומר עד מות שלשין כמן כל השבר אין ומוקף על שרוחמין אותן כמו
ומיבקין ומחיין כי אי אפשר שלא ישאר בהן חמץ כל כך כדי לבטל לאיות כזית
מן הבל והבלי מיבני. כדרי ואלו ערוך לעשם בחתנה לגי עד לאחר הפסח אלו
לאוחן מטיב. עד כסלו אמר הא מפרש מיבשה לם ואינו בשירה ואינו מיב לפסח
ומבי בירה אשם בבית. תוך שלשים יום ערוך לפרוך קודם שלשים יום אין
יכיל לפרוך ואם אינו רעבו לאחר קודם הפסח אפי' קודם שלשים יום ערוך
לעבר ומחרבן ישנו שלא יחזור בערב הפסח בין השמשות ולא יהא לו פעמי
לעבר ואם אין רעבו עד לאחר הפסח אין ערוך לפרוך מון שיעבו קודם שלשים לחזור
יום וכן העשה בתו אומר תוך שלשים ערוך לפרוך ומחרבן בנים אומרו בבית
קודם ל' יום אם רעבו לפעמו כמו הפסח יערוך לפרוך בחיזה ובקום שהיה
בשעה בטל ומחרבן שישהן אומר ואם אין רעבו לפעמו עד לאחר הפסח
אין ערוך. מלמד אך אמר ערוך לפרוך בחיזה שיהא משעה הבטול כדי
לעיין ומרש ומבטו בין לעיין עשה בית אומר אלא אפי' קודם שלשים ר"
מי איך ושום כל ישמין. הא אחר בפנים פי' רעבו לחזור לקדוש תלוי
הייע לקודם הפסח ומשו' שלא יחזור בין השמשות ופו' ויהיו בפסחים פב
הקו ומשלו לחזור בימי הפסח קרוב ומשו' רבי המר בימי הפסח עבר עליה ולא
ומשו לבטל והא ומשו אמן מיסורו כך פי' הקו ומשו' בהר' ומתר פי' רעבו לחזור
בימי הפסח אבל רעבו לחזור קודם הפסח לא ומפרש' כיון רעבו לחזור קודם
הפסח ומהר חזקתו קודם יר' ואפי' תוך שלשי' אין יכיל לעבר ומיהו בפרר בעל
חמץ ושבת הגבל שסדר רבי יוסי. שוב עלם כתב ואין רעבו קודם הפסח
לחזור וכו' ומשו' מי שבבני מי קמי' שלשים יום מיהו ישו לשבר ומחרבן
שלשי' יום קמי' בדבר' ומבטרך לא' אלא קמי' מרעבו לחזור לקדוש תלוי' והמם
קמי' מחלק בדבר' הקו ואין הכשל על מה שבפנים אמר כל יומו לערוך עמי'

לפסח

לחזור

לחזור קודם

קודם הפסח זמן גדול וסוף שלשים יום ושעה אחרונה קודם הפסח ישרוף אבר
הוא לו קשי דרוקא גבי מפריש מיבשה לים ומוטב בשביל לאת לו רחוק מישי
ראל ומשתה עד ערב הפסח כגון השוחטות ותרעומרעקע המפרש והיוצא בשי
ולו נקט היוצא לרבך סתם וקיבל רבייה לפי הקו דרבי תלמידו מי רשבגלאו
אפי מרחש השל אבר ומי קודם הפסח קאו ומשו רח ישי שמ יחדו ר
ערב הפסח בין השמשות בזה שיוצא ומחש שנ שיש שהות מלכך מין
סברא לאיחש להכי ומפ בדפרש ויצא בשרייו אבל לפי הקו עה שמ ר
דרשנו לחזור תר הפסח ומש ולו קודם הפסח וכן מהביאו דרוש דקאו רע
רעבו לעשות כו. ברמ ורמי תר הפסח כדפי עי מנים גבי מפרש שמן
יחזר לעשות עד ערב בין השמשות כי אדרמי באותו שעה לו יפעה. ומע
בסמ ובדפ אלפס ובמיימוני הל יחרוס עבר עלה ובו ולו מיב לבוא
כך פי הקו ומשו דמיירי שמיש בבטל ולא הקו לפי שיטתו שפי שעמ
ובריקה ומשו כל ירמה ולל ימיטו מיהו אפי לאו מפרש מבי בטול
על כל פנים כדפי בהל ויל ומשו מעה בריקה ותקו רבנו לל אורבה עש
אפי היכו בטול ומשו ראל אות לריכל מיעב כדפי בתוספת מעשה עב
ונכל. משבדק ומחפש לל יל מוטיו החמץ מן החורין ומן הסדקין ומן
המחבואות ומינו מקום המוגבל עד תחילת שעה שמינית בטל ומבטל
ולרמו ומבטל בשריפה. מיבו עכשיו שהכל מבטל בשעת שריפה
ומי שישרפנו ומעט קודם תחילת שעה שמינית כדפי לפי בהל ובמן
הנשות מיד לאחר מכיחכל המדם כל שעות הוא ובכי בינתו שישרף.
החמץ מיד ומבטלנו עב. מי ששכח ולו בזמן ולו בדק לל יל בדק כל
שחרית ולו בדק שחרית ובדק בתוך הלל ומשו ולו בדק שחרי ובדק
בתו המזבח ופי ל משה כל מיילל ולילן שבטל קודי בתוך המזבח מה
ותחילת שעה שמינית עד לאחר הלל עבר הלל ולו בדק בדק אחר
המזבח כדי שיכבר מה שיוכלו ומחמץ שעבר עלי הפסח ומבי שמ
אסור בהנאה. כשבדק את החמץ ולל יל ולו יום יל אפ אז בתוך המזבח
ובדק קודם שיתחיל לבדוק ולקבל עלבטול חמץ דהכי ומסק הה הלל
ומס בדק אחר הלל מיב ומבדק. ומל בסמ ובדפ אלפס ובמיימוני
ומי שלו בטל קודם שיתחיל שעה שמינית שוב מיב ומל לבטל שבדי
מיב בדשומ שבדי שמר בהנאה ובדבי סופר. ומין בטול מיב ולל לבטל
ולרמו ומכל ומיי לאמי רבי לל בהל ובשבו שעבל בטול שיב

ערך

שעה שריפה יורד שישרפנו ויבטל קדש ששי עד ולעבין שיתחייב לו
לעבור משו בלשבת ומשו בלי דרוה ששמו הכתב כדין הוא בדשותו חפץ מ
אחר שש שאיסורו מן התורה אבל אם היה יושב בבית המדרש ונזכר שיש
לו עסה ועלולה בתוך בית ותחיירו שמן ותמיין ובטל בלבו קדש שתמיין
אע"פ רב יהודה המובטו חמין ביום כיפור עלו בי מייר שבטל רמי לו בטל
היה יבלשורפ אפ ביום מאיר לו לדב יהודה בתב רבתבות ומתוך שהותר
הטורה לתורך הוא שלא לתורך ק"ן שיהיו קיבת עורך יום מי לו בטל הו
לו ישרך יום ומשו בלי דרוה וקיימ"ל כר יהודה דאמ' בתב בל שעה אין ביעו
חיין אל שריפה ופת תנו כוותי בתב בתב ותחיירה דרבן יוחן הן השורפ
תחורה טמאה ותמין בתפח ולדר יהודה שתמין בשריפה ומעתר מה עת
לאחר איסור שריפת יין. מיין כן אבל קדש איסורו השבתתו בבל דבר
ובכ' ומבל בדרשלמ' ובתלמ' שלמ' מלבמ' כי אבל קדש איסורו דאוריתא
בחוכה בתוספתא דפסחי ואל לפי זה שעה ששית לו בני שריפ
כמ שעה שביעית ומה דתנן שורפין בתחלת ששי פי ר"ב"ה ודרבנ
קיימ' אבל ודאוריתא לו בני שריפה אלא השבתתו בבל דבר עד שעה
שביעית שהוא איסור דאוריתא ואז בני שריפה דאוריתא עד חצי ש
שנפלה עלי דעות הרי הוא כמבשל ודוקא בשבתיעה עלי עבר שלא
טמאים אז יותר ויבריך לבטל לבן ,,

שלא להתיחד שנים בסתר רק ירושלים לא יתחד איש עם שתי נשי
וכי ובה עם הדבה ולדאוי' אנשים בפנים ונשים מבחוץ מ
חששין אבל אשתו עמו מותר ואבי שאשתו משמרת ואמ' ישר אבל
אי אין אשתו משמרת וכן אם יש עסקו עם הנשים אבי אשתו עמו
ובעלה בעיר אין חוששין אם לא שנשבע עמו ופתח פתוח לדר אין חוששי
ומתיחד אדם עם אמו ועם בתו ועם רב מקבילות ועם אחותו ומתיחד
מתיחד ומיעד ר ושאשה מתיחד עם שתי אנשים כשהם אבל לא
פרטי ולא תלוי אשה הנשקת ומפני מכי הנשקת וכן רוק פי מי
שאין לו אשה ומפני מאותיהן של הנשקות ,,

שלא להתיחד עם נשים ומפני שחשודין על שפיכת דמים עם בנו
אין מתיחדין אשה מפני שחשודין על הרבעה ועם אין
מתפמי מה זן כדרם מוחה מלא ערוה מחדקי ואין מסתכר דהם כדר
אבל כדר שדי ודוא כדרוה אפ כר הי ומשו דהוי כדרם חשו מבחון

ומשו׳ ומרים חשוב שרי׳ ״ שלא תיכף ומשה כנב שלא נאים ודוקא נ״ט
בחנם ואבל בשבר שרי׳ ומשו׳ מיכה ואבל בשבת אסו׳ ולא תנין
אפי׳ בשבר ״ ומבל מלאכת יום שני ״ מילה ומילות הגלויות בפה ״
לקרש בטו׳ ולעל רבטר ומלין קרו׳ מיה ומעו לקרש בתב רבת כל הבבור קי
ומש יולד בבק ובטבעל הזב תקרש ומשו׳ שקרשנו בפה ״
לעבר שנים רבת שומר מת חורש המוכיב ולמשוב תקופת ומולדות רבט קיז
ומומרת ועשיתם כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים ״
לקרא קש שחרית וערבית רבת בשוכבך ובקומך ומומרו חבמי זמן קיב
קש ערבית ומעות הכוכבים עד חצי הלילה ומם לא קרו מן
חיות ידמו קרם עמוד השחר ומם עמעמוש ולא קרו יטלקות קרם
הש החויב ומם הקרים לקרות קרם תפלת המנחה ינמו כמומו רעבר
כמר עבר ורעבר כמו עבר ומם הקרים לקרות ומלך המנחה רבינו שלמ
ורבינו קרם מעות הכוכבים ינמו כמומו רעבר כלל כו׳ וקש שלשמרי
ומשה כוות קרן להתחיל בשעה הבן החמה ומלה והני קרם הבן המו
על שהין ומתקן עשש שלא כרן כרם לא והיא המלך הכרן הין ששין ומין
הלבה כר יהושע בן לוי מומ קרם הבן לילה ומכן מ״חורו עד שלש שעו
ולקמו כמומו כבכמות שכן ריך מלכים לגמור בשלש שעות ומלך רמבל
שלש קמו בני מלכים כמומו ומהמיו רקמו עינ מומרות מה בלשנ
שלש שהמו שעת השרה קרי לה ובקומך שמו קורן המלכים קש כרם
כרם רבמות עב ומן מני מלו בבסו מחר ראשון בן עמרה לומרם ל׳ כוונה
המהלך כרך וכל המוו שמע שמע ומשמקן מומ ומקמו מם כמלל
הבסוק ומשו מבל מם כמל תיבה ותיבה הני זה מעבה ומין ומשמקן מומ
ומם כמל כל הפרשה מין להקפיד כמומשמקן לעמרי הוא קרי׳ ומרמ קרי
ומסק׳ שם הלבה דמרי׳ להשמיע ולמזנו עם מריך לדקדק בבומות מם
ולו השמיע ולמזנו ולו ריקדק ומו כיבר ידקדק שלא ידבש הומב ולא
ידבה הרבש ולו ינים הנע ולו ינע הנע ומלמור ומבר שיקן ניוק
בין המבקים כמ בבלי לבבן ומכרתם מהרה הבן שמע ומכמו
בח הומ שבמו מע הומ שומר מבורים מנין מן המבמו שמקומו המעות
בחיוק עב ומן כבל מות ומות שמן המבה היו כמות שמתילת הנ
המבה שלומריה ומן מריך לקמן ריק בין ומרה לומ מלו לישרל
ומרן שלא ירמה כמבה ומחת ומרלב מחת מן המומות ומומי במשלה

שיעריך לאור אין שלא תשכחו ויעריך להאריך כל שלא אחר שיעור שיעלה בו
משמים ובמרין וכל מקישים וכל רוחות ולמעלה אור רב אשי יעריך שלא יק
יחלף כל ויעריך שלא יאריך כל שלא אחר שלא יראה כאור מי אחר וכשיאר
ומשיאיר היום ישתלק ומעט ואחר כך יאמר על הבך שלא יאמר היום על
הבך ולא לאחר. כראיתי כל מקום שהגיע. שנעל בשסכת סוטה שקש כבל
לשון אומם כבל לשון יעריך ליקר ומשיבים מאורת לשון אמרי בברכות הקל
את שמע ועבר ומיע אדע כמיקה מקום עבר חוזר לראש בין פרש לפרש
חוזר לפרשה ראשונה שעה בכתבתם ומיע יורע אם מפרשה ראשונה אם
מפשיה חוזר לכתבתם ראש ומאו שם התלוי אם שתתק אחר שקרא
לאשן ירט ומיכם מיב חוזר שפרי בכתבתם רבי שניה אמרי ולפי הדבר
לשון הוא הוק והלכה כל יהודה ראו בין הכרך שואל בשלום אדם שמי
בכבודו ומשיב שלו לל אדם אבל כמשמש הכרך מיב מפסיק לשאל אולו
שלום אדם שמתי מו מעט לל מאשל אן אם ועינן הדרש וכרכן ומאן
של הא הדרש ומאן של שמע הפלה עונן [illegible] כבל מקום ומילו כן
בין הפרקים בין פרשה ראשונה לשניה בין שני [illegible] לשלשי ובן כבראבות
בין ויעב לאהבה רבה ובן אהבה רבה לשמע ובן שמע לאהיה אם שמע
אבל בן ויאמר לאמת ויציב ולא יפסוק וכתב רבינו משה שביע כמיכאל
הפרק שואל מפני הירחה ומשיב מפני הכבוד ומי כמוך ומנע בשלום.
ללמוד רבה ולמדם אותם ושמרתם לעשותם לעשה יחשוב אל

משכחה של תורה ומתוך כן יאבדנה רבה ומדבר מתנה
אם אדם עשה עשרו על דברי כלומר שהוא הפקר אל תורה עתה
לו מתנה וכיון שנתנה לו מתנה שלמאל נתן לו וכיון שנתן לו שלה
לגלה שלא ומתלמיל בחוק. עד כל מילת מהכים מה מילה זו כ
רחוה יר והכבה על מלה כל שנה ושנה מצנה משונה מלי
רבי. תורה הכבן על לאריה מצנה משונה ומילת מן שמעלת מן
על לאריה. מדיה. יוון כבל עד מה הדר בזה כל אמן שהתעיק מושן
בו מעמו בו שנם מן. ודבר תורה כל אמן שאדם מגיע בהם מעמו בהם
מעם מהכבה משנה. תמיד שיש לו לאדם לעשות עשרה משונה
ופה מעבל העולם. מור ר עקיבא תשעים שני לפני
חכמים פעם אחת שמרון לו רבי. משה ושמרתם לל ומלן עד כ
הקרות ומדרו לו חכמי על לל פסיעה ופסיעה שפעת מילה שמכת

כיון

תורה

לל

לל לפני

דם נקי שהרי דת מיכנה קונה ונקנית מדברי סופרי כשהיתה נכנס על המיטה
כך על עבירה לא סגו ומאותו שעה לא זזתי ונלכדו חבריים ונהרגו שהרג ולא
עם הארץ חסיד ובני רבי חבריים ברבעות ובאים מדות שונים בעלי חסד
מסוסות עמד מרועה אחר ומאירו חבריים לאה בעמלו רבני תורה ולרבן לוקח
לך מה רוכן זה ובאין הבנה ולתלמיד אלי רבני תורה ויבוונין לב לתורה
מרבי חיים מיה לרבי חיים לא לה נשיעה פרה ורבה אלי רבני תורה
פרין ורבן בעלי חסוסות מילה לא שיושבין ועסקין בתורה הלא מעמדין
והלא מטבלין הלא מוסרין והלא מחברין הלא מסלין והלא מכשירין ולא הביא
אם לא לתורין תורה מעמד לא מרועה אחר כל הדברים רבי אלהים חיים
ומרועה אחר עמד משה מת הבורה ומשמרות עבדב משון רוח לתורה
שהגיע עשרים ואובעה סבר מישמרות בחוב ולא ומה חשוב מ עיקר
התורה בעבב מי מורכב בתורה שבעל פה עבדת בריתי רבה כי עלם
הדברים האלה בתי מוכן בריתי עמך והן מאמרות של הבה כי היה לי
ומרוע לתבן שיהיו [illegible] משר בלין בין האומות ומעמיקו בים ספריה
ולמיכך לא מעה שוה [illegible] בעבב כי לבתיר לכמו ירבו לקבל שכר מעה
שלאדון נבבה מאו להם מי מחמשיר שלי בירו הוא יקבל שכר מ מאמר
שלי ומעבת שבדות המחדונים לי מעשה הלבבות עבדבו מרבבסר
סדרים מלא לא ישמעם הנים ונעשה לפי שהם מריבים מ נרול לבבות
נמרעשו ולא יבלה לאומרה ה.יע רבת מבדב לא רבי תורתי בתמי מלב
בתוך מי נחשבו לה יהיה הסרש בעבם ובין המאמות ומאמרו רבתי שהתור
מחשלת לחים לא לך מה הם יורדין מיסבין ומעשין נחל אלי רבני תורה אל
לומר הלבה הזם והלבה לאחר עד שיורע הרבה ובני לריח שמיבך עובים
לחה מחשלת רבני תורה לשמן לא לך מה שמן בם מלא מתן מיסר לאבה
מישחר ומשקין בגבו ישמו מיסר שלשמן כך שעבם בבנו רבר לעמות
ישמו כעבו רבר תורה. ומאי לה לעבדות שתחילת יסורין ומסר מליה
עוב ומרה אל תתלמט בן יחזקו מוסרותיכם מ כלה ומרעבה שמעתי
ומה שאול כל המומיה רבר עבלה ומבן אבר עלו רין של שבעים
שנה הוסבין לא לרעה ומה רבתי אסן לרבי רברים בעלים שב ורבר
בם ולא ברברים בעלים בם מאמרו [illegible] מל מי שהמ מעשר לא
לעשוק בתורה ומיע עסק [illegible] מבלאין עלין יסורין שב המשיח
מתוב ומאיבי כעבר ומין שוב אלא תורה עוב מ לקח עוב עתה לכם

תורה ולא תעזבוהו ותלקח זה הלוה ולוה מלוה משכון שלוה עריך ליתן
שלוה משכון וכן אם הוא נזקק שלוה משכון מה שלוה עד עריך שיחלוקו רבו מחבו
ללמוד ולבנו תורה רבה ולהורתם אותם את בניכם והלכתם לתלמידים וחו׳
רבו׳ אם בנו חכם ומזלה והוא מיעד חכם בנו קורם לאב ובנו קוד
לכן בנו אינו ולמד לתלמידים בחנם כדרשינו מה למדתו מתנה חנם
ומשמעים מאשר ישנו ולא מה אני בחנם אף אתם בחנם והתינו חכמי
לבנו שכר שיעור כלל נהה לכלורם שיש בו טורח ולמדין הלכות קמיע
לבנים עטלן שכרם מתרומה הלשכה אך ולמדיבי כמו ירה אחת אסור
לבנו ולעב ישמעה לומר הרבה פעמים כדרשינו בעבר אמרים המוד
אם אמרת רבי תור חזור ואומר ולפם ינעקרו מלרו׳׳
להפר ברים רבה ומשה יפרע ומו׳ רבו׳ ידבק אדם בשלשה דברים
בחלבה ובבחות שלום ובהפרת ברים ואמרו רבו׳ שבדו לא
לפר ברי בתו ובדי אשתו שלבתו משקבעה שנת ברים עד שתיבא
ועונת ברים מיה שבה ויום אחר אם אוב לשם מי ברה ואם אינה ערבת
לשם מי ברה אין ברה לום ובדי אבתו ואשתו ושתכבה לחופה עד שיגדשה
ושבה המאורסה אביה ובעלה ויפרין ברה ואין אחר מהן מיפר לבדו את
הבעל בעדקן לשות לוב את האב לא בעדקן לשות לבעל ומי אם היפר
הבעל ולא היפר האב ובבר על ברה אינה לקה ואילו בדי שהן ויפרין בל
עני נפש ובדי שבינו לבתו ובינו לאשתו אך בדי עני נפש מיפר לשלם
ובדים שבינו לבינה אינם אלא כל אמן שהיא תחתיו ואפילו אורם אוכל
שלא חל בו שאב הדי על שלא לאבל בשר אם אבל לאדם בלבד ואינו
מיפר אל אב שמע ובדים אחרים אינו מיפר ואם ברה מבבי שהיא
ומשובבת אין עריך לפר ומיפר לה כל היום עד השיבה ואם היפר הא
ולא שמע הבעל ולאחר שמע אינו יכול לפר ואם לא שמע ובטמנה
אם בעבשה ובתבשה לאחר אבה ובעלה האחרון ומיבי ברבה ואם שא
ובבש מיבבי אינבאשה כשתיק אם כהבאה ולא אפשר ולפאה יש לה חו
ושאל על הבקים בום השמיעה ואין שאל על ההיפר ובבי לפר בום
השמיעה והבקים בלבו הבקים ומבים בלבו מיבמר ובעלאו אב שאבבר
שבפר בקבתו לא הופר בלו ובעלאו אב שאמרו בלשון הבר לא אב בלום
ואם אב לה בלי ואבלה עריך שיבטל בלבו אך בבל לשון שישמע בטול הבר מיעד
אשקרו הבי זה מופר שמע שברה ואב מה ששתקה שלא הייתי יודע

שהיתה יכולה לבטל חולה היתה יורדת שיחה ברי" להשבעה בשם ומה קו
ובשוגג תשמש ולא שתהא חייב לשומר בשוגג חולה בשוגגה מו
לשומר בשוגג תשמש מדות ואומרו מחר תשמש מפני עניני ואחר בשמש ל אחרי
בין בשם בין בכנוי בין בלשון ברכה בין בלשון קללה ואף אחרים
אלן חייב לוה אמת והדייני המשביעין עריכי לקיים סדר תורה
כדרו לשבע ותלוי חכם לבתה משביעי אותה כתפלין ומיוחד ועבדיו נקי
העלם לחדרים בני אדם ועריכין לאיים המשבע בראוי סב משבועה הדיינין
ום המשביע חברו על חכם הוא עשה מעשה שבועה כאוהו שלא ואכא לאל
בית הבד ואל בית השמש ורשו ל אחרים עבד זה רעה הברות ום הדיין
המשביעי כדין יש עלין מקיעת עשה מפני שהרים לו קיעת עשה ויש לכל אדם
להחזיק כולה ישמש לברך על המזון ברכת ומחלת ושמלת וברכ קז
וברכה שלמני מקו
ויש ברכה שלאחריו
בשבתות רעב לבנו ואומרו רחמנא רשל ברכא מאוריתא וברכ רחמנא ברכה
וברכה המזון עבו להחזיר ברית ותורה חיים ומזון ומלכות בית דוד בבנו
ומשלו ועבו להחזיר מאי המאורע בשבת רעה והחליני ברח ישלה ויבא
ום שבת ולא החזיר ונזכר קודם שהתחיל ברכה רחמנא אור באילה
אשר נתן מנוחה לעמו ישר ביום שבת קודש לאות ולברית באי מקדש
השבת ובשי ובים אור באילה אשר נתן מועדים לעמו ישר לשון
ולשמחה באי מקדש ישר והזמנים ברוח אור באילה אשר נתן ס
ראשי חדשו לכפרה ולחבר באי מקדש ישר וראשי חדשים והיב
מאי לעל שבת ויום או שבת ורח אור רעה והחליעינו ואחרב ישלה
ויבא ואין מחזירין בו של שבת ובשבת מלך יחד עם הברכה שאמרו
לעלה והיבא רלא נזכר עד אחר שהחזיר ברכה רחמנא בשבת
ויום חדש לראש וברח ולא יחזיר לראש משום מאי שלא אכל כ אם
מיני תרגיל ונם בעטה בשבת יא כן .. ומי משכח ולא ברך אחר
אכילה ונזכר קודם שנשלם המאכל מברכים ברחמן שאינו רשב חוזר
ומברך כ יוחנן וכן נסתק ולאחר שיכן אינו חוזר ומברך . ון שאכל
בתחילה וברכו ברכת המזונא אינן רשאין להלך ומתנענה אחרי
ומאחרין יחד ום אחד ברכו ברכת המזונא לשאין רשאי להלך
ום נמצאו סעודתן אין רשאין להלך ואפ אחר מהן אוכל שלא
ואחרים שנדרים מאותם סב וכן אחר . אוכל סב ובעב ואחרים

אוכלים כבר מיאוסן כדמ״ר בתורה בני עכים אל אחר והם אוכל
איסור אין מיאוסן ואין מיאוסן שנשים עבדים וקטנים אבל נשים מיאוסת
לגעלין ועבדים לגנבין ראשות והיכא שאכל עם הגוים כי שיועאות
עם אחון הגוים וברכת ה׳ אם ירעו ואיה לדבר סוף מדרך ובור יועא
ואשר שאיל מבשרת לשון הקדש מי יש לחות דהיא רסופר מדרך ובור
יועא מייני שהבור מכין לשון הקדש ועד מיאבלה הלוז שטיעל אשור
יועא נפ יש לדמתקרבטאוט מיאבלה ראיה כי אם פרסומי נסא ומוב שיברכ
הגוים והברכ שיחבין הן הגוים עכל ובינא שקדמו הגוים ואכל
רן הוא שיפסיק סעורמן עב הזן ואחר כך יתחיל הוקום שמסיק לעדה
לא זהו הקו ולפי הקו יחזור לראש ונב דה״ע שלא אכל פר אחרים
אבל אם אכל פר אחרים לעריך להתחיל הכל ונ״ש שאכלו ומעא אחר מהן
לשוך הוא ל מיאוסן עלי והוא שטוועטן קולו אבל כשרה שטוועטן קולו
מעריך להזכר שם שנים לבטלה אין מיאוסן עלין עב שיבא אילם
ושני חברות אוכלים בחבורה אחת ורואין אות זה מעבירכן ואם לא
אין מעבירכן ואם יש שאל בעבם מעבירכן וכן אמ׳ ר׳ בבית חמשבר
אולם שאין מברכן אלא בחופה אם יש שאל בעבם מעבירכן ובכל מקם
מקום חופה אפי בשב חדרים ושנים שאכלו והשלישי בא ואכל עמהם
קודם שאמ׳ הבל ובריך מיאוסן עמו ואם הוא בדל מברך ומעבאחרים
אם רבר טהן ראשות אפי לא אכל כי אם כחיה אבל אם כל הבית אמ׳
הבל ובריך מטאוכלין אבל בשל הבית חז הבסרכן כולן אסורין ואין
הבא אחרכ מעשרן. עמהן ואין מברך עמהן היכא שלא קבעו מקום לה
לעורה רק בריקה ישבו שלשה יחדיו כל אחר מברך לעצמו כן לשון
כי הוא כן לשון בר מאו ואם קבעו בקום אחר אחר מברך לבולן
וכך אם הם מהלכין בדרך ומגיעו לך בקום אלוב לאכל נתחייב בחיוב
מיהו בעם מטא׳ לדרכן הבר הוי קבעות אך בהלכן בדרך ישבו ועשו
כסוך ואם בשהוא אוכל מהלך מ׳ יושב ומברך לקום שאכל מאחרו
ואם ישב ואכל ושכח ולא ברך ונעמו לדרך אין לשוך חוזר לקום
ומברך כדברי בית ״ הרב שאין לו פר לאכל בקום אחר שיעבר
אבל יש לו פר בקום שעבר אבל מעט ומברך שם שלא יהא
רעב מאכילה ראשונה והיא דרכה כדבר חבר דברות הקום
ראשון על שלא היה לו פר לאכל לקום שעבר עכל והבא על פר אחרים

שחזר

והבא על שיברכו אם אינו ברוך הוא אינו ברוך הוא ומברך שהוא העולם
ואם הם עשרה שיברכו הם אינו ברוך אלהים ומברך שהוא העולם ועל
מישאן שאינו ברוך עובר אינן וכן שם העשרה על כל ברכה וברכה שישמע
שיברכו חבריו ולא שאכלו רק על השולחן ושלש ירק מעשרכן הקשר
וכן שנים רק ואחר ירק ויקו ומכאלפים חלק על זה וכן רבותי מאדברא ובעל
הערוך. אמרו רבותי כל הברכות שלא אמר שיעבו מוקן ברוך הוא עובר
ובמסת היין והה לכל ברכות הבאין אחר ברכה היין שלא קידוש נמסיק הנס
מעובא וברכה המזון אז כי דמעבא ומיבו לשו הירושלמי לא מישאו כן ומה יוכל
בבית האבל להוסיף על ברכת המזון אין עבי. ואין מחאנין על הקשר
שיבא כי שמרות ואם ירעלמי שמחאנין בשמחה בשבת ויום הה לשבר
מקו ויש מקילין להשלים שרה לחיות בזמן שמברכין ומיבו בתוך
יב משלים בואם בבית הכנסת ומהו קטן מברח מהרף מיבו מבח בתוס
דברכות רקטן מברח ביום שמברחו בסימן כי שמעיחו בסימני שעות
אך אינן ברולות כשישאר רבי. לבון. ראשן מיבקין ולפי זה עריך לה
כן לא טוב ויום אחר שכל נמה שבעל הסור חמיש לקטן זה שלא ומזבח
ברושלמי בשיבר ומברך ואם מברך מרגלים ואורח חיב לברך את בוחבי
והתקיים לו חבני ברכה אחת אם לא תבא בברכת המזון שלא לחיי
היב בשיב בס עריך אחשבר רבי חי מלא שעשה הרחה וסימנו מחשבה
וחי לא מעלה מעיתו לבוס ובברכ הוא הארץ טרם לתבו עים רחי לעני
אין מברכין לבי דרמו שלא מלאו אלא מעיקר יותר מראה שלא רחי קחי אמס
שלא יהא שבר ובר מקאר לחיב יק ולא הרחה מי כתו רמב בקישה יפה.
בלא הרחה ועריך לעשות אחר המברך בעה ירושלים לרבן השתרלבו
מרגלים והמברך ישבה מאן בלחש.. לזכור יציאת מצרים רמז
לעולם המבר את יום עמוך מארץ מצרים. כל ימי חייך ולכן מיב
מבשל מעשה בקש עם מקבל אחת ומעבר בשחרי ואחר ואמרו בברכת..
להוכיח את עמיתו שלא הוכיח מוכיח אחת עמיתך ולא תשא עליו חטא
ואמרו רבותי המאה מבירו שבר על רבו. תשה או שלא
או מחיר ומסקר לו אם יקבל תוכחתו אם לא אמר הבי חיב להוכיחו ואם
לא הוכיחו הוא שלש כמוהו אך אם ברור לו שלא יקבל והחוטא שלא
אולמו רבותי הטח לבן לבני מעובר שיהו שמעין ואל יהו מחלין ואם לא
המוטא מחיר ומרור לו שלא יקבל תוכחתו אך שבר משום הוכיח תבי

מאבדך

קיט

קיח

קיט

להוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא
בשבר והוכיח את
בני. שלו מבוה לא
להשיב לשואל דבר
הבה אם ירעלמי
אם לא הוכיחו שלא
מי מרבים שנה
אם אין בשבר בעל
כמוהו אך אם יש כשבר כמוהו אל ירה עב שיהא
בן מרבים ואם הורה עבירה היא בידו ובן אם
בן מרבים ואינו מורה אם מנח בטבל עבה
מו היא עבה שלא השמיר ושלא יש בידו..

עד שיבטלו מן החומה ואם מעלי עריך להוכיחו ואם נגע לו מ
מעם אחת אסור להוכיחו ובאן ואילך שב אל תגבה לן מן שיעור הוסח
ואם הלך לרב ובעבורו שבטר עריך להוכיחו כפתר ובחת כרי ש
שיקבל היטב ובעבור עליה עריך להוכיחו בעלי מיר מן יתחלל שם
שמים... לכהן לברך את ישר שב כה תברכו את בני ישר
אמור להם ואם אינו מברך עשר כמלך ר
ועדי לוקחין עדי לברך בלשון הקדש ובלעזיה ובשאר אותם
כתים ובקול רם ובפנים כנגד פנים ובשם המיוחד מיקדש ולא
בכנוים ובשיעור שליח עבור לעבודה שיאמר רבה כל הכהנים
העומדים בלילה בבית הכנסת עמדין מיקדוש והולכין ושלין לרחם
ועמדין שם פעמים כנגד הבימה עד שיעור שליח עבור להשובלך
מאה לקדושות ומיד אם הם שנים קורא אותם כהנים ואם הוא יחיד
אינו קורהו אלא מעמדין הוסך פנו אל העם ועל זה שאין הדין לו
עריך להקדות שהרי לה שהשליח עבור מקרא לבן מאמור עמך
ויהיו בהם לקרן אם ליחיד ולאבי זה הסמך ב טאם הוא יחיד ואינו עשה
כתו אף כשאומר לו אינו עבר בשה ובכל אמור להם ואין שליח עבור אומ
לה אינו אלא הריך אז להם לכהנים מיד טסיים ולך מאה לאומות. ברכ וכן
נתן ראין לה אלינו ביהו בתוס רבותא פ' פ נתן רוך לרבהו שלא הין אומ
מלא אלינו ואדי אבותי אבל עכשיו שרגילין החזנים לומר בבל תפילה בעבור
מחרי ובמוסף. אלא עכשיו בשבתים עמדים לרוכן עבון לומר ברכ אלינו
ולהי אבותי עד בהנ ובאן מלחזן להקדה לכהנ. ברכך ולא יהא הסקה
מהאי טעמ וכן נהגו ברוב מקומות שכל. עד מסקינ שאי הקדה ראשי
להקדות לכהנ עד שיכלה אמן מפי העונה אחר ולך מאה לאומות ואין
הכהנ ראשי להתחיל עד שיכלה הבעבור מתי הקדה ואין העבור עמן אמן
עד שיכלה ברכה ומפי הכהנ ואין הכהנ ראשי להתחיל בברכה אחר עד
שיכלה אמן ומפי העבור ואמרי בתר אין ומעמדי אין שליח עבור לומר
אמן אחר הכהנ בשאר העם שלא תשרון רשע ולא ירע באיה ברכה יפה
אם כמשנה אם בשנים ומסקינ הכי ומי שם אלא הוא לא ישמע כמו
ואם מוכשה הוא שוחר שישמע את כמו שירע לחזור לתפילתו ראשי ואין
הכהנ ראשי להחזיר פנה אין העבור עד שיתחיל שליח עבור שים שלו
ואין הכהנ ראשון לבני קשרי אעבמותו עד שיחזרו פניהם אל העבור
ומקבלת רבן יוחנן בן זכאי מפי איש מאמרי שלא יעלה הכהנ בתפילה לרוכן
אל שמרי יחיל ולמה אמר בדיס פנוה בטעם שהכהנ עולה לרוכן בטעם

רבותי שיש בדבר
ד' עשה

לכהן

כשהם שבעין רגלים לעלות אומר יי׳ רעון לפניך יי׳ אלהינו ואלהי אבותינו
שתהא הברכה שעתיד לברך את עמך ישראל ברכה שלמה ולא יהא בה
מכשול עון ושמחה ועד עולם וקדוש שיחיד סגו לברך העם מברך באמצע
אשר קדשנו במצותיו של אהרן ועוד לברך את עמו ישראל באהבה ובר
ומשמיחיד סגו מן העבר אחר שיגלים אומר רבו של עולם עשיני מה
שאתה עליו עשה עמנו מה שהבטחתנו בתורתך השקיפה ממעון קדשך
מן השמים וברך את עמך ישראל וכו׳ ועל החזרות והבהנים מחזיר פניהם
אל העבר התחלה ומן העבר לאמצע. לא יהא אלוהיך שמך ומן אמרינן
כירושלמי ורבותי שבבבל הכהנים עושין כפיהם ומברכין את ישראל
שבשאר מקומות והשני והשלישי אומרים ז׳ דברי מעשים את שיאות
כפים ופיוסיך מוסיף יהי רצון עבדיך שלא יהיו לשון
מעין שבחנו ידיו ורגליו לא ישוא כחו מפני שהשם מסתכלין בו וקמעא
מאחת מעינו לא ישוא כחו אלא רק בעינו עבירה מי שהיה הוקן את
הנעלם לא ישוא את כחו לא ישוא את כחו ואפי׳ בשוגג רגלי ידיכם
מלאו ורגלי ובמרישכם כפיכם אבל מעשיו כהן שעשה השוטר מקל
רבי ברשם בתשובות רישא כחו. שנים מי בראו מקל רחולין בעמלק
אבל עם אחרים
אקלע ראוי לשוא כחו ולא הלל בשעלה ביחידאי אבל עם יחיד לשוא את
כחו אפי׳ כלו מעלה אקלע בשהוא בן ל׳ שנה. ין מי שיש שתה ונגע
כחו בבית אחת איש לשוא כחו ושיעור רביעית מי מר עדני מפחים
אצבעים עלאצבעים וחצי אצבע אצבע וחוטו אצבע ואחת אצבעים בעל
ידים מי שעריך שלא ידים קדוש ברכו ברכו ולשון
מי ראוי רבאשי. בני חיפה ובני שקלן לא ישאו כפיהם מפני שקורי לאלף
עיינין ולעיינין אלפין מוד׳ יהושע בן פרק אילו נאמרין עם שאחורי
הכהנים אינם בבל ברכה אומר יש שם אדם אבל אלף ומן הערי
אפי׳ מהיעבה אינה מפסקת בל הבדרך מברך שעשה ומברכה מכ
מברכיך ונגי פרק בשל פהנ שהנ כפיהם ל׳ פעמי בום הכפורים
ברשעות וברעמרות בבל הפסלות שחרית בעמדה ומנחה שלא אבל מעה
של יום כיפור אין עשאין כפיהם אשו רגיחלן. בשאר מעמות שמתפל
בעוד היום גדול. ולהאי טעם לא לא שלח עשבר מהיב ומה אם
בעמדה של יום הכיפורים אבל בשאר תעניות ובמעמדות מתפלל
מעוד לחשיכה והוי כעמדה ולא מ״ש לשמרות מה שאין כן בשאר

עיר שבולה

עבדות

אבל עם אחרים

ימים אין שואלות בשם בברכה דהיינו לשון ברכות כגון יוסי ברבי יעקב
שלא שואלים היו נכנסין לבית שאלה ואם אמר אדם אל חבירו ברכת ר/
כהנים הרי זו לפי שהבה ויתברך ברכת כהנים דכתיב ושמו את שמי ואני
אברכם. שלא ראשה לשון הללוין בפה ואמר לא תשא הללוין בפה.

קיב שלא להתברכות בשם שם דכתיב ושם אלהים אחרים לא תזכירו
ולא ישמע על פיך ואפילו אסור לבטוח ולרוח לבטלה ובטלה
אם שלא יאמר אדם לחבירו שמור לי כעבד שם מלוכת.

קיג שלא להסית דכתיב כי יסיתך אחיך בן אמך ובת ובן ישן ישמעל
ויראו ולא יוסיפו לעשות כדבר הרע הזה ואם אי אפשר בסתר
האוזן לחבירו לך ועבור עם. שלא לדבר על הנסיות זכות. דכתיב לא תתלון לגר ולתושב
שלא להריח בדברים דכתיב
ולא ישמעו עליך ובטלה אם
שלא ידור בשם שם ולא יקיים בשבועה ואסרו חכמים לעשות
שותפות עם עכו"ם שלי יתחייב לו שבועה ויטבע בעל שלו ועבה אינמא
שהרי לפי שאין הנים רק בשם אלהי שהם סברו שיטו הענני האין
האי שם נמי אין ודברי שמא אלהים שמקבלין הקריבן עם השם הם לא
נעשו שלא לשמן. כי שם שם עם שם שמים אבל יש לא נעשו שר
מלכן לא לבדו ואותה שנשבעו בני כל וחבירו עבר בלאו עוד.

קיד שלא לשחק בלאו חובה שלא האמת כדכתיב ולא תכסה עליו.

קטו שלא לשאול מאוב וידעוני דכתיב לא תמצא בבנו ובבתו ובן שניך
לה ושואל אוב וידעוני ויש לאזהרה שלא לשאול שקבל לן אל
תפנו אל האלילים האובות והידעוני ולא היא היא דכי היא עניין
הנפש אשר תפנה ובכתיב ושואל אוב אין בכתיב אלא בלאו ר/
מדבר דנתקל לן ודכתיב ושואל אוב וידעוני ויבא אנו ויקיים אל תפנו
לאזהרה שלא יהא שנינו אוב וידעוני. שלא לשאול
בידעוני והאי מי מחוסר חבר ושואל אוב וידעוני שקבל
קיח שלא להושיט חבירו בדברים כדכתיב לא תענו איש את עמיתו
ונושיע באוזנות רבים הכתוב מדבר.

קיט שלא להתבאות לשקר דכתיב אך את הבל אשר יגיד לבר
נכר אשר לא עמיתו ומת הנביא ההוא.

קכ שלא לקלל חבירו בשם דכתיב לא תקלל חרש ולפני עור אבן
מחרש ונשיא לא תדבר שלא יקלל אחר ויל הכנים ודקדק
בטבואלעשה ומשה עמך אבל אינו עשה ומשה עמך ומקלל אבי
ואמו אינו חייב שלא מיתה אלא עב שיקלל בשם.

ספר ועשה

ונשיא בעמך לא תאר ולא תקלל
מחר מישמר
ומדרו רבותי לא בעור
אפי בלהבעים

שלא לחרף את השם רבת אויבים לא תקלל .. שלא לגדף
מפני חבריו כרבים רבים ולא תשיאו עליו חטא
דרך תוכחה אסור .. שלא להלאות עצמו שלא השורר לך ושאל
עמך דבר .. שלא לא תלך רכיל בתוך עמך
ובכלל זה שלא יהיה לך לשון ורשע לזה ואמרי בדרשות
ל׳ עבירות אדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא
עד בלי עבירות שפתות רמים ולשון הרע עולה רבבותם כתיב בדבר אלה הרע
כתיב בחלות כתיב אנא חטא העם הטאה גדולה וכתיב עבד כתיב אחר
אעשה הרעה הגדולה וכשפים רמים כתיב בדבר עושי אלה ולשון
הרע כתיב יכרת .. שפתי חלקות לשון מרמה בלשון וכתיב לה יתן לך ומה
וכתיב חיי בטוח שונעים עם בחלי רמים אמר הבה אני בראתי לך שתי
חומות אחת של כשר ואחת של עצם ועל שאתה מיושב ומה יכולתי להם
לך ומה כתיב כתבי חיי בכור שונעים עם בחלי רמים אני מלאתי ובכ
גלגלתה ושבר מעצם בדורות הראשונים יש דור אחד שבדי עד
בלי דורו שלא אחאב שורדין לגלות ונתבלין לפי שלא היה בהן דיקנו
שהרי אליהו מבריח ואינו שרוי לי .. לבדי ואין ישב דבר כי שבריה
הקב״ה ל׳ בשעה אחת וכ בעשרה אחרת ועכ עדיכ אע לוה שהרב
מישב ורעב אם לא כן מאין בא להם מחון אלא של שאול בהרבה מן
אדום ורחן של שאול היו כולן תמה והיו ורעין בדרשה כולם ואמרו
הנשק שלכם שבע והיו יורדין לגלות ובעבור היו לפי שהיו בהן דיקן
דלגורין שכ ויבאו הזיקים ויאמרו לשאול הלא דור אסרתר עמנו ומה
ואמר בארץ שלאבי לא שואל הבה לנו לה בחלת מדון שלשכ
והנו עשה מלון ישב הלשכ מיד הנו דוחה אתישו עמו לבבם שכ
אינו לשון כל יכון בארץ ואינו חיים רע שרבו לעבדם ועם כתיב אם
ישוק הבטן ורשו רבות לפני לא עתקבטו כל החיות אל הבטן
ושוא אדי דרום ואוכל אבל ארבה מה הבאה יש לך
ואור להם מה יתרון לכל הלשון שהוא מי בכרון ומיתת באסמא
וכן הבטן בשקבו שלארם וכל הנון מיקבטו לפי שהיה ראשון לפ
לנסכי לשון הרע הושלט לפרעה אבל הנסכי ולכך לשון הבטן שורת
בארץ ולפי שהיא ברא לו ואמר רבות שהלשון מרמה להרע לכ בו אל
האומרו והמקבלת מי שנאמר עליו עם אמרו רבות שרואו להשלים
לבלבים שלא שכ לא תשא שמע שוא אל תשיא ומיך לה

לא חסור

לבב השלטן אותו ועם זקני בעבעבת בחרשי איש תהיה תורת האומרת בי׳
הגוים שם רע ולבך ויטא לשרות עמנים מעבעבים תמיד ויה הקרתן שלא
יסבר לשון הרע לך ושמק בתורה שלא מדאמר לשון עץ חיים עם מעשה שעשה בסי
גוים שם רע יותר מגוים עם בסבר קיבת שהקרים פ׳ לזן לכי שהקרים
פרס לבבהם עם מין חרס אלא לשון הרע מאיר טבר מעיקר שלא מישר מי
מרגל לשונם עבור שמגיע אחרת מי מרגן לן עם אדון שאסור שבחו לא סב
של חבירו יתר ממי לפני שנתמלך כך מה לדי שתו וכן אמר אלשבה ברב
אלים לדרים ברך זן היו ויו שלא לסבר לשון שלחלק בערבי בגדים: עשה
שלא ישבע בשמי לשקר רבי לא תשבעו בשמי לשקר כל שבעבת
הקרו וכן שאר שבועות המשבעים אותם שלא ישבע לשקר ואם
משבעים אותם שיאמר אחר שבועתם אמת אבל אמרו לעולם שבוא מעשה
שלא ומשמו תשבע ולבך פ חלקתים לשתי דעות:
שלא ישבע בשמו לשוא ברכת לא תשא את שם ה׳ אלהיך לשוא אבל
שבשבע ומשבע הרוע לך בני אדם ובכל זה שלא ישבע
בחם ואבל באמת בדברי מינין לשוא לעולם:
שלא לקום מפני לא תקום שלא יאמר לו אשמעאל לחותן איש כלי ר
שלי שמעם אחרת לו השמעאל ל׳ כרקן כל שלי:
שלא לגזור בדבר לא תגזור פן שלא יאמר לחבירו הריני משמעאל
מיני בגזרתך שלא השאלתי ובדברי אחרי מדת הסירות שלא
לגזור ושלא לקום רק מלדיר חכם שבשבו בדברים אסור לגיחול בב שיק
שיפ׳ סבו בדברים ומקן מעשה ינדו חטאים שלא לשבר על
הבוב בדבר ולא תביה בקרח ובכל עבדו ובכל
אדם מל בחלוקת ולא יחזיק בו ומעבר על הבהב לוקה מעבדת מעשה
המלך שלא יורה שלי מין דבר מלך מין ושבר אל תשות ומי לה
והרות בני ישר ובכל זה שלא יסם בהן שלי מין בקר
ואין אסור אלא בדברים עם מין מעבדת שלי בדרשו שבר דרך שיבחת
ואם רבשעה ובין בן ל׳ יום ומרבין אבל שאר המשבר כל אבל רבה ר
קשלת ושתה רשו ולבב אבל אין חיוב מיתה אלא של מין ובין מי אין מ׳
מיתה אלא בשבעם לקרש ושבר עבדה אבל ראה הוראה מעבדך
בהתרו לו ראיה שבר דרך שבעתו אבל אם מן לתעב מים כל שהו
מעבד אסור ומאמר דרך גיל ושיב כל שהו מסמכין מין ומוזק רבשעה אבל
יותר כגון שמרדך שורתו ושיב מעבדתו וקים לן שמן שבתוך הסעבה
מעבד משבר: שלא לבל שם אלוה שלא אלהים ישר ר
ומקש מאמרה להשתחוות ושלא להזכיר דרך בבור לאמר שלא לשלל

ריחת הדל כתבתי לו.. שלא לחון על הנים מבלי לא תחנם לא תתנלם קלב
חן שלמו יאיר כל שלמי זה ובכלל זה שלמו יאיר קדקשלמי מלו
ישר ואפור לשם מבשרן ולבשל הם שלם ורוזק שלם בשרון של הבה או מבהה
מלוה שם אבל מרבה מלשון אחר אין קבורה ואחרת חבם אם היה בבא או
שבעל ומסב שהוא מיוחדו לו כראיה מרושלה.. שלא לשלם רבה לאי קלג
ומנא ומעביר כנו ובתו ובתו ישקע ומלבש ומחשלם ויש מן ל' דרבים
עשה ומעשה חי סק לה מוחה עצים מאור הנשים בסמר בן סרירו מעור לבתו..
שלא לחזק רבה לא תעשן כל מלאכתי ויחר ויחר זה האומר שהב מלוה יחר קלה
ולא כן שהוא לבן ומנע מבעלו או שחרית הוא עבדו הוא ומעמי שבת
הוא או זה הוא ויה שבאל הקרבנות לבתו. ל הנסבתל ברח הבל כרי להעמן
לבחור שיבא לחוץ לבר ולפנים מלב מיה שאמר חבר אוסף שאין נחוש יש סיעל
ובתוס לא תעלנו זה האוחז העים ומעור והא ראר הלי רבעור הייע מעיתה
ומבלגלי לוקה לאר לאו שאין בו ומעשה לוקה עלן ולאר אינ לוקה מעור ולבל
רבר.. שלא לחנם כרבתי לא תעבטו ואיר רבתי זה האור מבל נבלה קלו
ומיקל מבל מירו עבי הבסיקו עבר הוראה ל כבשעה מ
אם יהיה זה מעשה זה לן לעשות ומעשה הן לעשות ומעשה..
שלא לבות בבל אוב רבה אל תבע אל האובות ואר רבתי זה הערבר קלח
ומשיחין.. שלא לבות בבל ידעוני רבתי ובידעוני ואיר
רבתי זה הנינה עבם שאמר חיה שמאו ידע בתוך פנו..
שלא לחבר חבר רבתי וחובר חבר ומורש אל הרחים ואיר רבתי קלט
זה הנחבר בחשים ומקרבים בהאות וחיות לוקים אחר..
שלא לשאל אל הנתים ואיר רבתי אל תן בל בבי הנבתות כרי שתשרה עלי קם
רוח טומאה וכן השאל בעלות.. שלא לקום רבתי קמא
לא ומנא כנו ובתו ומעבר כאש ולקוסם קסמים ואמרו רבתי
שלמי השעות שמאלם אור כן יהיה אל עלי שרים אל שלמי השמלי
לספר שבעה שבועות רבתי שבעה שבועות תספר לך ואל רבתי לי קמב
ומעה לימים ומי ומעבה לימים שבועות. רבתי שבועות ומי רבתי תספרו ל
יום שבועות רבתי שבעה שבועות תספר לך וחזרו עד נולה מאד ל יום כמו
לבמה לילי ולא לעשן הסמה ברוחה שבועות ומרו המשים יש לבוכח
ל יום לא לאי אחסרו שהרי יש שיסמא אחסרו אלא לאי אחישא לקרא
רבתי עד השבת השבועות הבא עמדת עד ולא עד בכלל רבתי לון שבועות
שבעות תמימות תהיה הכי עמי לא קיימל סמך עד ל יום והי כאילו כתב
עד לאחרת השבועות שהוא של ל יום תספרו וכי תמר לזה הערך הבתלמוד
ל יום כלל כאן לא לאי אחסרה וט ערך לבורי עשה כ מאחרת השבת
השבועות שהוא ל יום יל שהערך לבתבו כרי לסמוך עלי והקרבתם ולהכי עמי

כלומר שהוא חמשי
יום וכ הכי
הסמרה לא קיימל
אומאחרת השבת
השבועות רהא
רבתי עד מאחרת

אחרי הפסח

נתב ר' יי כ יום כי' לחדש להקדבתם והה מן עבל ראש סב ר' ישמעאל
קשרה וסמיכה מלה והיכ רלו סמב מלה יסמב לאחרת מלו ברכה ומב ר'
רשבא עמה בחון בזה חין בסמיכה אולו זכר לחקרבו אין לקרבן שיה את
ראי מלה.. לה'גיר ולבל מלה בעבן ישראל לעבדים רחבו בה
ולבל טום

ר' ישמעאל הבן כל בטול ירקות ולטולרין קרם אכלה ולעבור לן השלחן
ולהיות לו כוסות של יין ושנים עשר לו קרם אכל ר' ישמעאל ועריך
לטבל אחר קימוש טאר ירקות בחרוסת או בחומץ או בזרים ולעבר בחוץ
או בזרים ולו בחרוסת ורבי שבטל קרם אכלת ירקות עם לעבור השלחן
לרקן לו ועקירת הישלחן לרבו שבין שולחנות לקנים אבל לרבן שיש שולחן
ברלות אין עריך לעבור כי אם הקערה אך עריך שיהא בקערה הרבע
של מצה והשאר ירקות ושני חבשילין כגון שעשה מרק בקרקום עקיר הטול
ולחמץ מאותם שעתיד הרשות חוץ לקערה עד בי השלחן ועשה הוא
בדם לרבי אך חשב בקרקום אקיר השלחן כגון מאין הרשות בתבה
והקערה בפני מי שאור הבדה ובשלחן יל הא לחול עקרה עלמנו ועתה
בטלו השלחן ושמרתיל עבדים ר' עלבדעה ויחזיר אותה לפנו ושאהא
עקר אותה אין עריך להסיר רעה הב חבשילין ואמרו אל בשר
אין לקבה לפי שבר מקבה לשי בחוץ זהו בשהוא אר פסח שהיו
אחרי אוכלין כי אך בשקרה קערה שהבל בו אין לחוש אך כי אין לבעבר
הקערה כי אם לעקרה עקרם לקרם פסחים ועקיר השולחן הוי היבר
לפי שב שאכל כבר בשעקרו השולחן עלפני הסובבן ויש לשאל לזה
עשין כן בערבין לא חבלו כך בשעיל בערב פסחי ולכך לחדיבו
לאחר שיאמרו הא בשרבה ושאבא הכרות עבדים באכילת ירקות קרם
סעדה שהוא עיקר ראשון וכן ביעבר כוס שיש קרם עקיר סעדה
השלחן ולדין עקירת השולחן אז היא הקערה לבד ורבי עשה הסיבה
שאל בשהוא אוכל בעשר של עשה בתחילת הנעניא ובסוף בשעה
אכלת אבקוין עם בשעה שתיה ר' כוסות של יין ועריך שיהא לו כל
שנים עשר עקרן קרם אכלה באשה הראשון עקר לקרבן והשני
לאחר שעשה בשלחן ובשהוא בשבל הרעה שניה שהיא בשבשל עתה
תחת הרבר רבי שראה התנעק ישראל ואמר אינו שאל עבר לו אבן
וכן ארם לתבדו או לעשבו ואור הארבה בלה בו שהיא כתבה ומלה
ובשלחן עלעבר זו עבדה הרעה וכן לאחר אבל לבו חבשילין לא רה
עשין זכר לקרבן לפסח ולחגיגה אסור לבעבה רבר כאוכלקרבן בחוץ
הן פסחים ואמרו אוכלין ושני חבשילין שעשין אחר זכר לפסח
אחר זכר לחגיגה ושני חבשילין בלי חגיגה עם פסח ובשבל לו לאות עבדו מצרים

בשבת יש שאין עושין רק תשמישו אמר לפי שחיבה שלו אינה כמו שבת
כראוי בחמה שיש אינם עשויות עוד רבי ישמעאל רבי אין לחוש לה כמו
זה רק זכר ונקבה לדרקון בה שעשין אותם כמו קדשי עמים ובמקום
ולעשות שום תשמיש בכל עניין אפי׳ משחל היו לה ותשבחת שאותם תשמיש
אין להביב כרפס וכשהוא אוכל המעה וכשותה כי כוסות בני להסב ובכן
מיסב לפני אביו ותלמיד לפני רבו ומיוקן כתלמידי אומנות אבל כתלמידי אמר
חכמי של תורה אינ מיסב לפני רבו אפי׳ בשאינו מדבקים מדלא מסלקים
תלמיד בין תלמידים תור לתלמידי עלאב לקמיב רק בשולחן מצרי הי״ל
תלמיד של עלאב וכן עבד לפני רבו ושמה לפני סלה סעודי מסבים אך אם
היא אשה חשובה עדיב להסיב וכן כום ראשון לשון אם הוא לשתות
שתה וכן שנים לשלשי אבל כן שלשי לבריב לא ישתה ואם הוא חולה
או אסטנס ושרי לשתות עוד יכול כום חמישי ויאמר שלשי אבל בברכות
גדלי ואכלתי ושבעתי כדלן בתר מאורי״ת מי׳ ומזמר דרכון רחב כתיב
דרכא עוד תפחי וקיי״ל כב׳ ומנהג ראין אוכלין חוכת אכילת מעה שום
דבר שמעלה הלא הכשר מעה ולעין לשתות אחר כ״ד ס״ד יש דעה
שמור מעשום הפסת מעה של מצות אפי׳ אכילין שהוא בקום עם
ומנהג אין מסתיר אחר הסעד אכילין ואז כלי כך אין מסתיר אחר
הסעדה מיהו אור רבי ישמעאל מסרים הלא שייך הפסת מעה לבי שמיה
אפי׳ עין דקאר כרוטלא מעה רבנן שלשי ורבנן לא שתה רשאי לה
חשש שמר ולא מאור משום הפסת מעה לא כתלמיד רקאר מאי אל
אכילה לא מי כא מיר מאכלה שלשא דקלמי מאדין מאכלין ואפי׳
רב אלפס לא אסר כי אם שתיה ין מעלו מאכלי כרוסין. עלי כוסות
אבל מים לא אסר ובדלי מאי כרא היו מחמיר אפי׳ מים ומקח מי
מאי שמא רבר ולא שאחר שיעת קבעאין לחבר מלשתות לב לפי
מעשה לשתות חרוסת עב אבר לשון ומריך לקרו. אבר לתמה מרבא
ולשתות סומכי מי סומכי לשתות עב כי לשון ומרוסלה קאר אינה רעב
רק אבר לרס ואור רבי ישמעאל רבא ובא אינ כתבלה שעב עשיה אמר
עשין אותם עב ואחרכן שעב טיבל מרבכין אותם בחומץ ומשין אותם
רק עבל. ובא כאר הכי אלם שאין חרוסת מעה הכ אין מעלה אבל חוב
איכא מעלה קטן. מרפא ובשעבל בחרוסת ערך לשקלי עוכא ובשיב
ראשון בחמין הוא ורבות מעבלין לפ כריבה מעה ומרור בחרוסת
הלל בחמים רבנן ובא תמלוך ואז רבנן כאוכל שאר ימים ה׳ ימים
ולילה אחת וכעלה כא יום ושני לילות וכן כשיאכל לו ש ערב
לחמות כמן ירבי. ים כשיעלה ובלבי מחברות כשיבלו לישוב ומלה

מחר

שאמרו

כלי מחיבה וקלות

שנתרפאו ומצטרפו היום ביום האיסורין וצריך לברך פה אלהיכם שומר
וצריך שיהא שם שלש בני אדם ותרי מיניהו רבנן והשאר שם עבדך שיאיר
מי שקילך טוב הוא יגיל סלה ובעל לברך אחר קריאת התורה ..
לזכור ויעשה עמך רחמים זכור את עשה לך עמלק ומהו שבת לפני פורים שומר
שיזכרו מה עמלק עבדו את עשה לך וכו' שלום ויעשה עשה
לקרוא ויעלה בתורה ואם רצונו הכל כשירין לקרוא הקרוא העולה
מין ויחשוך ומבטלין מלאכה תורה לקרותה אדם ויעשק אחת
ויעזה והכל חייב לקרות מאה ששים ויהיו איש מעיראות אשים והקול
בן עזר בן ישב ישראל וכן קראוה שיבאו ואם עריך שנה ואין קורין אותה
עפשיו כי אם ביום יד ואם היום יום עיר ויקרבם חוצה מיעוטה ושנו
כן מן קורין אותה בשני ומברכין לפניה ג' ברכות של מקרא מגילה ושנשה
עסים ושבחים בן מלה בן ביום ובן הלילה בשירה לגילה ולאחרכן מי
ליקום שנבא ומברכין הרב אחרי ביום והרן את ריעו והעקים אחר נקמתנו
והעשלם פעול לכל אויבי נפשינו בגאי הא המברכ לעמו ישר ועבדעבה
הא הגושלים קראה עלמה אז לחברנו ומנו אבל התחיל לשנתה ושנה
מעט והתחיל לקרות ליקום שהבטח אפס שהה כרי לקרות בולה שעה
הבלי ומעין בקריאה לשון בקשה ש שלם אבל שאר לשון אינו מעין בקריאה
לשנו אות לשון ושהבא בתנבה באותו לשון ולשון הבל ואל רבא
בקראת ספר ומקראת אחרת אחרת שאם יש בה ג' חומשי בירין שיר
בקראת ספר שאם הבה שלו בעין בלי מסלה ובקרא אחרת בתרפ"ו אם
אינו ג' חומשין של בירין כשירין והוא שהן מעולמין מ' שיבא אחרת
לתחילת הירושה עד המברה שניה ובן מעשנים לך מאו לתהיא
לתחילת הירושה בני עד מקלל מתחילת הירושה מ' בלא המברה ועריך שיהו
המברה בתחילת הירושה כאן סמך תורה הקשין בעל לברכן לשון
ומעיינות מ' ראין עריך ואין מאיה לו לה ולא לה איכו יש מאיה
קרות ערבקראת ספר ועריך שבעה לשון ועריך לקרוא שלו כי בין
בשויה אחת ועריך שיהו כתבין ארוח שלבני ארוח והיה שלבי
הבה והיה שמתברה השבה ועריך לקרוא בשבוע בארר השלו
ומן וכן סדר המברשות אבל הסמך ותשלת אסר כין יד בין לו שלאר
הראשון בן יד ולו שלאר השני ובה הלשות מעשרה ושמחה ומ
ובהא יד מאדר האשון בן יד מאדר השני הלשות מעשרה ושמח
אמנם כלו שלא אבלתי ומלאכה אינו אסור אפס מאדר השני
אלא בקום שבהא שהבי עם מאדר השני אין שהבין אתשלו
זה בזה וקראו שני כתלוד אין בן יד האשון מ' ולו לא הדבר

והעבר לו
ו ומעבר

חשוב כמו מרבה
ראשון עד המברה

ויהי לאורח שהוא עיקר נקט והה לו עם העולם לא נבדל ושתה כמי זר
של אדר הראשון חל בשבת שלו של אדר השני שהיה ושתה ושלחה אבל
שני חל איסור אין איסור רק בחיקום שבת ומשרת מרים שאכלה מלה
לא יעבו ועריך ושלח שבני אישי לבנו ושתי אבותם שתי לחבות ולעבדת
מרי לפרים ואין הענין ראוי לקח רעועה לסבלו ואין לדקדקין כאן ותתן
לכל הנשים ריהם לעשות ושתה ושמחה לקרוא בתורה
בחיבה כמו שבא בכל השבתות ויש אומרים ושה
היקן הן שיהו קורין פרשת מעשה בשבת ויש כמו ראוי ויקן נמצא קריאתו ברוך
הוי עמוד לברך על כל הראוים על כל הנשים
לברך על האיזון ואומר ברוך לפנינו ויקן ויה כשהוא שבע ויברך משה
ועל ועני שלא יפסיק בין ברכה לחבירה רק ברכה אחת כל אבל
לתורה וכיוצא בזה ומברכין בכל שהן לפנינו ולאחרין עד שיהא ט פרשה
וכשהאוכלין רבים והסיבו אחר עברך לבון אלא בפה לפיכ בפת אחר ויברך לבון
אלא שנים ברכה בחל ואין מערבין לקבוע אלא בפת לפיכ בפת אחר ויברך לבון
אפ כלא הסיבה רק שיהו יושבין ולא מסובין אבל כשאר דברים מלאחר ו
ויברך לעשיו ויהיו כבל מרי ובגל שלפנינו ובברית מילה ובבית חתנים ובשאחרת
תורה ובשבתות ובגלין לקבוע עצמן על היין ישלה מתפק אם אחר ויברך לבון
בברכה שלפנינו לברכה של אחרין קיים לקבלנין על הסעודות עם הדברים
הבאים מתוך הסעודה ואחר הסעודה שרגילין לפת כהן את הפת אינן שעון
ברכה לא לפנינו ולא לאחרין ואמר טעם לא ויברכו בפה כשאוכלין ירוד
כבל פסח לפי שחובה לאוכלה ויש שמקנין שלא לאכל מעלו בחיות ראוי פעור
ובברכה של אחרין ואיה עמשך כיון דלא אכלו שיעור בחיות אך שלא יאמר
הסעודה ויברכו לפניה ולא לאחריה כלל פירו שאי אדם רגיל לפת בו את
הפת וכשהוא רוצה לפת בו עוד שיאכל מעט לחם ויברך לפניה
השוה מים או שאר משקין בתר הסעודה פסקו הרב מאיר שאין מברכין
לפניהם רק כיון לבר והכי משמע לשון רחל אי הכי יין שי עמוד פת
שאני יין הואיל וקובע ברכה לפני עצמו כ קידוש והבדלה ומשמע אבל
דברים אחרי מעור פת ואם נתן לתוך פיו כלא ברכה אם הוא מיכי אלא
מיעאים כמלוה מלוה ואוכלו ומברך שלא ואוכלו ואם מיעאים מעלקו
לבר אחר ומברך עלין ומבליעו ואם משקי בולעו ומברכו עלה הפת
הנוטנת לחם לן הארץ ומברכו כבל הברכו שם ומלוה כו יוחנן וכלו
דבר שתחילתו שפה וסופו סופנין ומברכו עלין הנוטע ומייב אחלה

כין בברכה שלאחר
חם יהיו שלשה
בבית

נעשה שלחנות כי אילו הרישון חלין זה בזה והיה שתחילת עשה סופן
וסוף עשה חייב תחילת וסופו סופו פטור אין בחלה והה אין ברכון הלוה אלא
ויא הכא שתחילת סופן ואפי סוף עשה פטור אין בחלה אבל
אם לא שתחילת עשה וסוף סופן או שתחילת סופן וסוף עשה חייב בחל
תחילת וסוף סופן פטור אין בחלה ובברכה תחילת הייו עשה שלשין וסוף הי
האפיה תחילת עשה הייו שלילת עבה וסוף שבסופן שאפאו בתנור או
בתחבת עלי די מישקה חייב בחלה והה לשון ברכת המזון בריוך בתפסת
ברכת אלהי רשלו לאוכלן וכן ראה אבותה הילך הנ מברכים ורושלים
תחילת עשה ואיהו הנ ברוא מינים אלא תחילת עשה אין מברכים עליהם אין
המזון מישל לריך עליהו תרי ברכות לאחר מישולן אך בחלה חייב אם שחיל חלה
חלליהו בשבת עשה מוד רבי יהודא בר יוסף ביה עסקה בדבר אשין חלה
אם שאין רגלות לבשול בשושר חלה כיחד אלא רבשלה היה מ בשושר רשו
יש לאותה לשלה עשה כדי לחלקה בדרך רבשורה והה מעריך להבריש
חלה כלו ברבה הדי כי רין תחילת עשה וסוף סופן ולשתחילת עשה
סופן וסוף עשה תחילת הייו הלישה שלילת ברבה וסוף עשה הייו
האפיה שאפה בתנור או בכירה שקור השבשו או בתחבת לדברי ר יוחנן
כלו מישקה חייבת בחלה דא והה בברכת המזון ונשלילת ימים הילך
הנ חלשו שלילת רבה בקעבה ואוכל אותה בכירה שחייב בברכת המזון
ובעבי ימים וכן בחלה אם יש בה שושר ואותם ברשו שלילם רבה
בקעבה כון שאוכלן אותה בחילם שקורי פאורש חייב בה יוחנן ואלא
רבכן אותה בשורן ונשהו בעלה הוא בדי שלא תשרן העיסה ותעה בשוב
ונעשה אילפס כלו מישקה ובכשו אותן אורבלים שהרי כון תחילת וכן סוף
עשה אינו הנ שלש אלא בסוף עשה באילפס לא פטור אין בחלה אין
בה הא ואינו יכי משו שלילת רבה יותר מראי והי כלו אבלא
שלא רגאר הלא רשור אינו אי קבע עליהו כל בשר ובילו בר אילה
אין לאוכלן כלו ברכת המזון אבאר אבי לאשות רבינו שלש ולא שוב שיבלך
בה הא עלחם אבור לאבור הבלש בשר ובילבו אילה הדי בה אין
תחילת סופן וסוף עשה ותחילת וסוף סופן פטור שלילת רבה
תחילת סופן וסוף עשה ותחילת וסוף סופן פטור אך רבי שמעון משמע
מ על מ ירושלמי מסכת חלה דהא חמן תחילת עשה וסוף סופן חייב

בחלה היינו כל מלך אחר הלשה לאכלה אבל היה מלשה לשה היה
רעבו לאכלה מלמעלה ומלמטה מלמעלה קדיש בה עלה דברי הנ"ל בברכות
ורשלים פשוט והבוא דשלו הברכות המברך עליהן בז הוא כמי לה ומוקי
לה בשאתה כתוב רוקן ורוקן רעשו לאכלן כאי רוקן לטהרה דקאמר הכא
ומוקי רבי יחיא בר יוסף בגזלן ובלבד שלא הגיע לכדי אכילת פרס
ר"ל ברכה אחרונה ואינה מברך אחר הסעודה ברכה אחת ועל
הבאה בראשונה ואינה מברך אחר הסעודה ברכה אחת ועל
הבאה עליה בלבד והיינו דאמר תחתיו לא משקה מלבד בה ר' יוחנן ור' לקיש
ר' יוחנן ולקיש כחלה ור' לקיש פשוט ובשלקה בגלגלתו רוקן כלומר בגלגלתו
לא אי הוי דין זה דפשוט עליו משקה בגלגלתו רוקן כלומר בגלגלתו רוקן
בגלגלתו עבה כגון מאה שנה ולשלש שנים הוא לבדו רוקן בגלגלתו רבי
ברכי בהא ושרי הא דאמר דאסקה הישנה הסב דרש ורבי שמעון ורבי
שנים ועבדן מיני שבעים שאינן אוכלין כאן בתוך הסעודה וכן לשון בתשובה
ברשות שלא לברך עליהם לברכה ברכת המזונות ה"ל לברך אין אוכלין אותן
כאן בתוך הסעודה חבי שמעון אמרו אין שאינן בהן כזית מיבדכן עליה
כגון הם הארובה יחד על רבים אבל על דבר אחר כל בישול אך אם הם
בגד והם הארובה ואין המנסות היינות אין מברכין ונלקח היינו דקאמר עשרה
מבשלים ואין המנסות ברכת המזונות ושב שיבשל על הלחם ברכה לפי והיינו
דלא קאמר מברכין על מיני מאכלות ואין המיסבין רשאין לשמש עד שישמש
המברך אבל בשעתן רשות לאסוכין קודם שיאכל אם הוי עותר אז כברו
שכל אחר לפנו עותר וכן ברכת היין והוא הדין לאסוכין רשאי לשמש
עד שישמש הבעל הבית ליקח מאותו כבר עשרון שבשל הבית
הוא שמואל ומאי דבר ואין המברך רשאי לשמש עד שיכלה אין עם העניל
ועני לבעל הבית לקרוא לה בישולה דהיינו מעבר התחתון לפי המתקן
המברך והיינו שיש לו שלחנות ומטות מברך על השלחנות אפי' הוא של
מתכת שחור ואם השלחן מעבר שעשה והמטות מחטין מעבר הקרוסה בתו
השלחן ומשמע בשתיהן יחד וכן בלילי פסחי מעבר שתי ברכות של אכילת
מצה וכבר הוא ומת בר"ב מלאכל ומת קבא קיבר שהור לה"יא בשם
אמא אז מברך על איזה שירצה ושוב שיהיה לפנינו מלח ולמטן ומשמן
עד מיכן מברך לפניהם בורא מיני מחונות ושל המתיה אבל אם אינו
אשור. מן לשות הנשיר לעב לה"ל שמסקה ביר אדם אם מברך בה
וכן כל ברכות שהן מרובה אין עני אבל מברכה הא שהו ראוי מה
עליך לברך מסקה אך מברכה מעין שלש אינו לפסק אם היא ראוי
אז מרבה מרבה ולא רבה בברכה לעבר אחר
אם הברכה שמתחת בה מילה היתה מעורת כגון היא ולא אינה שיש

ואוף אם כראוריתא חוזר ורבנן [illegible] אינו חוזר עולם אם אכל
מתו בטיקום אחר וחזר ואכל בטיקום אחר צריך לחזור בטיקום ג'
ראשון ולכן אין צריך לברך בטיקום שיב לפי מרבה כמה פעמים ליכל
קאמר הרב מי אלה שנבעלים שצריך לחזור לברך לטיקום קבועה ראשון
לבד בר אחר שאכל בטיקום הטוב ולהם לפי ראוים שמהלך ושבר ומבר
ומלך חזי מאי עבדא בטיקום מרבך שהולכין ואוכלין רק הלכתא ערב
פרסה או יותר ויושבין ומברכי בטיקו פיום אכלתן ואינן חוזרי לטיקום שאר
בראשונה וכן פי בפירוש ולפי המבקר ב' שמברכי בטיקום שאכל מאחרונה דהה
מקאר ליקבעי קאמר הרב אינו לא שיעמוד לאחר אחר אכלתי לחזור לא
לטיקום הראשון כי לברך אלא הנה לתן עשה מאה מקאר רשעי מקו מאן
עלי לברך לפני ברכה העשבים לאחריהן בטיקום ה"ל פרק לא הו
שני טיקום הים ח הרעם ועליה מסיק מאי טעמא לא הי שני מקו הים
הרעם ברכה העשבים ברב לאחרי מטו הדר לקיבעי קאמר בטיקום הוא חוזר
ואחר כן מקו טיב אחר לבטל שהתחיל מקו ראשון וכן פרשתם כיון סעודתא
שהה עריך לחזור לטיקום הראשון כי לברך לא הי אוכל בטיקום אם
אם נמרש ליקבעי קאמר הדר שעלי לחזור לטיקום כי לברך הי אם
לא הי חוזר ואוכל בטיקום שיב הי עי לחזר לטיקו ראשון כי לברך
אחרין ברכה העשבים אב לא מסיק מרבעה ואחרלה ראשונה בשני
מקום ברכה העשבים אבל רבי שאינם עשבים ברכה לאחריהם בטיקומן
אב כשאלך בטיקו טוב אסח רעתה ואכלה ראשונה שאינה שני מקומות כל
בטיקו טיבאל לברך שיב בשביל אכלה ראשונה אבל לא אכל כל בטיקום שב
ובן עשר לה רבי רבכם שאוב עשבים ושאינו אם כמנה לא כלה שב אל
בטיקומים בקבעות בטיקו הראשון אבל בהלכה ברכים עבדים ומאמר
ר' שמעון בשיטתו לא יחיא בר יוסף שבשבת סעודה בטיקום ראשון אם יברך שב
ומשמע בטיקום שיב ואיהו בכפי רבכם רבי בבר עבדי פסחי מעשר
ראוי לברך כי אם ברכה אחת על שתיהן ובטיקום שב לבי אב רבי רבי
העשבים וכן ומהו לפי הטוב הוא לא ברך אחריהם ושאר לילך בטיקו
אחר לפעור על רשות קבעות הראשון הלך ועבר לברך אחריה ברכה
אחת על עשבים ולפיהם אני אין עריך לחזור ולברך נגלל מעמע
לאחור הא רבי רעבי לברך ברכה אחת על שתיהן לא בטיקום שב
קאמר מילא פי ועריך לחזור לטיקומו הראשון ולברך אחריהן ולבר
אלא רוביא רלפנה לי אין עריך לברך שבדבר ושבע הוא אוכלים
לפי זה שני קאי שאחר סעודתא כן שני מקום סעודה קבעה אם מבית
מקום מברך אחריהם בטיקו שיב
שאחר סעודתא שם כן שני מקום
הלכי מכים

לפי

היין

ברכה

סעודתא

ברכה

מקו

אל

לפי

אם יברך שב

רבי

לפי זה בשני

• לחזור

הראשון

ברכת המזון

מיסב עמו אלא אשתו ובדרך הטוב והמיטיב מברכת ואינו הטוב והמיטיב כי
כמנהג שאחר ובדרך לגלן עם בתוך המיון ובכים נהגין ומתנב מעם לברכם
הכיון לפני הטוב והמיטיב כמנהג שאיב אחרים בברי ברוך הטוב לברכה
והמיטיב לאחרים אלא אם היה כל אחר ובדרך לשנות הרי הוי כאילו כל אחר
ואחר הוי יחיד לשנות ויהו אומר רבי יחיאל בר יוסף רבנן דבתרך הסעודה הוא
ואין בית מדרשא פטר. אבל לענין טוב והמיטיב שני ובדרך כל אחד ואחד לעצמו
ומי דהוה אברכת כוסה ובכת אבל היכי שייך הטוב והמיטיב רבנן בהנין ראותא
דבר שייך בה הטוב והטוב לאחרים. אלא רבל אחר ובדרך לשנות ובאייב
אבל הוא אומר. אלה אשתו זכר ובדר הטוב והמיטיב הטוב לבד והמיטיב לאחר
אשתו מי לא עסקינן שהוא רחוק מאשתו שאין אשתו נמצא בשעת הברכה
אשתו ובדרך שאינה שומעת ואבל היא שני לבד לשנות הטוב והמיטיב אלא
כיון שמברכת בעצמה ובדרך אחר שיהם ובדרכי הטוב והמיטיב אלא ובדרך
אלא שכל אחד ובדרך לשנות לבד ובדרכי ואיי כבר מהיך מאחר מטל
האחרי לענין הטוב והמיטיב שאינו בא רק לשמח ובשביל הארחי ומסתבר שמע
והיכי שמתבאר המסובין לפשוט אותו אלו. בבור מני הנמל עצמו יש לפסק אם
יפטור אותם אם לאו ונ' ולא כדרך רבי אלחנן ולא מלך רבנן..

הילכות שאר ברכות שאין בתוך הסעודה אמרי בתב כיצד מברכין
ולפנין. בו מצאות ובות חוץ מחמשת המינין הבתובים בתורה עבדים מאכ
ומאכ ומים ומרי שהוא ובדרך שבהם ברכה אינו שלש ועל פרי האדמה כל
קטנות ובבר לפניה בו מה הא ולפנו בו מצוה ובבר שאינו בדוק לן
הארץ כגון בשר ובביצה ובגים וחלב ובבשר ובגים וכן השותה מים לשמא
ובבר בתרי שהכל נהיה בדבר ולפנו בו מצוה ובות והשותה מים שלא לשמאו
כגון שהיה מאכל ומשבב בחרוב ובבר שהיה שותה מים לפתוח שאין הטוב
בשתיה זו כי אם מחמת הפתיחה אינו נענה ברכה לא לפניו ולא לאחרי. מלפתוח
מים אבל ובל כיוצא בזה שיש בה הטוב בשתיה הם בלא שאמן אם
שלא לשמאו ובדרכי עליה מאכה בדבר הראויה לה כ כדרכו בברכו בכי המו
המושבה בחרוב לבד ובל מי מדות אינו בפירות ומבר עליה שהכ בי בדבר
ובשמא משעים ובבר בו בה הנמל מלפתוח לפ שאין זית אם אבל בדרך אוכלין
ובדרך עליהן בו בה הנמל לבד בדבר יהודה שמבדכ על הרשיני פירות בו
בה הנמל כדכ בה כיצד הרשיני חייב בעולה פסק רבי חנאל הלכה
כדבר שאין המו אבל אם חיטין ובדרך שהכל נהיה בדבר וכן אם שמאו שאל
הלות חיה וקמח רשעי ובדרכן שהכל נהיה בדבר ופסקינן בה הנמל המו
שבר הארי ואחר לא שמרי.. ן ואחר שבר שבר שעורי שיש עליהן מים

עד חד שתא ויברך עליהן שהכל ביה דברו חז׳ על המלה ועל הפירות ויברכו
שהכל מן חמשת המינים ואם בלעז ובתוך ימים שהוא ברך כלשון עבר על פרי
ועל סיב הדקל ועל גדר תמרים ועצים לחים ויברכו עליהן שהכל ואם טעמן
להקשות ויש שנעלם אותן עצור כך והפטלפלין וזנגבילא יבישים אין מברכין
לחים ומברכין עליהן בפה העץ ויש אומרים הלא בפה הארץ וכן פסקו הלכה
ואחרי מלבש בפה העץ רבינו אף תמרים ומברכו שהכל תמרין ולא כיוצא בו
הנשתנין אלא בשול ומברך תחלה שהכל נהיה בדבר ובסוף בפה הארץ נשתנה
לגמרי ומברך עליהן בשהן מין שהכל ובשלמן בפה הלבן בקטניות לגמרי
שעה ומברך עליהן בשהן חיות ומברכו עליה בפה הלבן נהנתה שתהא מברך
שהכל ואם כבר נאכלן מין כל מבשלן ובפה בפה העץ בין מין ובין מבשלן
כלה לרבעה קרי פרי כלה כמו שלקו הפרי ובאותו שעה בל פרי בדלפרי
אחר נקרא עץ ואי לא נקרא עשב שקרא פסחו הנאוים בגל בפה העץ
ולגל קבלה היבש לברך בפה האדמה עבי לבפה הא על פירות האילן אם אינו ביבש
בפה הא יצא ועל פירות הארץ בפה הלבן יצא ועל כולם אם אינו שהכל ביה
ברבו יצא ואם על הבוסר שהוא פחז ימול הלבן ויברכו עליו בפה האדמה
שקדים ותרוד בפה העץ מרובים ומבישים ואוכלים בעינן אילו ויברכו
בפה העץ אחר מעוף ברשות ברב בלחוד ויצרי האדם עיקר ומברכו עליה
בפה העץ וכן לעניין אגדה כשיש שנ עינן לפנו בפה הא בפה העץ
שהכל ביה בפה העץ קורם לבפה הא והיכ שיש שנ עינן לפנו שאין ברכות
שון מברך עליה וחוזר ומברך עליה בין לפנים בין לאחריהם בפה הא בפה
העץ קורם לבפה הארץ ברכו והברכה שלאחריה אם הם שוות ומברכו לאו
ברכה אחת עליהם כל מינות העץ ומה הא שאינן משבעת המינים
שאינן שון ומברכו שלפניה אבל בין שון ומברכה שלאחריהם ... ובכל ואם
ברכותיהן שוות ומברכה שלפניהם אחת בעבור שאר המינים ומקרים עין
שהוא מ המינים לשאינם מ המינים ואם שאי שניהם מ המינים מקרים
בסדר בתורתו בפסוק הכתוב בפסוק תחלה ואין שם מ המינים הקדם
עליו מקרים תחלה בין בברכות שוות בין בברכות שאינן שון מה לעל
פיכ רבינו בברכות שוות המבורר קורם כל פרי העץ ופרי הארץ
ומברכו אף אינו מביב ומגל בפעל ונמו אילו פרי בברכות בפה הבלעדי
יהושע ובכל עכל ואם היו שלם בין הם הסמוך לארץ מברכו בפה
קורם ובפה אף הוא מאוחר בפסוק כל פרי בפה הלבן קורים
לעבי פ בראש מלמעלה שאה שיב לארץ מ רבינו הם פרים
ואה עבי שלשי לארץ אבל שעוד כל מעשה קרקע קורות לארץ

הבב

הפירות שזה וזה שיש לארץ היפך העוקרים בספוק קורס נכן חטין ועשב ר
קירה קורמת פיתים ובכך על עשה קיבה רחיצים ושעורין כור ביין בן לחזעת
ואוכל נכן בעשב וחוזר ומבר על הפתרים ועל הפתרים בפ העצ ולעצין כרב
שלאחריה שחלקי בברכתו רק שתי ביין שלש אז כי שהוא שלש ברכ
אחת פ ואור בא אלה על הריחי ועל הכלכלה על העצ ועל פרי העצ
ועל ארץ חמדה טובה ורחבה שהנחלת לאבותינו לאכל מפריה ולשבע מטובה
ולהודות לך עליה רחם יי אלהינו עליו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך
ועל הר ציון משכן כבודך ועל מזבחך ועל היכלך ובנה ירושלים עיר הקדש בימינו
ועלינו בה ושמחנו בבנינה ונברכך בקדושה ובטהרה כ
אתה טוב ומטיב לכל על הארץ ועל הריחיה ועל הכלכלה ועל הפרנסה
עם שנים שלש עסקן בברכה שלאחריה ואז בא אלה אלה על הפרנסה
פרי הגפן על העצ ועל פרי העצ ויקרי ברכת הפרי העצ אפ בתרי ואז
כן שב ברכה שלאחריה שכלל ברכה שאיכה על הגפן קודם פרי העצ
כן טבה שלפניה שיברך על היין תחילה לתרי ראוי לאחר ראשון כי
קודמין לענבים ושל ראה שיש לארץ וכן הי"ל ושל שברכה שנהם
בפ אחר כי יין שהברכה מעוררת שהוא מאכיר הגפן מעיש הילכך
יין קדים לתרים ומיהו מעשה קיבה רחיצין ושעורין קודמתלין לפי שקר בכם
ברכה מעוררת בוראי מיני מזונות ועוד בסלק ובכרי הדס ואם אחר
שיש מינין ובאחר מן השבע ושבח לפניה ולאחרי חלוקי שזה ברכה מינין
ומאין שברכת פרי העצ ושבח לפניה ולאחרי חלוקי שזה ברכה מינין
שלש וזה בנר לפניה מברך על מין שבעה ויפטור את חבירו ולאחריה
מי היה בר שיפטר בברכה מעין שלש שהרי בכלל המברכת השבעה הן
וכן אכלום יין אכלום עם מעשה קיבה שאינו אור על המשתה
ואם וכן אם שתה מים עם יין עוד אם יברך בו בפ לבדו לבדה ואחרכך
ברכה אחת מעין שלש עוד בסלק נכל וחיטה ושעורה שהן מעשה
קיבה קודמין ובשהן חיין מאחרין שהתחלק זה מברכה שלאחריה
אם מברכ ברכה אחת מעין שלש אז בנר ועכ אין לאוכל כרו הסעד
כך פ מוסף רב יהודה בברכ עכ בשר שהוא מתות מסל הלם מין
מברכ עלי כא בפה ושקרי הדים קטנים בפ הל ברוך לאוכל
ברבוא ומרפרא מין אילן הן ומברכ עליה בפ הל הן ובה מעשה
הבא ירושלמי מגדל ריקמי בשבת כלים האוכל והאוכל מין ירק
לברכה כלה שמברכ עליהן בפ הארץ ובלא העולם מאו שבמים
פלא אלה מעטן ברכה כלו בגיזור רבינו רמיה הוא אלה ומ
בפ הל וחיטה ושעורה בשהן מעשה קיבה פ מבר לפניה כור מין
מזון ולאחרי מבר על המחי ועל הכלכלה ועל ארץ חמדה טובה

נכן מין אלה
על המחיה
ועל הכלכלה

העצ

ט"ו בתמוז אות אותיות האבל מפני שנשברו הלוחות ... אלא"ט עליהם עליו
עלי ועל ירושלים עיר והעלים ברוחה ושמחים בבנינה ובברך עליה ט
אחה טובות ומטיב ודומה לך על הרים ועל גבעות כאלו על הארץ ועל הרים
ויש שנה ואמר מפני שנשבר ביום טוב אם כן לא יאמר בארץ הארץ
והתפלל עליה יש מי קיים מעת החלו ת"ל אבל בסוף חיבר ושמחה
בתחילה ובדרך כפי הארץ ולכסל מי שבר מי הירושלמי ומפני בלבין לא
אבל יראיה בלוחי ברכה לפי שהיה מסופק בברכה שלאחריה מי
בתוך הרחוק ... ולכסל ולא בלום רק עבר טרא אם תבלע ברכה לפי בהבה עבל
ובן לעבין קלות וכיוצא בזה והעשה פרי מאורה ומרוחן בתחילה ובדרך כ
מינו מיד ולכסל ולא בלום רק עבר טרא אם בר רבו ומסרוב על לב מה שבר לה
בהן נמנה כל מי פלגי מי העולמים לרקמא מאי מי השלמים ובן האובלאות
ירושלים עבל ועל הין ובדרך לאחרין מאו מעשה קרוה אחר אכלה רק
מריקו על הרחיה ועל הכבל. אלא על הבב ועל פרי הבן ובמי שלא הרגל
אלא מריקו על הבב על העץ ועל פרי העץ ובחרבה כפי מ אינו חוזר אלא על
הארץ ועל הארה ... ין מ"ל הקבלה הבדרה עם בברה
שלפני מנו חשיבה הין הינו מנו רבי שאר פרות האילן רק הרבן ובזכרון עצ
אבל בבי חתיל רבי שאר פרות האילן רשבעה הינו אין חותמי עלפני העץ
כמו על הפרי לעני ... ין מי לא שנא ולאפוקי לאותם שחותמי בבי על הבבל
ועל פרי הבן עצל. הילכות הלל ל הארח ריח טוב אם מעל
הוא טוב עצי בשמים ואם מעשב הוא טוב עשבי בשמים
ואם מסופאם אין עצ הוא או אין עשב ובן מעשה הבו מעשה חיב מברך
טוב מיב בשמים ואם פרי עצ הוא כל אחרונים וחבשי מברך אשר נתן
ריח טוב בפירות. נבשם לחנת של בשם שיש בה בשמים הרבה מברך
בורא מיני בשמים. אם ישם שם של היום אין מבר אלא פעם אחת ושנו
ובבשם מברך בכל פעם על שאין מפרסמו מבר בורא שמן ערב בשמי של
עצ ושל עשבים מפרי ואין מברכין עליהן לפי שאסור להריח בהן בשמים
של מת ושל בית הכס אין מברכ עליהן לפי שהן עשויין להעבי ריח רע
ויותר שראוי בשמשם בשמשן את הבגדי אין מברכ עליו לפי שלא נעש
להריח היותר עשוי ובן הרגיל בעבים העתרי אין מברכ עליהם לפי
שאי שם שבר עליהן בשמים אבל אלא ריח בלי עבר. אלא מי מזונות בר שהיה
מינין שמברכין על הריח שבו של השאר ומהלל מיהו דבר שהשאר
בבית טולא הלל הוי אור זה ריח טוב. ברכות הבקשות
והבדאות בי בסב הרואה הנבשם ישן מברך המב חבל שיב
ואור בא אלה המבל חבל שיב על ומשקי שנת תרמיל על עמלם

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתשכיבני לשלום ותעמידני לשלום ותן חלקי
בתורתך והשלם מעשי ועשה עמדי ומחלות רעים ומהיר הרי ותהא מעת
שלום לפניך והאר עיני פן אישן המות כי אויבי לעולם כולם בבשרו וכב
ובבוקר בשעטל ירין בבואו מעורבי מדרך אשר עשו עלשלתים
הרחמן בשעות לפרים מתנים אשר נתן לפני ביום שלא עשאני גוי שלא
עשאני עבד שלא עשאני אשה פקח עורים מעביר שמלים מתן אומר
מלכים עדני זוקף כפופים רוקע הארץ על המים המכין מעשי גבר
אוזר ישראל בגבורה עוטר ישראל בתפארה שמשיתי לי לעדי המעבי
שיבה ויהי רעו עדנאל חסדים לברוחי עגל בסלע וכל ומברך
לעמוק ברכי תורה והערב נא גאל הגליל תורה לעמו ישראל
גאל הגליל תורה לעמו ישראל אשר בחר בם ואור אתה הוא עד שלא נברא
העולם גאל ביקרם שמך ברכי ובמוך שמאיר ומשתבח הבונה בית חרש
ומקוה לו כלים חדשים מלבם שהיו ישנים לאחרים מברך שהחייני ולקיים
מברך הטוב והמטיב ונר הגל הטוב והמטיב עם שהחייני ואם עשה לפרו
אור בירושלים ומברך הטוב והמטיב על הטוב שהוא טוב לעתן העשה עבד
ולקבל שבעה מהן ובכל רבי יעקב שעדי שיבה בחרי חשוכי שהיה לפ
שלא בכן קעת מרפא ואז שהחייני והטוב והמטיב ברבי אבל באמצע
ומשלים לא וכוועא בכן כי עמדון וחלק ומבטיים עבל הרואה חבירו
אחר השלשים יום מברך שהחייני לאחר שבעים שנה חדש מברך מחיה המת
ומיירי שמעה לבן בראיתי שמע שמועות טובות לו ולאחרי מברך הטוב
והמטיב וכשאין לו לבר מברך שהחייני ועל שמועות רעות אור ברוך דין האמת
ומרי לקבל מאהבה כי שכר בעשות לצדק עלו את הדין והרחה
מי חדש ובעה מעע בראיתי מברך שהחייני מרפא ומקשקשת
וכן משה קעת מרע רקאור רב יהודה אמר אקרא חדתא מברכין שהח
בראיתי ועגל בחי ומיהו הכי משמע שרשות הוא ולא חובה ובחני משמע
רחוב רוחי ראיתי עגל בסלע ואם אינו שבע עד אכלתו אינו מבר
אלא עד אכלתו וכן מכל דבר המתחדש משבע לטובה מרפא כמו בירח
דקדל עגל בסלע עכל אבל דבר שאין אפי יש ימים רבים שלא אכלתיו
אינו מברך וכן כתב רב שרירא גאון ברכת הנשים אינה עדיפת עד
שתן שעת אכו בתחילה מבר ברוך דין האמת ולבסו אם ישנו לו אחי
מברך הטוב והמטיב ואם אין לו אחים מברך שהחייני הרואה
מקום שנשנו נסים לישו כל ים סוף ומעברות הירדן מברך ברוך

אי שעשה נסים לאבותינו במקום הזה ובקום שעשה בם לא היה אותם
היה ברך ובעל וכן בכל עבדכן שעשה לנו לא שעשה לאבותינו ובקום שלא
שעשה בם יהיו לבריך כמו בבבשן האש או בגב האריות ובכל שעשה
בם לבריכים במקום הזה הרואה מתי ישלם עבד ברו שחלק לחכמת לריא
הרואה מתי אותות העולם שהם מתי לחכמי העולם עבד אשר נתן לחכמת
לבשר ודם הרואה את המשי ואת המשוגע בעורת או עשה הבריות
בראית בראשלה הרואה סודיה או קישלא עבד שחין ובהקנים ושוגע
בהן אור ברוך דין האמת ואם עלו בהן עדין כמו אמן עבדך ברוך ומשל
הבריות הרואה בעורת שוברות ומשבקות בחור ואילמות שוטות אחרי כי הוא
מסי סרה או חמור מה רבו ברוך אי אלה שבבה ברא לו בעולמו היא
לשרות ולנשמת כמי נפן וראה אילמות עבריה ומעשים עולם או בגי אלה
שלא חסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילמות טובות להשמח בהן
בני אדם על הרוחות שמשמשו כמעם ועל הברקים ועל הרעים עבדך
בגי אלה שבחו וגבורתו מלא עולם ואחרי בראשלה אי בשרוכין כי בעל
אחת ואי בעופסיה עבדך על סמם ועל ופלפלי בשרוכי שאין שם ר
הבקר ארבעה בי שלא ברחה השמש בעים ובלילה בשמשרו העבים
ומעל בפלגי ובחל ר יהודה על הדרים ועל הבשמים ועל הבריות הבלי
אם ראה אחר עבדן אחד שלשים עבד בגי אלה עושה עושה בראשי
הרואה ים בגדול מלאים לא יום או יותר עבד בגי אלה שעשה
ים הגדול הרואה קשת בענן עבד בגי אלה זוכר הברית שאין בבר
בבריתי וקיים באמרו ואל כתב בשם ר בגי אלה שאין בבריתי
וקיים בשבועתו וזוכר הברית וכן בי רבי יהודה בלשון אחרון הרואה
לבבה בחירושה אדיר בכסף סגדרי בי ד בדרך שעבר בגי אלה
אשר באמרו בחוקים ובדוח בם כל עבאם חוק ואין עבר בבם
שלא ישע תקירם שלשים ושלחים לשעות רעון קום מעל אדמת שמלך
אמת. ר יהודה לא שמעלתם אדמת אלה ראיר מעל אדמת שבל ולבבה
אדיר שתשחרשו עדרת המבורת לעמיו. בעון שהן עתידין להתחרש בעומס
ולפאר שם ומרם שבשמים על שם כבוד מלכות בגי אלה חיה חרש
ואמרו שערי לבדך ברכה ועוד ומה לא בדיק לה מאשב. כל לבדך
עליו עד לא בחרש עד שתעלה מדינתו ר יהודה ולא שמה שם בעל
ואלה הלאמך דבר שבעב הרי שבעה בעל בכל הרואה חיה
בים תקוף שבן של תחילת האחור של עשרה ושמונה שנה שהקב
מעלת אז בתחילת לל רבינת ובשרואה החיה בים הגדול בעבר

מברך בא"י מלך עושה בראשית ומן בשתחיות הלבה לתחילת מלאכה
בתחילת החדש ולא תביא טשה לא הנפלן ולא לדרוס ומן בכל שעה שיראה
מלאכה עליה בקעה המירח עליכל אחד ואחד מברכין עושה מעשה בראשית:
הנואה דברי ישב אור בא"י מלך אשר יצר אתכם ברין ובלבל אתכם
ברין ולקח אתכם ברין ויורע מספר כולכם והוא עתיד לעלות עמכם לדין עתיד
והחיותכם ברין בא"י מחיה המתים: הנכנס לבית המרחץ אל יה' רעון מלפני
י"י אלה' ואל אמות שתכנסיני לשלום ותצלינו מזה ומכל נגעים בזה לעתיד לבא
וכשיצא מן המרחץ אל יאמר אני לפניך י"י אלה' שהוצאתני בשלום
מן האור הנכנס להקיץ כם אור יה' רעון מלפני י"י אלה' ואלה' אבותי
שיבא עסק זה לרפואה כי רופא חנם אתה: הקיץ אור בא"י רופא
הנולך לאור את הארץ אור יה' רעון מלפניך י"י אלה' ואלה' אבותי שתשלח
ברכה בעשיה ידיו המתיל לאור אור ברוך השולח ברכה ברכה בברי בל
ארר ואחרכך ברוך הרי זה תפילת שוא: הנכנס לבית אור יה' רעון מלפני
י"י אלה' ואלה' אבותי שתכנסני לבית הזה לשלום בכנס אור ערבה אני
לפניך ואלה' אבותי שתכנסתני לבית הזה לשלום בקש לצאת אור יה'
רעון מלפני י"י אלה' ואלה' אבותי שתוציאני מבית זה לשלום ומשם ה
שהוצאתני לשלום כך תלכיני לשלום הנכנס לבית הארוס אור יה' רעו
מלפני י"י אלה' ואלה' אבותי שלא אכשל בדבר הלכה ושלא אור על טמא
טהור ועל שהור טמא ולא על אסור מותר ולא על מותר אסור ושמחו ב בל
חדי ואל ישלו חבר בדבר הלכה ואם אשמח בהם ובעשות מבית הארוס
אור ערבה אני לפניך י"י אלה' ואלה' אבותי שנתת חלקי מיושבי בית
הארוס ולא נתת חלקי מיושבי קרנות שאני עמל ומקבל שכר והם עמלים
ומקבלים אני משבחים והם משבחים אני משבח לדברי תורה והם משבח
והם משבח לדברי בטלים אני רץ והם רצים אני רץ לחיי העולם הבא והם
רצים לבור שחת ובל הברכות פותחו בברו וחותמו חוץ לברכת המזונות
וברכת המזונות וברכה המעורבה לחבירתה וברכה אחרונה שבקבץ יש מהן
שמוסיפות בברוך ואין חותמות ברוך כל ברכה בפני עצמה ובברכת
המזון והשאר חותמות ואין פותחו בברוך כל ברכה המעובה לחבירתה ו
וברכה אחרונה שבקבץ ובל המינות עובר לדרך עליהן עובר לעיין חוץ מן
הנכלה ומן בעל השכלה העולם אם בשאילה רק בשאילת עבדה לא מברכים
שכן היה מבלן שלא לברך מלכם עובר לעיין מהאי טעמא היה רועה
רב שמוח לוג הראב מברך ברכה להבן מן בבריתו קדוש שיאוך המוה
ומיהן בברי שבת מב ב אליעזר הילה בפרי ברכות משלם בברי הראב

מרעלה

עיא

אותה אחרים וכן בהגדה אומר רבעלא מברכין עובר לעשייתן שאינו בא המברך
להבשרו רב יוסף אבל הכן אינו עושה המצוה עדיין הוה מברכת אירוסין שמברכין
אותה לאחר הקידושין ואפ׳ היכא דאבי הכן הוא הוה אל לא מלך רבנן כיון
דרוב פעמים אדם אחר עובר ועוד האריך בתוספת כ״ר דפסחים חוץ מן הנבלה
פרח נבלתך אבל שאר נבילות מברכי קודם ומאי הטעם המברכות לאחר
הנבלה אין עוחין בידם כיון דאיכ שום נבילה המברכ לאחרכן עדיין דהוה
אנשילת עדיין דהוה אנשילת ידים המברכ אחר הנבילה אפ׳ הכא שברך
שיהא עכ׳ לברך לסעוד כיון דאיכ ידים רבית הכמא דאינו כמל לברך עד
אחר הנבילה לא מלך הכ לענין נבלה עכל׳ נשלם יום שלשי

לעשיות ומעקה ברכה ושית ומעקה לאיך ונסיסר מרבה אפ׳ לקח ו׳ קנ
ניכ ונתן לשור טובר היה בטל כראה מפמכ השמל שובר
מיכ לשות ומעקה ואם מעטו כל דבר שאינו מיוחד לדירה ומרבי כל דבר
המיוחד לדירה רבית ואם מרבי כדות שיחי ומעבות מלא תשים ומעטו
לא אמרי סרו לבנו ובלי מבהו שלשה טפחי ובבית עשרה טפחי ומסקי
ושית אז מעטות עשה לא תשים זה מעטות לא תעשה ובר ראפ׳ הכי אמרי
יש לא תעשה כל עשה כאן מעמיד מדם סולם בשעה שלבך מלקחי אבמעטות
ובמעט לא תשים פיר ובית הנשמה ומאי לבנו כל אלמי ובית שאין בה
מרבע אמות על מרבע אמות פטור מן המעקה לקשור קנו
תפלין רמז וקשרת לאות על ידיך זו תפלין של יד ואז שעריך הבחם
בקום ובבה שלחרוע וזה שעם אשר בין העינ שקוד קרא ובן בית
הנוחי אשקוי איישיל מרקמו ומיהו אין כולה כשר בא המעט של עור קוד
רבא מלך פ׳ אחרון עכל שב והיה לך לאות ולא לאחרי ואם היה עלה היה יהיה
לאחרים לאות ומעכ אם נקרע הבית היה אין לחוש רק שיהיה בקום לך
לאות. ספר בתבתו עריך עלמי עוד בהגה טהורה ועריך שיעברם
בקלפים לשון לבנו לסעוד לסעוד לסר הלכן בראה פמ׳ קלף מיקן בשר ועריך והקלפים שלנו
לבנו לשרטם ומרבע רוחות מבלבין שיעה לשיטה לעריך
ואם עשה כל לאותו טוב והטוב עריך שיעבא בשמתו התבה קודם שיכתב
ובשהוא כתב השם ואם עריך לין יקח מאותיות שלמעו ולא ישבול
הקולמוס באמצע השם ואם עריך לין יקח מאותיות שלמעו ואם ריק
אפ׳ אות אחת אין תפלין אותה מרבע בראה בפסבת סופרים תפלין בפס
ואין תפלין בתפילין ומזוזות מבל אם נמל שמת קודם שעבר האות
ולא היה האות שבת ואחרכ של הדין אז כאן כן לא הייתה מוקמת
בתחילת עשייתה ראמרי רשבולה ואחרכ של הדין כתיב תבות ותפ
ופסולה אבל אם נתקה ונמל הדין עלין אינו שלנו בראמרי בירושלמי
ויבן עם בזה קורא בפסב רב׳ ברוך חק תבות נגע בשמן ובירושלמי

[illegible] ובדרך [illegible] בכל האותיות שיהו נכתבות וקורין שלרי ושבב ואותיות
של [illegible] לא [illegible] בכל אות שלש זיונין בעד שיעמל ויש שסומכין על
קדשת האותיות ומקל אחר באמצע וסמכי חטר. לא [illegible] רמ"ת סכ"ל. בזה ח
ומן בזה רלא ויש כזה לא ושוב לשות כזה וכזה ותלי. לבדעיה הלא ופס
קל הקלן. ולב סמוכן וערי שהא ל פשר שות סמוחות לנמא וכשל ראש
שכלפרשה ומפשר לבדה בקלי. אחר עגל אם יש קפיל בסמיחה שלב
והיה אם שמע סמוחה פ של סמוחה שיש חלק בסלי שיש אחרוב
וכשמסיים סלי השיעה זן היא סמשה ואם שיעה ספולה וערי לדקדק
כחסירות ויתירות והיתרות אם מחק כשרה וחסר. אין להם תקנה וערי
שיהו מוקפות מיל ואם בחלל האות עקב רחב כשר וערי להיות ילדין לא
לשלה ולשה כמלא אוצא רסמי. ושלבו כמלא האמצעים כמלא אחת
עמדו וכן בסלי אבל כתיבה היה מעריך הר יעריך כי לאל לב הדקן.
והשיטין לא יהיו אחת ארוכה ואחת קצרה אלא שוות ואין כתבין שלש אות
חוץ לשיטה וערי לקשור בשער בהגה ויש שכתבין כמלות ואחר לכתבן
שער עלבו הדבר אמרי ברשלא פך רעגל הלבה לשה עסיס שהין כתב
עמדות ובריו ומסרגלין בקנה ובתבן בשעב ושלין בעטלית אבוכבין בדבק ויש זרוקין
בדבק בקרע ספר תורה כמעגל הירוב. ותעבי בעיר ין ירעב בחל
בחבירות ואין סמך לקפל בכרכ המלות אם תביה קורס כריכ השער
או שחברו ויש שמקפלי שאין כתבן אלא בקלי. כשר ובדרך כתבתו כאשר
כתב כתובה קלש והיה כי יבאך שמע מרדכי ושל ראש שהם בר
קלפי אור הר שאחה מרין עשם עור הר יחיאל בר יוסף. מין לא
לחוקן כדרך כתבתן ויהו לא שם עצם [redacted] לקפל כתבי תפלין
אבל בעלמה כתבים של ראש שלקו אבות העולם כי רבי שלמה ושמואל
רבא והר משה כתבו הנחתן בכתבה אבל רב שריראי גאון ורב האי גאון
ורבי יעקב פ קרש והיה כי יבאך מיין הקורא ותוזה ומתחיל משמאל שמע
והיה אם שמע בעבדו השיבן מחוץ והבויות זה אבל אם אין בתפלין
של יד לא נחלקו מרדכי ומקראי באמצעות מ שיש לו שני תפלין
של יד לא תלה עלאחר מהם עוד כדי לקשות של יד משום דאם היו סמ
כתבת העמדה של תפלות בשל ראש הבויות כמו עשל. ומן פ רבי ברוך
שיכתבם כדרך כתובה ושמא רבה לוי מאין קפיל כדי מעבר דהאיא
רבנו אם הבלין. מרש מפולה אשל קאי בראשו מלמוד ומסב הך דמיא
אמרא עגל בפנים עגל ומב טוב לברך בשל יד ולשום של ראש כלא כ ברכה
רבי שלמה פ בשלא שם אין מברכין אלא בשל יד כן קיבלתי מרבי הר
אך לא פ ראסב כלא סם ערי לברך בשל ראש ומב יהא שמים הרב
לעשות ידי שנהם יהין לו שני תפלין של ראש ויכנס בברכת אחת ובשל

כלומר אותן שאינן עשויין כתיקון חכמים ויכרך על רשעות תפילין כי יש מקום בראש
להניח בו שני תפילין ואף מקום שמתחיל להשער עד חציו ט׳ פרע הראש וערך
רוחבה שחורות ועוד הכתים עד ט׳ שיהא שאינו שחור ואם אבי שיר של תפילין הל
לעשה מסיב וכתב בשמאל כמו שרש שיש אחד מימין ואחד משמאל ואמצע קמ
של מימין ושל שמאל מאורגן המשין ואם לא הי׳ עתיק כי שמאור ראות של ראשי
כמו שין של לחות הוא מן הקדקד וכן היא שבית מן קרטי העור ואחר סבב
הקמוץ עד שיגיע חרוץ למקום התפר כי אותן חריצין שבמין שבית מכן
ויש שכין בית לבית ואם רב חבשו אם רב מתורא של תפילין הלבה לעשה מסיב
ומעברתם שני אמריב הלבה לעשה מסיב ואם מקום שעברות בו הרעשות וכי
שעשין אותן ומעבר של כתים ובולבן אותן ועשין מעל מעברתן ומתורא ויש
מעברתא עד שעבר אותן על בית מרע ותב תפילין מרבעות הלבה לעשה.
ואם רב תפרן באלכסון שרבא התפר מרבעה ויהיה כם אלכסון בראל רבי חמש
על האורך ויש שמחמירי כמעבר של כתב אלעלה שהיא מרבעה ומעין התפר
יש כשמיון רבא שבי עשר ואם עשה עשר או ארבעעשר אין קפידא ברבר
ויש מחמירי להעביר חוט [illegible] התפר בין הכתים ועל שאין עריך זה
רק שכתבן על עור אחר ובינתן בארבע כתים כי רעועה שלפ
מהו להתפרה ומשיל לתפר לבנאי אל מקם חדי מאי שמא רבי ומבשי׳ לאיסר
ורבית כי להקל מו כבל התלוי להקל כמאי דשבי ודבי אמרי בראשלא ב
מאי איפסיק לה בדבא מדשלה ושריין לה הדר איפסיק תנינת ושרו לה
ולאו מן אלמתא ולא הוא בעיר התפר ואורך הרעועה ר׳ שמעון עד
שיבאו רשראלא עד הק [illegible] לה רחרוע עד אעבל עד ורחב הרעו
מאות מכשעור ויתר מכחבר. ערמה עיהו אם רחב יתר אין לחוש. עמל
וקשר של תפילין הלבה לעשה אם ראה מיהו לבר כי עי של קשר תפילין וכי
של רעועה ויבח תחילה של יד ואחר כך של ראש ובשמאלקו אמלק תחל
של ראש ומבח כתיב ואחרכך של יד ומבח כתיב ואמרם השולש כשלש יר
מבח בשל שמאל כרך כל אחרם אבל השולש רק בשמאל יבח רק כשמיע
אבל אם שולש אם בשמיע בכתיבה הי כמו שולש בשלש ידין ומבח בשמאל
ולכן היה מור הר יחיאל בר יוסף. ראה אשר אמר יר מעמ שיקבל עשוי לבתב
אם בגין ואז יבח בשמאל עשוי רשיקר תלי בכתיבה כראמר מה כתבה
בגין אלי קשר בגין בכשהוא מבח בגין בשמאל ומבח בגין ובקש
עריך שיהא בשמאל הכתים ומאמעת מבחר מעשרה הבחה עבשעה
קשירה כי קשירה הידוק לחרוע תפילין יר אין מעבבין של ראש ושל ראש
אין מעבבין של יד ואם יש לו שני תפילין של ראש ואין לו של יד הלה שר

כי מושבן של תפילין

על אחת מהן ומניחו בזרועו ובחרשות של הושט ומעולם. מוסר אחר כשישב
ר"ישלם תפילין של ראש אין עשין אותן שלו יד לפי שאין מורידין כלי. וכשמסלק
אינו מברך שום ברכה ואני מפי הקול הלכה רגילה אין תפילין ואין מורין לכן אם
ואין הנחתן מעכבין חכמו ברחוק ארבע אמות ומפי כירושלמי בבגד לאיש ולא
ראיל ואתי לאנשים היה משכים לדרך ומתירא שמא יאבדם אם מניחן בראש
וכשיגיע אצל מנשמש בהן ומברך. מלמעלה ומברך ברוך ברוך ברוך בתפלת
ומיהו יקרה רוק [illegible] לילה לאו דאין תפילין הוא אבל לילה אין תפילין
ברקאי לן השתא אבל לעולם ברך קודם היום ומניחן מה מברך עליהם
ור' יוסף [illegible] מלא חטטא רשומא ואבדן לא מוחר להניחן לכתחלה קודם הא
בשהשכ לעולם ועדן בסלקא ובחבר רבי שמשון ומשמע

לילה אינה שמא יטלו בין הרגלים לעולם

רבי אחאי אומר שיש מלך מלכי המלכים הקב"ה
לאו אין מצוה הוא מיהו לאו אי רבי ברוך בשאין ראו והיא בריה כלי
לילה לאו אין תפילין הוא לא אמרו אלא בזמן היה ולפי מאי שפסקי התוספות רבותא
יום חייב אני בלילה לפי זה יכול לברך אם בזמנה קודם לבד ואין מניחין
תפילין בשבתות ויום ובחול המועד טוב להניח בלא ברכה שמא עובר עשה
בלתי מנין אלא מתבטין לחוסין. ועריך לעשות בהן תמיד שלא יסיח דעתו מהם ואם
מניחן שהי מעמי או שלש ביום מברך בכל פעם ואין לזקוק תפילין אלא אין הוא
ואם לחלן מרגל של יד ומחרבך של ראש אז לפרק ואי עריך עוד בריקה. אפי לקח הרבה
וקשן הידוע לשאור פתפלין אבל לזקן לו תפילין ומהו שיברה כראוי תפילין עם
אין לבי כאלו שלא בכל כתבם ומסיק שלא יישן ולא יסמוך בהן ומיחב יכולין רובנו
אדם ליהר שעם אחת ביום אך להיות עליו כל היום עריך בקיות ברול ואדם
שיש לו תפילין בידו לא יישן בהן ואסור לישן בהן לא שיעבר עתי ולא שיעבר כל
הין בראשו ובגדין עליהן ישן בהן שיעבר עתי כדי הילך מאה אמה לא יאבד
בהן אכילת קבע אבל עתי עוזר ואם עריך להשתמש אז לקרוים חולין ברחוק
ארבע אמות ומוסרן לחבירו ואם אין לו חבר מלמן ומניחו בחבירו כמו לא
ובלבד שלא תהא רשות. ומאות מתחת ידו שמם ובבית הכסא שאינו קבע
ואחר הנשמן שמם ובמקום לבית משכן ידו עליהם עד שיבלה עמוד ולא
לך אדם בתוך ארבע אמות של אדם ושלקבר ותפילין בראשו שמה ושיעשה מלחמה
לא יאבד עד שיעמוד ידיו בית שיש בו תפילין אסור לשמש עד שיעמאס אז
שיכים בכל כתב כלי שאינו כלי ואם מאבד להניחו בין ב לבית שלא ב
כעבר מלאו ראשו ואם אשתו עתי וחול מעין מעמד בין התפילין ומעמד
ברולה יש בתפילין שיש בה אות כל מילה ושכחה אמרו מאבדו לאחר
אות הכה תפילין של יד לאוהבן בכל לב תפילין של ראש לאוהבן בכל
נפש עד עקר התפש ומקיים שמעו ואריך ימים.

ומאריך ושמעו

לכתרך איזה רבה ותברכה על מחזות ביתך ובשערך כי הקדוש
ברוך הוא יברך אל מחזיין ביתך ומקבלין בביתך ואל שבחבן שם
מרשות שמע והיה אם שמע בחשבות באותו בהלכות הפלגן
הלך שעריכן שיבעוט בן שיע לשיב אדם כי חלבו חייבו לה לבד הוא רבי
לה כלפי שמע ומעשה מרשותנו סרשות ובאה הבנה הבנה חלק בסו
שמע ובקעת חלק תחילה והיה אם שמע ובן הכל שישר חלק שלשו אותות
בראש בירושלם מדינה ביבן ומבאן סתומה ויהיו אי שבדעל סתומה שמי
רמי ולשון סתם עשוי להיה עשוה בדברי האומר על הארץ בסוף שיעור
ויהיו הסומכי שבתבו בתשלת השיעור אין להקדיר עליהן רמי עבדיל
מרשות שמע רמי מדקמא מינה ראית קמבא בין
מתנה ופרשה אחר בשאין מבטלין מבטלה אחריה באותו
הלך ומנו בסולל וכסם המבוה בית שאין בו ד אמות על אמות מבלו
בין הגיזה ובן מתני שיגיו בלבד הלמו שיגיו לה לו שיקבל אולת
לו תקרה ובית הסכן ובית ב הסך ובית האוצרות מעוכין זה הכל כלשי
רוה חייב ושאין בו רוה פטור ובית שער חייב מדרבנן ואפי שבוא מבלה
לבית שיש בו רוה ועד שלא שעיק הגיזה עמה ונעשה הנחה חלק
של מתה בשתם הסגוק לחטות הדבי ומתה שני בתים הלך אחד היבר עד
לרגל עבדי ביין באוכל ועד להנח בשלחן העליון של מבלה ואם הנה
כעבר מנים יותר מכבר מון מסולה ואם הנחה כלי בין יתר מסולה
ומדשי כעבר זה מעשבת ולא זהו מעשה ולאמרי שעמס עוד להנחה
באיסור כי באוכלין ואיך כי השוק המשכ בית לחבירו על השוכר
לשות ואחזה ובשוכרא אין הבית לו שלב בירו ונעמ מדמא בשעשוק
שם יהודי אבל אבי אי שלה נעמ כראית כי השוק בבבא מינים נקבל
ובה לו השוכר בית משלשי יום ואילך חייב באחזה ויש שבין אומר
איך שהין מבלו אין הגיזה ואין זה נעמ בשום מקום. מדמא בירושלם
שלם מיהו לאחר הוא אמת רוק בתמה שאינ כו שרה שמה רבשת
בשבוא מנה הגיזה בשלש העלין בשמטה בלי הי חלק שרה אין
הקרקע אבל לריל שבמתה אבה שלינה בשלש העלין הי אבו שרה
אין הקרקע אחר הילך אין להקדיר בחירי כך עיב בסירור בר חיים
בר משה מאיר שסירר על הבלים נקבל. אך בבל לקו שיש שלם
סביב שוב לאות בל הגיזה שלא תהא בראית ואם מקום שהר לו
שרה בראית ובלה העלים לחרב שני מבחון כעבר חלק שבן
מרשה לבשר ומן בתבן הסם הוענו מ מל אלהים מל בעבדם מבנו
וזהו כתו בעבדים כזו וזהו האותות שלאחר הסם כתוב אחר

ור ישלם ואחר ההא ישלו אין כל האחרות ועוד הוא לבתולת אך נפשו
אסור שום דבר ובשעת איחוזה בנו ובעתו שלאדם אחרים כשהן קטנים
שלא הם נפשות אבותיהם בקיים ומעיד לה לו שאחרת מעשה נחרד מה
מעשה הנשים משיר לן האיחוזה אם שלא קטנות ואחיות שם בראיה
בשאר פה ובגד בסדר שבל והמקיים מעשה זו מקיים שתי עשה ואחרי
את השם כבל מאדו ומאדך ומשלמו ברכות לעולם ידבו ומשכם ומי
ד״ה בנכסם ומבטל הן אחב שומעלהו .. לכתוב ספר תורה כמה
ועבה כתבו לכם אחת השירה ואם הנחה לו אבתיו אחרת
מיב לכתוב אחרת לעצמו ואם לקח ספר תורה רואה בשלו הבעל מעם
לן השוק אבל הבא כו אות אחת מעלה אלין הכל כשלו כתבו כלו וכן
אמרו שריב כל הבנין ומחוקות לעצין דקדוק אך הנלן בתבות אך
את הש אין הנלן אם אין עמן שתי הבות של חול אך לעשה לן המקם
לבור את החול ולכתב את השם על הבר ואם כבר נתיבשו אותיות
מוחק וכתב את השם של הלחק ולא יעשה אדם ידיעה סמוך לדפ
ולא יכתב על שעבה ואוכל השיטה שלשים אותיות אך בדי היה אומר
מאוכל השיטה לפי הכתב רק שלא יהא עצין משותשות ומוכבה
של ספר תורה ששה עמדים וכן הקיפה ושיעור הבלוק מלעשה שם
מלעלה שלש אבעשות בין לן לן שתי אבעות בין שלש לשיש מול
שיעה בין אות לאות כחוט השערה ולא יכתב שלש אותיות ומעבה
חוץ לן. ומעבה של שתי אותיות לא יכתב חוץ לן. ולא יאבד ומעבה
ברולה אם השתי אותיות שבתות להיות תיבה כמנו עבדה אין ל
כתב אותה חוץ לן. ובן השם לא יכתב אם אות אחת חוץ לן.
וכסון הספר אם פסו אחר ברך אחר שאם והבא לאיור סם לא ל
יאור כמאבע ברך שמאו. כחוטשין אלא מקצר והולך עד סלי הדק
ולעיב כל ישלב כאמצע שיעה רוקא ובן חוליש לחוליש עדי להניח ד׳ שטין מלק
אם כשנים בסלי העשיר ועשה לה שני עמדים ועלו אמצעיתם
ועד שיהיה מקום הנתר כדי שלא יקרע מין הנתר בעת הכתה אלא
מבחוץ ולא רקאי אירעה שבקרעה פשוט שיטין מאחר: יתבר ועלה מלאכת בית שלמי
אולי שלא יתבר בעבור בעקום הכתב ולא יעשה אותה כשירה ולא שירה
כאותה הנה כתב רבי משה לה היא הסתחה ולה היא הסתעה עלפי ל
הספר שהיה מקום בירושלים להעה בו ספרים וזה לשון. פרשה
פתוחה. יש לה שנים מאבעות בשאינם השיטה אם אחר כאמצע
השיטה ויש שאר השיטה סמי. ואתה לא הפרשה שהיא פתוחה מה
ותחילת שניה מצן זה בדא כשאר מן השיטה שיעה

אבות

ריח שיעור השלם אותיות אבל אם לא שאר אלא אדם אי אינו בטל שיטה
אינה שיטה חלק ואתחיל הפרשה שניא פתוח בשיטה שלאחריה כגון זה
ופרשה סתומה ישלה שלש עמודות אם אינו באמצע שיטה אינה ריוח
בשיעור ואתחיל לכתב בסוף שיטה עצמה אתחיל הפרשה שבי״א סתומה
ואם אינו בסוף השיטה אינה מתחילת השיטה השני״ה בשיעור הריוח ואתחיל
פרשה הסתומה באמצע השיטה ואם לא שאר לשיטה כדי להשלים ריוח בלא
באמצע בשיעור השלם אותיות אל אלפון. בסוף. מתבה. יפה הלפני אינה ולכתב
אדם מראש שיטה שניה ואתחיל פרשה הסתומה באמצע השיטה כגון זה
וכן מצא רבי יעקב איקיטון בספר סופרי מדינת כבל שכתבו עליו מן
יא בספרת סופרים שטעו אינם פתוח לשתים בראש שיטה אין שלש
אותיות סתומות שלא הפרשה שיטה שלש אותיות אינו אלא בל הפרשה בתוך שיטה
הקי. ישאיר שיטה אחת מלמעלה ואם שייר מלמטה כדי לכתב אותיות שיטה
מתחילין מלמעלה. ולא יהא כי הכרחית עיקר ובפרשה פתוחה בראש שיטה
דוקא בקראת פתוח ואם שיעור אותיות בסוף שיטה ובתחילת השיטה
מצא ידי שטות. ועיין לא שמעתי דין פרשה סתומה לא בכרחית ולא
בדברי רבי אשר. מרדכי עלה בספר רבי אשר ופלא מעין פתוח וסתום
עלה אבל לא מאוד כי יש בסידור הקדמונים שכל הלכות שיטה עד אם חכי
עד שלשתם ושאר השיטה אינה בשי. ואתה לכתב השיטה מלמטה
בגבר הנה של אותה שיטה עליונה ראהו סתומה כזה
ואותיות אלו אותיות הקטנות וכתבתיאין הקפיד רק לכתב לה. וכן אותיות
כיה שאין שעריכין לה אות בראש חרלי. אין הקפיד בדבר בעיבר ואסור
לכתב ספר שאינו מלא שלשים יום. מרדכי ספר סי תורה ובאי. ובתב
בדפי הקו בפתוח עלה והקוה סלא אז כתבו לא יאכרע אלא לשא אשה
אז אלהי תורה ותשאישי קדושה כלה רק שלא תשלים ואזרות אלה
בשבלה ואסור לשב על מיטה שסתם אותות אז אם הסגיעה על מיטה
קרקע אסור לשב על המיטה ועי״ל לכבוד עלום אפשר בשעמדה סלא
אסור לסבב אפ בדבר הלכה ואם יש עשה בב אדם מעים אחים לתורה
אז אחר לעלום פעמת שאינו מצוה שיעשה אלא אלהקדיאה ובא מאבר לא
לחזור הפרשה שנים מקרא ואחר תרגם שחייב אדם להשלים פרשיות
בשעת קריאת התורה ואם ואין קורי בתורה פחות מי פסוקי אם לא סליק
העינן כל פרשה פרי. ואין קורין פחות מלי כגון אדם ואין הקורי בפרשה
פחות מלי פסוקי. ואין מתחילין בפרשה פחות מלי פסוקי. וכן אין מעשי
בפרשי פחו מלי פסוקי. וקורי בתר פסוקי ובחמשי. ושבתא רבא
אפ בעשרה בשבתות. לכסות רם שלי רבית אוש אשר קנ

עיר היה או עלי אשר יאכל ושפך את דמו ונמצא בעבר כשחטו אותו
אבל אם נהרו או עקרו או נתבלה בדרך סעור מלאכת והשוחט לחולה בשב
בלי חולה שיש בו סכנה ראוי אותר לשחוט יכבה אחר השבת ולא יכבה
ברגל שלא יהא דעתה כאויב עליו שחט ולא כשה ואמר אחר חייב לכסות אבל
כשור שהוא עסוק במלאכה לא יכבה אחר ואם טמנו אחר חייב לתן לו שלם
יהובים ומלת שאין אנרכין כיון דקטורגלא אנלגיה כ לא טב עשה ועל
לפיס חברו טמנו ומעלה אין עני לכסות שחט ובלע בדם בקרקע אם
רשות נכר חייב לכסות רם הבית ושל הסמן בתנן שיש רם אחר
שאין בו מעות כסוי אין חייב לכסות אך אם אין שם רם אחר חייב
לכסות וכשוחט הבר עומדות ומכאיין לו עוד אם כשעכו אין לשם לתנו
עוד עומדת שלא שחט עשר ברכה אחת של שחיטה אך אם עוד
שחוט כל העומדת טרי ולשם הביאו לו אחרי חייב לברך וכשוחט הבן
לא יברך שלא עשיין השחיטה בבתים כי עלקו בראלים אם עני לחזו
ולברך. גרסא משו רבו היסח הדעת או שלא לאכלו היסח הדעת עדי
הוא אומרת רק הסעודה ואם הוא עדיין לברך יש להסתפק אם עני
לכסות אותו רם קודם שישחוט אבל לקדוש שהוא זקוק לברך כל היום
שבשאר לו עומדת לשחוט אחר שעדיר שחיטת הראשונים שבל מעלה
חייב לברך ואינו חי לכסות מה אסור לכסות מאשו בתחלתו ועד
הוא מן כרב כרב ראשא שבכן בגל לו היה עכשיו שתי ספרי תנ שאי
עני לבר ברכה אחרת ואינה עיב ובו ברכה לשלה. כיה מכסין
בעפר ובסיד ובקפסים ובמבכ רק ובחול הרק שאין הינע עליך
לטרקן ובשחיקת אבנים ובעורות של חרשים ובשעל של משתן ובחרס
ובלבנה ובחלבה שבכתשה ומטר ובעפרות זהב ועני לתן עפר
מן שעה.. לבדל מרבנו רבנו ומל מרבנם את יעבך
ימים ומלעטעל עובר בכל יום בשעה
ומיהו לא חייב לגול רק אם אין אבן בעיר אם מלעטעל לא עובר פעם
ובשבל חייב לגול את עצמו ואם לא גל את עצמו חייב כרת ומן מלין
אלא ביום ומעמו ושעות הצל בחמה ואם עשה משלה עובר השחר
כשר. גרסא ובשאין אבנו בעיר הנלין ל להעביר לא שלה ובגל
שבמן לברך להבטחו ולא מליון עבוד שהסבר יקום שיקר
ושמא הייע משו רבו שלח לא עלה כפלא שלל ומלה בעבה
רוחה השבת אבל שלא כעבה כל שלה כן השבת ולא ומן יעמא
יומן ומברוחים ומי שיש לו שתי עבלות ומן שלי מבול מתוך

לתנו

דאם מבר אהבה
רפח בתיב דלי

קנה

רבותינו שאם

הקאמיין

שאם נסופקין אם עריכין להעלות מעל דם ברית או לאו כל אילו אין רוחין
לו את בשבת ולא אות היא ועני להקדיר בשבת בעקשה אם הועילו אלו
חוץ לבית הדר ערב שבת אם אין עלין אותו בשבת כגון בגלל ובגל בפלגל
ועני לשאל לשון ואם אינו ידועות יש לך אחר חזקה נגלל בפלגל עקשן חול
אין עלין אותו עד שיבא ואם חלעת חלה עתנן לו ג' ימים ראשונים ואשתקד
אדום או ירוק אז אין עלין אותו עד שיהא כתואר שאר חיעוקות ואשה לבן
אין עלין והמל בשבת אחר בן שמונה המעכבין בן שמונה שאינן מעכבין
אם פרש אחר עד המעכבין ואינו אחר שמונה כגון שוף בשבת
איהו עיבוי המעכבין בשר המוסף אתרוג הבבה של שבת. על ולא מרגל
באילה לא על קטן העסורבל בבשר רואין אותו כמתקשה עמה ומהול אין בו
ועושין בל ערבי אילה בשבת אלין ומר לי ואועשין ועתנן עלין אם מלין בשבת
אבל מבשרי אין רוחה שבת לא מבשרין באיסור שבבי תורה ולא באיסו
דברי סופרים ובם אין לו דבר הנרמז אות האילה שנאבדו קודם שמל אין אלין
עגל בפלגל אבל בבית ב דאלין דמתוך שהותרה שלא לעתך הורב לעתך
אבל אם נתבדו הסמוכ לאחר שמל עשין כל ערבו לפני הסכנה ומר
ומרחיצין אות האילה ביום ג' שחל להיות בשבת ואפ בהחמו בשבת אפ
כל אמר ובמל בגל דבי בא ראיתי מעלין מיגל ומבר מ. איפים שבי ב
לגיבי לגי. לתקנם ולהביאו לתרבה רוחק באיסור דבר אבל באיסור רחוק
לא מדרבנן ולא לשעייהו שפ בעיבוי סב דבר בכי הבוא בקאור שאא
ליה לגי. ונייתי לי. דמשמע דאפ דו לה איכא איסור בשמע דאור.. רמ
נכל ובברי. אמרי. ברולה מעבת מילה שלא שבלה לשבה רבי עלה שלי
אחת ועוד שכל מה שעשה אברהם לא נקרא שלם עד שמל שלם הבל
לפני והיה תמים ועוד שהמ שקולה כנגד כל המעבת שלם הבה רפ
הברית אשר כרת עמכם על כל הדברי האלה.. לבול קנ
ילד בת רבתי המל ימול ילד בתוך ומקל כספך ובשרך
לכות הערלה אם הם בולים בשעה הבבה. מדרבנן אבל בקטן אין לה
לא שיך ערלה סמות מתשלא אך בטהרו ומעוף מעמאה אפ בקטן בן שלקבי
ח' ימים מיהו הא אמרי אין מרמיקי מעבת קטן עד שיאבל בבית רעל
בשם הרב רבי ברוך ומשם שוב מקבות קודם הבבה מיהו רבי יחיאל
היה נגל לכות הערלה בשעה בבה אם כמו שיעלי אפ בקטן בן ח' ימי לבול קנ
עגל ומילה של ילד בתוך מיבה לא שבת ולא יום..
מקבת כפי רבי ומקבת כפי. ומכל בן עבר אשר לא
מיזרע עד הנא ואז שעריכין שבלה לאחר שנתרפאו מן המלות ומן ע

ופיוסא בהן ואני טבלה מעשה בשרת שנתגיירה בבבל שלקחוהם והעריב
לי טבלה וקבלה בפני ב' הכשירין לדון ועד קבלת העדות בפני ב' הכשירים
אך באילו ילד בית ומקרבת בפני מעכבין אותו כולל בחזן מה שאין כן בעד
הנעלם מרעתו ועכרים חייבי בבלה מעות שבשים חייבי ועד חייב בבלה מה
ובשעשרה העבדי עריבי טבלה אחרת אך שלא בפני שלשה:

שלמו השיין התלוין ביד. אחל הלאוין התלין ביד:

שלא לחתוך אחד מעמו שלבבה רבת ואברתה אחת שמים ובת לא תעשה
כן לא אלהיכם אזהרה לחתוך אתרשם ומיירי בשבבה מדעת
אבל שלא מדעתה לא עבר בפלוגתא ובשבשעת העדות מבפ אותן שמחקין
אותן אם שאינן מחקי אם הין בתבי שלידות ובור ובשן אם הין בתבי
בקלי כל הי ריעב ערך ש בגזה בך פי בהל גרסא עבר בפלוגתא קבר אל
אה שקבלן לקולמן בשעבד הסופר לעתבן בם בתפסבר מיבוב פלא אל
שם שלא בעקומן לא קדיש עבל.. שלא לעשות עלם רבת לא תעשה

קנט

לא פלוכל תעוב.. שלא לעבור אפי שלא לעבור רק

קס

תעשו לכם אלילים ואר רבות

לוי אסור ואין אסור רק שרת אדם ורוזק בולמת אבל מעשקעת אל
עמת אדם שלא סמים לא ואמרי פי כל אלילים בכי מעמא שלא המבבר
אסור שלא המבבר ומסר ובוזי מטפחות וסרים ונה מטבעות גרסא
פי יש לאור בבה ופי עבל טבעת שיש עליה עמת אדם אם היא בולמת
מוחר לחתם ואסור להנחה שוקעת אסור לחתים ומוחר להנחה ואם
הוין אם בעמה מוחר לקיים ולהרי היה אוסר כל עלם עמר בלי
אם שלא המבו שאר שמרת רק בעמת אדם פנים וכן אסור לעשות עבר
חיה ולבה בבבי ומלות שבל בעמחות פי הבלת ובבמלל וכן אסור לעבר
בית הכל הבנ/אולם הבנת מעבה שבעה קנים אפי בלא בבעים תבנ
שלבנ בלי חיות הקורש ומעבה אדם שאסור להשלים לי פנים. גרסא
ולקבל הסבר הנסבק ל מעשו עמת אדם פי אפי לבבה אסור ומשנים לא
נעבר אל להשלים פי שבבר עשו עבר אדם ומשלים לי פנים מעמר
עמות ומוחר לבבן עבל והעשה עלם לעבור אפי שלשו קטן אסור..

קסא

שלא לעשות מעבה רבת לא תקים לך מעבה..

קסב

שלא להרכיב אילן פי אילן יחדי שלתבחים שלא להרכיבן בשל

זרעים או של עין אחר וכן כל שבע מינין בין באילן בין בשאי
רבלא מרבעה בלאי שרך לא מחרע בלאים ואל בעה בהעתך בהרבעה
אלן שרך בהרבעה ומה בהעתה שהעת פי בחן לאר וכי בחי אך שרך
ולא גרסא אפי בחל באילן וגם כן בבשאים מעשו רבלי פי אילן מרים

ר"ס

הרבה שני רשאים שאם הוסיפו נגד בסוף נגד שלא קסד
לרבע בהיה שלא בהלכה לא תרבע בכלים ובשאינה
מינה והה חיה ועוף ובוצרן וגם חיות הים כן ואינה חייב עד שיעבה מרחול
בשמחרת אבל מייב עוד אפי מרחול בשמחרת ואוחר להבים שני מ
מינן לדיר ואם הכלל זה אחד אינו דקיק להמרשים ואוזן ישוב ואוזן מ
כלים זה בזה ושור ישוב ושור מר אינן כלים זה בזה ברבען רבי יוסי
והולכות הכלים לכלים ולחרי בהיה קל מרר הכא מכלים רשור וחר
ובוצרן כהן באכילה ובבשר ועל ובוצרן כהן שלא לפרס קסה
שום דבר מרבע ובוצרנם לא תשלו ובשהבים בשדם
או לנבים הבהיות מרי לפרסם ואחרכך ולחזירי לם ערך הישר לא
לאוכרו לאחר והבו חרי חסירי רבינלם אחרי שלא לשחוט קסה
אחר
אותם ואת מה רבה אותן ואת מה לא תשחטו בשם
ואמרו ם רשתנו שנהנין בבהמה ולא בחיה ובשומם את הנינו חייב
ואין קבינן אי אפשר אי הכן ובשחט ראשון ונשבלה בידו אותר לשחוט
הנינו אחרין וכן הנחר והעלבר אבל השוחט לו לבלבים ולאחרים חייב
ואפקא לן אי חוטשין לדרל הבר ואם אנו מכרין האב אסור לשחטו
אחר הכן ולא הכן אבל אינו לקה וכמי שהל מרחמן ובר מבקי בשבה
בישבר בהיה לחבירו ערוך לוה לו אבה עברתי לשחוט שתה עברתי
לשחט ואילו הן הן בראשון של מבח ובבר הן האחרון שלחל ובבר
עברת ובבר ראש השנה ואר ל יהודה אינה בחיין שאין לו אחר
~~[illegible]~~ אבל יש לו ריח אין ערוך לו שעבר לו כל אלה
שיש לו ריח לשחטו שלא ביום אחר אבל הישבר הבת לחתן והאס ריח
לבה או אינבא אולם שר שיש לו ריח ערוך לחרי לל כי ביחל
שישנבה שחטין בשם אחר ואם אחר גל ובים הלך אחר הלה. קסו
שלא לחרוב כלים רבה לא תחרב כרמך כלים ובוך בארץ ישר
אבל בחוץ לארץ מרבע אסור ולאי חרבים אפי מרבע
ואין לבאריך בזה גם לענין כלאי הכרם כי קיים לן כי אשה ראוי
אין אסור עד שיחרב חיטה ושעורה וחרגן בארמלת ר ומרבע ולפי
זה כל אותם ראשונות דאסרה כלים ראסר. חרשים גם לחלה כי
ואשה ואיבו בשם אחר רבי יחיא הבא ראיה מירושלמי דאמר
הכל אוסרים לענין איסור שהוא אסור ולא נחלקו אל לענין מלקות
וכן לי אסר רבי עשה מיון. ואיבו לן כמקל אבי הבוא בבראי

איזה הוא חולה

אחרין

רהוב ארעא דישראל ושארי בי אפתי כו׳ ואלו הוריתא לא קיימא לן כב״ א״ש
ומה שם בתוספתא ובסמ״ג ומיי רבי אליעזר אימון ושב ויהבר באותן ומה
שלא הרוב תחתיה ותובב הן אל אב הרחיק לי אאות בברם שיש בה
מנים ובמתות ירחיק לבל המתות שישה שמתים כרין אבל יחידי אז לא
עבדא מישו רבל הריק לי מאב ישר הלה כאותה בחל אז להשיק באחיב
אז בעבר המתה מראית בסקר רשבא אבי כלים. אבל על כל אב בסוגל
אז בעבר המתה מראית בסקר רשבא אבי כלים. אבל על כל אב בסוגל
לבל ואז חייבי שתי עלקות אחר מישל מראך ואחר מישו שרך אבל שרך
אינו שרק בחל. ויהיו על רבי שמעון אבל אם אין עליו עפר שלש שמתים
לא יביא ארעלשים מרבים עם בחל עם הראשיב ובבל ראוי בבראבה
ראתוך שטורש הבאל יך ובבה בו שבשי. הארעל. שלא לחמו
ראבה לא תחסום שור בדישו ואמרו רבותי שאין לחומאו בין
כשהוא עושה מלאכה של רישה כן של מלאכה אחר בן לחומאו בין
ואחרב עושה בו מלאכה ואמרי מה רישה מיחר מרוף קרקע אין
על קרקע רוקא וחסא בקל חייב כב יוחנן ושור לאו רו וקא
ולה לבל בהאב חיב ושל מלא רבר הכתב בבה.. שלא
הנשות מלאכה בשבת מיכן רבתה לא תחרש בשור ובחמר מיכן
יחדין וכתב רבי מישה בר מיימון שאין מלקות רק על שני אחר שמא ואם
טהור אבל שני מיכן שמא. או שני מיכן טהורי ואי איסור איב מרבי
סופר. ולא ירעא מיא ליה הא ואדם מותר עם כלן וכן בקושר מאחרי
הקרן אסור מדרבנן והמבין בקול ליקה כב יוחנן מרבנן ומכאן יש ליהר
שלא יבדם לאים המבין כלאים שבבגדות מלבדות מלבד מחלת הקל
ולבל והיושב בקרן פשוט אבל אסור ועי׳ לקרק בבבדו ש״ה הא מותרת
לא. מרבנן לבי שלמעים שהלקים באבותיהן ובאמותיהן כמאה בבבר
אותו ואת בנו.. שלא הנה מישולות רבה לא תשים ראים בב
בל סלם רעלא מו כלב רב עם סמא חבוי. על הה שלא לחמ
בל רבר שיש בו בבבה בל לשתות בן האמי. ולא בן הבהות לא בבב
ולא בדו אה וכן לא יבח בם של בס״לן בן בבבת עלקה וכן אים מלין
אך אן נתם מעי. ביבעל ולא רעתה לאריך באה וכן אם ש״ש בתוספ
רתות שיחיא ויש לבל חתבה שלבשר מו לחם עפר הישבה והע״ו
והע״ו פי שלא יבן ארם ידו תחת שחין שמא נעל בעשרע אן בבם
רע שחרים שבקשות הן ואסור לתן מתות אז ריב לתוך בם שמא יש
עליבם חק. בש של מוכה שחין אן ישבת ארם שבל ישבת הארם בם
העות חוץ מיעבת הפנים ולא יבן הבבשיל תחת הבישה מעבת שאמא
עשן בבשבה שב. אבל בן רבר הבאיק ולא יראבו וכן לא מאל טום

אין אחר

רבי אלעזר. ורבינו יוסף ורבינו אליעזר שלמה הלוי ויש שם אדם
שאינם אוכלים שומנים בשבת שחרית ויש שאינם חושבין
מאחר שלחם מערב בהן ויש שמשיגין בהן קלסתר הטוריין כתובין
בספר הטואל היכן בבית יחיד. אחרונה לילה. ובזמן קדום הבר
מין בראשון ואסור בשאר תחת קיר שני. ותמר בשקום סכנה.

שאלה להשיב איסור כף כוס של יין לעיר ואבר יין בה. שבר מ רבינו
אמתי עוד לא מתן מיטאל ויראת מלאכיך אני. וכן אמרו רבות
שלא להכות בני ברול שלא. ברוס לאמטוא וכן שלא יתן מיטאל לפני שר
ופם לפני עבדי. רבי האסו לו כף לפני גבורי שעוד ולכונה לתקן רוכב
עלב או סמבי מיעת. שאלה לשות מיתבות שאין מיטה
ברכה ומיתבות לא תשיג מאיהו והעשה מי כרת.

שאלה לשות מיתבות הקטורת רבה ומיתבות לא תשיג לפם
ואיך רבות אפר לא מטים כך סלה חיי של סם סמכון מ
ורוקן להריח אבל לאיר או לאוכל לעבור מעור וכן הריח מעור
אך הריח באורה של הקדש ישל. שאלה להשחית עלמאה
רפה לא תשחית עצה ובתי רק עלב אשר לא תרעב לא עלן
מאבל הוא אותו תשחית ובכלל שלא להשחה כל דבר. יון אם עבר
דבר להשחית כי. לשות הנאת אבל כל תשחה אבל תעבר עדיין. וכן לבוי
ירוא עלבל בב בתי ביתו ירבה ברקאי בתי רוב מאות תבין שנה בפלגן.

שאלה לבטל נשר בחלב בבקר לא תבטל בי. בחלב אינו נאסר בבקר
בהמה — והה לבל בהמי חיב ושלן. ושלב אינ מבדר. תנ לה. יוסי הגלי
ושלבל שנתבטל בחלב אינו חייב והמבטל בשר בחלב שחוטה בחלב אבר
בחלב בהמה טמאה מעור והמבטל בשר בני חלב שיקן ינוקא ו
ושנינו ובני וקרנו ושלבל מבטלן אפר בחלב אבל מעור ובשר שאלה וחלב
שבטל בחלב חייב. שאלה לבוסין עלבל הנעה בבקר לא
תוסין. עלן בלי לשות ב בבקר בתמרין ומשמרה חוטין
בעינית שהוא שבה שבה בשבן בבלן. שאלה לבלעבין הנעות
בבקר לא תבטלו מיעת כף שלשה בתבל ושלש חוטי
בעינית שבן שלשה. שאלה לבקים בבל בבקר ובבל ומעבר
לא תקיים לבל ואפר שמאו ולא עבדו כך אמר בתב.

שאלה לתת אבן מיטבים בבקר ואבן מיטבית לא תתן בתוך עבר
להשתחות עליה וזה רעבר של אבן ואם רצו לא אסור
אלא מישוט ירים ורבים אבל מי בבקר אסור אפר בלא מיטוט ירים
ורבים אלא בהשיב לן הער.

וכן מכאן אסור לפני
שלה מבשה לריק וכן
אבל רב אל האיקלע
מתו יותר מדאי ולקה
ובלא המשבר כל
בחדרת מ שתים ר
רעת עלה השחית
מאבן והשליב כעפ
להעלירן על דבר
תורה לא בל אל
מזהיר שלא להשחי
הלון. בשיר לפס
לבלעי חבל בתעבי
מרבך בשבל ובעפ
אל להתיבל עליהל
אבל הישתבל
ומשנה שאר
עליו בדבר מאיתי

שתקבל שלת ידים

הגהות עיקר הגה לשון לדברי חכמים וסמכו את דברי חכמי ופרכו
בפסוק לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל ויראה על
שלת ידים דרבנן. ודקא אחר שלת ידים כדרך לא. ויש ראשון ראשון
ואינשים רשות מדת בין הבשיל לתבשיל ולא בין תבשיל לבשר לתבשיל
לבשר שאין הבשר בטל ואין הבשר בטל ואין שם אלא טעם
לפיכך קאי רשות אבל בין תבשיל לבשר לבשר שלאחרין חובה
ודקא וכך פי הגיס רבנו יש מי אפי לדברי האומר בשר אחר בשר
באורה מעברה אפי לי קיטח והא דוקא ויש גם הי כמו הבשר בטל
אבל היכא שאין הבשר בטל כגון הבשיל מורה לאכל בשר אחרים
באורה מעברה לי קיטח והרחה מכאן עכ"ל ברוב בחוט שלבשר
ובשר מדת לבשר יש בה שורן ומושלך נעשין כמו עכל ושילה אלו
ראיעבייס אינן נעשין ברכה שאין זה אלא הבשר אכלה כמו שיקוד
בר וחלב ומלחות בשר. תנא מים שנפלו משלת אם שאב מהם כלי אם
או מים עלוחין או חמי טבריא מפולין לשלת אם שאב מהם כלי אם
בקרקע בריקה שובלין בהן את הידים ליקו ומה כל מעם טובל בהן
ידין לכל אדם אם נפלו משלת ומחו ריבו מים הנעובים בהן
אין טובלין בהן והעמל ידין לקרות הרי זה מעמי הרוח. ודקא בא
רבי שמעון דרך שלת ידים לפני אבל לשמל בשמל עקיות אין לחוש
עכל תב לחולין עמל ידין עד פרק שלישי. ויהו קשרי אעבעותיו המלוכלכים
לי בשלמל ובל דבר שחוצץ בשלה חוצץ בשלה בל רבנו או מעמו
הדקים כי וכן ברב ובלי יכבו שאין מעשר בשלתו כין בין בתת
העמרון חוצץ עכל בסלק ובסמ רבי ברוך ודקא ובל כן עכון לבן
עמרנו בשלה שלה ויש שמקילין משום דהוה מיעוט שאינו מקבל
עכל מסך רבי שמעון אדם ידין שחרית ומעבה עלין כל הימים. ודקא
ועל זה סומכין הלכי דרכים לאכל בלא שלה בדרך לפי שמעבה משחרי
וחשיב להו לא כמכחי פיא לפי שבם בדרך אדם ומבא להם עם
תך מבסה יש להמקין בראו לשלת ידים אבל מילין ליל ראיתב שחר
שחרית קאי אבל מילין עכל בסלק עכל ודוק היכא דלא שכיח פיא
ודוק שחרית. ודוק היכא שלא נעמדו ידין שאין מעמדין לידים לכלי אל
אב בא ומכח אדם ואין מעבכין בתוך כל בל עיער או לי אחר הל
עיער מי שהגיס בתנן ואין מחוברי לגבר אך הגיס מכתבו בגיס
בגין לין הבל עכל אך אם אדם מגיעו לין הבר לבי ושוקל בתוך

העומר ואותו כלי משקה כמנה משקה. גרסא ויקלה מים דרך אותו נקב
לנהר עכו וקילוח שם העשר מותר להשתמש בו אבל לא כל
אמר גרסא משו רעתיק אינו מיטר לעין שבלת אמר רק לעין שלתי
ובזה להעבה ידין ואם שלכו יד ויד מרבעים אין עדיף להעבה עכו
בפלגי ובתרה כל הבטר ובמטר עכו עשרים עשרן ידים לאחר אז לשון
ואם לשון ואך עד לשון שתי מעים כדרי המשנה. גרסא רמן בעשר
פרק שני העשרו אחת בשיטים אחת עכו ואינו מוסיפין שלה אחר
כדי שלא יהא דבר חוצץ. גרסא לעשין שלה עכו בפרבה ברוך לפ
מים שטרה בהן פת או שהריח בהן אות הכלים מעלין עכו בהן דין או
עבדו ושתמש מראיהן כל שנקב כמנה משקה אין נטלין מעלין לדי פסולה
ואם נקב ועלה מרבעים אם שאין לו חרת כל עלי אבל אם יחדו
לקבל חמים נטלין מעלו ובלבד שיחזיק רבעים אין הנקב ועלה עד ש
שיקב כוסא דיתה עכו בפלגי ובפסר תרוי אם נקב לעשה מרבעים
פסול ולעלה כשרי. ושמעתי דרך הנקב גרסא בפסר רבי ברוך בן יצ
באורך לפ ומן כל שאינו ושב אלא בפיכה פסול ושק וקופה אלפ
שלקבלן מהן מים אין נטלין מהן. גרסא אם שאינו עשוין לקבלה מ
אין עיקר עשוים לקבלה עכו ומן לבאותן הכרים גרסא הנאה של
הכרים אם כשהן קשים כלבד שלקבלן מים ואין הים כב מהן עלי
אין עשוין לקבלה כל שק וקופה עכו ואם שלא שלדיו אסור לאכל
בעמקה קל שישים העמקה סביב ידיו ויאכל בידיה שלא יגע בידיהם
אוכל לחיות ויאכל קל שלא כלו אותו האוכל עריך שלא אכל בעאכ
אין עריך שלא ידים העשל ידיו עריך לנבן תחילה קודם שיאכל ואז
אכהו בפקר רשות כל האוכל לחם מלא נלאב ידים כאילו אוכל לחם עלי
ודים ראשון עשלים בן בחיין כן בעשן גרסא חי. האור רק שלא
הבא בדר סולרת עכו בפלגי כן בעשן כן בכלי כן עלבי קרקע
אבל מים אחרונים אין נטלין בחיין ואין נטלין אלא עלבי כל בארץ
מן כל הבשר גרסא מים אחרונים מ שהיו רגלין לעוד בלילה משו
מלה סרוחי מ שהיה מעלי בינהם ובשאין אין לו מלה סרוחית עכו
מן הלבה בעשרה אדם ידעו לשתין מים נטל ידו אחת ובשם מ אות
שטיפין. גם בראו רבאש. לעשה לשטיפין. בעשרה שלבי קלין
שלין יראה כברות שבבה רבר עם חבירו בהלכה נטל שתי ידיו ובר
והלכה מ שלב אחת או שתי גרסא לפ שהסיח דעתו גרסא אך
אינו עריך לחזור ולברך כמה עכו ודים פשק כי הישנו לשתין

ים אין ערך העולם כולו אם לא שיפשלו בדינו אין משלבדבר
מוכרח רשע שלא ידיים אך בדבר אשר יעד ובדרך עבר לדי רהוה
אבא ידיו ולא לבדות בשיט ושעשה שאין ערוך לדרך על שלא ידיים
ודאות היו בהיון דרך בשהיין רועים לדרך לשמך בשעה ומרחו שלא
בפלגי רבתת אשרי יעד עני שיבדרך לקרוים הוי רבר שבדרך
ואפי הכ אינו מדרך עבר עבר ועבר עני בולבדות בשיט ושעשה
לישיא את אשמת רבתו ותביר לאשה תחת אשר עשה
כי אם איבה אסורה לו ומתם שהה הוי אומר ומתי
עד לה כן בין אומר לאמרה המאוס עשה אפי חיבת אפי סוף
והאמרה אינו טוב אלא מרעות ומאוס מישלם קנס עם הנשא
הנשואין ואמרה בשלא יכנס ואינו מיב עד שתהא שדה
בתולה אבל בוגרת או בעלה לא וקטנה מבת שלש שנים ויום
אחר עד שתי עשרה שנה וחצי ישלם לה קנס וקנס שוה בכולן
אדם אבל אם ובשת עד אחר בבר בשת לפי המביש
והמבייש אם אדם ראוי כאילו היא שמחה ראויה לגבר
ואינו אחר שעשה לו עבדו קונה רחם כמה הוא נתן בה אם
היתה בתולה מישה מלוה באומר ראי שמחה
ותשלה מלוה באומר ראי שמחה
מרשה אחלה לה רבין רבי שמעון עבר ומעור בתולה אך אם
מרשה שאינה מוחלת אחיו עם בעמה ונגל בפלגי נגל וקלעה
לעשיה אך אם ישלה אב קנסה לאבה וכן בשת ומים ושבר עשר
בשת בן שאין לבן קנס ואילו בן בוגרת ובדרשה בן הנשואי והאילוס
והחרשת והשבויה והביורת והמשוחרת ומי שיעא עליה שם רע
בלרותה שבאו שוב והעידו שחבלה אותו לעשת עשר ומיב בריאת
ומיב מיתת בר ועל השאר יש לבן קנס ואין אדם מישלם קנס בל
מקום עלפי אלא עלפי עדים אבל מישלם בשת ומים ושבר בהמה
מן ומן אילו שבות שיש לבן קנס הבא על המוחרת ועל הבתולה
ועל הבוגרת כדברי האומר לא כותב בדי אחת על השבויה ועל הנשוי
ועל השפחה שנבעלו ונשבעלו ונשבעלו ושנשתחררו מסובה מב
שלש שנים ויום הבא על אחותו ואחות אביו ואחות אמו ואחות
אשתו ואשת אחיו ואשת אחי אביו אלפס שהן בכרת ואין בהן
מיתת בית דין בר ומלפס שאין בהן קשות עבירה בינינו לגלה הי
הילבה ראי הפס לא מפקינן מינה

הילבך אפי שיפשלו
מי

הוי מבני

אבל אם כבה בתר
לה בתובה ובין ומאוס
מישלם עשב ומעבה
אינו מישלם

לקדש את האשה ובתנ"ך
בכבוד גם כתוב ובכל
לו אשה מיוחדת לשמו כאן לפיכ
ין קידושין. האשה נקנית
בפרוטה ובשוה כסף
האישלקי ובכל מיארע
של כסף נקי בשטר
החרס אעפ"י שאינו שוה
כמאורסתו בתוך ד' אמות
בקעה כדי שיטרח לה האב
את כאור בכי יעלה אור
וכו' אעפ"ש שעכ"ן קטנה היא
שהגיע עתה כאור בכ מעבר
פרישות וקיימא לן דחופה אינ
מקדש כו' ובשלוחו והאשה מתקד
ושה שלח. האומר לשלחו עמ
פלוני והלך וקידשה בפרקים אחר
אינ לה הרי היא בפרקים פלוני והלך וקידשה בפרקים אחר מקודשת
וכן בגרושין. האומר לחבירו עמ וקדש לי אשה פרש אסור בכל העיר
שבעולם כי כבל אחת יל שעמ קידש שלוחו קרובתו של אז אבל בשעה
שעמוד לשלוחו לא היה לו את שרוצה לקדש שום אחת מקרובות האמ
פעמים כל מותר בה רק אעפ"ש שהיו לה לאחר מיכן כי לאחר שעמוד
ושלח לשלוחו עכ"ד ומקדש על כי התנאי אם נתקיים התנאי מקודש
כין שהיה התנאי מן האיש ומכן שהיה מן האשה ובלבד שיהיא התנ
כפול ותנאי קדם לעשה והן קדם לאו כי התנאי שאיפשר לקי
לקיימו והאומר לאשה הרי את מקודשת על מנת שאתן לאתים
זוז מכאן עד שלשים יום הרי היא מקודשת ומשכשין והוא יתן תוך
הזמן שפרש ואם אחר כי פשע ירה ולרמא כי וקבלה קידושין מאת
אם קדם קיום התנאי אינ כלום רק שיקיים התנאי אחרכן תוך
הזמן שכי דהאומר עכ"ד כאומר משכשין כי. ומקדש בגלה שמא
שאשה מיכרת אינה מקודשת אם בגלה בשטר אבל כשטר

קפ"ו

ידח איש את אשה ובשלה ונפ
באשתו מכאן שאדם מעמד לה
עשמים כל הן דיני קידושין ואילו
בכסף ובשטר ובביאה ושלשה כל
היא מבושה אחר מעמוד באיסר
על כי הקבלה מעקל חצי שעה
כיער כתב לה על העיר או על
מבועה בתך מקודשת לך בתך
הרי זו מקודשת הן ז' כתב
רשות אז' ערי' לו' בתך כאחר
לה בחבי שנים הרי מת מי ומרת
לכ ודין קידושי ביאה אין
מאן דמקדש בביאה משו
לה כתר קידושין. האיש
שת בה ובשלוחה ובשלי
וקדש לי אשה בפקום
אינה מקודשת אבל אם

חוב של אחרים וכן כל מי שטען שבאו והחזיר לה המשכון ויקרשת אמלו
בעלה שהיא מיבת והלקרש בעלה ומבושה רעתה אמרוה. אע"פ
לאשה הרי את מקודשת לי והנח לה משכון עם מה אין כאן משכון אין
כאן. ורבא אומר מקודשת וכן מקרא לו קנה ומאי קרקע מאי בשל
בשלוף פשיט רלא קנה דהא אין מקדש בכסף. אפ' שהוא כתב אלא מ
בשביל עכל האשה שתתנה בכסף ואור הריב מקודשת לך אינה
מקודשת וכן נתנה היא ואור הוא. ורבא אם לא באדם חשוב. שכל
בסלק עכל אבל בתן הוא ואמרה אינו מקודשת אפסק טור קידושין
שבתנו שלא לשון או לשון ארשה אינו מקודשת. ורבא שלא
ארשתה היתה הכתבה אלא שקיבלתה ארשתה אינ מקודש כל
ואיש שאר הריב בשלך אן כועמ כו אינה מקודשת וכל לשון שבא
שהיא מכרת בו שקנאה הרי היא מקודש ורבא כל הרי את אשתי
עכ אשתי קשהעל של בשות יקוקה ל לקחתי וכן מרוסתי בהודה מקודשת
ואי אכל מיוחדת מיוחדת עמתי עמי עלעסקי סעיות תמוכי
הבסתה מקודשת אפסק והוא שאמר עליה עלעסקי קידושיה. ורבא
אבל לשון רפסק קאי אבל אלשון מקודשי ואי אפ' בלא אמר
עלעסקי קידושיה קדם לכן עכל הי אמר עליה עלעסקי קידושיה
ונתן לה ולא פרש כל מי ומקודשת ואי והוא שעסקין באותו עכשיו
שלא הפסיק ובי קידושי עכשיו אי לא אמר עמי. והאיש מקדש
את בת בשהיא שנה בו ובשלוחו ואסור לו לאדם לקדש את בת
עד שתגדל ותאמר בפלוני אני רוצה. ורבא והלא בעיבים שה
וטר רבים בעקום אחר אבל עתה שאע"פ ומש רבים לקדש
אפ' בטהיא שלא קטנה שלא יקרעה אחר הרס ואמר שלא עי
אע כנסין עשים ועשין חופה אפ' בשבן נדות רק שעורי עתה
לחתן אלא שבירים לא הין עשים כראשון בהיא רבינסה שה
בתנותרי סק אך מורי רבי יחיאל בר יוסף הה לאמיר בזה שלא לבל
נדה ראשון חיבת ביאה קונה ומעשאת החופה תליה ומעירת
עכל בדה אז נשאת אין לאביה רשות כה קטנה אז שנה
שנתקדשה שלא לדעת אביה אפ' נתרעה האב אחרי כן אינה
מקודש ורבא בשלא עשו שידוכין. שכל בסלק וכרב אלפס
עכל וכן היא וכן אביה יכולן לעבר ופסק בעצמה טיט לה אב
אם קידשה עצמה מקודשת אפסק וכן קידשה אביה ואור ארבע

לבתו קטנה עני וקבלו קידושין וכל העשה שליח לקדש או לגרש כי הוא
גם לשלחת אין ערב עדים רק שיורו השליח והמשלח אבל האשה שעשה
לה שליח לקבל קידושיה או נעשה עריך עדים וכן בגרושין והאומר לשנים
עמו וקדשו לי אשה פלוני הן הן שליחי הן הן עדים מרגלא ובסמיכות
אלפס אמר מאיר כן אם שלחות האשה לקבל קידושיה או נעשה עכל
ולא יקדש אדם עד שיראוה ויעשה לקדש בו יותר מכשלוחו ואסור
לאדם לקדש בביאה או בשוקא ואם קידש קידושין קידושין ואין
מקדשין האשה בעל כרחה ואם כמה אנשים לקדש קידושין קידושין האומר
לאשה התקבל והתקדשי בדינר שלחתי או זרקתי לאם או לאור אוכל
דבר אחר איבה מקודשת הנהנה הוא או לאכול עמי שיקבלם לי מקודשת
והמקדש בעד אחר אין חושבין לקידושי ואפי שטבה מודי ובמבלע
המקדש בסעודי עדות דרבנן אינה מקודשת עד שיקדש בסעד עדים
בשדים ויהיו לה משרתי בלא מו. וקטנתה שהלך אביה לעיר
הים וקידשה עשאה מדרבנן בעורה קטנה וכי בגלה בעל קידושין
בהדא דאורייתא אך רבי יצחק אומר דאינה מקודשת ומותר לביאה
מדרבנן ואינה מקודשת בעורה קטנה אפי מדרבנן כגון שיש לה אב
ובעל אינה ראוי מיאון לא בעינא בעורה קטנה ומי לא חשיב דרך דעת
כגון דרך אישות הוא ומותר לקייב מי רבה אקטן שהשאו אמן
אשה ראוי תבעלו עכל וחרש שקידש וחרשת שנתקדשה קידושי
מדרבנן ושוטה אין לה קידושי אפי מדרבי. סופרי מרגלא לא מהני
בהן קידושין בראוי סב חרש ושל בסמיכות עכל סרים שקידש ואינה
שנתקדש הרי אלו קידושי. עבדי מומרים ואשת ואמרו נעשה
שקידשו אשה או שקידשן איש הרי אלו ספק קידושי. ועליך לא
נספק המקדש אחת מן העריות לא עשה ולא כלום שאין קידושין
תופסין בחייב כריתות חוץ מן בעורה ואם כבר הלבש אשתאיש
שמשלה ידה וקבלה קידושי. ואחר כמה בעל הרי זו מקודשת
ושני שהשאה שאורה לבעלה בעלה בעדים עמדת חקה אין אשה
מעיבה סיב כמה בעלה בעד העמדת שאם כבר התקבל ומן סב
רבי יצחק כיומת מרגלא ומכאן ספק כי בתשובה על האשה
שאמר ישלם על בית ולא יעבר. חזיק בו ולא יקום כלום שאינו
יכל להזמינה בדרך כל האדם שהיא עמדת אחר מכחישה
רק שהאיר כמה בעלה ראין האשה מעיבה פניה מן בעלמה

ולא דאי להיאך דברים הנשאים בין בעלך ואשתך תביא ראיה דהגדיר
לעין יורה בחזן ואיהו לא קים לה לחיריה לך מעתה מעה לשקר בם
בעני בעלה אבל כאשר רקים לה לחיריה כאן לחירה כאן שישלם עליהם
ולא יעבור ודאי איב מעשה לשקר בעני בעלה כאן בהיא ירושתי ולך
ולאיך בב ישלם על בית כסבן אותו לחעיא ויתן כתובה כך פ' נכ' יעת
כתובה עכל שכבל התלוי מקשה מדברין אבל אם קירש איש שלא ל
בעני בעלה איב מקורש לפי שאין קידושין תופסין בה ע"ר שתבא ראיה
לבריה שתעשה קדם קידושין. המקדש אחת מן השלש מאיסור
אוין אז מאיסור עשה הרי זו מקורשת קידושין פלוגין ניבלה שתקדשה
לאר הרי היא מקורשת מספק שמספקת לחכמי אם הקידושי תופסין
בנבלה מחיבי עשה כראיה בראות ונחלקו בה רב ושמואל בפרק
האשה רבה ומעם שאסור לו לאדם לבעל אחת מכל אילו לא הרי זו
מעל בעל עבל מאי קאמר בפרק המקדש ע"ה אז שמבה אין כאן
קידושי כלל אלא הרי היא אחר כאן שהי' קודם הקידושי ועי' ועבר
שקידשו כת. ישר אין קידושי כלום והמקדש באיסורי הנאה אין מ
בכך כלום ומבקר מקדש בבריהן מקורשת חוץ מעבד שתמצן דאיב
האוב לאשה הרי את מקורשת לי עבד שתחזיר לי מיבה מקורשת
האוב לאשה הרי את מקורשת לי עבד שאין לך עבד שאר כסו
תנאו קים עבד שאין לך עשיר תנאו בעל המקדש כשירים אות
לה בתנאי ואחרכך נתבטל שאין אלא זוז מקורשת ומוזמן דרוך
ודאי אבל אכן שובה עריך שומא ודאי קודם לפיכך אין מקדש
בכסף שיש בה אבן עד שיסירו האבן עכל המקדש בעלה אז
בסוף אשה פרשה ואחרכך בעל בקידושי בעדים מקורשת בקידו
שלא נסמא לבעלה הוו קידושי באחרי מרסא כל המקדש אחרי
משרת אחיות ולא פרש איזו אך אלא אחת מהן מקורשת לי הוו קידושי
כאחי ועדיב שתהן לא עכל ושעבר המקדש בתו סרס אין הבעלת
בכל ואסר ושאות שלח מרסא אבל הקשות בלן בבל לפסק קידושי
ועדיב בלן לא חוץ מן הבעלת עכ וכן אז לת כאחרם ששיך
בתו ואמרי בפרק אי' בת ואחרכך קידש בתו סרס ואמרי כ
אחת ששיך לאחרי איש בבל הפסק ואסר בם לא עבר לת
עבדיא מרסא לדת האחרות בלא לא וכן הרס ערוערבורך
הפ"ר הרבה עכל העשה שלח לקדש לו אשה והלך וקדשה

לעבוד מקודשות מה שעשה אלא שבלי מעבר מאות וכן מצלרבר מבר
יעבו לה שם בעיר כלי שהין ברות רקות ומעות מרבעות וכל אדם עבד
ומעמין שם ושים שיחות ומוגן פלוני עתקדש היום עמיד עם שלמה
ואם יעבו עליך קול מרשון וקדשה שיב קדושי ואמי. גרסא דאשתמע עמיד
עם מישבים לחתנה לעלי אם בעים לעשות תקנה שיכנס האחר נכל.
מקרש ראשון ועשה שיב אבל איסבעו לו שלא יאמרו מחדר בראשתן
האירוסין הוא והאשה שאמר אשת איש וחדה ואחר פעיב אני אם עתי
אמרתו לדבריה אלי עמעמת ומבדכן ברכת אירוסין מיד אחר הקידושי
ולא לקבלם כל יחדו בבן וברכה זו. פעמת את בחתן אלברך לקדש את
האשה. גרסא אך מיהו רבי יהוא אמר היה עבד ומעלין לברך שבע ברכות
לקדש את האשה עלי הקדושלה דברכות נכל וברכת נשואי אחרים
בבית הנשואין ואם לא ברכת נשואי האשה אסורה לשלה בעלה ואסור
לו לאדם לקדש אלמנת חבירו או גרושת חבירו תוך שלשה חדשי שנתאלמן
או נתגרשה שהם כ יום חוץ מיום שמת בו ויום שנתגרשה בו וכן לא
יתחתן ולא יכנס עם סלי שלשה וכן אסור לישא אשת חבירו ומיבדת
חבירו עד כי חדש חוץ מיום שנשלר בו וחוץ מיום שנתגרשה ואם נתגרשה
בעה לחיבקת גרסא או בעלתו ובני נתגרשה בעה לחיבק אסר קיבל לה
בחרם או על ידי שבועת אסור לילך אחר לחיחלוב ולא מני לבעו
רבי ריש לקיש רבנן מיד עיר ישראל הדר. מחר מיר רבי שלחנו ולא
אחר לחחלוב כך סי בבתבו אבן אם מת מיתת ואחר שעבר ושל
ושאר תוך הזמן יועיא בעל אך אם קידש לבר תוך שלש חדשים
ובדק עקרי מיסתיב. גרסא מעלי רוקן ר שבר אך מיר רב מאיר בר
אל יוסף הדה לבתחילה הטיאה לו עשבה לבדוק דבר מוכח בבטי
שסי עיקר מסתיב רבון בבדק לך הנתבר שאין רעתו לבעה עד
מון הזמן נכל. ואם קידש בתוך כי חדש הואיל ולא בעה ברבה
אסורה לשלה בברה אין ש עליך טינעא בעל רק להבדיל ברבי
הדב בבור שור אסי בעל ברח ויש חלוקין עלי. גרסא ברבי בבור
שור ומבאו ראיה מהביא רסעה דקאמר בבי מעשה ומעבדת
והיא סעה ותחנו שיטל להשקות רקדיב בה ובבא האיש אחר
אשתו ואמר שיטל להבדישה ולהחזירה לאחר זמן מעשה דבבדבר
פל ולא בבא בעל מעשה ראיסור אחרים רבב עליה מי איסל סעה

החתן

נפל ומשחקת עם הבחורים ואינה כתוב רעי הרואה להסיר
מפני שזה עור ארוס כעין סגה כמו שיסמל ארוחיה עליה
אבל אחר לחבר דרך מבי שרי וזה דר כעין סגה
אינה אומר רבי שמעון היו מעשים לא אך לא מעשה קלא מיהו יש
ובדרשת חורי רש"ל ורב ושלמה הלכה כרב באיסור כך השיבה
באיסלק בה בסור מבטל קלא בבדרשת לא מבטלי קלא שלבסוף חורבי רבי
יבא לך מלך הקדוש מי מבטלין קלא רבן הלכה והיה מבינא עבה
ואחרכך מרע בדבר שהיו קרובי והיה מי הר לחתר כלא אל אלעזר רבמלה
או יבא כמו שלבסוף עבל אחרת מלחמה. ומשה היה באשכנז
ומעבדת מבדו כך מי בתוספת ריבינו והילך כי קדיש תוך כי יבדת
ראיתי עבדו מבדו ראשר כמו ומשל רבר שמע עיני עבה: מתני ומבא מבי
מש אבי ומבא ראשר כמו ומשל רבר שמע עיני עבה: מתני ומבא מבי
רהיו עבאי ומבי ראיב לבדוש. להבדיל רקאר מבי סמה כמו קאר ומי
מעבדת מבדו כך מי בתוספת ריבינו והילך כי קדיש תוך כי יבדת
ומבא מבי מבדו לבדוש. ומשה היה באשכנז
ומחרכך מרע בדבר שהיו קרובי והיה מי הר לחתר כלא אל אלעזר רבמלה ומיב
ישבא לך מלך הקדוש מי מבטלין קלא רבן הלכה והיה מבינא עבה:
ראיסלק בה בסור מבטל קלא בבדרשת לא מבטלי קלא שלבסוף חורבי רבי
ובדרשת חורי רש"ל ורב ושלמה הלכה כרב באיסור. כך השיבה
מאיר אומר רבי שמעון היו מעשים לא אך לא מעשה קלא מיהו יש
לבינא ראיה דלא מבטלין קלא ומי מבטל ריש לחוש לדברי האומר לא ע
אבל אמרן מאר לא מבטלין קלא ומי מבטל ריש לחוש לדברי האומר לא ע
מבטלין אלא ריש ברחות דלדוה ראיתי קאר רבי מי ראיה מבבי:
מבדרת רעבך עבה קלא ראיתי לקל כראה כבריל ומסיק
מבדרת לה יבבר ומשו רעבין לא הבעלמה ראובן כלא לא הבעלמה
חבלת בדול והילך אבי קלא מי הו מעיקר ומשו מי הו מי מבו
הו מיבר ומשו אלא לא מבטלין קלא ובלא קאר אבי לבר כי
ההיא דלבי ושב מרקאר בה מבדרת ואמר עבין לא הבעלמה ומי מבו
מאן דאמר כלא מעלה זה ומן כתבתי בתשובה ומן מ מעבר ומבי מעלן
בדבאלה ובמאלן אלא הדבר בדב אלמה מבי עבין בעולם קלא
מבי הבי שב כלי שבתבתי מבל וקטן שקדיש אין כבקדושין כלה.
ומבטלי כתבה אל תבלבל אם תבעה ואל מאן ומשו אבת מבל. ומשבטי כתבה
לא כתבתי מאן כי הן בבלל שאר דבר שעבדי לאור ס"ד.
לבדקי לבדקי את המשה בדבר כי ומעמ בה עבות דבר וכתב לה סמה
בריתת ומבן בדבה עבות כי מבדת מל בת מבה ומבבלת
שאבל ומבשר ומשומשת בדבה ולא קבעה הלה ומבדת מבבה מבבלת
ובלי מבבר מל בת יהודית שבעאה בשוק ומשה מבבל מסה קלבה
בראשה אם ומעאה לבשות לבי ולבדן שבבה שקבל הבעלן בבקבה
אבל מחבר לבבר דרך מבבי שרי ומה ודר כבבל מבה
קלבה כל מבה שבה מבר מבבה מבי שבמל מבבלמל מבבל
ומבבלת מבבלמל מבבלמל מבבלמל מבבלמל מבבלמל מבבלמל

כתובה ואם לא היו בה ושאו ויתן כתובה ויתקיים דבר בשם
איש ואשה עליהן אל אלהי ישראל עדים בדבר ואפי׳ בכתב
ושקר בדבריו מן התורה והיא אם לא תמצא בעדיו מלה שאינו מלה
אלא מרשע ואם נתברר שלא מרשע איב מתרשת אל האשה
מתרשת אפי׳ שלא מרשעה אבל יש שם שטרפל הדבא מוכה שחין
ושל מלרפס פריח הפך ומטומר ומכרמין אותו שם לעדים לשון מה
שאמר לו ישר ומי שיאמר רוצה אני ויכול מורשי קדם הבטה ומה
ומה יקראו הנה פעמי קדם ופעמי אחר הבטה. וכתב מלר שאינ
מתרשת אל כתב ולא ברבר אחר ובבלל זה שיבא הקל. והריני
משל הכלל ומה אמרו מה הם פשוט שעדי הכלל שבר הסופר והרין
אלא שהמרו הכמים שתהן האשה שכר הסופר שלא ישכבו והקל
שכר זה לכלל ויתקיים בזה ועתן הרפקר בר הפקר כמו שאעקר
מוחר בדינין מה שי׳ לה שיהא כתובה לשמה ומר דרשי׳ וכתב
לה ולא לה ולהבינות שיאין שתי שים מתרשת הנה אחר ספר כריתו
שיהא אותו הספר לרחק כתב מרדכי. בדרשי׳ בראש לסעיב דבר.
הוא ראתא ומה מרשי׳ מכרתו דבר הבוי בעל לכיבה שלא שים
תנאי הנה שלא תהא אצרא בה כלל לאחר מיתת הנה כמו אם
אר׳ הרי זה בשיך על מיתת לבל דבר הכותב בעל לבנה ולא שאר
עליה רשות הבעל ואם עכ׳ין לא שלמה בעל לבנה. כל שאינ לה אל
מר שלא תשות יין לגלם אינה מתרשת. ועתן בירה מלר שאינה
מתרשת עד שיתן הנה לירה או לר שלחה שהוא כירה או לעשה
אבל אם הנה עונה על הארץ ואינ לה מלי בשיך מעל בכי קרקע
הרי זה אינ כלום וכן אם ביר הנה קשור על ידו או עלים יר שלח
ושלחת ישם אינ כלום אבל אם הרכין לה עפר או הרכין ידו עד
שנלחת הנה הרי זה הנ. כתב לה אינ אישך אינ ארוסך
אינ הנ. שנ׳ ושלחה ולא שלשלה אחר עשיה וכן ועתן מי שאינ
מחוסר מעשה שאחר הכתבה. עמ הדבר שמחוסר קנינה ונ׳
לכך אם כתבו בחוזר לקרקע אינם שחרנו עכ׳ם לאחר
שתלשו ונתנו לה אינ הנ ואם בקנינה הקל. ע׳ש שמעלין
אם עריך לזה שקונעין אבל אם עשה כדי לאותו כתבשם
הוא וכשר ואינ עתן לאלמ כתבת קנינין שנ׳ ספר כריתו
ועתן בירה מעשר שיתן אותו בתורת ספר כריתות אבל אם

נתן לה כתובת שטר חוב או כיוצא בו או שיתן בירה היא וישיבה ושלר
הרי היא בירה איש לא ואם אר לה אחיך כרי זה לשיך הרי זה לא ר
כראר כל הזורק הלבה כל ויחכירו אל הרים ראו לא שאר שתן לה כתובתא
ואל כשי שטר חוב הרי זה כשר שהרי הרי לעבים שתן לה כתובתא
ואם שאר שטר חוב שלם מעכב. הלוה שרך כשיתן לא שיאיר
הרי זה לשיך או הא לשיך וכיוצא בו ואם נתן בירה ולא אר לה כלום
כסל אפילו אם היה מדבר עליה עלעסקי. לא מתחילה ואחר כך נתן
לה לא בירה ולא אל כלום הרי זה לא כל יפי שאוכל כן בכלל דקידושין
ועריך שיתן לה כל לא בסני עבים כשרים שנ של מי שנים עבים יקי
דבר ואפי יהא אותם עבים החתומים בלא כשר. תנ ל אלעזר אומ אפי
שאין העבים חתומים כתוך לא אלא שנתן לה כסני עבים כשר רשיר
מסירה כרתי ולא עדי חתימה דהכי כל אלעזר דאר אין העבים חותמי
לא לא אלא מפני תיקון העלם והוא בעינין אבל בשאר שטרות אפי עדי
חתימה מועלין לכרס בלא עדי מסירה. ומדמכ מסור אלעזר דאיכ
עדי מסירה כשרים בעלם העלם לכתב בלא שנים שלא שיעין והכתב
עריך שיכתב אותו כרין ספר תורה שיהא האותיות מוקפות מיל ואם ר
נתן לא בלא מוקפות ל אר לי מין המלא ומין לא מין. וכתב ולא
מקר מלמר ראם לא שנית האות כתקנה אל מלמר לי. וכן כל כיוצא
אין לאחוק לקנן של לי לשנותה לי אבל אם נמלא מיסמר מין אחר
שנשנה האות כתקנה אין לחוש. מרשת מיהו בספר רבי ברוך מסל
וכן נהג העלם לסמוך ועדי שלא לחתר שלא. ובדרו שמ אותיות מין
הכבר חוץ לשיטה. מרשת ונהג העלם להקפיד אפי מאות אחת חוץ
לשיטה וכן בספר רבי ברוך ועדי שלא יהא שום שיטוט ולכלוך של הא
ולא יכתב של ביחיד ואם כתב וקיימו כשר בריסבר אם נתן מרשת
אבל אין נהגין עכל ועדי לכתב לשם האיש והאשה ולחתם לשמה
ועדי שיהיו העדים עם הסופר בשעה כתיבה שיטה ראשנה וכן מ
השלח של הולכה ועריך שיאמר לסופר כתב ולעדים חתמו כמה מ
שתרגו ם שלא יכתבו לא כשר ולא יאבר ולא יבטל מיל בנ שרגו
לסמלו שלא כרין ואחר שנשנר אין הדין לל עשו עדים שלחוקן. ובכל
כשירים לכתב את הא ואפי חרש שוטה וקטן אם ברולעויר עלבן
ומקרן הל אפי ל אלעזר לכלי כתיבה לשלה מאאורים וכתוב קיימ
ל כאמת מכ כל הא בכ הכל כשירי לכתב את הא ובל נעסיק עלה
רב הונא והוא שנרול שויר עלבנו וזה לפי שיטת הקונ ולפי שיטת

[illegible]
[illegible]
[illegible]

שיבטלה בטעמא ולא יהא שליח כדין לקבלה אשה כאי הוה עכ
יהא שליח הוה מהימן הבעל לומר בסנהדרין נמנו ביד השליח בדבר הנשמע מפי המקבל
רפשיק רבי חנא בעומת ואלעזר ראבי בנו מחוזא דנדי מתיר מפני שליח
דשמעם בעיר אחרת עשוה עשאוה נדרי בדבר בתלה מפי המקבל מיגו אתנו
ביד כלכך ואלעזר רבי יוחנן ראמרינן כולהו נדרי אין לסמוך בזה הקדרה
הנמצא אבידה ואת כדין ראין לעשות שליח בטעמא בעיר אחרת ואי
נמצא בזה שאר יוחנן הנמצא כולהו נדרי ומכל מקום נמצא
והלא כשהן בעיר אחרת עריך שיהא שטר הכל בעשאו ולא יהא שליח ולא
והכל אינו עריך לומר מקום ומקום אפי בטעמא מדמיכ הים ולרבינו
מפי רבי בשליח הכנסת לא מאורה מדינה בעיר הים לא יכל מקום מפי
מה והשלח מעשה רבי רבי בטעם כולהו שני לו כולהו נדרי מכל מקום
מה אפי בעיר מדינה עשיר לעד ומיהו בתנא רבי אלעזר כ מפי אחר בהפי
רפי המקבל ראמר רבי המבקר מהימן לומר רמקבל מה שליח לקבל
אך בזה בעלמא יש עלמי זה בתנאי ולו יש ורבי מעד בלם שלו
ברבר כפי קדר רהה רבי הנא רבעל מהימן בהקבלה מדברי עם שליח הוא
בדאוכ מקרשי הלך מעד והתשובה שהשיב לו רבי ועלכן יש לחבר שלא
לעשות בטעמא בעיר בדברי וכן עשה עבל והאיש עושה שליח הוא
והאשה עושה שליח לחלק בבר והאשה עושה לקבלעה מיד בעלה
אבל מיד שליח בעלה לא תעשה שליח לקבל לבתחילה אבל מעבר מעבר
כי חנינא מרבא עבל בפלגן עבל וכן מפקו רב ה.. ואון ורב אלפס..
והבל בטרי לבנא אתבעא אפי שי שאי נאמנת לומר בעת בעלה ואפי
קרובת חוץ מחשו ואי ושבר ומומא בחנעה לחרש אר אמיאר הנשים
שנתנה לא בתנה עני לקרות ומכ רבי יעה לקרות כ מעני קורס
ולאחר מנעה ואם לא קראוהו קול מנה ולאה מה מפול אבל אם לא
קראוהו לאחר מנה וקראוהו קורס בטר מ מעבר וכן אם קראוהו מיד אה
מנה אלא שלא קראוהו קדם בטר.. שנה האורך לא לאשתו ה:
בתך ביתה או בתך חעירה מחרשת מרמה ובלא העולם שלא לעשה
לי מנה הלא בתך בתך או בתך חעירה ואפי לתך לתך מו לתך
מלבשיה אור רבי יחיאל בר יוסף מפני מאין לעשות לפי שלמדים בעי
שאולים ואין הבעלים מקפיד בזה ואפי לא הי מנה כיון דלאו הכי
אשיתיה ונעבד זה שיך בכי ביתה וחעירה לכך מנן לבת הלא
ביתה מיעט ויהה תהיה מפני מתחיל מנה הלא מ מנה עבל
אבל בזה אפי תלך מדבר אחרת אין מלעיל מ שתבא ביתה ובשהה

חותמין כאן עריך שלא יהא הסופר אחר מהן ראוי הפך חתם סופרו
פסול ואם אם אינו הבעל לשנים אחרו לסופר ולעדים ויחתמו סופרו
כראוי עד שישמעו זולת לאפוקי מיאן דאמר באומר אחרו אינו דהוו
תרי חתמי דסתרי אהדדי כון שלא עברו לו הלבה מהאן עד דיהר
משנהם ולא ישלם אדם כתב ידו לסופר ולעדים לכתב לו אם נתחתם כן
שהוא חרש כן שהוא פקח אבל אשה יכולה לשות שלא לקבל מתוך
הכתב וחרש ושיקרו משם שכתוב בתוריה כך ושבא בדרי זה וכשיתן
בדיקי אותו שלא פשעי אם אינו עלאו לאו ושלבן הן כתב לא לשתרו עלמי
ריאתו וכסי רוצן דאמרי תרי לאו וחד הן או תרי הן וחד לאו אז כפיר
שלאיות הלשונים בדות הלשונים אז להסך. ובעל שיש לו שנים שמות
חלוקין ואחד מהן שקר. כתב העקר קורם אשה מלוי מתקרי כך וכן
וכן האשה מתקרי פלוני שלי. אפ באורך בסיפר בנו. וכפר רבינו
אבל היכא דלא אתמחיק שלא בר עבר אין עבר לכתב. עתיק מתקרי
חקין וכן כל כיוצא בו ומשולר אין שם לכתב לעות כאן ואם כתב שם. הרי
וכל שם ראוי לה עוב הדבר ואין מתבר שם לעות כל כי אין עכון לחזי
שם לעות בשרוש אך בשאר לשון ד"ש לה שיש לה שנים לעות ר"ל
אין לכתב כל כאן. כל שום ראוי לה אלא מלוי מתקרי מלוי כרסנת
ובלן לכתב שם הנוי בלשון עבר. ובשם הנוי לא
כותבין הנוכר. ואם שנשתנה שמו ונחרת חולי אלעל שקרו אותו
בשם הראשון לא אותו שם שנוי משנה הוא עיקר וכתב אותו קורם
עכל. ועי. לכתב שם הנוי שהסופר והעדים עמדי. שם בשעת כתב
בשטרות לענין שאם מחכן בו באן כמקום מלוי עם מקום מדינה כמל
והאשה ואם אין אנו לדרשים עשקר מדינה כתבין מקום עמדה ובהם
בשעת כתבת הנה ובשטרכין לא אינ לשלוח לאשתו שהיא בקי
אחר אין כתבין מקום האשה כל לא בלשון מדה ולא כלשון עמדה
ובלחות שישלח לכתב לה שיש שושלן ושכב מדעי שכתב לא לאשתו
על תנאי עי. שיאמר אם לא מתי לא יהא לא ואם יעמוד מהלקיהם
יחלה אחרי עי. לכתב אחר ועי. שיאמר מעשה שמא בפני. היום לא
היה בדעתו או ומות ופסל הנה לדעתו שאם יאמר מהיום ומת כאותו
יום מלכתי לא ומעשה מאי מרין בה הראשון ראשון ומשלין מעשה
מנה קאי אז שמא מפני. היום קאי אם יאמר כאותו יום יפסל
הנה ומן דבי יחיא בר יוסף. היה רבל לעני הנה רשב לעלה לעלה

חותמין כאן עריך שלא יהא הסופר אחר מהן ראוי הפך חתם סופרו
פסול ואם אם אינו הבעל לשנים אחרו לסופר ולעדים ויחתמו סופרו
כראוי עד שישמעו זולת לאפוקי מיאן דאמר באומר אחרו אינו דהוו
תרי חתמי דסתרי אהדדי כון שלא עברו לו הלבה מהאן עד דיהר
משנהם ולא ישלם אדם כתב ידו לסופר ולעדים לכתב לו אם נתחתם כן
שהוא חרש כן שהוא פקח אבל אשה יכולה לשות שלא לקבל מתוך
הכתב וחרש ושיקרו משם שכתוב בתוריה כך ושבא בדרי זה וכשיתן
בדיקי אותו שלא פשעי אם אינו עלאו לאו ושלבן הן כתב לא לשתרו עלמי
ריאתו וכסי רוצן דאמרי תרי לאו וחד הן או תרי הן וחד לאו אז כפיר
שלאיות הלשונים בדות הלשונים אז להסך. ובעל שיש לו שנים שמות
חלוקין ואחד מהן שקר. כתב העקר קורם אשה מלוי מתקרי כך וכן
וכן האשה מתקרי פלוני שלי. אפ באורך בסיפר בנו. וכפר רבינו
אבל היכא דלא אתמחיק שלא בר עבר אין עבר לכתב. עתיק מתקרי
חקין וכן כל כיוצא בו ומשולר אין שם לכתב לעות כאן ואם כתב שם. הרי
וכל שם ראוי לה עוב הדבר ואין מתבר שם לעות כל כי אין עכון לחזי
שם לעות בשרוש אך בשאר לשון ד"ש לה שיש לה שנים לעות ר"ל
אין לכתב כל כאן. כל שום ראוי לה אלא מלוי מתקרי מלוי כרסנת
ובלן לכתב שם הנוי בלשון עבר. ובשם הנוי לא
כותבין הנוכר. ואם שנשתנה שמו ונחרת חולי אלעל שקרו אותו
בשם הראשון לא אותו שם שנוי משנה הוא עיקר וכתב אותו קורם
עכל. ועי. לכתב שם הנוי שהסופר והעדים עמדי. שם בשעת כתב
בשטרות לענין שאם מחכן בו באן כמקום מלוי עם מקום מדינה כמל
והאשה ואם אין אנו לדרשים עשקר מדינה כתבין מקום עמדה ובהם
בשעת כתבת הנה ובשטרכין לא אינ לשלוח לאשתו שהיא בקי
אחר אין כתבין מקום האשה כל לא בלשון מדה ולא כלשון עמדה
ובלחות שישלח לכתב לה שיש שושלן ושכב מדעי שכתב לא לאשתו
על תנאי עי. שיאמר אם לא מתי לא יהא לא ואם יעמוד מהלקיהם
יחלה אחרי עי. לכתב אחר ועי. שיאמר מעשה שמא בפני. היום לא
היה בדעתו או ומות ופסל הנה לדעתו שאם יאמר מהיום ומת כאותו
יום מלכתי לא ומעשה מאי מרין בה הראשון ראשון ומשלין מעשה
מנה קאי אז שמא מפני. היום קאי אם יאמר כאותו יום יפסל
הנה ומן דבי יחיא בר יוסף. היה רבל לעני הנה רשב לעלה לעלה

בלא שום תנאי כדי לאסוק. בשביל מעלעג ולא מסיק ונמצאנו אך הין
מיקיקין אותו לקבל עליו חרם שלתקנת הקה. לת לשנא אותה עיר
שיעור עכל ונסס הירבר ומנה להדיקו שיעבה לכתב ליתן לנו
לאשתו וכתב ונתנו בעדו מי כך שהיה ראוי ויושבת ושעת העני
ור כתבה וחתמו הנו וכן בשעה שעתנין הנו עכל ונו אבל מי אין
עושין כא עשו חשנא ריבס ועד שלא תתיחר עמו כל ימי החול ונשו
חשנא רנו ישן ואם קבל אין לתנו עד שיתקיים המנהג בתוך הזמן
ואם אז בתנאו לאחר שכבר שנה לאחר שנה חרש לאחר חרש שבת
לאחר שבת אם נעבה הנאורסה היא ומובה מקבל נשה והה לקנה
ל שאינה יכולה לשמור את נשה אינה יכולה להתנה סבשי אחר לי
אביה ולת לרתנשת לי אביה ושתשה לא יועיל וקנעה שנשתאת אין
אביה מקבל נשה עבבר בום ונתה בלה פסול אבל אם עבבר ונתם
בום אסר לא נתן עד אחר מיובה. ליבמא ואין לתוש ומשום מוקדם ומיהו
עבה העלם להקסיר שיתן בו ביום יש רק מנשאם שארם שולה לאנתו
מיקום אחר דהתם לא איסשר ועכי הנו אין חוטין זה בלא זה אלא
זה בפני זה ויזהרו שלא ירחיקו כתבתם מכתבת הנו שיעור שנים שיש
ואין אסיני אלא בסון שיעבה פן יחתנו באמצע שיעבה ואי לאו כשנ
שלשלה הימבה ופשני. הה באותה שיקרו של נשו או אם יחתנו הנו
רחוק מן הכתב אמצע השיעבה יכל לקיים. עד שיגיעה וכן בעת העלם
לחתן הנים כתבילת השיעבה זה תחת זה ועכי הנו שאין יורעין לקחת
קול בסנבה וחותמי ואם אינן יורעין לחתן מקרבי. הם ביד חלק ומיהלא
הן הניר ריו מיהן טוב לחתר אחר עדים שיורעים לחתם. האשה ש
שעשה שליח לקבל נשה עריכה לשנותו בפני עדים והם יכתבו לה כתב
וכשיקבל הנו יקבלו בפני עדים ויכתבו לה כתב. ולכתב מיהן בסתם
רבי ברוך מכתב ירו נעשה רלוי שליח לקבלה עכי להנשיב כך שלשה
שיכיר חתימת העדים החתומי בשטר קבלה וכן כל דהא קיום שטרות
ראוי רמתני רבי הנקבל לא מעכי כא שכ שיאמרו בפני קבלה
כשהעדים הראשונים שאמרה בפניהם לשליח הנקבל לי נשי הם עמדי
בשעה נתינת הנו לשליח אבל לי שטר עדין קיום ואין קיום שטר
בפחות משלש ילכך קודם שיקבל שליח לקבלה את הנו יושיבל
שלש שיכירו החתימות וטוב שיהו יודעים כי הם עדיו בכתב ידם של
נתינת הנו והיכרוש לשלוח לתקן האשה לבו ומכאן כי שאין לסמוך

על שלחן לקבלה שרגילין לשות קיום החתימות מעמד לגב לפי שאין ר
ראלות לבית באותו מקום שלא כבר אמר ירושלים ובכרם בעדות
הנתנה שיכיר שבחתימות עדי. השטר לקבלה שלמה יחד כי נעשין
כדבר. ושוב לחזר אחר שלח שנכר שהשא ראל בנים הו לא לקן
בן בשלח הלכה כן קבלה ראלה אפי הוא מוחזק בשנים ביה נראה
כעריך לבורקו לכל הסמוכות לו עד אחר מכשר מחלוקת מיהו בעיר
מחנה אין להקיר כון שהן מחזקין בשנים ושו רק יש לן עדי
עדי עסיה כרמי ובשעה עסיה יש כמה עכים ברולים שהרי ראלים
לרמת כעינין ולהחרים שלא יעשאו לעד על הנא שלם. הכותב לא יכתוב
ורין צבי לר אלא ורן ולא מאיכרת כלר אלא ואחרת ריתה ין שלשה
ולין לכר יר של לא ולכר יר כי וכן מעבין ארבע ורין יכתוב
לחלק כלא יר ולא יעל בעל מלחלק של לא מלחלק לעל ויכתוב שוב
שלא יהא מראית כחית מא ויאריך לין של וכרן ושל שכנקין מרוכין
מטורין ויכתוב הסמנסמו ולא לחמנסבה כה. ריתבא בחר יר שה. לענין
תכבה אחת באיקום הישבת מעינת בחר יר. אם שאין בכעי בחר יר
של לעד יכתוב הכעי מתרי המכשב מרוב ואם לשו בקרשי יכתוב לענין
ואריתקרי השבר בלין ושבקית הראשון קרם לפטרית ובלהן בלין בלא
בתחלת הנכה ולשנה פטרית בלא לין קרם לשבקית ומרלקלר לין
לין בלא אנתרי כלא יר בין אלי לען ריתבא מלוי ואמלי
הברות רחוקי. אין הנכ יותר מתחוס שבת כון שמלכים שם הסוס
לשתת או שמלכין שם הבר לבם ומלי. מעי בית אם סיפק ב
שתית אין הנישבת או אין הכארות ערך לכתוב מלי. מעי בית
או מלי. כארות מפ הבהרות. רחיק מעת מרחה לין. ריתבה לעד
כקום אשר. קומ שלא רחיק מלא רמי לחלק ויחא בא בריכי
ולין מוחרת בלין מלכל ריהלי ב יולין מאי כלא יר בין מם לעלן
מרוכין אין יר בין מן לריש וכן בשבקין וכן בשטרין בין ש לא
רשבק וכן ב לא רמנו. כרת ושה ושר בטיטה אחרונה ולא
יותר וסמ מרוכין ואחרת שבקי. ונא מטורין הכל קדם שיטה אחרו
הכבנה מלוי כך יכתוב אם יש ל כעי כלשו לעד ואם הכעי כלשות
הקרש יכתוב ראיתקרי ואם הכעים כלשלשת שרין של לשון בקי
לא יכתוב הכעי כלל יעחק חלין שה שרון וכן כ כיום כמה

ושיר שסיפקה מי מארות כותבין על מי מארות ושרי שיהא הדין והקילה
לבעל ושריך להקדיש מי הם השלים מן הקלף ומן הדיו והקולמוס שיהיו
לבעל האשה ושריך שיעשה הבעל לכתוב לשם סלוב אשתו בפני עדים
בשרי שאינן קרובי לו לאשה ולא לבעל ולא זה לזה ושרי שיהא עדים
הפחותים מן הנשים בשעת כתבת הנשים לא להפסות בשעה ראשונה וכן
שלח לולבה ושריך שיאמר הסופר בפני אותם עדים שהוא כותב את
לשם נרושי סלוב כו סלוב ושרי לדבר שלא ישנה בעל שלח לולבו
לכתב ולעדים לחתם אלא הוא בעצמו ישנה הבעל לסופר לכתב ולעדים
ושרי שישנה הבעל לסופר לכתב הכבה בעי עד שיהא לשעת הכבה
בעיר או לחמיר יותר ושרי לכתב ולחתם ביום שקור בלשון הה
החתומים ושרי לחתם הקלף קודם הכתיבה ושרי לשרטטו ושרי שיהא בו
שלש עשרה שטין מצינן בו ושרי שיהא ארכו יתר על רחבו אין השטים
עשרה שטין ארכו ורחבו לתשר סופר לגר העדים אותם בעת שלא
להקפיד ושרי שיהא כלאות ואות ליוקסטר בו ושרי שלא ישברנה
האותות חוץ לקלון ושרי ההיין על הנשים לכתב בלון לכתב וכן הקולן
כרעובת פר הכוב לו לדבר להרחיק יותר ושרי שלא יהא שטשוש
בנשים ושלא יכתוב על הנחק ואם מעל בו תוך האות שלא לתקן על מי
החקיקה ושרי לעדים לחתם בתחילת שטשה זה תחת זה לסרטש לשאה
בשעת חתימה ושרי שיכירו מהנשים בשעת הנתינה ושלא יחתמו זה
אלא בפני זה ושרי לבעל כל מורעי ושרי לקרוא קודם נתינה ולאחר
נתינה ושרי שיהא כל הנשים יבין בשעת נתינה ושרי לשום חרס על
כל העדים שם שלא יוציאו של הנשים ואם שכחו הנשים לתן לו
עריך שיתנו לו קודם שיצא שלא יהא רואה לאותם אלא עדים
אם יראה שאין זה רואה לאותם ויכתוב בשלשי בשבת בדבר
בחמישי ביום בשני בלא יום באיעלו בשני ימים בשלשה באר
בארבעה ימים בחמשה בששה בשבעה בשמונה בתשעה בעשרה
ימים בתחר עשר יום בשנים עשר בשלשה עשר בארבעה עשר
בחמשה עשר בששה עשר בשבעה עשר בשמונה עשר בתשעה
עשר בעשרים יום בתחר ועשרים בשנים ועשרים בשלשה ועשרים
בארבעה ועשרים בחמשה ועשרים בששה ועשרים בשבעה ועשרים
בשמונה בשמונה ועשרים בתשעה ועשרים יום ראש חדש טבת
ימים אם יכתוב הנשים ביום שני יכתוב בתחר לירח מלוב כו חשבו

ביום שני ואם כתבו ביום ראשון היה עד לכתב בשלשים יום ו
דרך מלך שהוא יום ראשון של חודש מלוך ובן לחודש שני לעולם.
לכל מי באותו יום ולחות עד לאחרת שלא להכנס בשום עסק ואם
אות שנה עיבור ובתבו באחר יכתב ירח אדר הראשון ואם כאחר
יכתב ירח אדר השני עד כאן נשמע הימים בלשון יחיד והא לך
השנים בלשון נקבה בשנת חמשת אלפי ושתים ואחת ושלש וארבע
וחמש ושבע ושש ושמנה ותשע ועשר ואחת עשרה ושתים עשרה
ושלש עשרה הנה הראשונה מאלפי השתים ושלש עקיבה עד שלשים ו
ושנים ואילך עשרים ואחת ושתים ושלש עשרים ועיין הנוסח לשון תקבה וכל
לעולם. דין שליח לדולה עדיך לשון כתרים אין עד לכבא לא שלש
שנה ולא עדים שעשאו הבעל שליח לדולה כמנהגו בהנא
באושה בתרי וכן כתב רבי אלעזר הלוי מעיר ומה שכתב בתקון שטרות שלא
הרשאה לשלח לא לאשתו מעקר ומקל בה שאין עדי אלא לפי שכתב
בה שנתן לה הבעל רשות לעשות כמה שלחי אפילו לא יחלה ולא יחיה עד
כאן הנשובות ובדבר השלם בלא שום שטר הרשאה אעפם הרבנים עמה
הביאו שטר הרשאה. ואם הלשון בפנינו חתמי מעב בכך וכך
ירח מלוך כך וכך לבריאת עולם ואינן שומע מינן כאן
כמלכות מרמ מסר ל מלוך בר מלוך לא ביד מלוך בר מלוך לדולה
אותו לאשתו מלוך בר מלוך וכך אל לפי ל מלוך בר מלוך הולך לאשה
לאשתו מלכות הגבוה מלוך בתר מלוך ותהא ידך כידי וסיך כפי
ועשיתיך כעשיתי ואין עתה לך רשות לעשות שלח ושלח שלח עד
אמר שלמים לא ומן לא אמר לאשתו מלוך בתר מלוך כל מלוך כל מקום ש
שמעאל אחרא או שלח שלח או שלח שלחך ולא שעשה עליך מלוך
בר מלוך לא שלח לדולה כל הכל הבל לדולה נבלה ונבלה כמלוך מרמ כך
וכך לבריאת עולם ומכין החתמי מלוך בר מלוך ומלוך בר מ ובמנין
כמו מלוך בר מלוך הבעל בר הבורעות שנמסר עליו אם ומם כמנין
קבלעלין בחום שלא לכעל לא אות הלא ולא אות בשלח ולא שראוי
ושנה כמנין כתבנו וחתמנו. וסדר השלחות של דולה כיצד
ישמרנו הבעל לשלח כמנין עדים משנים ויקראמן קדם רשות ואחר
ישמרנו הבעל לשלח כמנין עדים משנים ויקראמן קדם רשות ואחר
מסרנו לשלח ריק עילה לכי ירד וחלכי ובה הלשון הבעל יאמר
לשלח הזק לא אם לא שמת מלך בתר מ ותהא ידך כידי וסיך
כפי ועשיתיך כעשיתי ותהא מחזיק מעמד ומודה לכל אדם וקדם

ואחת

ומיד כשתגיע אליו
יוסף תהא מחזיק
מעמד ומודה לכל
אדם:

שיאסור לשליח יכול לאוריו מאיתליה ואם טוב שיקבל עליו חרם שלא
לשנות שום בטול והשליח אומר לשטה הא לך אם זה ומשלקי פ' פפ
הרטבה כך וכך והתקבל אצלך זה ובמי אחר מעשרים ואחדים לפל
אם זה בפני עבדי ובפני נתן ובכל אומר בשעה מתנה קודם שיגיע
הא לדר ויתבו לה בפני שלשה ב אלעזר רבי יהודה בפני שב משום
רבי שמעון דין אלא שאם לשנות והשליח ומשלים לשלשה אלא שוב לשנות
בפני שלשה קיימא לשנות כשהשליח קרוב לבעל או לשלשה כמו תלוי
ואם לפרסם הדבר ואין עדי שיטבו השלשה ואלעזר שבן דיינין לקבל
עדות השליח שיאמר כך וכך ובכך וכך עדות דיינין הדיינין
שקיבלו עדות העדים ועדות הדיינים הוא שפ קבלת עדי והבטלן
דקיום שטרי רבנן אפ לפרחיה עדי ותרע שהרי לפ השליח שלא
שרעיר בפ נב ובפ נה עדי לעדות בשעה אריר כדין אחר עדים
ואמר הבי לאבטלן לשלשה ונשבע דין מאיר שאי אתי לא הר מעמס
היה מעדי לבושב השלשה בדי דיינים לקבל עדי השלשה שאו/פפ
נב ובפ נה ואוף לא אמר אלא לפרחיל אבל בדי עבר אין לחוש אם
עדי השלשה ולא שטו בשעת עדות השליח וכן היה סובר מר הדר
דקורבל דאל ובדי עבר אין לחוש אם עדי השלשה ואם הבטלן
בשום נב שטוב לה עדי לדקדק אחרי אם הבא מעכן בשעה
שליח לגובה דהא אין קנין עשה שליח ויבא אם יש לו זקן בפני
אין לחוש יותר.. דין שליחות של קבלת הא שלים לקבל עדי שטר
הרשאה ואם לשון השטר בשטרות זכרון עדות שבית בפני
חתומי עדי בפ וכך וכך בשטרות בכך וכך ב ליה פלוני בכך
וכך לבריות שלם לאיזן שאע מינן בו מאן בפלוני אמר ריבא על
עבד פלוני איך מר פ הלכות פ העמדת היום בפ מתם ריבבא
על עבדו פ מעלה לעבדו אתי ב פפ לה אות שליח לקבל ביטה מיד
ב פ כשלב הרטבה פ ובפנינו אמרה לה ב פפ שלחה הקבל
ביטי מיד כשל פפ הרטבה פ ותהא ירך כדי ועשי יקר וקבלה
בקבלה ותשבה ל בו ותקבלה ל מיד שיגיע בא לידו אביה מעשרת
מעלו ומורמת לבאים ומה שנשלה בפנינו ונשמעו וראינו נתבב
ונתמנו לה לאייב עלדני שליחות קבלת ביטה. ועריך שיתמין שם
בב אדם ידועים שהבא חתומין בטרם וידוע בתיקום העדים
ואין אם יקיימום בהעמק עדי שהן חתומות הדיינים בכדותיהן

וירושת בריקוס הרגה ואם עני לחרי ולדקדק שתבא האשה השני
שלח לקבלה בחלה בשנים ובשלשים ואם אין השנים ידועים כגון שלא
פי האב עני רבני שמעון שחומרת שחומרת ובולדת כרי. לכון. ראשון לעקר
כי לעיין חלבה רבא מקרבה אין עשה שלח ובשעת מיתת הבעל
לקבלה. ישיב הבעל כל אשים כשרי והנכסים שאינן קרוב זה לבן
לו לאיש ולא לאשה ולא לשלח לקבלה. ויאמר כשעור בדשאה החיצון
אם הם נכרות וירושתלבן ואחרי אשר יברו החיצון שלשעור הרשאל
שלח לקבלה. יביא הבעל הבעל בעשה ויקראהו קרוב מצוה. ויבטל הבעל
כל מורעל. ויתנו לו שלח לקבלה. ויאמר לו המקבל אם זה לבן פ לבני
הא ולשרשת מדיני ומורב לכל אדם ולא יעיל לבן שום תנאי שבעולם
ויחזיקו. ויקראהו אחר המיתה והרייבן יבאבו עבדון. ויפסרו כיר
שלח לקבלה. ויכתבו כך ביום פ כשבת בכך וכך לירח פ שנת כך
לבריאת עולם לחינן שאנו מנין בבריאת רבוב עד עכר פ אנחנו
כי חתני מעה בארוב ולאנו הוינו ובא פבפ המבוכ פ העני היום
כמלכות מלך ריבב עד עכר פ. ונתן לו פבפ שעשאתו אשתו כעבי
שלח לקבל עצה מלך פבפ בעלה. ואמר לו המקבל אם זה לבן פ
אשתו המבכ פ. והרי היא לעבדשת מדיני. והרי היא ירושת לכל
אדם. ויקרס מעשה ביטל לסעיד כל מורעל. רהוה לה שאם לפי
שום מורעל שהבא מבוטלת ולא נתן שום תנאי כמו אלו בעבשה
ירושה מורי. והבא קראהו ורחיצהו כשר ברת. ובלבה ואחרשה
שראיל בירושי פבת ב פ מלך פבפ בעלה שנתן עצה ביר שלחה
לקבלה כתבו לה שטר זה לחיות כדרך לחבות ולאיה זה ויחתנו
הרייבן מן פבפ ר"ן ואם הבעל יכתוב שמו ומות חתנמתבר
ונן יכתוב אם החתם עצה המבכ פ העני היום בפ מלך ריבב על
עבר מלך בירושה את אשתו פבפ המבוכ פ בת פ. ובירשה
מלוכ פ ריבב בבני בר ב פ. ופ. ופ החתני כשטר שלעבה
ובירשה בירושין ובורין בשטרות כל מורעל. ובלא שום תנאי כמל
הכל לבעלה. ושטרם וחתנמת אמת הוא וכשבר מ הכל אמת
כתבו לו אם שטר זה לחיות לה אם כתב ירי לראייה ולעבדת
שלא יהא לה פרנסה מה עלי לעשות עלדבר זה כלל כי שטר

כי שטר בלי חתומים וחתימת אדם בכסף הוא פרשה לדין
שליח לקבלה אבל בלא שלא לשמו שליח לקבל שאין אדם יכול
לעשות ידי חובתו ע"ש רבינו תם ז"ל שלא יהי' שיהיו החתימות
על השטר ואני אם היה כן מה איכפת שיהיו כבר כל שטר בלא עדים
חתימת בלבד ואעפ"כ רחמנא קבי שליח לקבלה ועוד שנ' כתוב עדים שנים
שיאמרו בפניהם עשאוהו שליח לקבלה ושלא שיאמרו כל בשטר ושלא
רק בשנים שיהיו שעשאוהו שליח לקבלה הלא בשטרות אותן בעדים
שבפניהם עשאוהו שליח לקבלה הם עדיין באין ומעידים בדקים בפניהם
הנה אבל שליח לקבלה רק שטר בני קיום שלא כדבר ועוד שהרי
ריינס שבם בשעה נתינה הנה שיהיו החתימות לא בעדים שחתמו
בשטר אשר עשאתה לשלוחה לקבל נשה ולא פי אשר מעיד לעד
דרילא לא הבינו חתימות ומלבד לקבל לקיים כל שלוחה בעל דקיל
שטרות בלי לבד עכון להחמיר שלא לעשות שליח לקבלה אבל מהרש"ל
להעלרץ כדברי והלעב מעלו ומעלבאלו מבינו שלשה ריינס ויוסף קקפ
עוד שנים לפרסם הדבר ועדיין שלא יהו מדובר זה לזה
ולא לבם ולא לבנה ויאמרו עלי בדיקו מלבי רבנו הטעבה ולבו ויטה
שם ובכם ובבנה ועדיו לבחיל כעל בשלי דינין אבל בדיעבד אם
ישבן בשרי וישאלו אם יש שלשה חרשי מבחינת הכלל ועדי שיהיו
שיה אחיו של עת מאבינו ואם היה בעלמו ואם יאמר אשתו שלאחמלת
ואפי' קרוב ואפי' אשה מאמנם ועדי שלא יהא אחר עין הריינין בר ואם
היה מאו מיעוד כשר ויחקרו אם זה בן יוסף שנה ריינס אחר אלעזר שאין
האב שאין אלה השנים לא אין ערין להניא עבות אלה השנים אבל אם
החזיקו ליה. ורוסמו ואם החזיקו בשנים ואפי' אפי' שנים בראוי החזיק
ביה בשבועתם בשלב לקה עלה מעל ביה חזקה רשבו
ויחזיקו לה בוראי עבל ויחקרו אם יש להם סימנים כגון ב' שנבו בעוה
ושני שעות שאמרו עדיו שיהא ברוסם בי לבון מאלן תקנן רבי
ג' המשנה ל' אלעזר בי לקרון בעבדן ל' עקיבא בי שיהא בשלבון
ולבה בדברי בעל להחמיר פי' מעשיות קטן טבהן היא מלה שאיב יבל
לבאן ועד שיהא שיעור הגדל לעבה היא שלא תחלוץ ועדי שיהא
בעיקרן מעות וב' שעבוד בעבא מעולם אלעזר שאין שעבוד או בסיר
הסימנים לאלה באיש שעבוד בכל עיקר חוץ מן הזקן באשה הדרין
שובבין או מעוטין ובריקה של שרה יבלה היות עבדי עשים כיון

שבחיקה ברולה בשנים ואם אין סימנים עד עשרים שנה לאיש ושלו
בו סימני סריס אינו חולץ ואינו מיבם ואם לא שלו בו סימני סריס מים מעתה
מתרשלין לערב שנתו וכן האשה אם לא הביאה שתי שערות והיא
בת עשרים ושלו בה סימני איילונית ביבר כחבר עגל בפולין שחרבך
ישאל אם אכלה האשה כי שמא תרוק האשה מחמת אכילה ושתיה ויקה
מעשיה לכך בעון שתחלון קודם האכילה ועכ שלא תרוק דם לבר אכל
אם רוק ודם מעורבין יחד אין לחוש ואחר ראוהו כך ליבם אותה חסן
לבם או לחלוץ ונתבטל לו עיבור הענבת ואם יראה לחלוץ מכיאו עדא
קשה שלבניה שהרה ירמה כל עוד מבה או עוד כבש עד שיקוה
קורבון כי היכ דלהלי קעת בעון סרל בעלן עבל ועם יהיה מבר
מעור מבחינן ועדך שיהיא בו רשעות לומרות לרמה והרשעה
יהין לבעות כי כן הין בעיבם כבר בתנם מהבהיא ראסר עבקתו כ
מאסאנא אסור לשעי וכן מהבהיא רבוה סאים עסאנו אובני
סר הבנם עבל ועם קשר שקר קטלן לולאות להבנים בבן הלאה
הקטרים. עד מה ועד שלו יהא לטוי שלעב כמו שרעלין לשות תחת האחים
כי היכ דלא להי מלחמל בנים ר' ימאל בר' יוסף ר' יעקב לרוכמן ויהא
טעד טי עד לקטור המעשה עלבשור העוק ולא לשמת הקטר עלאחר
המעל ולעשה הקטר מחוץ עלבשוק בנים הר יקר שראה כן לא הר
שמואל ליוכרא ועד לתחילה שהבא המעל שלו ושלמין ואל אבל
של שמאל פסל ואם הוא אחר ועד לתת בעלו יחן. ולא עלבמי שוק
מבחי מעל ולא מעל המעל ומהאי ש טעד עד שלא יהא אחר עב
לעלב לן המרבבה ועד לקטור הרעשות לבנים הקטר בלאות
לויהי חלעתא אלמתא ותאמר האשה מאן יבמי ולא מסיק בלא אבה
וכן הא היבם שלא יסיק לא חסבתא לקחתה וישאר אל הבתל או
אל מאור כמי שירחוק רגל בארץ ואחרבך תעב האשה קשר המעל
והקטר לן הלאות הכל ברבה הימנת ולא יהא שמאל עס עתה כמל
בראשה והיכא שאין לה יד חולעת בשיבה ומוד אינ חלץ רבה וירקה
בפנו וכן אם ואלמת אינן חולצן ואם חלצו חלעתן פסולה ואינן בחר
ומרשת ולא עשו ולא כלום שאינן בנ רעת והרי כאינן לא חלצו כלל
ולא טאסר על קרובתיה ולא נפסלה לן הבהוה ומותר להתיבם אב
בקום שאמרו חבמי חלעתן פסולה טאסר על קרובתיה ונפסלה

אין הבהמה ואינה מתיבשת ואינה עומדת לשחא לחר עד שתחלוץ
חליצה כשירה ותבא שולטת בשל אין העבד ותחלוץ כל האשה והכל
מעוכר או מוטה אבל יושב לא ואחרכך רוקקת האשה רוק בפני הבעל
לחשוטה ריקון עשוה שיוצאו מפיה עד שיבא לפני היבם ואם היא
ארוכה והאיש נגע וקלטת הרוח קורם שיגיע לפני פני של היבם
עריכה לרוק פעם אחרת ואחרכך קוראה בלשון הקודש כבה יעשה
לאיש אשר לא יבנה בית אחיו ונקרא שמו בישראל בית חלוץ הנעל כבית
חלוץ הנעל בבל והעומדה שם אומרי חלוץ הנעל לי פעמים ועריך
שיתבטל שלבם להתר ואם שינה הסדר ואפי חליצה בלא כוונה
כרגע חליצה כשירה ומוק כשהן מאוין לדבר כל הראוי לבלה
אין בלה משבעת ואל כן מלדרין אותו הרייכן לבטל כל הדרשא אך
מותר להטעות ולומר לו עגל שתתן לך מאות זוז והיא לא תתן והיא
ראין אוכלין להטעות אור לו אם לא תשמע לשבועתי שים חרם
ביניכם להבדל מיך עד שתחלוץ אל היבמה עריכה להתאחר היבם
להתיבה ואם יש לו אשה אחרת לעבדין אותה בהדיא וכן אם מיעדוב
לא לחלוץ ולא ליבם וכן אם הוא מאוהב שמעון להוציא בחסון ואם היה
היבמה איסור מעשה או מיסור קדושה מולדת ולא מתיבל ואיסור
עבדה מעוב לגרי. גרסא ומשל עבד שיבא של עבד בבמה שהורה
ומתעבר קטנה מבבה או מתיש כראו הוהיה מעבר שלוק נטל חבר
מעבר ותבר מבחוץ ולא מבחנים כראו סב ביה אשה כי אם תבר
מבחנים הוי משל ומעשרות תבור נמשל מעבר בבמה שהורה הכל
הרעבה והתבורה שמגיה ומבוא ומחוברת בשחנים כראו אלא מיתת
ביה מוערתא קטיבא ביה מיתנא אלא מיהב היינו הרעשת מקום
החומר שם שהן הקרסים שקדן ל ל"ש ושוב שלא יהו הרעשת
בן החומן עשיה כא רעשה קטנה ומחוברת כראש אחנים ומר
שיבא הענל של ימין לתחילה ובתר שלמין עם כרעבר ובתלו
יחן. ומר: שיבא אחנן קבורות שלא ינשו לו כרי שיהו הקרסים
והלולאות שהן תחבן מת הקרסים על שוקו ומאל ולא על האחנים
אלא מעל ראשל ומבאן שאין הלולאות בן האחנים עצמן וכשר
הבלעין שיהו האחנים מלשוקו ולא על סבל ראש הוא מעל ראשל
וכשקושר עריך שנן קשרים אה מלבד זה ושהא לו עקב בלא

דעת ושפה הטהרה ושנעל הישעל שחור וכן הקדשים והתלאות אבל
הרעשנים לבנות ושלא יבא שום לשון רחת הקדשים ושלשה קדשים
או שנים לבל הבנות ושיתבר הבנות הבנות וכשיבא לקשור הישעל
שבאחת בארץ ישראל והשניה בארץ ובנים סביב האדנים ויקשרם
על השוך ויעשו עבחון ולא על האדנים.. סלה דין ישעל עם זה
ונקבא דין חלבה יבדון שלשה דינין ויוסיפו עליהם עוד שנים להשלם
לתשעה ולא יהיו קרובי זה לזה ולא לבם ולא לבניה וכן לא יהיו הדיינים
בני לא לאבי ולא לאם ואשתו הדיינים עצה לקדום לבעלו ושאלו
אם יש שלשה חרשים ונמירת הבעל בילדי יום שמרת בו ובלבד יום
החלבה ועוד ישאלו אם זר היבם אחין שלמרת עין האב שהיה בעל
היבם ואם היבם והיבמה גדולים בשנים עד חקרת שכינים ולא
כני חקרת שכינים הראוים להביר בראות החקר בשכבתו בעלה לזק
עליה אישם ברה רהתם לב עד נשים שבעת קאר ועד רקא
מסיק רקאר לבשה ואחר גדולה רעסתר לא ידע בהא לא אלא הנשים
ועוד שאם יחלוק אשלו רבני רוק הוא רבני ושעות עד נשים
ואם יש עבים ומורין מרבני שעבות לא בשנים ועד מעות עם הנ
השעבות ולא שיין בקיאין בעזחת עריך ריבי שעדיו גדולות ושובב
אורדין שובבין ושלא אכלה האשה בבים ושישאלו היבם אי נשא
לה לבם אי לחלץ ומלדרין אותה
ואחר האשה בלשון הקודש ראן יבמי להקים לאחיו שם בישראל
אבה יבמי ולא אבה כלה ין אב אינ ולא אבה בין בתחילה אלא אם
לא אבה ואחר ביחד לא אבה ולא תפסיק בין לא ובין אבה אלא
רעוד שתי הבנות הלל ביחד והאיש יאמר לא חפצתי לקחתה ולא
יפסיק בין לא ובין חפצתי ויעדיר האיש אעל כתל או אעל עדיר אי
בעדיר מו מעשה לא יושב ומדרוק רגל כארץ ויתבון לה לבזה ונעשה
האשה בעדיר מו תבון. שבעה ולא מיושב עד כרכה ראחרי נעשה
אם כספה ותבר האשה קשר הנעלים קרס ואחרכך הקדשים הל
בירה הבינה ותבבה הל היבם על הארץ ותשיב הישעל לן העקב
כיין כלה סיוע לן השואל ותחלון כל הישעל לן הרל יין ויקרא עד
היבם רוק הבראה לדיין נשעבה שיבעה עד מעטי עד היבם
וקוראה כבה. עשה לאיש אשר לא יבנה בית אחיו ונקרא שמו בישראל
בית חלוץ הנעל ובשעה הקדקה ועוד היבם עד הבנה ועל העדי
שם יאר בית חלוץ הנעל ב מעדים.. שלו העדים מלמדין בנשואין

ומילה בן הלוים בן הנשואין שלא להשיאו כהן לקבל כרתי אל תחלל קסב
את בתך להזנותה וכלל זה שלא לאסור את בתו להעמיד בן ש
שלא לאוסרה שלא לשם אישות ודומיה להפקיר לכל אבל לאיות מלבד לו..
שלא לקרוא אנסתו רבתי לו. ובל שלחה בלימין שם עבר ועדיין אם קסה
כבן הוא לוקה ואינו מחזיר ואם ישר מחזיר ואינו לוקה..
שלא תשיאו כהנה לישראל רבתי לו תביא אשת הגרת החוצה לאיש קסו
אר ואם נשאת היבמה הבא שלב לוקה ומוציאה בגט ואסור
ליבם אך חולצת ומותר לאחרים אבל אם רק נתקדשה לבם שקידשה
שקדשה אחר חלצה היבם או לבם אחר שתקן זה הגט לה גם לפנים
ובתוספת אשה רבה עבל.. שלא יחזיר המגרש את אשתו אשר קסז
אשר נשאת לאחר ברבתי לו ובל כולם הראשון לשובלקחת
אחרי אשר הושמאה וכן בן החרוסין וכן בן הנשואין כחבריים ע וכן
כיוצא בזה אשה שהלך בעלה לגלות הים ושמעה שמת בבר אחר
ונשאת ואחרכך בא בעלה לאמרי ראשון ליבה ומיד וכן אם נתגרשה
וכן אם כתב סבול ונשאת רוץ אבל אם נתקדשה מותרת לחזור ל
וכן אם נשאת עלפי עדים ונמצאו שקרים או עלפי עדים אחר שמלין
בין באשת איש בין בנבלה ואפי עבר ואפי אשה חוץ מעברת ומיבמה
ומיוחדת ובלתי ובת בעלה ואי שאין בנשים לפי תמיו והיא עדיה
היבא רמז שיך לזה ראוי כל אות בעל בעלמיה אך אם ראשון בעבר איב שאינה
ואשה שיעבה תחת בעלה בעדים או שלא בעדים אסורה עלי אם קנא
לה ובפרה ושר הלה בגד קני עלפי עדיו ולכך יהיה חרם שלא יא
ומיד לאשתו אפי בעל לבעל אלמנה. עם פלוני שלי בשבר ותבא ל
אסורה ולא יבל לקרשה מעשה רקבת רבת בעלים..
שלא יקח כהן גרושה רבתי אשה בגרשה ואמשה לא יקחו ואו קסח
רבא שאיע לוקה עד שיבעל ובשבעל לוקה שמים ויה
הנא שבל בבהונה ואיזהו ריח הנא כל שאינה מעלה מלא מבעל
שאל הרי אות מעלה מלאם ואי אות מותרת לכל אדם..
שלא יקח כהן אשה זונה כבר אשה זונה ומעל רבל איזהו זונ קסט
בשאה שמיעבה תחת בעלה כ עקיבא אומר זו מוסקרת
כ מתיא בן חרש או אפי הלך בעלה להשקות וכמו עלה עשה זונה
כ יהודה אומר זונה מיעלומת ומכמי אין זונה אלא בעודה משוחרר
ושבעלה בעילת זנות בל אותן שאין מעמדין בבן קידושין אפי

מצי. מרפא מיהו כסבר הבא על בהמה פי הקונו רבה לבלהמפל לה מ
אפי חייבי לאוין שלא בפלגש עבד וכן מ"ר משם ר' אלעזר סמי הכא
על הסייה עשה טובה ומיאו רב טחמן אין הלכה כר' אלעזר מ"ל
דהלכה כבולהו אחרינ ונסמך כלל שכיה עלי בפלגש עבד וכן נחבשה
עלי. נ"ס על מיון כאלן שיר אוקמת הקיסם אלא מתבשה קאי
אסורה לשאר לבעלה ואפילו נסטות אפי שור אסורה לבעלה. ליקח
ור' רבוך על מי. נסטות וכו' ואמר כאה מכל נסטות בעל קידושי
השם מותר לבעלה ישר כ ומאי לא נסבעה אלהי הזה עבד
שלמן לבן חלה כרסה אשה אחה וחלה לא יקחו ואיזהו חלה הר
מיסור בהנה חלו וכן בנו אבי אלי. דר כלם חלים ובה
פסולים לכהנה מכל ישר ששאו חלה כתו טיירה לכהנה ומבעה
מותרת לשאו חלו ור ששאו בת ישר בת טיירה לכהנה ור ששאו
ביות כת פסולה לכהנה ומס ששאה מותר לקיירה כ יוס. שלשה חלי
ן חלו ראי וחלו פסק וחלו ליחלעה ושנים אחרים עמדו עליהן מוחי
בהנים ומוחי. ישר מרפא יבל בפלגש. ומילו בן בשוטין בנבלן
קטנה שאין לה אב ואם קחנים שלה מטאין אותה ומיא אשת
איש ר"ר יוחנן מ"ל יוחנן בריאן ומבריה מיאמת עד שתביא
שערות ולא שעה אחת בשעה ולא מאה שובאיה יכולה לאחן אם
הגיעה לזמן שעה אינה עכ"ל בריקה חזקה הבאה סימנים ואפ
אם הטיאוה שלא לעלה מאיה. ורבי לאחור קידושיה אינ עריכה לאחן
ומיאון כמי שלטה וכ"ש הא מאה הוא אותה בקרבתה ומיא אותה
בקרבה ומיאה כ"ל הל שלא בפלגש לא אך היא אסורה לאבי ואם
מן לה לא מעלם שביאה קטנה הנא אסו בקרבה אבל ומיא אסור בקרבה
ולעלם יחיק אדם לן המאונים ומיאמאה אי עריכ לאחן ל חרש
ומאה כמו עריכ לאחן ל חרש. מתקרש כ לאחר הנכן קידושיה
הן הן מיאונה וכר מתבלן לה בקושר בסמנ מיאה כ כתי כ כפפס
מלה ולא יחיה יותר מן יחשב כמו. מילו מעו לולוים בר לאחן
לישראל לוקח רבה ולקחתה לפי בזם האשון מבי מלא הדר כסות
תרי ושני. מלא עבות ושבי מל מרפא ואחרי לוקח הם
ומבה מאחרה אחת ואחרון לבר מרוא כתו וכסות כיר בתולה המבה
כמו כשאר מינן מלא מעבדין זה את זה ומרי לטול לל מינן יחד
מלוקח – מאחרון הם ומבה מין מבכן אלא לוקח אחר שהוא בכה מיקן

מלא – מאחרון הם ומבה מין מבכן אלא לוקח אחר שהוא בכה מיקן

ומלא בפלגש

כאן ביבה

שלא ומאל מבוהה

הלך וכברכת הלב יבא ידי כולם כיון שכולם נטלו אמת נגמל וכל אילו
אילן מפולם כיון לחם יאוש כיון לחם לאחר יאוש. ובשיין כאן הלך ובשלת
דלהב מ"ב בתוס' רה"ש עמוד ב' בעמוד ב' ההיא דאין כבר ולחם זה נתאין
הלכין שלש ראשלב שרם יבשים קצת ולא אין יבשים כלכך שיהו עמדי
בעמדן ובשירין. נגמל ושאולין מפולם בין ראשון דשלש לחם עשלם אב
בשאר. לים לוחר ולרשך שיעמו בשאול יבא בקול ושאאוסרין עקטם
ראשון מ"ב ראש כל העלן. עמדנו עליו כ חופיא מפול. עמדו עליו כשר.
הלב שכמעי. ראשון אוקיוק או סרק. או חדרת מפול ומל ולחם רמלך
בחר הינא מפול כרבא. נחלקה התוירת עשה. כמי. שנטלה ומפול
והתוירת מבשי. השנ עלן האיעשב ונרמא לב שרך עלן האיעשב ורד
הינת ניחוברות ושנעבדי. זו ינו הוי. הוי נחלקו התוירת ומפול אוכל
שכל עלב ועלב שלם כשבאו כ"ב שאר עלב הלב שכל אחת ואחת כמלה
לשרים אמ"ב הכי הוא מפול כ"ל רשות עלן האיעשב חלקו זו ינו לב דה
הלכים הינשין בעב רובן מפולן שרובן אין שרת עלן האיעשב ינחוב
יחד ועוד מ"ב בקו מ"ב אחר נחלקה תוירת ה"ע רוק עלב האיעשב
שרבו הינת כמל בשאר עלן עמלק לשנם ולחם זה הלכן הינשין ב
בינם כשרים כיון שעלב האיעשב שלם ואי הן. יש ינקעלן שעלב האיעשב
נחלק בראשון ונלי יש להשיבה לחם מ"ב הקוב רמ"ב נחלקה התוירת
רמפול ה"ע רוק שנחלקה עב לנטה ען העלן ברמ"ב בתוס' רב' יהודה
מ"ב הבוש נגמל ורב' חנא ובב אלמם ובה"ע ינו מ"ב שכל העלן נקרא מ"ב
תוירת ונגמל בפולן. ולב שאין ראשון של עלב ינע לשיקרו מפול. ושיעלה
הרם ועבבה עשר אעבעות כעל לעמא שיעור הלב יד אעבעות נגמם
ושרבו של הלב שערך שיבא ען ההרם עמם מ"ב אבבעאעבעות
כעל לעמא שיעור הלב יד אעבעות השרבה שלא נעבר העלן כ
העלנים העלים לאחר כלות השרבה נגמל ושרו רב עלן של הרם אם
שהיר בו שלש כרי עלן לים כשרים מ"ב בבלבר ובלי ב עלן כשר.
הין עבין ניחבין עלן אם יוקשת בן עין הרם ובשר ואם שחורות
או אדומות הן מפול ואם ינעלן כשר ואין ינעשין בין הוא כתב לגל
אחרת שנטלה מעות מפול עוקעו כשר ומ"ב רב אלמם ובה"ע יעקב
בר יקר מעות זה חוטו ועקעו הוא שנקרא אב אל רב' יעקב

הלו. כי פעמים לא שיבשם אין הדבר בתוך האתרוג ועליו שלא נבשם לגמרי ואע
הלכים בדברי שיבשם לגמרי עקב ומשר כל שהו פסול פ"ר. רמזו מילתא
מאי דאמרן בקב חסרון כשר ובקב עקב נפסל אישר בו חסרון קמי. אבל בתר
כי מאתין בו חסרון קמי. גרסת רבינו בשורה ובפירוש ובלשון העולם לפסול בקב
כל שהו ואפי' בלא עקב עכל"ל מחזירת כי אבשבשת רקות על רבו כל
עלי. ושם כשר והוא כמקום אחר ובפרקים אחר אבל בשום עקומין אפי'
בעיקרו פסול. אתרוג הנטוע בבוש שלוק פסול בשו. לבן אי. שי. ועקומין
והעשוי. כרור והתאם ובלי כרמים ועשאו כמין כריה פסולין אתרוג הנטוע
ל עקימה פסל וחבי' עשיריי. אתרוג שק שנקבהו עכברים פ"ר ראשון
פסל ואמן ואילך כשר הירוק בברתי ל עקימה פסל וחבי' עשיריין והלבה
כי. הרבה בשיעור אתרוג קטן שהוא כביצה ברול אפי' אחר ברולסות
יין כשר וק"ל לך כרב אלכ"ס אין עני אחר אבל גמרא הוא עשום
זה אל ואמרו לפי אם אבו בחוט הגשיחה כשר. מגרסת רק שיעלה
לגבה אין האבר נשר חגיעה ליבו הא אמרי לאותו איש חוגן וכל
אבר לאותו הוא כראש נשר זה לי ואמרו ונגע בפרק עכל ואם חוגר
אוקמו כאבר שלירק כרמה כמו שאוכל הירק כטרכין האבר
סבב ותחב ראשי האבר בתוכו בלא שום קשר ואוכל כשהוא אבו
בשר ראה איך יכולשות קשר אבל בחל הגוף אוכלו קשר גיור רבי
הר גמרא טפי עכל והלבה כרבא ראו קיב לי דבר אחר שלא לקיחה
ויין בגיר איך חוגן ואתרוג שלגמרא אחר הריח בו בלא איבקעאי
אלא לאכילה רעקבו לאכילה ולבב כיין ואתרוג בשיאל ומשכים לאתרוג
ובר עלה עיבר השחר בבאין ל לבב ומשמש בהרו תחילה ופון פיר
בהרו שבאוף הלל ל"ל בפון בלה ובאמר. הטיל"מ ויש לשתבר
שעה מה משמש בשם אלא בהרו וכן אין משמש באמר. העלי מ
עב ובלל רבוי עכ"פ מ"ר מיוטלי. לשמר שלי בעמלנ עלבר ורב ורב
והבעמר הזו הלבה והמאר ומעלה ומורי ופיון רבי ל בעמלנ עלבר
כרבר ורבר מב מר. שלי. ושמה מחות גרסת אתרוג שלגמרא אחר
הריח בו אשר לא איבקעאי. כמו לאכילה ויבו הלחמו מר. לבר
גאי מאיר אשר עכן ריח טוב בבגרות והרם שלגמרא אמר הריח
בו אוב לגמרא שלא הריח בו בשעת שלילה שרב אמרי. אינ אבר
ברבב זו ואסור להנות אין העלה בלא ברכה ואוכן הריח שמברכ
של הנילה ובלא שנות כרבי. גב הנילה לל לגמרא לבר שהא"ל

הוא כמשנה. ויש לגרס
ברבב.

ואינו רמי לאתרוג.

אינו רבי.

ועשה מברך על שמיעת הלב ורב סבר אי מברכין שהחי׳ בשעת
שמיעת הלב אפי׳ שאחרים מתקנין הם. בגט שיש אין עניך
לברך שהחי׳ ומקשינן מי בשמיעת הלב אלא שמברכין שהחי׳
שהחי׳ אם בגט בקידושין עשה מסקנא שאינו אבל הלב רוצה
שהחי׳ בחולה שעה עשיה בראשונה העושה הלב לעצמו
ובן הילכך אפי׳ יום ראשון חולה אף הם בברכת שהחי׳ על
שביר יום ראשון בשעה שמשמיעה בך השיב רב שלה
באחרון ישרי ומיהו אורי הדר שמואל לאוירב אף בגט רב
יעקב רבשיו שבעל לברך שהחי׳ בשעה שמיעה אבעי
לברך אם ביום שיש בשלה יום ראשון חולה הוא ולא ישמע אלא
ראלה רחה עשה הלב לעשות מברך שהחי׳ הייע משום
רמברך בשעה עשיה אבל לבר ביום ראשון אם הוא חולה
חולה הוא שעה לא שעה שמיעת מעשה הוא ולא שעה עשיה
הוא והברכה מתקנה אז בשעה עשיה אז בשעה שמיעה
והא לא מי אלא לשמיעת הלב בחולה אחר העשיה שאם כרך
את שהחי׳ דראי לא ישמע ביום ראשון שמי אם חולה הוא לא
ראיא והילכ מברכי שהחי׳ אלא בן בגט ראשון בן בגט שני
ובן יעקב לבל ואחרון בשעיר מסקנא שביעי אסור תשיעי
מפני שאינו מותר מה שאין בן בסוכה מקשינא כמשמרת
הרה חל להיות באחר בשבת בתוס מעשה בן רבינו מאיר
בין תשיעי מסקנא שאינו ומיהו שעשה בשם ברוך מ׳ברא
שהין מוסרין מותר ראלה ראמרי בשמי ראמרי מותר בתשיעי
מסקנא שאינו הגי בשחל בשאר ימים אבל הכא שחל להיות ב
באחר בשבת כי רבשבת אסור מעשה מסקנא שביעי באחר ב
בשבת שני אסור מעשים ראין שבת מכין בגט שני מי דהה
אבינה שלהה ובן אלה דלא מי מעשה אלא מי קעבר
ומהאי טעמא שני מבל שלא לחשבון עני סוכה בשבת שחל
להיות אחר החג כגון שחל בגט האחרון בעוד שבת הכנון
דאסורי בגט אסורי שני בשבת הסמוך לו מעשים הטה
בגט תשיעי מסקנא שאינו אסור סוכה ועי׳ סוכה מעשים

ועיין לרמב״ן
ורבי יונה
ותוס׳ פרק ראשון
דגמ׳

אות האחרון

לעשות עורך אחד עשר בלבד ודווקא בדברי שאי אפשר
הראשון ויקרא קורש על מלאכה לא תעשו ושורר
שלא יעשו אחרים בו ביום ראשון של פסח ברכה ביום ג׳ דעל

ביום שבת הפרי שבעת מתרוץ לשמור היינו כלומר ויעא
כו ואוכל לאחר ואל ירא לו לקנו אינגש לוקא ליקבא כיון
ראשון לפי שלא יוכל לעבר להקטרת אבל לדבר ליקבה עלמות
להחזיר החזיר יעא לו החזיר לו יעא ואין ערך דעאי כפול
רעלי מילתא בעלמא הוא ואחים שקנו מתרוץ בתפיסת הבית
אם יכל לאוכל ויעא בו אף ובשהקבל קונן מתרוץ יחד מיד
מקנין אותו לאחר בקנין אחר ואחרכך מקנין לבאחר בתחלה
עלמות להחזיר מדלא מיבו בשעבוד רבלן לקנות מתרוץ אחר
בשביל כל הקבל מעשות שלכל הקבל ויש עשל כל אחר ואחר
ויעא בו בלא שום הקנאה ושמיר קאעבדי אשל דרעת כולם
להקנות חלקם לאותן הנשים עד שיעאו בו ובשו מקנין אחרים
בתר אחרשו בלא שום פ׳ פרעוכה כתוס פב האוג כקידושין
ואמאי נעשה לו בעלן דעאי כפול מתרוץ שבוא עם שלו ומקבל
הכנה לעאות בו בראיה כתנים אבל עלמות מיבא בעלן מתרוץ
שבוא עם שלו אשל דלפ אחרים דעתא כולהאי. נמו מתרוץ
שקונין בשביל כל הקבל ושוב החילקי הלא. יש כתוס פב האוג
לפי זה בשבאתרוץ כולם שלו אפ׳ לו אלא ל בלשון עלמות אלא
אלאעלמות דלהחזיר אפ׳ כתבי. ומשוב כמו דעאי. כמוכל כמו בהבל
אעלמות הוסיף לעדעאי. ישל דפב האוג כתוס׳ שם בתחלת נפל
שלו השלין אחלין ביר ובשמן שלא לן אלוין

דעל שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של פסח ברכה ביום ג׳

ליסוד

הבלים שעשו אותם ישראל הלא ובתוס׳ פסק שבשתי השעורות לא חייב לאסור
היינו דישראל או הבלים היינו דישראל שאינו מחמיר אבל אם יש לו שתי
מעות יש אומר לו השותף בין ובן אומר לו לא לו לו השותף ושוטל את הקדירה
בין אותם בלא הסכם שולחן ברם בתוס אבא ממשרא שהוא שוה קצת
לו שדרכה בתיבה או בתרבה מוכרם שוטל לדקר בברבה ופ בתוס
אם מוס ראשונה ובלא הנשים לשות עד ב׳ ג׳ יום ואם זה נשן לשות
עד לאחר שני שלבב הנשלחן ולא בתיבה ולא בתיבת עצל ובן אין שוחקין
מלחלק ברחים שלהם. מוכרם לחלק שעשו רק לדוך שונים מותר לה שיש
שמחלק שעשו ומותר מראי לא כך פ בתוס פק דביצה ומיהו נשמר רב
אלפס פסק כשמואל ראיה כל החבלים ברוכי ברכן בלא שם שני חוט
ומילה ולפי זה מותר לדוך מלחלק ובן כל חבלים אפ בדרוך שלאבן ואפ
ישראל מעשה. יש רבני לבשולי קדירה רבני חבלים אפ הכי שרי ואפ הכי
הרבה. חר ומיהו לדוך מלחלק ברחים שלהם שקרוי מבר מוקם מלחם
משו עשבי רחולבון ומיוחר לכך בראיה בבית ואפ חרא בחרא ב׳ ג׳
ראסו כיון דשעבר משו עשבא רחול עבד העשב כשנחתך מלחלק בין
בדרוך שלאבן לשות שני קצת או דרך הנייה קצת או לדוך מעט
מעט ושמא הי׳ משו מתוך כך הם אבור שלא לדוך מ מותר אין השרך בין
דבא ודאי אסור לדוך מלחלק הרבה מותר משרך אעפ שרבו מלחם. חר.
אעפ דשרין לבשל טרם חרשל בקדירה אחת אפ אמרם אמאי עד אלא
לחבוב אחרת הכי׳ משום דבשול אחר לחלם אבל בבי שחיקת מלחלק
אבר ודעבוא שאי טוק מלדוך. חר זה בל זה הילב אם ה׳ שוחק מלחלק
הרבה. חר אם אינם ב׳ ג׳ שרך בחקעת מ׳ עבל שחיקה בשבל
אופן לשרך לבו ובבר הבל לנים משארם שוחק הרבה מלחלק. חר
בשחק קצת. יש בהן מקצת שחוק: נבל ואסור לשות שום מלחה
אפ שום אובל בשל לשרך נים ולשרך בלבים ובן אין מחמינן נים בין
מהאי טעם דאיה שוא ירבה בשבילו ובשבילי אובל בשל שאי אפשר
לשות מעט לבד יש מותר: בר יהודה ואין מוד בן ובבי דבמתניה בין מחמר
לשחיה ואין מוד בן ובין המר אלא לא המרבא בין מפני שבר בחתר
בקל כדי לאסות בקל. מוכרם ורוק מחלב לשרך בשר או מיבא רוח

[illegible]

[illegible]

[illegible]

דאשתרבי ליה ולעולם ישב ולבשלהו וילעו אותו לפיה הקברות ישראל
בקבר ואפילו ביום הראשון כך פי׳ מ״ר הגאון ז״ל ברק בקיבה שלהרשלין
ולא מעמא דם מיעה ולאחר השבתם ומעמא דם מיעה אם יש תרגולי
עד ס״ם בתים עורבי רחוי שלא שמא לא בקרן יפה. ברכ״ו ולהאי טעמא
הנזר רבי יעקב הקדם בתים מן הגויים ביום טוב ביום ימים מלעלות
ואי סמנא אחרינא אסורה ואפילו שלא אסור משום מעלה אפילו בשבת שלו
ושל שלא ביום מלחמתו ביום היה ביום שבת לא חרשו ואי בתים אפילו
בחול אסור משום סמך עבד ואין מעשים ביום לבשל בקדירה אחת לבדה לעד
חול ואם הגויים אסור וכהיום ומותרת לא ישחוט אלא יטלהו ומעמא מ
בחית על מבשר יום וכן יש ליזהר שלא לשחוט ביום טוב לחכמים משל הגויים
חול אפילו ביום ימים טובים של ראש השנה דאלא דקדושה אחת היא ל״ל דומן
להחמי ולא לחקל ושל בהאי יום מאשו הוא שבת אך אם הוא אוכל קעתמן
השאו מן הבהמה בו ביום שרי משום דאי אי מישר לחית ביום בלא שחיטה
אבל לאחרת ולבשל ביום טוב לחברו אסור אפילו בשבת לבשל שיך
הכא הוי טעמא. ומילתא אשה תשר סבר אלפא שאינ עריסה אלא לבר אחר
אפילו שהבת נאמנת. סבר מתשר אלא ואם יש לאדם הרבה בני הדראה יכול
לאמרות בפ״ק ביטבילין אבל אסור לו וכן מבשלין חתיכ ביום הרבה בתנור
מילתא אשה קדירה בשר אלפא שאינה עריכה כגון חתיכה אחת פ״ו והשאר
לעורך חול ואפילו הגאלהעדים אסור פ״ה ל״ל דוק בשמבשל בקדירה לבדה
ומעדים לחלה בגדא ברל ביום ויהו לי דרוך קדרים אכילה אבל לאחר אפ
לא בשיעת איוורא רחיצה וסיכה אותרי כגון אכילה ושתיה ומחיה אדם
ליס לרחוץ בגו ידיו ורגלו אבל לא בלאמר בחירה אשו מרחץ כרפבשי דבר
השוה לכל נפש בעצמו וזה אינו שוה לא לעניים אבל חלין שהוחמו ומשמע עות
לרחוץ בהן משמע אפ בלאמר ביהו בשבת בפ״ב אסור רחיצה בשבת
אפ בחלין שהוחמו ומשבת משו בחיר אמו מרחץ שהוחמו בשבת ובשבת
אי לא שאלבו רבינו אסור מראורי׳ לחמם כבל אמר ברפ בהל וכן
אי בביצה בהיא דאבי בחלים ומוקי לה להיעלקדרים בחירה משמע
ביום בשבת לעשין רחיצת בלאמר ואין מניחין בר עלבי אילן ביום קלילת
ובשבת שרי ואין מרבין לגו דבר שערי לגו הכא מעמא ומעמא הי׳ כאיב
מעשרות מבוסו מעשה והוא מעמא בהמה מעמה אסורה אסלא ירע בגורא
שמעשה מעמה ואי שהבא דורון לשר אם יש בגויים בחמור אסור ול
ולבבי בבני שעשו ובבשי שהוחמו לגו שיש ויש חולקי עלה לאסור עד
הדשל חול ובבורה הין מנחי לשמות כל עיר מעמא ובבר הבא בחמין
לתהום בשבילו שלא יהי מורה בשבילו שלא אחר בו ביום ולאותו שהבא

אוכ

אם לא בני בית אסורים עד הערב ויש אומרים עד כל שלא יש מעכיר
כדי שיבואו וסמך מן לתחום אחר כשנים ראשונים שיש מחזיק
לו ורוחק כשיש קצת כלים שבאו מיד קרוב אבל סמך עדה ולקח
אסור כמו דורון לא כדי שישנו מן הבאה ראי עדיך לאחר שהגיע
בשבילו לקחן הרשות בם בשבילו כדי שישנו לשבין חוץ לתחום ויהיו יש
לסמוך אי סך כדי ההבאה ויחוץ לתחום לחוריה או שלא ילקום
שהבאו בשבילו ליום ואפי רחוק הרבה ואם יש לסמוך כדי שישנו
הן מבין ההבאה הן מבין הלקיחה באותו שיעור שנשן כים מחוץ ראה
הוא שיעור לקיחה והבאה לא סך בלילה ומסתבר כי כולם לקחו
וחלוק הרין אבל אבל לחלק שיבין בקל הילדות יש ושלשה דיעם הם
דבר שנשנה ראיליו אז אם בשנשנה בדיים רק שהבאו לו. בשבילו
אז בשבילו. אחר אז יש בלי דיעם אם יש בו חשש מחבר כלי
פעל ומחבר. לקרקע אז דעם שיש דעם שיש חשש ראם נישרו
היום אם אינם יודעים ברואי. שנשרו ראתיאל אינו יש אז ראי
ביש ראשון אסור לא מעוקר אסור לא אותו. יום אבל ביש שיש
מחבר אם שלא כדי שישנו בשנים. ימים טובים שלקיות אבל בשנים
ימים טל שלא השנה לא אז מיש לשבת אז אינם אסור אם ביש
אך לאותו. יש שיש מחבר מיד שלא כדי שישנו כל שנשנה מילא
אז בשבילו. אבל אם אין בו חשש מחבר אז רעירה כל סך שמי
בעין בחבר אז כל כלים של יום בעיקר טהים מאוק יותר מילכל
יום אחר אז ראי מחבר אם בראשון מיד אפי הבאו מחוץ לתחום
ביש שלא שנה בשבילו. הנה כי רין דברים השנים מילא אז
נשנאן מי בשבילו. ומדרש טוה כין לפרש. בין לפני. אבל אם
הבא אותם מי בשבילו. יש שיש דעים הראשון ראם יש בו חשש
מחבר ראוי. כל מחבר ומעיר אסר שני הימים עד כדי
שישנו שלא מעוקר. יש אפי בשנים ימים טובים שלקיות לפני.
ואפי לשב שלא הבאו בשבילו אסורים. השיב ראם הוא דבר שמי
בו חשש מחבר אז רעירה אלא חשש רחוק לתחום ובשבילו שב
אז אם בו ביום מחבר לשב אחר ביש שלא הבאו אבל לאותו שהבא
בשבילו אסור עד מחר. יש שיש בדרי שישנו ובעיר ל שמיתי
לא רבי. חיא בר יוסף שהתיר בשנים ימים טובים שלקיות בעיר
שהבאו מחוץ לתחום ביש ראשון כדי לאוכלו ביום שיש ואל לאותו שלא
שהבאו בשבילו והיה אור ראפי בדבר. שישנו לא אשכחנו

רבי אלעזר חיין לתלוה וכן מי דאמרה אשר כמוסף ביעה ומהה יא רחלין
בסר השואל בשם שמת לא קשה דלעני אדם החמיר עמי כדאיתא שם אבל
ובדמי שם בתוה ואתה יש לפניו עליה להחזיר כיון שבדי שיעשו מיהו
כיון דמי דאסר לעני מחובר אמר דשי כיון שיש בדבר שיעשו כדמי נמצא
אך לעני מחובר ובדרה בשבת ל. שלא מחייב ומאסור עדיאמי ל
יש שיש כדמי ל. שבל. ועכשיו שנשרו מן הדקל ונדבה עליהם עני
ומכשר ומה. קן ואי מבקלי עכשיו מן הסוור שלקחות ביום טוב סוור מי
עמדים לבנין ואסר להסיר מהם ביקול אסור ושו דאוקמינו מן מחוק
חסרו כיס ואסר ל שמעלי לוה ומכשר ארם ולא קאמרת עבר ומי. חר לה
ביקס ומעשה בה בל ערב ואסר בשבת ואמר שהסיר מעל יש הוי מוכן
ושהסיר כיון אם הוא חס כדי לעלות בו ביעה הוי מוכן ואם לאו אסור
אסר לה שמעלי ואם שחט ולא מעמו עבר מוכן יבשה מלה שאי מוכן השוק
בהמה ויש שם רוב עדר כלך שאינו ימלשחוט חלבי העדר ומשמו ל
בריקוד אבל אמר לא ישרב בהמה לה אמר דרבנן בכך. המסייע ביש
לא מלה העור אלא שמע לפני הדרכן. ומחר לחלוח עלי כשר לבל מן
מעמ ואין מעמ ומעבירין בה אבל לקדירה אסור ואין מולחי חלבים ל
ואי מהסמן בהן ואי שומחי אוכל עליהם. יתרות ברוח ומוקים הראשו והקל
ומה בהין אמר באור אבל מלה עסיה הכרחה לא כדמי בלא שהוא עומד
יותר להסמיע מלולך ולהבב אך בלולך ולא בהסמיע עומד להבב ולולך
בל אמר. ואין טופלין אותם בחרוה בסיר ובחרסית ואי אדם אותם ל
בספרי וכן אין מאמי הירק בחרסמת שלו ובירק חלוש מיני שמאדר ל
השמש דאי. בחובר אסר דהו אסור. אבל מתקני הירק שיש בו קושי
ובבירות ואי מסרשי חלה ומשבה שמשלשה ומיש. הל ואם שבח ולא הסי
טעם הוא שמשה כיון חומר ומוסבה ביש ומעמן. בכל עב אחרה שמשלשה
מיש ומסרשי אז אבל ומלך כיש ומשיר מחמה מקמת להסרשי מעמה
חלה בחרבאי יש ומשיר מסר אחר בשבל כולם כיון שהלש היה
בחר בכל אחר אבל מרבות שבל אחרת ואחרת לשרה לבה עדיל
שיור אבל אחרת ואחרת ומעמן. כולם בכל לאחר יש ומסרשי מאחר
כולם ומל מה שאבל מיהו ע טוב שיסרשי אבל אחרת ואחרת מן המוכן לא
מהני עדרון מיה שאבל כבר ולא זה אין עדיל לבנן. המבשלת בכל אחר
שהיא שמשבר חלה בכל מעמת ומבל שלילה שלילה עבל אבל אם שלשה
יש מסרשי אך לא יאסרה כיש אחרי שלשה שמשלשה אם אין כבן שבר

ובשבת לא יקרא לה שם עד שתראה ואם שכח וקרא לה שם השיל לעולם
ואין אומרין בשבת הרשה מי חטר ברוך שיש מתפלת ויש אור בקרי לה חדשה
אך יש לחלק. אין ברכת חטר וכו' ריים אבל בשבת ואם אי אי אשר לא אמרו
אלא ברכו ברוך ומודעין מי החטר מתיר בשבת הבדר בשיריה ובאתרוג
וקישוא שרי מי לא היכא שאין בשבת רק קישוא שרי לקרבו לשום קישוא
אלא לא ישתמש בו הבקשות של חטר כי שלא יבא חוץ אבל לברי המבר שלבל
קיל רבקר רשבת אוי ולאו בר ובול ומאתיבת ה ריים הוא מרחיב ואין עשין
ובנה ביום לא שאין עמד עשה. הא ואם היה אי אשר לא תשלומת מעבר יום ולא
אי לשאר אובל עמד ראוחר כל אחריה ובשל לא וכוצא בהן ההיא אי אם
אי אשר רעב יום לא מלא עשה ואם החיה יפה ובוכה לאכול ובר בן הטבה
ולא יה שיש חילוק לא אשר לשאי אי אשר בו באובל עמד שאא הקשי בי
ההיא רשאיא עלה ויתלוש ויקשי ויתלוש ונה בבל אובל עמד הא ביני הלה
אחרים ואבטול והשלה שה ראחרים ובטול אי אי אשר מוטל אבל תלשה
אי אשר ואם לא בלא שום קילקול כל נה שריקל בשבת ולהביא
בעילה מחלק לי יהודה בי ראשי. כן אי אשר לא אי אשר עלה עמה לא
הם ויקי ומלא הא בי אובל עמד ליא חילק בן אי אשר לאאי אי אשר ומלא
מקי קראי שמחלקי כן אי אשר לא אי אשר לבן אובל עמד אבל. שלא
לבן תלשין אובל עמד לא אל קרא לחלק בן אי אשר לשאי אי אשר מסב
עמד לן לא קרב ביה היה ראשר ואובל עמד עלה לבם הב ראי אם
לשמה מוטל בלא קילקול מרשר ושב לבם לשייה בלא עבד לאובל עמד
בריה הב לא לא אי אשר בלא קילקול עת בן הב בטל בבב יהי מרחוק
ואם לבם הירושלמי דבריה אך שלא לעבר ון לבם רבי עקיבא הירושלמי
לא שי אבות מלאכות בלא אם מלאכות רשייב בלא בי שיאר אי אבא לבטל
שעד בקרא ושן אי אשר בי הב ראבם ב יהודה ומבשרין. אלה לבם זה
הב יש לא לבשר שחקרת הבלן בלא היבא ראי אם עבד ולא כון בידל
ואי בלי בשולי מלא ואין מבל עשה כרבבן בי אלבם בשואלשי הל
חוץ מאלה והבי שרין לא. ואי. רבבי בי אובל עמד ביש חילק ושאי שיש
לוקי כון רשבר הבלן בשבל הבשיל הוא והבשיל אי אי אשר בבבי
חילק הבלן שרי ויהו מאוראי קלאי רהוי אסרי בבלן שאיע ומבל עשה
לא הוה סבראא לה האי סבראא עבל ולסחוט עבבים בתוך הקבבה וכן
לחוב שב לתוך הקבבה ומבשל בהלבן שבת בתלבת הבשל אבל לסחוט
בסר יש מוסרין אבל בלא לב לתוך הקבבה ושו לאו אובל הוא וכשלה עמד
והוי תולה בבשל אין מרבבן הבלבת בי ריסא בתבשיל בולה ע אובל

טרפין בטרפות קטנה ריקה שיעי ובאר ישר אפי שעי עי אסור שהתבואה שלא
עובה היתה ואם כתשה עכשיו אין בכך כלום ולא נטמא עדיין. ורמב"ם ז"ל ליקחה ולא
להחזיר שלא לכתוב בשום מכשירין בשום מקום. ובל אין עדעאי המשקה אין ר"
העינים ולא אין האבנים ולא אין הארבה שלא הורע להבעיר ביום ראשון. אין מסלק:
פי הר הגלבע כדי שתרבה וכן אין מסירין האש מעיר וכן אין מסירין פחלות מן
הרולקו אין השון ואינו חותך כאש הפתילו בבל אבל בירושלים שרי. פי' רש"י אלא
אעורה של עצים הדולקים ויש שלא אחזה בה האור. ורמב"ם שרי להסיר מן
האור ומשא אבל אותם שאחזה בהן האור אסור מגבל שאינו מכבה אותה.
קיבאו שרי מוכן בלבד. ויש מפרש קיבאו להסיר הפחם ומראשי הפתילה לחתר שכבה
עבל. אין מכבין את הדליקה ביום כדי להעבל מאין ביום אלא מיבת ויבא ואין מכבין
אות בה בקעה ואפי' כדי שלא תתשמן הבית. אין מעשי פחמי ואי' ל' רלי אות הפתל
ולא מחתכי אות לשנ אבל מתשבן אותם ביד ושוני אות כגון שני עצות ומילקן
באמצע ומעמיד הפתל ומחלק כפי שתי עצות. ורמב"ם וכן כתב של שעה שקו עצמו
קיבאו בלבד אבל לחתכה בכל אסור אבל אין משחיתי הכבן בשחיטת שלה אבל
מחרדה עדיי העלן אז עדיי חרם אז עדיי אכן ואין עוריו כן לבנים כדי שלא
יבא לחרדה בשחיטת ורוקן כשיכולה לחתך בראחק אז כשעדיין אבל אם אינה
יכולה לחתך כלל אז אין משחיטין אותה אפי' עדיי העלן שלא יבא לחרדה בשחיטה
ומכל מה אסור לראות סכין לגב בשר שלא תהי' מבוא ואמרו ז' אסו לשחוט ומשל
מבאר ויקר ומחרבי בשחיטת ומכם שראה סכין לעצמו הרי זה משמיל לכם האיר
אין מבקרין בכל בשר ולא בקרומים ולא בריאה ולא בריקין אלא בקרסין בכל הבשר של
אבל לא בכל רוחב שלו ומכל שלא מכל שהו בקרומו וכיוצא בו בדברי שהו בחל אסור
ומכל שהו בקרומו בדרומלק בכיבה אבל מלא אין הקבות ולהו
בדרך פי' ראי' אש בקיאי' ואם חבר ואם עקבל והכל אם אינו רלבן בסכ שרי וכיוצ
בו בדברי שבאו שנשבחו אם. ומלקי תרסי חנויות בשר פי' כל מנין חבל שמלק
הכסלי שלה לתת עלבן הבל. וכיוצ בו לחבר אבל חבו כגון שלא שהם מתל הבית
אם בי חבר בי מילוק ולה שאל בעיר בבית הבל קאי. אבלים עבל מחבי אותם בשר
שיעבאו הבלן שהוא עלרך שלהם מן החטה ולא ישמל עצמו משמחת שבא בשא בשיש לה
עיר באמצע אבל יש להם שר מן הר אסר שאם יתקל ומאי להם עיר כל עיקר
אפי' בכל הבית בבית אורב להחזיר. אין מילקן מילקין אלא הבהמה בשר אבל מסיר
כיער אוכלה כולה כדי שלא יפל ונטמא לה בחוטאת ונתן לתוך פה ואי' מסיק רבי ירמיה
על הבהמה אבל מביא שתי בהמות שוות זו כזו ושוחטן אחד ומחלקין בינתן ואחר יש
רואי הבהמה החיה שנשאר כמה שהה ולא ישקו מאחרי ואפי' לשורר מן העבדי אסור
להשקות בבן מאחיהם ובכל אופן שבי לשקו בידו ואסר לשקו בעים ואי מעיל ערלה ביום
עבהמה ולא יאמר אדם להבדו מן ל' בדרך בשר אל תלך חלק ותעב חל ומן אדר אל
אל הבהמה ולא יאמר אדם להבדו מן ל' בדרך בשר אל תלך חלק ותעב חל ומן אדר אל
אל שעבר ויתן לפני בהמה אל נתנו מורד הבל ונתן לתן קדיבתם כדי שלא יקרב הבל
ואמר רב מורד אשה קלי ומרגלת לתן עיפה. כדי שתשוב חלה בעיבה ומעמיד אל אל אסו
והא תנא רבי שמעון מורד שמעון הלכה לעולם אחרון לאשמעון ומסם בתשו הקאן כדב

ואמ״ר יוחנן בשעה שהיו ישראל עוסקין בתורה ומקיימין מצותיה אין לו כח לעמוד
לפניהם שנאמר מי יתן חכם ויבן זאת ויתבונן את דרכי ה׳ מי הוא זה שלא יכנס לתוך
ביתו ויעמוד לפני בשעה שהיו ישראל עוסקין בתורה ומקיימין מצותיה אמר הקב״ה
אוי לבריות מפני עלבונה של תורה ואוי לבריות מפני עלבונו של מלך שהיה יושב
ומצפה לבני אדם אם יבואו ולא בא אם יבואו ולא בא אם יבואו ולא בא אם יבואו
ולא בא אם יבואו ולא בא אם יבואו ולא בא אם יבואו ולא בא אם יבואו ולא בא
אם יבואו ולא בא

כיון הכא שיש לו בשביל בתרת לישב בסוכה אחרת או ביטל אדם כיסם ולקחו לתינוק בט
שנים וחצי אור לו ואול אלא מן האבוס של בהמה ושנים שלא יקרעו ויכסה ואוכלי בהמה קל קש וחבן
אלי רב אחרי בבי יבה אומר בדר אין בדן ושנים תיקון שנים בשלא וכשבת אב מלאכה ומלאכה מרוח
חבית וכאן הקיסם לב בהמה לבב יהרה בסב הר מעה שבל אבל קנוס אדם כיסם להיות בדן
אחרי שאינו עשה כל וקדן ושובב שאינו האוי להסקה אסור לטלטלו שמשלו ביום

שלם ראשונות עלה ולא ראשונה הרבנין בין ובחמין האורייתא ואיל הן מקבלין

ק"ב

ראשונות עלה בחול המועד ואינו בית השלחי אין הרבנין שיבא אבל לא מעי ישראל
רשלן והלכה יוסי הגלילי אומר הרבה הרבה לא בעשן שלי כראובה לגי שבל ולא יכן
הראשונות ולאחרונות ואם כולן קיבלו אותו לאור ואם את אין קובלין אות בעב ואסור לסמר והראשונות
בחול המועד אך אלא עורר לסמר מה ואל שרשי קרל בחל הועד אבל הבראה אין עשי מרקבו
רבי סבריה ור' רבה בר' יעב שבל ולא לאחר מהועד אין מבקין כל שעבה מעשה
ור' כ' ריב אנשת יש לבון בחלהועד לאחר שעשו שלא לקבלו ליבו אחר: לו בהלכו אבל מאי
אנשת מעוד ובלבלין ובבר אלמס. אמר מר אילו מעלי שיש מעוד מעשות ולא מעשות
ולא מקרות ולא מקושות בלא בחעבה ובסרים ומעשות ומעשתות ולא מקושות עשי סלק
עונין כאחת קבע פ אחת מקושות וסלק עשות ולא מעבר אלא יסקב קרם הכל כי
שלא יבא הכל שלי ויהא שעבב ומעל ובכרן הבעב אלא יסיר המעה אלא יכבו ויסין בשם לשעה
והבינו שאינו יכל לבון מעבא בשבת חלקו אז אינו יכל לקבן אינא אלא בבת אחת הקב כרבו
מקבל מי הו בשעה אז רב יחיאל מהאר רבי שהוא יכל לבון שבת אחר ובו אלבאנא אלא
ליחל עקרא אולן ואסור לחבר כרבו כא עלי: שני כ רב בבב ארם כבאנאת אלא
ליחל ואולן עבלב כ בשיב כלב מקבל רבי אחת לעלה והשיב לעשה ולשלם לבן
לבלב. אבל מי בעבר קבן מבשל כ הבבה רחב בבלי אשרי יון בבלב אבל הי הבבעות
שנות לבל ושני כל ערב רבים בעבר ובבן בבי מעבר בעבר אלא לא בבה לבבל את
ישאבו אבא בבב ובשם שבי בעבר כך כתב כל מלאכה בב בעבר כל מלאכה שנשי לבב
העבר כל אב לחי בב ובעבה כל בב שבל לשנות בבבשה שנין אין מבב אות אחת אבבסק
שבבו מקבל ובבעבה בעבר יש לאבו ובבוס מעבר בבל לבל ומי שעבב לבת לאלה
מאמע כבב שבר חוב מקבל ומבאן יש לאסור שלא לבבל עב: שבי בשלא אלא עבי שבי
בבל אות ואות לשנות אותות חבלבות והיר יש שעשין אותב בבי שבל בבל ובבלבל
אלבס. וכתב ארם הבבלן לשנו ובוב אשב הבלה לבעבת אם אין לו בב אבל כתב בשב
לב לאחר: וכן בבובה בלי שלא כתב הבבלן לב לאחר: וכתב אינבת הרשו בחל העבר
לו של מעשה ולא של אמאילת שלם ושני כל ערב בעת ובבאי עבר בבשבל ואחר בבבו
בבשלה ראם בב הבת מבבבס עשין אבל בשוך מקבל והאי בבא כלבו לבבס מל
מבבבס לבב שבלבן שם רוב לקבל כך כ בבבבב בעבר בבל לבל ואין עשאי שם
בעבר מקבל שלא לעבב שלבב בשבחה ואמן יש עבבר שלא לשלו ב בבבבר בבב אחר
ואין מבאי ראיה בן בבשלה הבבן לעבבן שבחה בשבחה עבבא בבעבא אבבע ראל לבן
שלא שבבלבות ובל בבי הבם שבי בשבחו בין שלבם אחר בבעבא בב בעל
שבי שים וכן בב הבל שבחר הבל ובאחרת האיש שבא שבאת לבב אחר
אבל שבי חובת שעשי עשבי עשים לבב בבם לא שבב עשבו שבבב בשבחה
וכן בב לא בב יחיאל בר יוסף מבבבש בבל לשנות חובת בבם אז יבשה אבל בבל בל
חובת אחר מבבו הבל בבם אחר אך בשבי אחבות בב בבבבב הבבבים בא לשנות
בשבעבאחר. שבל ולא מבבבן אבל מחבר הבא בבבשבת ואין מלחי ואי מבבבן בעבבן
אבל בי בבא שבבן שלא בב לבל לבבב מבבבש בבבבב אבל מבבבן בבבבבן בבבבבן
וכן בל בבבבא שבבן שלא בב לבם מבבי לבל קרם הבבל מבבבן בבבבב ובל בבבבא ובבי

הך שאבר מישנה לא הוצרכו רווק בשלמא היה להם מנאי קבלת קורבן העולה ומות
לשלם שבר מעולה ולשלם עצבי מעולה אבל מה שני ויל כשני רווק הלא
וכן עשה רבינא שני בשלמים מעולה חולי בהעלות רחוק אסורים
שיהא בלבד ובכי ברוך רחמי בסכין האסור שכן הך לשולה עצבים
בסכין ובכי ברוך רחמי הטובלת לנדתה הלא עצבה לי שמחלה
ולא היא עצה אחרת מעולה קטן פלג כי כתיב הטובלת לנדתה ומחרת
לשלם עצבי היא מעשיה בלא שום שני הלא בעל עליה עבדי שלב ל"ד
הטיח. ושל בית העזה ומחלת ומקיפין ועשה מ"ל עבדיה ושמלת פשה מס"ד
שיבולה לקבל מעולה מ"ל השלב מעשה לשהרה מעבדי לכבה וכן כל משון
ומי שאי לא אלא חלוק יחד ואי יאכו עוכה עלו אבל מי שאין אינו מעכה
עליו לבדקו וכי מי שאין לא אלא מעבר אחת וסרון אחר האסור לכבה מלה
הוכה מלל נבל ומטמאו וסרים ירים ומטמאו ספר מעבר לכבה וכל מי
קטן מעבר לכבה בי ירושלמי. ואי מבעיא לה שבו אסור ודבר האבר
מעבר ואין קורא דבר האבר אלא אם כן פעבר. אין הדין חף אך אם מרבה
בשלמת בעיה שמרוח מעבר וכן היה שרף לה אבי הסבב הדה בהלוא
אך הרבה מקלקל. ואין לוקחי בהמון כתוב ומבריס אלא לעבוד העולה
ומוכר פרי בסות ובלים מעבר לעבר העולה בעבשלה היה חטאת פרה
לה פרה אחר ונשל אה ולחבו מות כרבע ונ"ל האחרון ומעשא כרבע
בטבל כבר נ"ל. ומחבר הבלן כעבר כרבע ואם אין לבשל לה. אבל מות
לבל הכי לשובו ואם כרבע שאינו אבר כי שיתבשם וכן לוקח מי שאי
לה יאכל אם דבר שאי לעבוד העולה ושובר שכיר אן קבלן בעולה לעבד
לאחר העולה. הן אם דבר האסור לשות בעולה לבל שלא. שקל לך
ירור ולא ירבה כרך שעשה בחול ירבא אחר בעבדו בעבדו
הך העולה כי לבם אחר העולה עד שלא ירבה אותם ואם ירבה
אותם אסור לעבדם עד לאחר העולה לבל. ויקבל קבלת בעלים מות
ושבת ומועד ויבל רין אחר להם לעבדן. ירבא ויקבל קבלת
פ"ה היקבלם עלאה לעבדן בעלים עבר בעבדו בתוך הקבוס אסור
חוץ לחם מות ושבת ומועד ויבל רין אחר להם לעבדן. קבלת ובר רחוץ
לחם אינו רק בשבת נ"ל ואין שני. כל עלה כם אבל בשבת מלא
וכן בחול העולה ירבא ורוצה קבלת הוא ראוי בעלים או בעבדו חוץ לחם
אבל שבר יום אסור בל שבת לבל סבק רב. יבא. עובר להסיר בשבת.
שבעבר בחה לאין אסור אל חרישה בלבר. ירבא ראשל רבה כל בעל
הה הה בשבת. ושלה בבית מיב עשו בעבר שרה חי עשו חרש
אלא עלאה עבור היא ומם אינ רבר האבר אם הם שני כחה בפרבעבא

ובי ההיא דתנינא דקאמר אבי חול המועד לא יסרר הכתר אלא לתכריס איזה
יום אמור איזה מלאכה מותרת ומה דיעבד לא דאמרה הייט מלאכה שאינו של
שורה אמר איזו דבר האבר כרמי דהא דבר האבר עאיזה יום מותר שנעשין
כרמי בקו שעיו ונמשה מקו האוי בשיטה זו ואין מסקינא זו מי שמרבה לקבל
מתל חבר שנמצא מותר לבטלו כרמו אבל בין חבירו עד בעבור ואינו שחרי
בשיט אל אז בהוצאה ובהכנסה ומתל הנשמה לה הה סותה ומבה כרמו מבלאה
לא אז הכא בזבה ארם מבטבא לשון עלי. מלכא אישבא לי בין שעשי מאבר
ומשיט לשבר עלי ולא עביר מה היה בין מאור לכך פר ראיבוב כמי ספרים
שלא עסר שיחומרי לי הקלים וכן היו רקא שרי. סקר ראובב לחבר אוריא אינו רוצ
לו בין מאו כרמי אלא לי להושיב האבס שלבהלה בעבור כרמי שם כתל לבל
העבר והלל והשלבה ומסמה שנשכרו עקקינן בעובר כרמי בין שלבין שלבן
אין חומרי דבר לחי כשיעתיאי עסקן לקבר לקבר מסקינן המוה כרבי ועקרי הריחי
וחומרי החבי מלכה לה רשרי לתקן החבות שלא בחטוקי שלקי רוחמי ולתבר
השלם שקר בארון ובוקי כשהו לעוקר המועד אבל לעוד אחר המועד אסור לבל.
רבא אמר לכסמי ריחאי יש אור אינבאיר ויש לקייר אלא יעבק בר אחר
אינקרי בדרית אסור מי לעשות בקשר על בגד ירים עמני שהוא מעשה
אומן ולמי זה קשרי בדרית כלה לבל מה הבגד ירים או לקרע הבגד שלקי
ובדרות מי ובדרות מה שחבב עלי מאבר לעולם בשבת ולשים בדרלים לא
ולשרקו ולסמוך מאבר ומקיר מה שבהמה ואי מולנין בהם רמאה ומבאין כלים
מבית האור לעבר המועד ואם מיט לעבר המועד אסור אם אין מוקן מהיום
שרן לא שכרו ומבחו אבל ואם מיט מאמיט מבאו אבל לא לבית ואם לקבל
מעלים בשל הוא יכול לקנות חדשי. שלמה ר"ל חול המועד ישל
לעשות מלאכה כאמצעה עשר בשמן מחצי היום ולמי שלא אסור כל
מקום ומבשן המלה עד חצי היום מקום שנהגו שלא לעשות אין עשי ומקום
שנהגו לעשות עשין ואין לא יתחיל מלאכה אלא שיעבר לקורה קורם חצי
אלא בחיטין והסמני והסמני אבל שאר מלאכות אלא קורם אבל
עשר לאור ואי לא לא. ומולכין ומבאין כלים מבית המועד עד חצות אבל
שאין לעוקר המועד ומרסקן זבל מתחת רגלי הבהמה ומלבנים לא שמבה
ומשיבין שובכין לתרנגלין ואבר בירושלים רגבים מלא לא עבר לבירה
באמצע שבתא וכן אור פרק מקום שנהגו ראיה סימן ברכה אם מנהג
עד שתרבה סרתא מנהגא דרבנתא דשבתא לאו מנהגא מתחתא
ולילא מנהגא שוחא דרתא מנהגא וכן שרי רבא לעשות תמרא מנהגא
מרלילא אב מנהגא לא אלי עבר בשם ר אחא אמר כל דבר שאינו מלא
שמור ושוב בו שאסור שנאמר מתכין לא יבשל בו שמות ומנהגו
אסור שנאמר מתכין לא.. ומשלם מלאכת יום רבעי שבת לחר. ומלי

לשחוט רבת וזבחת כשר ושיתך ולו אולי רב יהודה אומר רב כל טבח
שוחט ירע הלכות שחיטה אסור להכל משחיטתו אם לו ראהו אחר
מתחילה ועד סוף. ששחט היטיב וכן חדש שובה וקטן אין מוכלין משחיטתן אם
לו אחרים רואים אותם אך בשים שוחטות אם יודעת הלכות שחיטה אינו כן
הלכות שחיטה שהיה רוסה תליה הבמה ושאור שהיא שיעור כדי
שחיטה בהמה ואם ושלי לעו" ולמטה ושלי לעלי. כי יוסי בר חנינא אבל
מהא דקאמר כדי שיבחנו לו קיימא לן טותי כדפי כי הטוחט בסכין ובתנ"ל
ובבל ניקום היא שאלה חדש מדיעות קאמר שלקה ושהיות מהשרשות וה"
שטחט הכשר שחיטה ושהה שאחר כך שחט רבי שלא הוסר מין מורים
לן" מדלמא כי לית מתיר אך בהל כפי רבי שלא לכך שבשוחט אדם סיקם
אחר בשלי. וחדק השלי. מידו ועדרו מעבבם ומאבה להמיתו מיד לו יחתוך
ואשו אל הסימן השיב לא שבשהה אלא מיתתו בקלא אל ברגל ואפי כל
כשחט שבי הסימנין יש ליהר בזה שלא לחתוך ראשו לא שבעמים
שמשייר מיעל ולא אדעבה ושהיה מסלת אפי מיעבה בתר לא רבי
וכן יש ליזהר שאדם הרחיל לשחוט בשלי. וחתך מעט עד שהדם יוצא
והבבה סכין מן הטוחר יש לו ליזהר שלא יבור שלא שחיטתו לא שיש
לחוש שלא חתך מן הוושט קודם שהבבה סכין ושהיה מסלת בני עוד
קא לה ואפי לו הבבה סכין כל יש לחוש לא רשה"ל מחשבת היו
מחוד דבני שחיטת רוב סימן אחר היא ששית מהר ויש להמתיק בהבבה
שיעור אם העור מן החשבון ואפי אוי השוחט ידעתי שלא חתכתי כל
מן העור אין סומכין עלי כיון שיעור קיבת הדם ומעלה דקה מדוך לעור
ובקבה אין לחוש בדיעבד קאמר מלי בעי שלא הוושט מחוך לעור בחמי
סימנים שתעם בהן בשבר לשחוט לאם כל שיאר אחר שהבבה סכין
ואם כל לשאל אחר שהבבה סכין מה יעשה אומר שחוט את הקבה
לבו ואחר השחיטה תמשך הוושט ויבדקנו רוושט אין לו בדיקה ומבלי
מבחוץ אלא מבבים אם אין בקיאין לו יבור שחיטתו אלא ימבבו
לבי רק שיבית הבי את השלי. בבני שאם מעבחו מי בר הבי אינו
לא יחש הילד אחר לחבר לשוב אחר לבשתרש ולו ריפה חיה עד אלא
שבי עשר ואחר שבי אין לו תקבה השחוטה עד שבים עשר חדש
הילד אחר לדי הקלה כיון שיאין הערשות ידוע שבל" רוסה לא טוב
שוחטין את הראשון בבית כלא הולכה ובלו הובאה אבל אם אלך אל

אחת

הביא ויש לסכן חוץ לכותר מילה ולאחר כשר ובשעת בהמות בעינן חוץ
לשם ולכותרים מילה ולאחר מרפא ויש ליזהר בשל. כשחרם שוחט לפרו
בלא סיוע אחר ומחזיק בידו אחת בשל. ותופס הסימנין כשתי אצבעותיו
ועריך שי אחוז חוזקם יפה יפה שלא יהיו שמטים לחוץ ולחוץ ולא יוכל לשוחט
בקל על ידי הולכה ויבא לידי דרסה ואפ לא עשה כלום מרשהו מן הנושט
פסול כל בשהייה. חלה כשהסכין מטבה בכל רבר אפ ושער מן הגולת
חוב מחמירי לאסור לכך יש ליזהר לשוחטין שלא יחפו על הגר כל כך שיכניסו ראש הסכין ויבחש תחת הגר שלם. הגרמה שלא ישחט ולעל
ולשיפוע טבע בקה וכן בושט מרבצן הוושט. ולכתחלה אחר הגולה ולגלה
בקה עד אונן ומשולה ושלש עד שישעבר ולפי שמין בקיאין בזה בין
לשחוט בחוליעב העליון ובהמה נפה אם מרחיק לי חוליעב לא בין הראש
לי בזה עבל. שקור שנעקרו סימנין מיקום מיכורן בלי. ואפילו שחט
אותם מחרכך או שפסק בחוליעב או ששחט כל בסכין פגום הכל עקרו
עיקור ואם עליה לאחר שחיטה מחר בן הסימנין שמוט ואינו יודע אם
מיקום שמוט אם לאחר פסול אפ בשל. ואפ עליה הסימן ששחט ו
שמוט ואינו יודע אם מיקום שחיטה אם לאחר פסולה היכא שתפס סימנ
ואם לא תפס יבא ויקיני. מרפא ולירן לא בקיאין בהקבה פליגין כל ב
שמוט העליה בין תפס בין לא תפס הסימנין עבל. ועריך השוחט ערשל
ליזהר שלא תבל הנעץ הליה בקרקע או בכותל שלא תבא לידי עיקור
סימנין ואין ועריך שירע השוחט כל הדישן אולא אם יאמר ואם היתה ש
עשאל הוי שפר יודע הילות שחיטה עד שיאמר בן האסור היתה מוא
אותר והשוחט בשעם ובשלטה ויקומות ואותר ועריך לברוק הסכין שלא
תהיה בה פגימה שתתעכר בה הבוזן ועריך לבורקו משלש רוחות שלסכין
ועריך לברוק מעברע ובמשרו מראשו לסוף מיסוף לראשו מעברע ו
ובמשרו משלש רוחות והשוחט ואחרכך עמיבו סכיב פגם אם שבר
בה עינעות לאחר שחיטה קודם שבדקו אותר ואם לא שבר בה שום
דבר אפ שחט בה אלף. בהמות ואלף עופות בלן אסורין כין שלא בדק
בין אז לא אבל עמיבו יפה בחוזקו שלסכין אפ עמיבו פגם בן הערין ו
אותר בדברי רבי עקיבא. מרפא ובל שלא שירד לפוק בדבר אחרת
רוחתו לא ועריך בריקה משום רבית השחיטה מירוח רוח ב הבית
ושוחטו ליבן סכין ושוחט בה שחיטתו כשירה מהמי עשי ומירוח רוח

ותלוי לו חש להאריך בזה אבל מיהו נהג העולם לאסור כשעמידו עצים
מן הערדין כמו בחורו של סכין במקום רחוק רבינו ברוך אלעם מתלתא רוחתא
ועם מסמרה העולם מקרקע ושחטתם בזה ומכלם זה בגמל שני עשר
ויש שתים עשרה בריות בסכין כשבורקין חוטם אותם מתלתא רוחתא וכן
היה תופס עצמו מוי פרנסי יחיאל בר יוסף. וכי תאל אם קשה הילכתא מה הילכתא
דקיימא לן כי ההיא דשמואל דלכן סכין ושחט בה שחיטתו כשירה אי
מאן דאמר וכן מסיק מיימון מלמד בית השחיטה מרווח רווח וקיימא
לן דיבדקו מתלתא רוחתא כדפי אלא לו אמרי כי השחיטה מרווח רווח וכי
מור רבי יחיאל מפרש דורמי דבי. מרווח רווח מהני אבל לכן סכין מיי לא
מהני לבי מעמת סכין ומן הערדין אם שמעמת הסכין כולה ומעמת
הוסבי השחיטה מרווח רווח ומתלתא לו חש להאריך בזה. אבל
ורין מעמה ושתי רוחות והייט חוצרת וחוצרת בכל מקום מעלה ומכסה
מרוח אחת ומום היינו שמדת בריאת הסכין והולך ולו הכיון כשירה.
ושניין אחר מעלה. ל מרפא וחוצרת בכל מקום מעלה חפי בריאת
רסכינו ומפי הולך ולו הכיון ומכסה מרוח אחת וכל ובריאה דהאי
דמכשרינן מסוכסכת בריאתו רפטיו ובהולך ולו הכיון בשעת חוק
הייט דוקא כשהשוחט הקנה בה מקום שחיטה ואם אומר שדקדק
בה שעה שחיטה הנשות הולכה כל המטרה אז מדפטו חבל אם
ומתו סכין יפה קודם שחיטה ואחר השחיטה ומתו בה מגיה יפי
מסוכסכת פסול חפי מדישה רסכין שלו נתבר בה שמתבו
סכין יפה מפי מתו עשה הולכה והכשרה ומפי אמר בריאה לי שלא
עשיתי כל הולכה לבר לו והיתיכין לה דמילתא דלו מריא עליה
ומינש לו אורעבה עלמן ר ואמרלו הפעמה ומפי מסוסבת
שעמדתו אחר שחיטה כדפי ושר דיין רבינו שתמשתו בדישה רסכין
מחש. אבל

קעו להבדיל בין דבר לאשר ימן בחש תעבירו מאט ודוקא שמ
בן יומו ואז יפי כבר אשר מוקר הענינו ואם נבלי ר
חיק חסור שחיט בן יומו שוב יותר אבל כלי האסור לו יעבר. מרפא וכן
יפי הענבל הכלי על הענבל שמין חסור כלאמן שהוא בן יומו ומוקדרך
הענבל חסור בכן יומו ופי שחזר הכלי וטולת המיסור שמלט מים מים אב
ומן ליטן מותר אבל יפי בכן יומו ולו שייך כיה המי טעם עבל ולענבל

עבודת בן יומו

הכלים ולערב הפסח יום ומעטין ערב הפסח קורס ר׳ שעות ומותר חפץ לשנ
בן יומן ראין בהם רק טעם חמץ של היתר ולכן שכי דטהן טעם בר טהן ל
טעם הוא. מדקתני ואיהו כלים של משר ושל חלב ושנהן בני יומן אסור להעביר
בכלי אחר חפץ קורס ר׳ שעות כדרך מנהג בהגה בבי הילכות הפסח עכ׳ ולפ
ומן להעביר כלי של משר בני יומו להשתמש בו חלבו מיפסו אבל מורבב של מחר
אסור להעביר אלו כלי שמיע בן מלעיל חמץ הנכנס בקערה ואח משמיע
בן יומו מותר להעביר ערב הפסח אבל לאחר ר׳ שעות אבל לאחר אסר אסר פעם
בפסח ראן לפי דבריו לא מיתסר פעם בפסח רק בזמנו ראוי הוי חדרין ר׳
בשאר אבל בערב פסח אינו בשאר אבל אחר שעות כדר׳ לעל עכל
ומעם הקערה שנטלו מים לאחר ר׳ שעות ומטמא אמן מיסור חמץ עשו
המים מיסור וחוזר ונבלע בכלי ולכן שיש בו ס׳ מן הבעל הבלוע בתוכו
אבל בן יומו ובלבד של היה הכלי שומשלן בו בן יומו. מדקתני פ׳ רבי
ברוך בשבורין להעביר כלים של מיסור שמיע בן יומן ש יבריך שלא יהא
בן יומו ושל תשמיש בחדרין אבל היתר דאם נשתמשו תוך מותו יום ר׳
בחדרין אבל היתר אבל מים רותחין הוי המיסור הנבלע בכלי טהן טעם
המים לשבח ואחר ובלע ונעשה בזה בן יומן ומבריך המיתן מעבלת
מאותו השמיש קורס שיעלו ורוך שבלע מאיסור אבל מהיתר לא היתר
אבל ובשר אבל אבל שנתמשו במים בן בטם אין אחוט ושל טהן בר טה
טעם היתר ומהאי טעמא מבשר אבל אם הקשלו אבל בן יומו מותר ר׳
ושל הוי טהן טעם בר טהן טעם היתר אבל בי חמין קורס ר׳ שעות לפ
בי הקלה מבשר אבל אך לתחילה ואסור להעביר בטום כלי בן יומו אבל
מבשר אבל בזירה אינו כלים של מיסור ובא ר׳ דטהן טעם בר טהן טעם
בשבה ושרי. הייע דוקא דיעבר מבלתחילה אסור לבם מדקאמר דבם בל
שעלו בקערה ויותר לאוכל בכותה ושל דוקא עלו דיעבר אבל לתחל
אסור להעלות בקערה של משר מי אוכל בכותה ואל תשיבני מה שר
שהתיר רבי ברוך להעביר כלים בערב פסח לתחילה קורס ר׳ שעות
ושל מנוהן טעם בר טהן טעם אבל לא אלא שעה הוא נבא לא מי חלב. בכלי
של מיסור מי בי משר בחלב ובן לא קשי מלאי. ושרין בי הקלה מ
מעלב ושתמש בתו אחת יום בתים חמין אבל לתחילה ודיעבר הוא משבו
ואשאל על הקלה בלא חילה לבנין לתחילה ודיעבר בי טהן טעם ר׳
הבל אלי. משעה שאלה לחכם אם משעה שאלה לחכם כבר נעשה בר

עתן עשה והוא שואל עליו אם יותר מכשר בחלב או איסב אור לו יותר ואם
קרם שעשה עתן עשה בר עתן לא בא לשאול אם יותר לקרם עתן עשה בר
עתן עשה כי לאוכל הכשר לחלב או איסבו אור לו אסור כי אבי רגם ואמר
לו עלותם לתחילה בקדרה של כשר כי לאוכל בחלב וכן אבי הגלה ובאי
עשוה עבל. ורן בן עבל העם להיות ך ועבר לעת אבל רבר הרבשלבל
שאינו בן יומו עבה העם להיות ך ועבר לעת יותר מאכלה כ לו הרבומ
הגבל רק בחיה חבו בן יומו ובהיו לו שיך בחיה ורבר שתשמישו על
ידי האור יבך לכון ותשמישו על ידי חרין אב בהגלה ועל ידי יתן אב
בהדחה. וסבן אינב שתשמישו ע"י חרין אם בא להתוך תעינה עשור ע
מעשים בקדרה ובסכן שאין בה עמות אבל יש בה עמות יבך לשון של
העמות יפה. הרבמה עשיית הקדרה וסכן קדר קשה ולא רבה ולא מחמ
ויקדרה שהיא יופה כלל ועברת האיסור שעבר בסכן וכן לא מצ
לעונש בוסר מהאי עשה מריחו אחר הבעינה ואם ישפשמה יפה
בוסר ומבל אז בעיב שאבר ריי ובאלה הייב להתוך בויתן אבל לתו
כי קורה בני הגלה בחרי עם השפשון בעיב עבל.

קעג להעביל בלם רבה ובלאשר יצו בלשון השבירו בעים אך בני ערב
יתחבאו ורשיב בעב חיים שהבנה עובלת שם ואוך כלי
סעורה ואוך כלי מתבות וכלי אבכית בכלי מתבות ואו ואוך לאוחים
אבל שאולים לא ופיר רבב שאול מאהו אם שאול מחבירו כלי עלקח ואי
חייב להעבל אחר שבבר עתחייב בר ישר חשון והוא ראוי שאולים לא
הייב שאולים אן הגי ואי שאשבן כלי לשרה ואין רעת לשקן ואעבל
ומסק בלא בבה והעתן בלאוחן לתקן אין יבך להעבל ראם אור
אוה קוה בשבה כלי אלא אין שם אי עלן. ולבלא מיהו אם לא אחזיק רב
ובעשת קרם שתקן לתקן ואם העבב יבביך עבלה ראיה לן כל אחר
הבלאוך אחר הגעיר כלי ויעבבו בלי רשבת ואלא אותם בלם המחושבן
אבראל מבחון אינב הבראל מעשרים אין ובריכן עבלה לא שאין
משתמשין בהן ריך הבראל קרירות של חרס בא שהן לגיזוע בלעב
ומבחון אינם ובריכן עבלה אבל אותם שהן לגיזוע מבעים ובריכן
עבלה אך בלבה לא שאין בא לבו והקונה כוסות של ולגיזוע בלעב עשוי
אן הגים ואן מתוקנות בתוקות של זהב או של כסף. ואם מרות של
כסף אם אלו הין מחזיקן רבעית כלי המקון ובריכן עבלה אבל בבמב.

ושאל לבל אם לא היה מחזיק רבע לי
ויקדם לן אב הבל שלי הון לבבי
האולא הבל הבלך אחר הגעיר

והאוחן הגי

עשוי

לפנים פרשתי בי מומן אני טועה ומשו' ראין שם לי עלי ומשומ ראיה לדבר
אלא לא ונחזיק רבעית קורס לכן אינ עיקר הכלי שלי הוא לחברי האומר
לך אחר המעשיר וכן כי נ"ל סלק ראובת ריר ד טבילה ביכו רלו הכל
ליחזיק רבעית קורס לכן אינ עיקר הכלי שלי עלי ואם מכר ישר כל לבי
וחזר ולקחו יריך הטבל הרי שם עלי אבל אכל אם מישכן כל לבי נפרעו
אין יכולי להטבילו שאין שם הני עלי והיכן מיש כמו שלכלי מחובר בתוך
כלי עץ כי יכולי להטבילו כיון שיש שתיש אבל מבחוץ לא אינ מעלי ויש
מחמירי להטבילו אלא ברכה ואם הכלי שלי מחבורת ישן כשלקחו מן הגר
ובאתנשו בו חדשין ביד הני מעבילין תחילה ואחר כך מטבילו אינמו כל
סעודה יריכין טבילה הילכך טרבנש טלב אין יכולי שבילה אלא שנתחבן
עלין הקדיה אלא שאין נתבן עלי המחבר אין יריך טבילה אות הרושם
אלא יכולי טבילה לכי שיעלין עלי המחבר עיבו רעם אן בשר והמלבנ כלי
ירסת יריך שבילה אלא דעקרו שלעץ ואין יריך כלי מחבות אלא
בחולשו עיקר תשוב ישן עלי ידי המחבות המחובר בו הוא ומיהו המחבן
שמקבל המבלין אינ יריך טבילה אב שבלו של עץ עב ובטבילה ובי כה שלא
שמרו בחרבנים סאה ואפ בעינן שיטבלין כל בתוכו משו עוברה אפ
אלא ראין בו חרבנ סאה אלא הלקוחין מן הגר אין כמובלין אלא אב ישב
חרבנים סאה "ורמב" כתוב אם אתה לקוחין מן הגר אין כמובלין אלא אב ישב
שם ומיינ חרבנים סאה ולכ לא"ל אלא בכל בכל בכל קטן אם כ
בכיני רוקה קורס שבלו מן בשרו ומעינן מ"ב שמאה רבא לא
ובתר הכי ריש ובהר הוסיפו לא הבת עברה אחרת הריינ טבילה ומסיק
ריעריב ראי כתב ובחזר ובהר הא בכל שהו בכל שהו בכל שהו בכל שהו בכל שהו
והשת הא רקאמ' הא בכל שהו הכ לתרש' סתות מרבינ' רוקה הכא חסר
לעינין טומאה לומר טהר אם הכ לתרש' מישהו מעינין ובכל בכל בכל
מי לעינין טומאה לומר מהר כיון שאין לבל שלא ב אלא ואמ' מיירי בכל
קטן בלי לחעין ומעורות לעינין טומאה אם מישהו ומעינין מן בבעיות
רוקה קורס אלא אמ' לעינין טבילה רוקה מן הגר אבל אחרנ סאה מ
בי הגרה עבל ומעינן מעבר בזיחלן ואלא בב מ סאה כרבנ אם מעינ
ורקוה בחשבון מ"עש הרקבי חשבן וכן רבל מבנ אינ מקבל ובין מקל
ומבר לקמ' בפנ' הסבר ואם נשתמשו בו שלא בטבילה דאותר רשלב
רבר"ת תנא עד שלא נשאל ולא נטבל אסור ומשו' יבנ בקב ליה"

רשלה

הלכה ואין מקום לר חכמ׳ שיעריך שיהא כולו כדי שיעים וכולו שאובים פסול
מראובריתא אך אם כולו מי חטאים כשר ואם מסר הוא מים ונפלו לתוכו
קנין מים שאובין פסול מדרבנן ומיד שנשם או שלשה כלים וכשר במחר
אבל כל׳ או יותר כשר כראש׳ פרק המעלה ולתיה אין ערך לקובל
אותן כלים שנאובין בהן המקוה כדי לקרות עליו אבל שוב לקובל אותן
עליה כבנשם משקה לב׳ ואם הוא בקרקע ומקוה שלם ואחרכך
נפלו לתוכן כל המים שאובין שמעלם לא מפלהו אבן מי פירות ושארי
משקין אם שלמאה ונתן מאה כשר עד רוב מ׳ חבר׳ עד חשוב עשר
מאין ואם יש בתקוה עשרים ואחרי מי חטאים מתלאין חשוב עשרה
בכתף ומתקבל המקוה עליהי המשכה הן שהרי שהשאיבה מעבר
בכ״ה והמשכה כלו׳ ויש שם חבריים כשרים והשאובים שאו המקוה
עליהי המשכה מקום ומקוה בכ״ה והמשכה אבל כולו בהמשכה
כל אלעזר בן יעקב ושילוב מי׳ שלשה נמסים לב׳ ואם המשכה על
ידי עצר שחקקו וחסון. הכולו פסלן את המקוה ד׳ אבל אם הכולו
וחסון. חקקו אים פסל וסלון שהוא עד מאה ומחב באמצע
אים פסל שאינו עשוי לקבלה וכן עצר שלא חשבוהו כאלעזר לקבל ערוחה אבל אם
ערוחות כן של עץ כן של חרס נפסל בכל שהן אבל אם יהיה לתוך
הקטלת עפר ובבטי כשר כל יוסי. ומן מי המקוואות המים נמלים
תחת העצר ואם יש לו בחבלים פסל ואם לאו אינה פסל דקמה הרי
כן כך וכן כך אינה מסלת מי שלא לכתבו מסבה מאבר רוחוטה
ולא שאמרנו שמי עצר פסלן את המקוה הייל שנמלכן המים מן
מן העצר למקוה אבל אם נפלו מן העצר לקרקע המשכה היא וכשיר
כשיש למקוה עשרים ואחר מאה כשר המקוה עם לנטל מ אבל שאיב
שהמשכה כלה אין עובלין אך אם יוסיפו ארבעים מאה של מי חטאים
שהרים. ומן שלשת לקנין מים שאובין הייל מכלי אחר אל משנים או
משלשה כלים והוא שיתחיל השיב עד שלא פסק הראשון אבל מאחר
אין מעשרתן כ״ם כאיסי בן חוני רסתם מתני כחוני והשאיבה שאמרנו
שמסלת הייל בשנשאבו מרעת אבל המים קבעם ברחש הנך
ר׳ יהושע אשר הקרקע או יכתב והמים העקים הקרים אך לא
ישבר אם בהבהתו הם שאובין המים כלים תחת העצר כשיעב
מיזור עבים כשרים כשעה קישור עבים ולא נתבטלו רבי הבל

דבריך שיהא בקרקע אבל אם הם בכלי פסול

המשכה

ערוחה אבל אם מעשוהו נחודבל מפני לקבל ערוחה

והשאיבה לו נו סאה

פסולה לו טהלך אולו כטה ניחן נשעב הישר ונתעדרו וחדרו ונתקשרו
ואר נתבטלה ולחשבתו ועל הלכה כבית הלל ואליבא דר יוסי ועיבוד
ניקואות כשרות מעבשות חוזרות לליקוון כי אין שילאו המים תוך הנקב
כך שו פה להעסיק ולי מרות ושאר מעשקין שאין מסלין הריקוה אם
שיעי מראה הן מסל וכיער עשה מל מעלה בכתן. עד שיחזרן לראה
שלהם ושיט הערוק מעמרן. לליקוה ואין מעבילין בו באיזה שיט אוד
שלקה יורד ואלה מאולן דברי ר' ואיר ר' יהודה אוד מקום שאין
הקבה הגדרה עשר אבא אלעזר אוד כן אלעזר אוד מקו שבמשקלות
יורדת ר' אלעזר אוד היורדת כשפעבדת כבר ר' שמעון אוד הירד
כמי חכמת ואלעזר בן עריק אוד הלכה כדברי בית הלל
לשמלה ויש בו ארבעים סאה מעבילין בראשין הטמון סאין
אין מעבילין בכיסן שהן מאויר סמך מי עשרים שאובין כשר
כיער שנסתמק ל אם נפלו מים שאובין לתוכו או לא נפלו אפלו
נפלו סמך אם יש בו ל סאה עכשיו כשעבר נמלאת שלשה לוגין ושעל
עדיר מתחילתו והיה שם ל סאה מתחילה עכ סמך יש בו ארבעים
סאה סמך אין בו ו טוט מיקואות אחר יש בו ארבעים סאה ואחר
שאין בו ואחר שאין בו ארבעים ונפל לאחר מהן שלש סאין מים ל
שאובין ואין יורד באיזה מהם נפל סמכו שהור ומסר שיש ל
סאה ירדה לתוכו. לאכול מהור מלל לו כנסן כאלו כשם
מעשה מאורית ר רבי עד מעשה ומחרים מאכלה
בזולן דרבנן ובכל עשב מר ומעא ידי חובתו כגון אוכל מתשלי
שפנו מכסיסין מיהו נהג בחסא כם רחם רחמנא עלך ומרקן
והיכ דליכ נהג בחזרת והוא מרשיגא והוא מרדיתא רקמא לא
עוב לחזר חסא לקשתו ברמים יקרים.. לאכול מעה הל
לו רשבן רבת בעבב תאכלו מעות ואי. כגון ר
חובה ורוק כלילה ולא קורס ואי. קיבל עליו מבעוד יום אעלה מאמרי
מתפלל מרס עבב שבת ומתפלל על הטס ראוסין. מחול על הקורש
ונסמר הה לוט לוה מעבה שאוב רקבעו כלילה כרמי רבב שקבב
מאורליש והה לל ראשון של סוטות ועריך שמאיר לשם
מעבה מעבה לל הסמיות מעחיבה ואיל ועדי שתבא עב מיכלי
ובעשה מעבה מאורת ולה מיכן אם יש לם שעם מן מאיעא ידי מו

ואם יודעת ידי חובתו

וחיב בחלה מעשה אלמס בין שהרבין והבעלן הרתה בין שהרתה ולפי
הרבין כר יוחנן ראו מעשה חלפס חייבן בחלה אלא אם הוא ייחו עד
לעשות כאילפס כתנור ולא כאילפס אלא לאפקי נמשיה ומלוגי דהא
רי לקי מלק אר מ יוחנן ואר לו אם הוא אוסר דהלכה כר יוחנן לקבי
רי לקי ראו מעשה אילפס חייבן מד אשמעינא דחיקרא לא סייב ועריך
ועריך לאכל מעה שלא מקיקוין שאנו עשין חבר לפסח קודם חעות
כר חלמר בן עזרי ושי מי חיבות כאשים ואם שכח ולא אכל אסקקוי
עד שבירך ברכת המזון אין לחזור ושן רשאר מעות מי חשובות כר של
מעה שהרי עשם מעה הם ששמרים מיהו אם אר אכל הבית הכי לן ובי
קדם שאכל אסקקוי ונשבר קדם שאכל שהתחיל ולא אכל אסקקוין
אוסר ראו הכ לן ובריך הוי ביפח רעת ואסור לאכל ולשתות מד כין
דאסקקוי ומעה לרבי עלון רחמנא איכ לאיר מלרחמנא סיבכ ולא הוי הכ
לן ובריך הוי הרעת כראו ביר ישלו את בברכת אחבא רבי רשי
לחבא אוסר רבי רבל המעו חשוב דמעה מד מעה לן המוכחר לא
הוי אלא משלש מעות של מעה ולא יאכל אדם מעה המאוה לשאת בה
ערב פסח ואר כל האוכל מעה ערב הפסח טאיל בשל ארוסתו בבית
חמיו אך מעה עשירה יכל לאכל ולא יתחיל מ שעות ולמעלה ואיה
מעה עשיה דאחרת השלשה מין אן עשלן אן מרבש אן מבשים כלא
מים אך יש מקשאני ברבר משן דמשני בתמיה ואם יש כה מים
מקדלי ומחמיצ ונמת היה קבל לאכל מעה שלשה בבאים שר
שלשה בים יר שחל להיות בברכת בשעבה של שית ושתמש
בלא שמת שהיה מחמן אמר כחמין ורבינ עמאל היה מקבר כשהין
העלם לשום מעה בביע כשיעו חלה שהיא טהורה לאוכלה אין יכל
שאין אנ טהרים עכשיו לשורפה איע יכל ראין שורפי קדשים טהור
ומה עשה מן החלה ומיהו יכל ליתנה לכהן קטן שכל עמה נהנה לו
לעשות מ מעות של מעה מעשרון אחר זכר לחלות תרומה שהין בנות
מ מעשרון אחר ומיהו אם רבים יכל להוסיף רק שלא ילש יותר מ
מעשרון כמין כן לא יפחות מעשרון לך מעות ולא ימרוד בעשרון כלו
ראסור לגרוד כלו אלא ראו בביעה לגרדת אחה קצה לעסה
כלו כרי שתעמול חלה בתוך יפה אלא עכשיו לא שייך עין יפה שהרי
אין מפרשי כו אם משהו ולא אחר מארבעים ושמנה שלין קצים
לעשות ואר אסור לגרוד כלו אלא כיבר מעשה אותה עשרון ילוש

טוב מעדים בכל מעשיו ויתר מחבר עשרון מאחד בלא מרחה מחבר
הלשה יערבם יחד שמן ולשות סיגים מחדו עשית המשובה כראוי לך
קמצת שלשה הין תחרין כהן את הלשכה והאחשנים חלקי מי להנחה
חשבה לאחקבון אחר לחפה ובני לבעלו בבבוסה ובעל רבוא מאי יבר ר
לבעלו בשרתכן בראשונה השלילה ומחבר האחשנים ומברכין עליהם
המינו ועל מכילת מינה ומשלישית מברכין עם המזון .. שלא קעמ
לאחלאחר מן החי ומכל אך מאו בבשלו לא תאכלו ואר
רבא עריך שיהא כזית בין הבשר בין בקרבן והשביעית מכילה כתיב
בהן ואם אינו שלם שחלקו לאותה כזית בשר ובדים ושביעית לשנים
ואכלו בזה אחר זה אינו חייב ואם בסוף חב כגבר השנה ובהיה הוקש
הלך ונענא עובר אתידו כין שבחזירה בין שלא החזירה ושחט האם קעמ
האחר אסור כאחר מן החי אך אזהרת עשום שם טריפה .. מזלא
לאכל טריפה רבתי טריפה לא תאכלו ואילו הן שהלטות טרפות
חמש אותות יש לראה תלתא מילין ותרתי עשולא אי חלקי אי יתר אי
חסיר טריפה מן תרי אוני דסריכי להדדי שלא בסדרן טריפה ואי ס
סריכי בסדרן עריכי בריקה בשחה ולדרן הלא בקיאין בשחיה
אפי סריכי בסדרן טריפה ואין סירכא אלא בריקום שהתחיל ליחלק
אונא באונא דסריכי להדדי טריפה אפי בסדרן ראה הסרוכה לא
לאמלא אם האונא בראוב החזה טריפה ואם האונא בינה הא
החזה סרוכה לזומן מטירה עליהי בריקה בראוב כב בחוץ ראה
שעקבה ולזומן פותחתה בשיר והוא דסבך בשתרא שכן העלה
אבל בעלה עמוק אבל לא סך דמי סירכא לתפיק ואפי סבך
בבשתרא בינה החזה דהוי אונא דסריכי אהדדי בסדרן דשלי
לדיין בשחיה אלא ולדרן הלא בקיאין בשחיה בסירכא טריפה
ויהו כי לכ סירכא כי אם קרום הדולק ואונא לאונא בסדרן דבלי
להשבשיר כי לכ חלון והוא דאיכ חיתבב מאונ אבל אי לכ אח אי
כי חלון וטריפה ואם יש סיבכ בין אונא לעשרת הלב או לשום
מקום אחר טריפה דין משבן האונות תלת מילין ותרתי עשולא
ואי חלקי אי יתר אי חסיר טריפה ואם היתרת בראה מאונ בשיר
ומעוגלת דוגמא איבה מעשרה להטלים מחשבן האונ אפי מילין
הלא קיבל בראה לאונ ואם יש שני עגולת דוגמא טריפה — ואם אין בה אפי אחת טריפה
אם יש אות בשיר וסומכין לחומר .. דין כרשע בריאה אי חס

רמאי כן הדרי ושתכי יהדרי שירה אחר תרי דמיכי בלבב ולא שתכי
דהדרי שריכי וכן אם איתי בשיעור הריאה ושיעור הלב חירוך של
האותות והאותות כן מלעלה כן מלעטה בין לן העדרן ורוץ כשהוא
בלבד בשיעור הריאה שאינו יכול לקרוץ בעצמן לין הריאה חוץ לשעה
אבל יכול לקרוץ אפי כל שהו בשירה. ושאם פי טעו הן אלעפוחו
מיישר בלע אבל עמיה שיש בהן מים חכים לא טעות הן ואין לחוש
אפי הן סמוכין ואם נקבה הבשר טריפה ואם איכפי בבשר וכן
אם שתעה הריאה מלמעלה שהיא קבלה להיות באורך שנים
שהחלל מבב רבכבה ... דין מחט השעאות בריאה ואין הלחט
נראה ובחלן והיא באה לתנינו שלא כשיר אפי באלמלא ואפי קומטו
לבר ואם נעשו הריאה עם המחט טריפה. הן וכן מחט שנעשות
בחיתוך הבבר אי קומטו לבר פי לבר חוץ ואבה חוץ חלל הבהמה
וכן בתנים שלבר חוץ הל שלבר חלל בהמה ובה הוא בסר
מיתי מהה היא מחט שנעשו בבית הכוסות ומבי ונחזי אי קומטו
כן. ומסי רהת בבי בית הכוסו אפי קומט לבר כשיר ונשו ראובלן
ונשרי רחקוב ואי קומטו בחלל הבהמה קאול הבבי מיתכשר ונשלם
ראובלן ונשרי רחקו הא על כרח עובדי דרך ובקבת מעבר לבר בו
רקוב בחלל הבהמה לבר ע רבנן קוב לבר וכן קוב לבאו לעלם המחט
כולו בתוך הבבר בין קוב ובין חוב ואם הקוב טלו שלם מבחוץ וקומטו
לבר דקאול הייע לבר חיעו של חיעון שלבר וקומטו לבאו הייע לבר
מנים לבר הסיכמעות והשת נחא בבי שבי בית הכוסות דקוב לבר
דקאול הייע לבר חוץ מעבי בית הכוס ולא לבר האמצע ולעלם המח
אינו לבר חלל הבהמה והכוס כולו שלם מבחוץ הנשת כי אמרי אובלן
ונשרי רחקו מוב לא יבקב הכוס מבפנים מעבר לבר ... מחט
השעאות בתוך הריאה בחה יש שני ריאן שאם הריאה באה לתנינ
שלא כל שהם בדקה נבחה ואין שום רוח ישנו ואחריכ נעשנו מחט
כשיר כן בקטינת בן באלמלא ואפי קוב לבר פי לבר חוץ ולעלם
בתנים אבל אם נעשנו המחט בחיתוך הריאה הייע שלא נתבר
לבן שלמות שבשבר שלא מלא מלא נפח בין בקטינת כי באלמלא ואפי
קוב לבר הסיכמעות ראוי וראי באחר דרך הקבר ולבן לבקבת
הוושט ולא נרים ונשו דרילא אי הוה ריאה שלא לקבל פי שהיה
בארץ מלא נפח בתחילה הוי מיבקבה ובקוב הריאה נריפה עם
בקבת הוושט לבר ... ומחט שנעשנו בבבר באלמלא הייע

בחתך הבנינ
חתבה עם המחט

שיש בהן קופה כגון כן יש בה שני ריקן אך הוי להסך מריני ריחה לעבי
ריאה לחילק הוא בין שלילה לחיתוכא ולא שנא קופ לעלו ולא שנא לבר
כרסי אבל לעבי בבר הוי חילק בין קופה לבר ובין קופה לעלו לא שנא של
ולא שנא חתך ראש קופ לבר מריפה שאפי' אם נא בתחילה שלם לבנו ל
אשו דבין רסיעתנו הבבר קבר הם ולא היה יכול ליטב בתחילה כסיעת
ואם שכ בקרבי בקיב ואחרא ואי קופה לעלו לבר הסיעתם אפי בחתיכה דרך הושט
דבין רקופ לעלו ואי סיעתנו בקטיה ואחרי דרך הקבה ואי אשו שר
ביקב הבבר בין דהוי חתיב ולא בקב הבבר כשירה . שנ ריכס
הלא בבבר באלרי אבל לעבי קטיתנ בבבר עני יש חילק בין שלילה
ובין חתיב ושלילה כשיר ובחתיב טריפ ולא אשו חטשא דבקבתהכ
אלא אשו דבקטיב טפ ביקב מעבר קופ אבא לעבר חורה הילק כי
אם קופ לעלו איכ לפתקי שנ כא דרך הושט ואחרכן ביקב הבבר
ובבה כו ומלין בושט להועיל כגון שהיא חתיכה אשו דרוב הבלעים
דרך הושט הם נבלעים כא טפרשי אבל בשלילה לא חישיב לבקוב הושט
אפי בריאה אשו ראחיזקי דשעת לא עחזקיב כרסרשי עיהו בקופ
לבר באלילת בבבר טריפ אפי בשלם ולא בריאה כרסי . בקובר
אכתו הרינן בבי עחט בריאה יש חילק בין שלילה לחתיכה שלילה כשיב
בין קופ לבר בין קופ לעלו לא שנ קטיתנ לא שנ אלילת אבל בבבר
באלילה יש חילק בין קופ לעלו בין לבר לעלו כשיר לבר טריפ לא שנא לא
שלילה לא שנ חתיכה ובקטיב יש חילק אם בבבר בין שלילה לחתיכה
כרסרי אלא דתלוי דאר סתר בבי בבר ברולה אבל בקטיב לא שנא
קופ וכו ולא לעלו אשלילה קאי כי אם אחתיכה רוק דהא קאי הה
הביא עכב דהביא לחטא דישתיב בחיתיב דבבראי . הנה כתבתי
דין עחט בריאה ובבבר כפי שיב פה וסב ושישת מאוד
אולם נב כי היתר בין בבבר בין בריאה אינ עתק לנ הא שלילה
לא ידרי כי אם היכא דעתברו עלרי עמחה שביא שלילה כרסרי
בבי עחט שנעשאת בריא והרי עכשיו אין אנ טרקין הא פ נסב שאין אנ
שום ריאה בגבחה ואפי אם הייב טרקין הא פ נסב שאין אנ
סמיכן עלשום בריקה בגבחה הילך אם תעשא שום עחט בריאה או
בבבר לא רייכנ כה שום דין שלילה כא דין חתיכה ובריפ . עחט
שנעשאת חתיכה בריאה או בבבס או ברקין או בקורקבן או בבבר
או כלב חתיכה לבחוץ לנר חלל הבהיה טריפ ואפי הא לבטל
שלם ואפי בעבי כית הכסות דיה נסתך אי דרך פנים כא הרי נק
ביקב לחלק בין שנעשא בחוץ לנר חלל הבהיה ואי בחוץ כא הרי
ביקב בושט דכא בושט תליק דרוב הבלעי דרך הושט הם נבלעים

ליהו אם נעשה בבר עבחון בשלמה וקומו לעמו כשירה הלעב בראש המה
נכר לבר חלל הבמה גלי כשיר כון דהוי אלמנתו וקומו לעמו שלב ומאי דר סלמנא
נקט מומאי. ברך מקום ומי ושו רעקב הבבר נקובת הבבר כשירה כלל כשירה
מחט שנעשה מכסים אם איב תחובר בשנשבלר. ברמב: הושט אלא בוגט
נעשאת כשירה אבל אם ישב המחט בתוך הושט כי שנתחב קצת בתוך עור רומני: בלה
הושט ואעפ שהוא שלם עבחון עם אין קורט רם עבחון אפי הכי טריפ בתוך
רחושטי שלי נקוב היה נקב מלמעלה מחר כך הבריא עבחון והה לה כדו החלל
שלה מחט מכה ואין קרום ואעפ מאי שלמה ישב לי קוץ כושט אין מ
חושטי שמא הבר אין הלב שלמה רהא מסיק חלה שנב רשלמה ושולקה ישב
אין חושטי לסתם רחסה ואנן קיימי לן לדוראי חושטין כרפסיק אוירא כי
כשאמרי ואם חושטי כל כן שמא הכר בב ישב לי קוץ כושט והא בהא בתרב
חלא וכן הלשה כי אלו טריפ אעפ רכסתם הדרוי מיתי לה להא רשלמה ר
ראשטיר בב ישב לי קוץ כושט שמא שנתחב סוכר הוא רהא חלוד מדמי לה פסקו
ישב לי קוץ כושט לסתם רחסה והא קיימי רמיישיג לסתם רחסה אעפ
רבי סתם רחסה איכ נקבע עדי. בריקה כריקאר חלוד עדי הא בב
ושט לא שייך בריקה רהא ושט אין לי בריקה עבחון רהא חשטיא כי
ושו עד חוץ מושט ונקב כשהו בשר חיצון רושט לא מיבר כרבר
ועל חיטי שמא הבר ועלה כן קרום אבל לא מיבר כל בב מחט שנעשה
מעבי בית הבסות מעבר אחר כשירה כי מעבר אלמנתם ונקבו כי רבין
רעשה בשבי בית הבסות שנשם שנב עוברות שהם עחוברים אין חוש
שמא עברה המחט ונקבתו לם העור השני ומשו הא מיבאת המחט
בבדם שלא בריקום עבי אפי מעבר אחר מרפה אפי שהוא שלם עבחון
רחושטין שמא נקבתו נקב לחלמלי ואחר כך הבר ועלה כן קרום ומה
לא כי לה שלא בריקום עבי מעבר אחר כשירה ועבי בית הבסות נקב
אעפ רנקב עבר אחר כולם מעבר לעבר עבר מבחי לא כי עבר החיצון מיל
ובשיר ובשי מעבר שלא בריקו עבי בית הבסות רהא לה נקב עחלמלי
ושמא הבריא לא חיישיג לבר מרלא חיישיג שמא הבריא כי בב ובן
ושו וכי מה היא בעבא תיקשי מאי שנו לי רבי כרם הוא מ לעל
מי איתא רעבר המחט מעבר לעבר כתחילה כי שהיה מתחילה אם כן
היה לו לומר עבר ואם קרום לא היה יכול להעלות כי המחט העבר
שם היה מעכבו לא מלעלות ומרלא נעשה עבה כי אם מעבר אחר
אבל כך היה מתחילה ולא נקב מעלם מעבר לעבר אבל בב ושו
ראכלה בה ומעיא בה ומרמא בה ומשו לה בריקאר חלוד כי
מכ אילו טריפות כון שהיא מחשעלת תמיד איכ לא מיחט שמא מעיקר

נקב שתי העבודות טל ווישט ועשבר לעבר ומחאת הנעשה מחר האחת ונב
ובשם קיבת לחנם ואז עלה הקרום מבחוץ ונשאר עליה הקרו איע יכולהו
כל אדם שהאחת שם עבל.. ואחת שנעשה בחתיכת הבבר אי קופ לעבר
חוץ פי לחך חלל הבהמה שריפה אפי בשלמ דרך הווישט עם האוכל ויצ
לחוץ וחזר ובשם בבבר והוא לה בקובת הווישט ושריפ ואי קופה לעבר
בשירה ואפי בחתיכה ואחת קינתה כאחת. ראן בכל עצן שריפה
בחתיכה אבל בריאה שלמה בכל עצן בכל עצן בשירה ודינן הלה כמ
בבבר ובריאה לפי שהבבר ובריאה תלוין בקבה אבל אם נעשאת
תחובה בעוב בית הכוסות ונבמנים לעבר האוכל וכן בעקן אחר לבמנים
בבבס אפי כאלו נתה אפי קופה של אחת בעבר כהיינו קופ לבר לעבר חוץ
אפי הכ בשירה ושו האוכלין ומשקין נחקור ואמר רק שיהא העבר שלם
ונחוץ וכן אם נעשה אחת בחלל הקורקבן דם אם נתחב קופה בבשר
בבמנים אפי לעבר חוץ כשר רק שיהא שלם ונחוץ או אם נעשה בחלל
הווישט ונבמנים בשירה ועבר שאוכל ונכשרין. בבבס בקורקבן אפי קופה
לבר הייע ושו שהקורקבן וכית הכוסות תלויים בווישט ובא האחת עם ר
האוכל ואפי קופ לבר האוכלין ומשקין רחקו אבל הבבר תלוי בקבה ואין
ראיות לקרו קבה לווישט.. תלוים שנעשו חוץ לקבה כשרה
לאחר שחיטה פי. ואם נעשה בבמנים נק בדקין או בבבס או בקורקבן
ונעשה עבה קורט דם ונחוץ נגד האחת ונפרפה ואם האחת נכנסה ונשל
עדרין ואין קורט דם לא על האחת ולא על הבשר אבל לאחר שחיטה נעשה
לחוץ ובשרין ולא חישו שנחיים יעבו לחוץ. מיהו עכ פי אינו מעכבין
לפי עובדות לקאות בבריות יש עלין קורט דם אסור אין עלין קורט דם
ואחר ונסיק עלה לשנע אי רב הונא לא שנע אלא שלא נלחו אבל נלחו
אסור דאמרי נלחו העבירתו פי לכך אסור בנלחו אפי בלא קורט דם
ולפי זה נעשה האחת ושני עדרין לאחר נלחה מיתה אפי בלא קורט
דם כי היכי דעבר לבו דאין לחלק בין עבר לבר אחר ושל בה הריחן ואב
לא נעשה היתר דאין עליה קורט אלא קורט נלחה ורחה עבר
אלמה לפי מאי דפרי דבה הורחו אב הא רבקא נכי עבר לבר נלחו
ולא נקב הריחו הייע ושו שדרך הוא לנלוח העבר בלא הרחה ונגל
בשיינן עבל ונחזר ובשם בבמנים ואיב רב נחמן נקב הקורקבן שחבו
החיצון ובים שלו קיים או איבבא אי זה בלא זה בשר הלא והא מאבני
נקב הקורקבן ובים שלו קיים הייע דוק בשהוא נקב ונחלת חוב
בלא אחת אבל נעשה אחת לבר חוץ דהייע בקורקבן אשר דמשמע
דהייע בים שריפה דאיה בבשר אם אחת כמו בחוץ הוי נקב הווישט

אחת

ונחזר ובשם בבמנים

עם כהן ויש מנים עם הראובן הרי נקבים כיס הפנימי ועבר ונקבים
המישן ומלא ראין נקב בפנימי שהרי קרוס עליה וסתמו. ליהו הא ראוי
נקב הכיס שיהיו הפנימי ולקרקבנ"ס רבשר ליתוקס שהיר חפ על
ירי עחט רהיו מנים עם הראובן ולא נקב כי אם הפנימי וכן שקבל שוגה
זה שלא כעב זה מטר ומשלה בו לפני כי בר שוגה בקרוקבן שנקב ושל
ושוגן סמאו והיתרו אבל חוטט שבו לן שנ שערות חוגלי רנקב זה בלא
הה כשר אפ הכי אם נקבו שנבס זה שלא כעב זה שריפה"

ין נקבים שבגרמת אם יש בהם מסרון בראיסר ואם אין בהן מסרון
כרוב וכן נקבים דקין מעורפ לראיסר אם יש בהן מסרון ואם אין
בהם מעטרן לרוטו אם עסק לאורכה אם עשתי חלוא לשלה וחלי
לעטה ואם נקבה לעטה ומהכשר שחיטה ריבה בטיקה בר"אה לעלה
ין בחמה חוט השדרה לעטה לגר הגב עד כן הסבשות לעטה לבראה
נקב חוט השדרה כרוט ויטאן ואילך כשר עד כן האנפים ברוב ויטאן אל
בשבין הבשר כרוט ויטאן ואילך כשר עד כן אחר יש להסתפק מי סוף העצם קאר רה"ע
כשר הגבה ודרן. כן אחר יש להסתפק מי סוף העצם קאר רה"ע
ויקו שהטבו שוכבים עלהשון. בסוקם או שוב ליתחילת העצם קאר
ויקום חיטר הבנים בעון. ויש להחמיר אסקב לשרון. אם עסק בחו
עד סוף העצם ושגל בפגיל עגל" נקבים ראיטרמא בהן אם נ
סותרת שוגן הטבל בין בבהמה בין בחיה בין בעוף כשר ראהרק
אבל חלב ע שאינו שכל עריפה הוא לו מיהרק אבל ראוה הסוכה
אינו קרוי סוטה ועריפה לפ שאותן שוגן אינן הראוה רוזק שוגן
הלב הבל סביב הנקב שהוא בל לאותן דבר שהנקב שם אותן שוגן
רוזק סותם וכשרה וחלב העשוי כבבל אינו סותם כל רבנשאו
ונרפסא הלבא וחלב חיה שאין בעבה שאבל בבהמה אינו סותם
דין נפלה בבהמה ין בבה עשר עמחי עריפה ועשום ריסוקאבי
אך אם הלבה כשרה ואם עברה עריפה בריקה ובשהתה
וכן אם שהתה ועבר לעת כי הביא רז אליעזר בן אנטיגנוס רבי אלי
עריפות ואילך רבמי שור שנעבר קאר אינו שקל לעבה בשאבל קבל ל
רקיבה ואיל אחיר כיה ביבדש אם שהה לעת ושחטה כשרה
לא אפריה לעבר לו ועשום שיהא כשר לעבלעת בלא בריקה אלא
הכי קאר אם שהה לעת אז היה לה בקבה על ידי בריקה אבל
שנטלו בלא הילוך ובלא עבירה אין לו בקבה כלל והשת רבי רבן עליר

מראה דהאי
תנרא

וכן שהתה מעת לעת בעצם בריא ואעפ"כ בקיאי בבריקה הלך לחוץ
בהמה טמאה אין אכולה עשרה או כיוצא בו שיש לריסוק איברים ויתן
לה עד שתלך רוח בשירה בלא שום בריקה שכל ואם כלה ואילה בשיר
ראוייה עשה ואם הנחה לתלה ונעשה לעצה ראוייה עשה ואלים
האעצים זה אחר זה בשיר ובכה המעיל בהיות לארץ בשעה שהעץ
לחוץ אעפ"ש שמעילה בחוזק בשיר לפי שעשה עיפרוטה בארץ או
אם החליק ונפלה ואילה לארץ בשיר אעפ"ש שאינה עשה עיפרוטה
כי שלא הפלה בחוזק וכן שאין ובה עשה עפר. איבריסה לארץ בשר
בראוי לה בכל הסבה ואם שרקה לחוץ לארץ אם נפל לעיתו בשר
ועופות שונעו ואינן יכולין לפרח אי לקרב קטר. של מעורה חייב
ובכל מיקו טיב לחוץ לריסוק איבר. בגו נפלה או טרפה בתוכו
יתן עד שתלך. הלך עד שתלך רוח אחרת בלא שום בריקה ראוי
עדה או שהתה מעת לעת בלי בריקה בדפ"ל ואעפ"כ בקיאי בריקה
ונעשה לעור ולעור כלי שפה ויהו בעצם בריקה ואעפ"כ בקיאי
לכל ועבדה רגלה הלך ולא הלכה מעכל כלכלה ואם הלכה אדבר
אחות אין עליך בריקה ואם הוא רעב לעשות עד בריקה יתן עד
שתשבא מעת לעת ואם הכתה על ראשה והלכה כלפי עבה אפ
מיקל לא הלך כל חוכך הבהמה יש לחוש וכן אם הכה לרחבה ורכה
בחר בפנו שני בתי. בפנו אסיר ושלש שיטה על פני הריס כיון שיטל
מלא קומתו מלמעלה לתלה בשר אי בריא רקיימי. אסר מלמעלה כל לחוצ
אבל מלמעלה לעצה טרפה עד שיקבלום לדבר הנשרק ושם שלפני
הריס ואם נתבטל מלבות ומרעים אם משרקי. אין לחוש אי לא יש
לחוש בהמה שלא ברק לה סירכי יא טרפה ורש"י. ראסר בבהמה אם
לא ברק בשירה רהא קיימי לן כרב הונא דאמר שחטה בחזקת היתה
שמרת עד שיורע לך כמה שרפה ובל ועל הלבה לשה מסיעא
דאמרת עד שיורע לך כמה שרפה ובל ועל הלבה לשה מסיעא
דאמרין בתר רובא אך אין דבר סמיין הדבר. ואם סומכין על פרש"י
כל"ים ושלמים שאין תעלות היות בהן סירכא בשהם קטנים ואם
לא ברק בהן בשירי. בריעבד הלך אבל בבהמה טרפה אפ"ר בריעבד
כיון דסירכות מעיות בהן עכל טעל הבלות או הנחל בשירה
עקב הנחל בעצין טרפה בקולפיה בשירה וכולא שלקרה טרפה
כי מעמא לקמעא כמקום חריץ ואי מלא אף מעלמא טרפה מיסתכ

עלון רלא ליסרחי שביעי וטלא שהקל. ברקה עד כמה בעבה עד
כעובי ביצה ועשה כמו שני רשי. בטלה שלא היה לו אלא כולא אחת
והשו ואמרו רווק אם הקל ב. אבל אם נטלה בשירה. דין בבר אם נטל
בשר ולבר שישתיר בית ביקר מרה ובקר שהי חיב ואם התלע בבר
בשירה. דין נשאר הירך אין הבהמה או אין הלב בקר חיבור בטלא
בלא איעבל נבלה בשירה אבל אם איעבל נבלה טריפה הל עהלי. ואם
איט בקי. אם איעבל נבלה אם לא יסתכל טריפה. אם מעמה שמוטה
לאחר שחיטה ואינ יודע אם בשעה שחיטה אם לאחר שחיטה בשירה
דומי בשעה מועטת לא איעבל נבלה ולבר שיודע שלא היה שמוטה
בשבבאו לשחוט ודין זה עהל בין בבהמה בין בעוף לפי השיטה
שבתבים וכן בתב מישטן אמנם בשיטי אין הכי ר יחיאל בר יוסף מ אלא
רשחטה ירך בבהמה אינה טריפה אפי לא איעבל נבלה רא איסלף
אמומי מי אלא טריפות בשמוט ירך כלל אי טריפה אי לא ומייקי
אפי דלא איעבל נבלה. דאי איעבל נבלה אמי טעמ דאיכא דאכלי
טריפה שמעה חבמי בבהמה בנבלן בעלי אלא דראי בלא איעבל נבלה
מלבד ואפי הכי לא מיקרי אסיק שם בנסקל דטריפה וכ מנ אבמי קשי
דהא בבהמה בשהבאתי דמי טריפה שמעה חבמי בבהמי קמבי • סימן יח
העצם עליהם בעלי בעלי שבר אשה אלא עקב קרום של עוף ואם אינה א
רשמוטת ירך כלל. טריפה אלא דלא איעבל נבלה כי היכי דמנ עשה
אלא שלא עקב העצם וכ ולכאן דבבהמה הוא עי שמוטת ירך מ
שאיעבל נבלה ליהא יתר לא חשיב ליה כון רשם שמוטה איתה
עי בבהמה ולא מי לשבר העצם וכ דקתני דהיא ליה בבהמה
כלל וכ מנ הא איתא עי שכירת עצם בבהמה היכא מרעיקב
עי קרום שלעוף ולא דהא אין הטרפ מלי משכירת העצם כלל דהא
עקב קרום שלעוף לחוריה טריפה אפי יהיה העצם שלם אבל בבי
שמוטת ירך בבהמה לא עי טרפה אלא איעבל נבלה בלא שמוטה
דהכי אמרי לי בקא דשמעא דשלי עדוכרי טריפה ומסיק והוא דלא
איעבל נבלה הל ומילבד אלא שיודע שלא שמוטה הירך בשבבי
לשחוט לא אם מעמה הירך לאחר שחיטה שמוטה ופסק הוא אי
לאחר שחיטה שמוטה אי קודם שחיטה אלא דלא איעבל נבלה
בשעה מועטת כמה לא שפי טריפה דשמוטת ירך כלל טריפה מפי
אלא דלא איעבל נבלה דהוא לא מנא עי בבהמה דיר עליהם

עד דאיעבל נבלה
שמוטת ירך בלל
טריפה

ליתנ בתר
עליהם הלל
אלא דלא איעבל
נבלה

מרא

הגוי. כא ראוי סב איה צריכה לבי נקבה כגבר דאבי בהמה אמר נק
נקבה שאין בה חסרון ועגולה. לרבא פי רב אין הנקב עשבין ואין השלם
בטבע נקב לנקב נחשב לכל הנקב ואבי עון. אמר איסלו ומנחו עליה פי
קבה אם חוסה רבו צריכה פי ראון. השלם שבגוים נחשב כל הנקב
ומפי הכי לא חנן לבי יחר ושל מלא שנמה פסוק הארצות ברובה צריכ
ולבי בהמה אלא לבי עון. ושוטרבוער חיובה נחשב השלם שבגוים
ולבי בהמה. הכא נמי לבי שמעה בהמה צריכה כאשרבוביה מה
בכל הנקב הכא נמי לבי שמעה בהמה צריכה כאשרבוביה מה
אלא רבעון. ושום ראוער חיובה עם כלה אישרבוביה חשיב שמעה
נבל שמעות יד בהמה רביע על שלמה בשרה. שמעות לא
בעון. מיקל חיבורו בבתי. צריכה שגמא שקבה הראאה הא לבהלי ומיק
שמעות לא ביקום מיבורו לעון. אבל ביקום אחר בין שמעה כן
חמרבה עבל. ונל עומת הבין שנחלק נעשה מן הבשר עם אחר
מן החוטין המעלה מן הארבה בסמך לה אלא רבעם שלם צריכה
רבחוב אחר או רבו צריכה בין בבהמה בין בעון. הא אפי לא שנל
מן הבשר עדר מן שנפסק החש או רבו צריכה כגון שנפסק חוט אחר
או רבו ומגל בסמך עבל. נחבר עליה מן אלו לעלה מן הארבה אפי
שלא ביקום עומת הבין צריכה ובה בשבר הבעם ויבא לחוץ מ
הנקב קטן שאין עב ובשר חוסן רוב השבירה ורוק בעל שלאחריה
אבל בעל שלפניה אפי מלו. נחתך לעלה מן הארבה בשדה
ראוי רב בעלת שלש או חמש בעל. צריכה אבל כיר הוי פוס לבה
אבל הדיוט שני. והיכא שנשבר הבעם לעלה או לגבה ולא נחתך
לגרי. אם לא יבא לחוץ בשר כין בבהמה בין בעון. ואם יבא לחוץ
לעלה מן הארבה הכל אסור ועד צריכה אבל לגבה מן הארבה
ויבא לחוץ הבהמה צריכ והעון בשדה אבל האבר יש לו רין אבר
מן החי מדרבנן ואפי לחולין עם הבשר ולהנשיאו לכי נ נגעיכ
אם יש ספיק האחלכ לקולא אבל מן הנבלה אין לו רין אבר מן החי אפי
לעלה מן הארבה כא מלום צריכה כמבי ארבה לו בעם
ובשר חוסן רוב השבירה שאינו בשר עבי רוב הכפי מבשר ומעוה
מעוב ואין הבין מעלין לבשר כמו העבר ואם יבא הבעם השבר
דרך נקב קטן וחזר לחוץ אין מעלין אחרים שבר ובשר חוסן רוב
השבירה ואם כא לחוץ בהמה או עון שנשבר לעלה מן

הארבעה לעולם ונרמז כי שקול ע"ד הראי"ר בלעז כשיר רבר ושל
ישא השם כך עתה הוס שלו. דין דרוסת האוכל אסר בבהמה ובה
עריפה וקולף הבה ביד אלסי אבל בחלב כשירה ואוכלין בלא
דרוסת בשר וכן חתול יש לו דרוכה בצרים ושלאים באורי זועה אבל
לא באורי [illegible] וחולה בעצמות ושף ישא שהבה עצמות טהורי כגון
פגין בשלי. ארלק ועם בשלי הם ושאר עצמות ברבוחבן עריפה ואם
שחט השני שהורה קודם שהסיר השני שיא אחירו מעלת כשר אחר
יש לחוש שיש הסיר ירו כבר שלו כבשו ואסור כבלעצין ואם יאבד
או חתול בעבר עריפה עם הבהלות ושותק והם עשקים חיישי ואם
חתול או חולה שעשו בלל של הרעלין והוא שותק והם עשקים זה
שבה ואחרי ראיע ירק אדם אלא סטרה עמל זה רין חולה וחתול
בשלי. אבל באוכל לכן האי חילוק ואסור ואבר שנשאר בהמה אין העבר
ונעשרה עם הבהמות ודוי סמיך יש לפרוה מעלם סמיקה
סמיק שלא הבה בשן או ברגל ואם מעמיד לגל שלא הבה כיר שלא
איבה דאת אחרם מי לקל בשם כי כבראו או שבבשן או בעלי חיי
אסי באלף. לא בשל ואין חילוק לאיסור ואחרי לאיסור לסמיק קודם ע
שנעשרה בסמיק ראוריה [illegible] [illegible] בסמ ראוריה ש"ל
ובין אסור שה אסרין ראי קודם שנעשה בה ראוריה ברת והיב אשם חלי ואם באה בהמה לפנינו שאולכל
עולה אין הבאת איב או חתול שנעשרה אסור ואסי בקבה הי כמל
בשהו ואם בקון אלכל שלא ברוסה הי ברובה ואם הוא רמסים
קוניב וסמיק דוסה ובקבה לעלם יש לחלות בבקבה ובלסמיק עריפ
שבא לחכם ולא עבבר כל שבר העצם ויבא לחוץ או סמיק סירבא
או שאר כל סמיקא [illegible] ולא ירעים הם קודם שחיטה
אם לא וכן בוקא ראשונה רשלי. ירוכה ולא ירעי אי אינבל בבה
בכלל מנסיק בבלבות לאיסור ולא אחרי נשחטה הורה כראוי בבי בא
ואב ושל כי עשין ולקל לאכין ובשוחט בהלה ומעשות עריפה ושל
מעבר בבעלת אם העצמות מסירבא או הולי מי בהבה של נחש כל
הבעלת שעשו תך בי"מים אחרון אסור אבל שלמי שלמי. ים כשר
ושאר עבמות הבא מן הכשן כל יתרת הכל אסור ועצם שנשבר
ונעמה שקול ראוי כשירה ובעלת עריפה אסורה ולא עריפה כשר
ושוחט בהמה ומעא בה בן תשעה חי"מ ולכן בן שעות חי נמר

ואין חלוק בין אסור שה אסרין ראי קודם שנעשה ובין אסור שה אסרי אסמ קודם שנעשה בין ראוי סמיק ראוריה איקרס זה ראיה: בפלוק אחר והשלי שבה בה רל בין כל אלא שאינו אסור כל בך

בשחיטת אינו אך אם הפרים על גבי הדקל שעון שחיטה ליפני מראית העין
אבל אין עדפות עבה ולם חלבו ניתר אך רצון אסור ואם האם שרפה
העובר עדיר בשחיטתו אם הוא כן ב"ה אך אם נעשה כו כן ה"אפ"ג
הי' אין שחי' טרם נולדו אחרי שאינו שרפה. ומסוכנת אם היא בהמה
נבלה אם פשטה ידה או רגלה בשהיא בסמם או שהיה פשוטה וכפסולת
הרי זה פירכוס וכשיהא וכבהמה רקה ונקבה וכחיה כן נבלה כן ריקה
אם פשטה ידה ולא החזירה שחין זה פירכוס אלא הנעשית נפש בלבד
ושנה אפ"ל ריפרון אלא נבל וכשכש בו נבו הרי זה פרכוס ולא אינם
שפרכסה חסירים המשנים לא הי' אולין מיבר ובבריאה אינ עריב
פירכוס ואיזהו מסוכנת כל שנעשירין אותה ואינה עמידת.
שלא לבלה ברכה לא תאכל כל נבלה ובלה זו היא שמתה
או שנטבלה בשחיטה ורוק לניטס הראוים לשחוט אבל בהמה
טמאה או שנ' טרם אין זו נבלה אין אכלן משום נבלה אלא משום טומאה.
שלא לבשל בשר בחלב רבנו שלמה לא יאכל כל בשר בחלב הבשר
ואמרו חכמים שני פרים הן פרי' סמוך לעצם הלבה ויורד ומתפשט על הכלי
כי הבר הוא ארוך ומשו מחובר בעצם הלבה ויורד ומתפשט על הכלי
והוא שעל בשר הנתון על הקדרה ובשמן עליקום חיבור הקדרה ביחד
הוא סמוך לעצם ומשם נבנס לבר פרי' לאורך שלדך בר שמרת הבר'
ויש בר אחר שמיני של הכלי והוא קבר ומוכלל בתוך בשר הכלי ולכך
אין חייבין עליו וקדרין אותו חיצון לפי שבחיצון שנעשה בבהמה ובחיה
בדרך שלדין ובדרך של שמלה ואינו פרוף בשלמי לפי שאין לו כלי כי
שמיט שבל. והלבה כל מיני רבוי חטיבה ומטעם שלבר ישר קדשים
הם ובלא כו איסור כן בבהמה כן בחיה והלבה אין בדינן בטרם נעשה
והילכך אסור בהנאה אך שמיט שלבר יש בו בטרם נעשה כדברי רש"י
ודברי רשב"ם ז"ל כן בת כתו פ"ל ראין להחמיר בשומן יותר מבבר
הלב ובר הבשר אסור בהנאה לכך אסור לתן לגברו בר הבשר ואם אפ
לשלוח לגברי. ודק עם הבר ואם אסור לתן בר הבשר לכלב ולחתולו
שאינו מן שלך והאוכל בחיית מן בר הבשר לוקה ואם אכלו מלו ואין
בו כזית חייב מלקות לפי שהוא בריאה שלא לחלב רב
ברכה כל חלב ולא פאמלו שנעשה בחלב ובחלב אילו שרפה
מיתה לה ואת כל החלב להביא חלב שמן בבר הדקי והוא הישמעאל
כאמרתו לו עקבא אור להביא חלב שמן הקבר והלבה כדברי שנבר
ואינו אין אוכלין לא מיקשתו ולא מרי הרא ואם שרוא חלב שבבשר

שליך הוא

חופרו ליתר אך חלב שעל הלב אינו אסור עשוי רבעה בחייב סבו
ויסרך הרבא דקלבסרא אסור מדשי שעל עצם קטן שקר הנקרא ר
ואחורי הקלית כחלב שעל הכליות יש שני קרומין העליון חיצון על פרט
והסרוך הוא אסור ערבי מסרים ולכן כולא הלבה כאבא באלאה
אסור אלא מה שבחוץ הלבה ויש להחמיר להסיר אף מה שבפנים
נגד חוטין שבחלב אסור ערבי סוסי והעשה חוטין יש בפלוף ל
ביין וב עשואל הל ערבסלון כלאחר לגזרב כל אחר לך ואי ל
שלין לו שברחבי מישלבי ואי לא כמי מעלה בתרבו הלבה
חטיטי וכן היה רבי אלעזר בר יוסי שלא היה אוכל מאותה
חתיכה כלל לפי שאין הטבחים מהירים להסיר אותן חטיטי עצלה
ואם היו שרוים בפיס הוו לו כחטיטי ועכל בפולף והטבח שם
ערך שני כלים של מים אחד שריים בו בשר ואחד שריחתך חלבי
ושריחתך סכינים אחר שריחתך בו בשר ואחר שריחתך חלב
לא לחשון איטשי כחלב עלי בשרא פי רבי יעקב מדורא מס אב
עקדר אורב והטבחים נאמנים על ניקור בר אחלב אך אם מ
נאבד אחר הטבח חלב בשעבר מעברין אותו בכחית עם עלי
אותו ואריבי הלא בדי שיעלו בחלבו אסו לאכל אפי מדי אוצב
לא אוצב שבאחרים לעלב הם בחטרי שלהם נגד לפי שהחל
לא אפי עלעלב לעלב מעלבל אבל רם אינו מעלבל לעלב
לפיכך אם נפלה חתיכה בשר מקעלבה בשר ומקעלבה חוץ לפ
אין אסור אלא מה שבתוך העיר שוקן אינו אסור השאר
שאין לאסור מעלם חתיכה עשויה מעשית עבילה אלא היכא
שעקר האיסור יכול להתבטל הל ומלא העולם בשר בכל שאי
מעקב כל הבשר אסור אפי מה שחוץ לעיר ואפי בלא שום
שאין וכן עשה לה מעשה בתרנגלת אחת שנשחטה בכל
גאונים מעקב ואסר כלה אעפ שלא שבתה כדי מליחה
ובאמת ראיה דלא אשכחנ דאפלק תלוריא בכי כל שאי
מעקב כן שבתה כדי שיעור מליח לא שבתה מיבו יש
רוצי להתר לי שחובבון ומשלכן מה שבתוך העיר
מיר. דהוה אחתיכ שנפלה לתוך העיר כראיתי בפנים

והשאר מותר ואפי
יש בזה שבתוך
מוקן

אירך יסא ומן כפי הנ רפ מביש מהאי. יסא שפירש
אדרבא דמי תשוב חדא מי מדיש מהאי יסא ומן מלק
שנפ לחלק כרמבי ז"ל וכן בהי רקאמר הכי הי מלה מיל
אינ לחלק מקבר רוחי. ברחים ומוקמ ומי אסורי מלמלא
רקאמר אז בלי שמיע מעקב אין ל תקבר ברחוב לשון רתלמוד ר/
הכי כלי שמיע מעקב אין ל תקבר ברחוב לשון רתלמוד ר/
מלמלא מלמלא מעקב אסיק סלק בתרכבה ומלחה הכ
מהרקב מיה מלמלא דאמרא דאסיק סלק בתרכבה ומלחה הכ
דאמרי סלק בתרכבה ומלחה הכא אבל אי מעקב לי
בתרכב עצמה חשיב שלק נפ. מדש מירי. ההוה מאומא רל
מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא
מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא
מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא
מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא
מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא
מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא מלמלא

בלוח שמרים לעני חוץ להתיבה והם אינם עד ראב אחאי הועד
הוי ובלא באי נסא הן ה"ל סב"ש והרי כלל אל שלא ברכו
עכל"ל בי שעשאו בחלבו ובא בחוש קולף ואובל עד שיעבר
חלבו ולבה בקרוביו האסורי מחלב חלב ולאו חוץ עד שיעבר
חלב שעריך ש"ש"ר כרי שיהא מקום סמוך לחלב ועד לך
המקום הנאסר חוצץ בפני חלב אם ישנו עליהם המקום כאלו
מלא בחלב הוה לך ויהיו אין לך להתיר בי אמר הוא בחוש
אלא אם יש בו ששים אין החלב כ יש מאכל ההוא בי בחש"ל
הוה כלו ולא היה בו כלום מעט חלב והיה בשני ששים אין החלב
אבל לב אלא ששים אסור ואני כל הבי רבון רחלב בכל
מקום בחתיכה לא שלמן ולא שנא בחוש ותרע דהא בהה"ר ר"ש
חלב משלם רחלב ומעלמא בכל החתיכה ולא מסלק כן חתיכ
שמיה להתיבה בחוש כלום בחלב ומעלמא עמי מסברא ..
ועוד בר מן כן ובר מן כן איכא לפרש"י דהאי שעל רבלוא
בחלבא הוה לא קאי אלא העיקר כראשיך כלים באיסור הוה
וכן לב עיקר ראותה תרוץ אחרון רכלים באיסור הוה ובי
אלפתר תרוצי המשנה ולא רלא היו רבי מעולם מעולם
לך יוחנן לא היה כבי בחוש בחלבו ולא בבשלו בחלב רכלך
לא שרי ל יוחנן אלא המשנה מהתר בכלים באיסור בראשון
ולשניך קמילו מראאה וכן לב תמיד אינו להתר בלא בחלב
משום קרום המסיק ובר ירוע כ החלב עבלו בכל הבלוא
הילכך יש לאסור בי אמר בחוש שעשאו אי לא שעי וכן ב
בלוא שעשאה בחלבה ובלך איכא בעלמא היכא דעשה תמיד
שעי דהאחרון בא לפתר הראשונים וכן מבלגי מב בת רעיא
בי האי דקאמר הגעלה ומן ראשון ראשון בעל ומן בקרוב
דהלכה ב אינ כן משמע ראחרי אחר אחרוני אחרי ואחרו
משמיה לך יוחנן בסמכון אחר ובא לבעל הביא רשעתיך
דבר מי לא ראשון ראשון בעל ומן בעינ בלא העלם כ
בלבי לא מי רבאי בשלשים וכן מרין שום בעיקר דהוי

רבחוש הוה לא קאי
אמר המסקנא וכן

מרחוריית עבדו בחוץ ומוציא בין שאינו מינו אבל אין מעשה לו
בחוריית בחוץ חד בחר בחול ומרבבן בעלן ששים עבדי לסיבי דאורי עיר
דאורייתא לחוצה וסיבי דרבנן לקולא. לא יהרגו. ואם האדון
סיבי דרבנן לקולא הוי כלי שעשאו חיים קודם שעשה לו
בכן אם יש בהן ס' או לאו אבל אם הוא לחנם לקולא כגון שיטל הפסד
לשער אותם דעת השנים אינו כלום כך מי בסבר רבי ברוך
עבד. שלא לחבלה בסבר לו האדון ואמרו רבותי כלום לא
אמר חוץ עדים רבים לא בנים ותבעים ורם אדם לו
אך רם רבים שכנגד אם אין בו הקשרים אסור לרבנן ורם בנו
אסור לרבנן אם נעשה עבד הקשר ולא נתבטל שלא הקשר ולא
על החלון אורך הרם ואבל השאר ואם הוא על החלון כלו קשר
לם הרם אורב אך אם נתבטל חוץ לקשר החלון הבאבה כלה אבל
ובן אם נעשה על החלון אבל כלו קשר ויש אל שאין אוסרי עדי
החלון כל הבעה אלו שנעשאת על פי הקשר אבל חוץ לקשר
אורך הרם. הלב ונסבר רבי ברוך לא רינים יש בדם בעבד אם
נעשה הרם חוץ לקשר ואינו על הקשר כלו אין אורך הרם ואבל
השאר בין בחלון בין בחלון ואם נעשה על הקשר ולא נתבטל
חוץ לקשר בזה ישחילק בין ב חלון לחלון בחלון אורך הרם ואבל
השאר ובחלון אבל כל הבעה כלה אסורה וכן בכל השלם ובכל
ואם היה סמוך אם היה הרם על החלון או על החלון הוי סיבי
דרבנן ולקולא ורם בנו ארם אם מיראל אמו ואם לא מיראל אחר
בראדי בבתולה רם השנים מוצעת ובולעת ושל בכבר עדו
ורם בהעה ועוף חייבי עליהם כרת בין רם שחיטה בין רם
עבירה בין רם עיקור או רם הקזה שהשחיטה ועבירה בו מצוה
הוה בו חייבי עליהם כרת אבל אם שהשחיטה ועבירה בו מצוה
בלא מין שהוא מקלה אבל רם הבעה הוי בלא עבירה ובן רם
האיברי שפיר ש הלב קורעו ומוציא ראו לא קרע אינו
אינו עובר עליו ומוקי לה שאין בה מיתת אבל אם יש בה מיתת
חייב ורשה אחת מי הקל יותר בשלה אך ב אם ראתי קאי
והיב רבתבשל הקדירה יש שהיו רועים לחד הב אינו עסר

ראיתי מבשל
הוא קדיר לא רם
שבשלו אינו
עובר עליו

רשאים לה רשיע אך אין לסיוע עליה רמאי דקאמר הא היינו
משום דכשלו לרחי שעיר דכתיב כך תעשו אך לחיות דמיהן שעמא
דכתיב כך תעשו לו מיתקיים רשאים לה רשיע ולקרבן לאחר כישוב
ד' קאמר לאחר עליה קאמר אבל בקרבן עכו"ם ואם עבד עבדו העשה בחיבה
קטנה והלה מחובר באחת עבדן יש לחוש שמא רשאי אותה חייבה
לבה כתיב ותבא חייב עבילה ולתתלוש בחיב ותאסור אחר
לבה כתיב ותבא חייב אחר ותאסור אחר וכן בשאשיין חייב בכשיטיא
אחר מאותה אחר ותאסור אחר וכן בשאשיין חייב בכשיטיא
ויש שם שומן שלא שאוח השומן חייבה החיובה שהלב בה ותבא
עשיית עבילה ואחרי חייל הסרוכה לה ויאסרו וכן בולם איך הלחמי
חבא עליו בדבר והדיקילו הפיר בי אין לו להחיות ריעלה לך שיה
ס כן הכל עלה לדרך מעד דאיסור דבלעו בן חייב אינו הולך לחייב
ב אם עליו מעכן אותה חייב לבה שמבחוד הלב בה אסו
אם אין באותה חייב ס והשאר אותה אלו בבשול אם יש ס כן
בחיב כן בחייב כעבר החייב הנאבלת שלחבר בה הלב אותה
חייבה ואם הלב נעשה בחלבות שלילה כן בחיבור כן כחלב
אם עלה אז נעלה קודשו לאחרים ואותה דלה דבלע העלה מלא
ונפל לארץ אך אם עבדשל הלב בקדירה הלב עצמו אסור שנבשל
בדם חלו והעלה אותה שאין עלה בטל כלך שאי בס מדם הלב
אותה לדם לאסל כשר עלי כלא מליחה וכן מי וכבר מליחה לפבשי
מסיק רשי לבשלו לבדו לם כלא מליחה ובלא העלה כבבשלו הלב לפבשי
ומסקי כפי רב אלפס שפי שנבלע בבלארץ ישר שלא לבשל שום כבר
בקדיר עם כשר לו שום מליחה כגון עליה ואפי לבה עי איכ
חשבשא ישלו הקדירה עבדיה הנאסר ואפי ישלו כבר עבדו איכ
לאור שלקו נאסרת ואין אש בקדיאין עמו שלקה מהו כישלו הלבן
אין לבשל הקדירה כלל אפי לבדו כגון אחר עליה אחרת ובכא
לעלות לבחילה עי לקודשו שחי ושבר ובלבלה העלה לחוב בו קדש
אז קסם כשעבר עליה ומיהו הנעבדת העלה לבשל אחרים בקדיר אם ירבה
אז עבון לקודשו שחי ושבר כדפ עלה ומיהו לחלמלעבר האש

לעולם ואחרכך נשיין אותה בקדירה ואין שולין אותו בשבת
לפי בשר. לא לעולם. ולא לעולם לפי שלשלשים מעבים. ראש אחד
ולשמאל. ראש השין וריעבר שני. הלא ודין זה טהר אפילו נשאר
הכבד כולו הרעלת כגון שליחה בין כעין בין בחוצר בין בחלון
עוקר ומביא השלם לתחום בן קדון אוקיפס בשבת עליה ויהו השלם
אותו כמי לשלול קודם שני ועדיין כרסו בסמוך לגבל ושליחה לתרנגולת
בנשים הכבד תחת הבשר וריעבר אפילו הכבד לעולם שני. ומסקינן
מאין תקבע לשים כלי תחת הבשר שלא שלא אלא לאשני. כה תרגום
בלילי רגלהון ושפיבה ופי כלא רוקא מר בלילי אך יורב מתי בלילי
אטר ואש שאין אוכל בקיאין אסור עד שתעלה ותשהאן כשיעור
שליחה ותרח בשבת בשבת דאה לתרגי. ולא בשבת לשים כלי תחת
תחתיה אבל בשאינו לשים כלי תחתיה עוקר הבשר בשליחה
שלו הרו לתרנגולת ויהו בשעלה. ועם שרגילין לעקר בשחיטה
אחרים שקור עגביה אוקי עוד בשם הרם שעדיך לעולם
ולשהותה מי שליחה כגון קדירה לפי שרגילות. הרעם
קדם ואר. בלי. תם שבל סמן שבחט בה אסור להאכיל בה
רותח עוקר עדיך הרחה אלא שנילח בה בשר אסור לאכול
אסור לאכלה בה רותח הבלה קדרה שנילח בה בשר אסור
לאכול בה רותח לפי אמר הבשיל של בשר ומסר רם הבלע
חיה אי בכל שאינו משקה ואפי הבשר שנילח בה מיתר
ואי בכל משקה אמאי אסור לאכלה בה רותח הא אמרינן
דאא מישרק עדיך אפי בשר לפני בשר ולא דמעלם בכל
משקה ובקדרה שלחרס דחרס כלי עצי. ולא שדיך מישל
שדיך ודרע מלקי בשר ודרע דהא עוקר בעקר לא נלל
ואי כלי חרס אמרי בפסחי חזיקן להו דאיתי ובלי
ואסירי מי ובלי אפי בעקר בגבל וחוטין הנאסרי בשביל
דם אם נעלה בבשר או נעלהו עולה אחרים ואינו
חושש דבבולעת בך מעלו ואוקמנא דאסיק חתבה ומלחיה אמר לקדיר שמיר
ואוקמנא דאסיק חתבה ומלחיה אמר לקדיר שמיר

רבי ולולי בלי חתיכה ויהא וכן ביצים וכן ירק. ואם בבשל או בי
שהעבירוהו במים ואם העלה בית השחיטה לעלה אותו עמו אמרי
ואמרי לי שסבר רבי ואי לא כלום שבקרום הלוח אסור ואירך שרי
וכן פרסות הרגל שנלחו בקליפה ולא נחתכו ראש הקליפה לר רבי כמלה
בלה שחיט ויעקב ואסור מה שבמקום הקליפה ומה שאינו מלחו ויש אומרים
כרותה מסיק הרב רבי יעקב דאיכא נאכל מחמת מלחו ויש אומרים
מפרשי כל לקבלו לתורה אך איט אלא כל מלוח הרי הוא כרותה
שאשי לקרירה כתיקון חכמים שיהו טרם מלח והוסרו ונתן עליו מלח
הרי הוא כרותה ויהו מלחה מועטת מלבד לא הוי כרותה הבשר עצמו
ויהו הבשר העליון ומעט הרי כרותה ישנם אותו עבר אינו נאכל מחמת
מלחו כדמי רבי ברוך בסמכו ובבבר שמתך עלי בשר עופר לאוכלן מ
כדאמרי וקרי לה מרר בשר ודיקא בשנטלה מ ערבה ואם נבלעה
או מבשל דאיכא דבר אחר בלי קליפה ואי אית ביה כולי אסור ואם הו
מתבל בתבלין כולן אסור לפי שהתבלין כולן אסורין לפי שהתבלין מרכבין
אותו. ואם שלאחר רגים ומעמדת שנלחו חה עם חיים ודבר קרמיה
ומהרה טרם ומלוה ובלי מיבר העמדת אבל העמדת אותו כמו שמ
בבל מקום אחרי שאין עיקר האיסור אין כולל אסור עם הנאסר מ
מכחו לא יאסר.. אבל בשר שנולקן על גם בבי בשר שנמלח כב
ושהתה כדי מלחה אלי רבותי. ומיהו מלבות הבשר הוא אינן
מחובה עב מעשה לעתי ומתוך שנתרוה לבלע לא בלעה ואפי בלעה
בכולה כך מלוה ומיהו אסור לאכלו אין הקחתנה עב שתבלה
מלוה אין הראשונה ומעשה מירע בבית רשי שמלחה בשר ואחר
שהתה כדי מלחה ושמיה בבל שאינו מעקב ומיעאו בבלי ריבוי עיר
והמרו רשי בבבר תשיב כמו של מלח ולא היה מלוח כראשונה ויש מ
ויש מחמירי כלו נעשה ודי אור מאין על אבר אין מלח ומהל כשלה
הוא רבבר מלוי הרם בעה שנהה שיעור מלחה בבל מעקב ומי
אין בשר מלוח. יש לו ואוסר שלבינים שלחלב עבה ובשר שריפה
שמלח עם בשר בשר ברה אסור מיהו שבור מלוח ונמא תבל מותר
ורבסי הנים שלא ביבר אין עריך להעביל מלח שיבי מלחה בלי
מאוכלין ורוצה על מלחה שהר אין זה הלך בין שמא מלוח לשלבל
תבל ושבור מלוח ושמא תבל ואין אנו מחלקי בין שמלחה מתמה
מלמעלה שמא מלוח ושבור תבל אפי שמא שלמה ושבר תמא ה אסור
וכן שבור מלוח ושמא תבל מותר ואפי הא שבור מלוח תמא ה

וכשעשה האור מחלקין בין שלאה לתרומה כמלמעלה דרב ושמואל ואין
אנו מחלקין בין איסור לאיסור אם לאיסור שעל אפי התרומה שהוא אם הוא
ההיתר ושלאה תולין הוא האיסור מיתבר כל האיסור ההיתר ושו
דתרומה עבר הכלים את העלין שהוא האיסור להבליע בהיתר התחתון
אבל אם התרומה שעל ושלאה אם מותר רק כדי קליפה אפי אם התלי
החבוא היתר ועליו שהוא אם הוא האיסור דתרומה שהוא שעל עבר
ונמצא שיש חילוק בין מחוי האור למחוי מליחה כדפי בי מליחה הרב האור
תלוי בתרומה ולא באיסור ובי מליח תלוי באיסור ולא בתרומה ויש
לתרוץ כגון דאלוח כרתנה היה לו השוות מליחה לחם ומחוי האור
ל"ל לקרוב האי טלא בדרך דתולים אין האיסור נבלע בהיתר אל אם אלא
כן יש כח באיסור עצמו או מחוי מליחה או מחוי האור אלא בי
יש לחלק בין מחוי האור למחוי מליחה דמחוי האור אותו עבר הוא מרחי
חכירו או ליעשן חבירו כי כן דרך תולדות האש אבל מחוי מליחה אין בו
כח באותו חבל לבטל המלח וכן אין כח בטלוח לשות המבל מלח וכן
דרך מליחה ראיה טלה להבטל כא עליו הדחה וכן הטלוח אין שם
מלח עדי הלות כרתנה שב שמלחו ושנו העברין שהוא מן המלח
הדרירה ואז דווקא הוא חטוב כרתנה כדפי בתוספ והשתי נחת
טלה מלח דבי האור אחלין כדר תרומה ואפי תרומה היה ושו דה
דתרומה עבר וכלון דתרומה עבר אי דתרומה מרתיח ומחמם העלין
ומי לה חם בתוחם ומוסר הבל אבל תרומה שעל ושלאה חם אפי אם
חם העלין דהוא האיסור ל"ל בהיתר רק כדי קליפה ושו שהוא מ
שעל עבר ומעמן את העלין שהוא האיסור ומבטל מחמיותו והוי לה
איסור שעל ולכך אין איסור ולכך אין אסור לבלע בהיתר מיהו כדי
קליפה אסור ושו דמיקר לה כלל כדי קליפה ולכך תנן חסו
מחוי האור אחלין כדר תרומה דבר לא שנא היתר ולא שנא
איסור אבל לעני מליחה ש שאין זה מבטל את זה כדפי מילכך
לא אחלין כלל בדר תרומה אלא כדר האיסור אם האיסור אל
מוסר את ההיתר לא שנא שלאה ולא שנא תרומה אבל אם הפ
אני כי השהוה מלח ועם הוא התרומה מלי מוסר ההיתר כו שהוא
חבל והשהוה מלח אין יכול לשות מלח ולכך אי יכול לשות

והרעם מפר
בסמ"ק והרב
מפרקי הלכה כשמואל
דאמר תרומה עבר
הלל מ"ל

שהוא

האיסור

עלה פרסי ולכך נמצא הבל ושבור אלא אותר עצל ויהיו עליה מצטרפי קלף
לף פר כיצד עולם תנן שני מרובעים שהרסם בחרס ואחר אינו מטמא
את מקומו ומוקי לה הכא בחרס לתתא דהוי אותו רובע עבי ואחרת דבר אחר
ואחר אינו עבי אבל ואם עבי ואחר דבר אחר ומקטי לה נמי אם רובע אינו מטמא
אלא אם תשיב ליה כקלפה מי אבי ביר השנה דאינו אינו מטמא אלא אם רובע ואי
רובע מטמא אלא כי איכא שני מרובע אינו מטמא אלא אם יש לו מקום ואי לא
שני מ ליתסר ב מלה מידי דהוה ביי שעלהו בחלבו אמרינן מ מעלה
ומרבע ובעבר ומחלב ומה דה מי לפני אבי הראה הנסף מטמא מקום אם אין
בו שומן ומיהו אין לבא בה דהא דמיכן אית כיה שומן ואו ארעתה ואל אמר
לית ביה שומן יש לומר טעם לאסור מלה מלה מדי דהויא רשות את מקומו ר
רובע דהרס אין הרובע נטמא מלה כא בחר מקום דהא מיסם בשלמי
הוא דנמא לרשות שני מרובע ולהכי סלי מצטרפת מקום אבל אם הנמ
אבר מתרבה כדי איסור כולה בבולה מתרבה דהיתר הילך מטמא
בכולה ולא סלי מצטרפת מקום ואבי שני מרובע מי אם היה בחובע
בכולה שנטמא מן הנסף מיתסר מלה מיהו חלב ודאי מטמא מן הראו
מיתסר לגמרי אבל אם מיש אונה אלא שאין שם חלב כלל ומה זה ר
ההוא תנאה אבר עבי לה שהתיטת רחוקות זו בזו ראש ההוא ר
איסורא כולו בבול דהיתר אבל אם היתר של איסור קטנה אלא
מלה בה היתר בשני מלא מן הנה בשלמת מקו אז ודאי אין בו שומן
ומיהו אם ראיתי ראיה שומן ולא ארעתה ולא יש לפני אבי רובע אל
מסופקים אם מטמא בבל חתיכה כמו חלב או אינו מטמא לא אותו
מקום ומיירי לגבי ההוא ריבוע את מקומו דאיכא שני מלא איתסר ר
אותו מקום ושני רשות אינו מטמא אלא כבר אותו מקום ומה זה אבי
הנאה אבר ואי מיתסר ההיא דהיתר כולה אבל בשחתכה קטנה
אבל אין בו שומן בלן דלכ בשני הא קני אבל בהדי רישות את מקומו
הבלע בן מיכא ל לכ ל דהיכא דלכ ל לאסור כמו את מקומו
רשות מטמא בבול מיהו אינו מיר דמסתפק לן אבי רובע בדבר בן מלא
רובע אבל מלא מלא רחוק הוא מיר דמסתפק לן אבי רובע בדבר בן מלא
אבל מלא לכל בר ב בדבר ישקדר ריש חילוק אבי רובע היכ מלכ שומן
בין מקומו דבולה בדבר עבל .. והתנאה רובע לר כדי שלא מקו אי
אם יש שמשנה אסר מיהו אם בולא שמעת שמעתי לאסור הבל דאר מ
בראשון הא מקומו הנאה אבר שהוא חס מעשה לאסור הבל דאר מ

ס
ע שעם הבל
הם הטאתיאה
רקיק בר ק
חתיכה בחתיכה
יקלף את מקומו
הנאל ואי שנא
חב לתלך חס
מיתסר כי
ושמ' ל הנס חס
מ"מ חס זה על
אבר זה ובבל
הם הטאתי יקלפי
זה בבר זה
ובגל בבולל
לבל שנר הל
אחר ומיהו
עליה מבטל
כדי קלפה
נהנאה

בשרין

מיהו

ראה תרגומי
בשר

ראות הל שיכ
אחר הל שכרבתי
ובחוץ

עם עבילה

מוציא הם בתוך הם ונשאר טהור שלילה אסור וספקן בני אסור ושאר הרי
ספיקא דאורייתא והם טהורים שלילה אם עם שמאין אסורים וספקן דאר
מותרים ושאר רבים הם חיים בעלמא הוא דאיכא אסור רק מדברי סופרים
וספיקא דרבנן קולא ויש רבים עיר רבים היינו שיש בו שמונת אסור אין
הטרה ורבים המלחים כלו הרעלא מותר וכיוצא בהן מעתה ספק ספק
ספק אם מלחו עם רבים ואולי מלחו ספק אם יש היה בהן שלין" ואין
בשר יונה מדי מדי מדי אלא אם מריחו יפה יפה מפני הדם שהוא
בלי ואם מלחו כלו הרחה אין לו עצה תקנה לאותו בשר מפני שהמלח מבל
מבלע מעיין מפלטו דם שהוא בלי וכלי לא הה פי בתוספתא דהשוחט דם
עלול שלבי בשר חותם אפי דרך עליהן שמא אם אין בו שיעים ולא
משתרי ושאר דרם משתרה שריך ולא משאר רבוהלבך מלחו דלא אוכל
הכי אלא רוץ בני דם מלבה" ואחרי המלחה עדי הרחה שני מעלי
ואם לא הריחו אלא פעם בלא אחת בשוב אין לחוש ואם השלילה בקדיר
בלא הרחה אחר המלחה המלח אוסר כל הקדירה עד שישים שלילה
בבשר ובדרוב לו רחשבינ המלח כאילו היה כולו דם ולפי הדר אסר
אפרים אין עדיך רק שישים מן הדם הבלוע במלח ויש שהיו רועים
ואסור אפי אב אלי ושאר רשעתי עבירא ולית כאן שפי לעלה מאין
לאסור בדבר הבלוע יותר מכח האיסור ואם אם יש בו אי אם משאר
בבית יש לו ושאר בשר בקדירה אחר המלח ולא ידעי אם הרחה אם לא
נאמנים בדסיפי לפי מאן וכשי אם ידעי בני יהודים ויש שם שבאו
עובר אי יונה ונפה דמרתתי ואם יש לו לא דאיכא ידעתא דקבי" ואין
מחזיקין דם בבני מעים בברסשתא וכיוצא בהן והדורא דבתרא אב
בבתרא אפי דהיינו שוקן שקורי אנטריל יש בה דם מיהו אלפ שאי
מחזיקי דם ולא מלטים עור ואם מלחו עם הבשר אין נאסרין כל
רבים" ועד לזהר שלא לתלך בספי בשר הקדם שיעלה כלי
עדכן אם יש בה מאות דלא שיריך משריך שריך ולא כבולבך מלחו
שהרי אין לו נפלטים דבר מעצם" הדר יעקב אות שמותר שאם לא
יפלטו עד כה לא יפלטו עד" כב כיער מדרכן מסיק הלא הלבה אל
הא מוליתא לפי ברוסף דרוזיה היינו שישהם מלחים אז שיבם אין
מלחים אבל אותו שבחוץ מלח והמשאי אינו מלח חישן אוסר בן
המשאי וכן אם מלחו בשר עם קבי חרשבה הבלה אך אם יחדור

בטלין

ומלחמה פסק רבי רבי שמעון. עם השוחט שלא. שהוא כן יורו הילכה כרב
ראול קולא. ויש שרוצים להתיר ראיה מאשר חותם שהתבן בסכין מולבת
אפי' בן יורו עליה קלקה דהא איכא לשוב ראול בית השחיטה מדותה ואפי'
הכי קאול רב סעיף בקלקה וכן כתב בספר רבינו ברוך ומיהו אין הבדון רוצ
לאייה דהא סעיף בקלקה ובי בית השחיטה אפי' לא מאן ראול בית השחי
חותם אלא אין בל הבשר חותמת כא בית השחיטה שאם קלקה סעוך לאיקו
היתוך השחיטה הכי ושוב לשוב ובית השחיטה חותם אבל בי אבלבי
חתיכות בשר הביא חותמת טלה כשחתכה בסכין מולבת שהוא בן יורו נתבשל
בטלה ואסורה בולה אם אין בה ששים ואין הסכין ואפי' לא נתבר בה כי אם מעט
ע"ד ששי' ובטלו ריתבת חם ויקערתו חם טלו ראי' לבי' חולבת שנתחבו
ויקערתו לדירה שלבשר רמו כאי כי אם מאותו ויקערת שנתחבו בקדירה
והשתא הכי. שלעולם שהוא חם ויקערתו אינו חם טלו אבל אם היה ראוי הכי
שלריתבת אפי' לא נתבה כא ויקערתה בתי ששים ובטלה ושוב ריתבו חם
ויקערתו חם טלו וכן ע"ד הלכה ולעשה לאסור אויז חותם או בשר חותם שנתבר
בסכין מולב בן יורו שבל הכבתיבה טלה אסורה אם אין בה ששים ואין הסכ
וכן הר"ר יעקב מעתה אל עצל אבל אם אין ידוע שאותו סכין שלא אם הוא
בן יורו אולו מסתמא יש לו לה שאינו בן יורו ומסתם כל חיים אינם בני
יורו ומותרין מיהו כשקלקה בו שוחט מעשה שוטעות הרבה עליו
ואמרו אלא בית השחיטה עצמן אבל מסכינו מי בטל בלא ויש הגהין
לאסור בהיה שהופשטה בסכין שלא. ולתה רבינו מאיר לא אל רב
אלא רוצה בית השחיטה דהו. קערתם ראול אחרת בלעבלבי חיימיה וסכ
ששחט בה טריפה ורוצה לשחוט בה כשרה. פסק. אפי' בעצם בבלתה

רמ"ה

רבינו הגרשום. שלא לאכול בהיתר שראה רבת אך את
המבלה מעשה הבה ומעבדים. הבשרה ויש בה עשה
אותה המבלה ולאו הבא מכלל עשה עשה וחלבה אסור מן התורה והרמ
אין בו רק עשה שהרי אינו כבלל עשה ומעבדים פרסה וחלבו אסור מדרבנן
ליקר הרשות אשתו שעם ומיקר לאחר שנשרש הבעלה אבל פרנס החלב

רמ"ה

מן האשה לתוך הכלי. שלא לאכול שלא רבת ואת אלה
תאכלו מן העלי. לא ר"ל יאכלו בו שקץ הם ויש בו עם
איסור עשה רבתי כל ביסר שחור המבלן וסימני עוסף שראי כל שרומס
ואוכל שאוכל העלי בעודו חי ורשאשו ורשי מ' שראינה רגל שבאיכל
ויש עוד שלש סימני שוראה בשאין לו אבעבעות וזפק ויקורקבן
נקלי. ואם אינו מוצאי שלש שיש לו ד' סימני שהרה בידוע שאינו רוב

ונהור לפרות אבל לפרוש אין לו לבטל מאמר אע"פ שאין עכו"ם אותו שאינו
רוצה אחרי שאין אנו יודעין שיורות העשן הסמוכין בסברה אולם שיאינו
בלא רוצה שיהא יורדים מעצם אחרת כאשר ראינו בעיר אחרת הילך אפ"
ישלה שלשו סירים שהרה אין הולכו רק בסיסורת מכ"ק שאינו רוצה באם
לא כן איכא לספק שיהא יורדים והי' מתנינו עשר עצות שיאין שישלהן
ג' סירים הללו ואינן רוצים ומסורא אפ"ל אם כסירים אחר והנה שיהא
אינו רוצה אותו סירים אחר אבל אם ישאחר ין השלשה סירים הללו שהרי
שנינו בשלשה הרוצה שהיא דאינעבורי לא כתב נשר שלא נשר הוא דלית לה
בלא לא תיבטל אלא איתליה חד איבטל. ובעי שלשה שהיא אסורי ואינו
חטאי סירים להבחין בין זה לזה שבל שבורות ושלמות ראשה אחרחר
וראשה אחר כר וחלשין לחבחון וחלין עכבנים שהרה אפ"ל הכי אין
לקחין לין הנים אלא אם אמר יאמר של שלשה פלגי הוא ונהור הוא אבל
עכ"ירים אין סומכין באיכא שבבא דרוייא לא לזונה בסיעיה ולא
מרחיתא אך עתה אין ויעיין ביבנע ביעי שלשה שהיא לבבך הוכן אחר
החב ואין אנו חששין וכן אין חוששין לביעי שרצה ולביעים שישלהם
רם.. ואוכלין מפת של נים שיש בהן בעים ואין חוששין משום בישול
בישול נים מפני הבעים מ"ה הקאה עיקר אחר שנתערבו ואינו בע"
אבל בפשטי שלרגל ד' ראי' אסור הל' ומשו שחוטנית שהיה בע"ו בשאם
משו בשול נים משו שלקות רבי' דהתירו פת של נים לא הזיו
שלקות ואני כי חזר ובולל בעשה אין להתיר העיסה משו"ר קדירה עיקר
כון שנאסר השומן בתוך קדרה שבולל ולא רבי' הני קטנים אבל ואוכלים
רהת הכל נאסר יחד מ"ה הבעים והעיסה בתערבות לבבך שיך לו"ר
הת רקדירה עיקר והוראה חו רפשטי' לא שיבא כא בשל נים מל
שהעיסה והרגים של נים רפשטי' שלשו הרי עכ"ל להבשי
התנור בקיסם ואם לא הבשירו אפ"ל הבשלטי' עכ"ל אסורה בלא
שום בלעת שלל רגים רבי' רהתירו פת של נים מל פת יטר שלא
שאפם הל' בלא הבשר תנור אסור ובלבד. ולבבך אין מוכרי בע"
טריפות לנים ואפ"ל עדופ בקערה אלא אלא אוכלים בעבנע אל
יבשלם שיהא יתבם לתוך הפת כי לה שהתירו בעים עדופת
לנים היינו בדיעבד שלא אבלו פת של נים ואם נתבשלו בע"
של עצמות שיאין עם בעים עצמו מותר ואם הטריאין קלפנה
אסורות לפ"ם האחרים דרוך שאין קלפנו מותר אבל בעים שנתבשלו

ויש בהן אסבוח עם האחרות כולן אסורות אלא יש בהן שלשים ואותה שעמד
בה האסבוח ובכן יהחר כשהרים אוכל בעים לבושלם שלא יאכל והן עד
שיקלפו הכל הלעת אם יש בהן אסבוח ובישה שהוא שמאו בבח אין התרעל
מלו שהיא חיה ארץ ואין מישו אחר מהחי וזהו שנשנה בעים ר
מחרים ... שלא האכל לרע טמא רבתי ובאשריאין לה סעבים והשיב
בעים לו האכל עם עובר שם בשעה רבתי את זה האכל רו

והבילים בבורות שיחין ומערות וכל אלה שאין להם סעבים ונשתיר מוחרין
כל אין שלא פרשו חוצה להם אבל פרשו ברוחב הכל מתוכל ומן מרוחב
הבור ומתוכו הייע רביתיהו ולא חשיב לה פרשו ומי שאין לו ומחיר לעבל
או שיש לו עבשיין ומעבר להשיבו בשעה שעלה ולן הדים הרי זה מוחר
ואין לבהמי שבר. אלא לן המוחה אבלאם אור לו מלחתים מוחר ורוחק אינ
בעמוחו אבלא בעמוחו ומחיק בהם עהרה בסיעים מוחר בסיעים ס
שבר. רבים לן התרה לסרת רבי אבלא בסיעים בעים לאו ראוריתא
סיעים שבר. רבים ראוריתא מכח הדיא סוגיא רבי בא רבי ושבר אין
בסיעים ומחיק לשני בעמוחו ולא משון מישו בסיעים שבר. רבים לאו
ראוריתא מיהו איכא לחיירחי דכי טי לא הוי סיעים ראוריתא מלא היכא
ראו שלרא מלוי ועהור הוא סמיטן אסיעים כל אבי בעים דמשמע לה
לתלוהרא מיירי בא בהכי ראו שלרא מלוי הם ובו מרלא אשכח מ
הרחיק כי אם בחוה אנ מלחתים והר אלעבר משנן הנה מעוכח ר
ביושלמי רבים סיעים רבים לאו ראוריתא דקאמר מן בר אבא קמי הנני
רשמואל אל לי מרשי כן שבר. רבים שמאי לטהורים אל בהרין מהו אל
טמא אלא כיש אוצר שב שהור טמא אלא סופק לו שלטמא טהור משמע
ראין לסמוך עלסיעים שבר. רבים כלם שבר ואותו לא שקו בורבוטא משו
קטקשין בשאלה מן המים ומן שבר. יש להם סיעים טהרה מיהו
לא מרשתי ראין לסמוך עלסיעים ומן אור בשם רבי יהודה הנסיר
סיעים שלהרבים רשעים עבים שהור הוא מן הטהור יש לו זבב מרוח
לשנים מה שאין כן בבורבוטא. והרבה ברולים אוכלים אותה ולא הר
היה נהר שלא לאכל והמחיר ש תבא עלי ברכה ורבים שטלחו עם
טמאים אז עם בשר בבר מן מעות שלא לאכל רם ומה שהתרע בבלי
הייע היכא שלא פרשו לשרוץ שבארץ או בקלים שאין רבתיהם ..
שלא לאכל חבים טמאים רבתי אך את זה תאכלו מכל רז
שרץ השלל החלק שב ארבע אשר לו כרעים מעל לרגלו
לגר בהם שבארץ וסיעים חבים מן שיש לו רגלים וד בעבים

והרפואה וכתבו חוטא את רובה היקימן ורובן עובדין שהוא שאו
ובלבד שיהא לבב ואם שאין מפרים את שדה הבל אסור ... שלא רח
הבל שדה הנשל רבי ובלי השדה השורה עם הארץ שקה הואלה
ובריך האבל בחיי קורס שיתחייב מלקות אבל אוכל בשדה שרעים המשלם
שישלם בבבשה בחיהם כשיעור שוראתם אבל בחייהן בבחיה ואבותיו
שנתבתחו עשרים הבדי רבי יעבה בבלל זה דרש השדה הארץ ק"ל
ק"ל בוחיה ואסור לדרכבן עצא אסרתה הוא והיא שלא יעבא אסור לבן
ואוחן עשבות הבילים מן העצים ובבוקין בא לתת בחרבות ר"ל היה אוסרים ושלא
שדה השלי וכן לבהר היה אוסר ... שלא הבל בשר בחלב רבי רט
הוא הבשל בבי בחלב אחר ואחר רבי בחלב בחלה ב' מעשים
הוא הבשל והבשא רבי ר' שמעון אחר האיסור אכלה ואחר האיסור הבאה ואת
האיסור בישול מי שבישל חצי זית בשר וחצי זית חלב ליקה ליקה ובשל בשל
ולבדר לי אפי' לא אכל וכן האוכל כזית מן הבשר ומן החלב ושניהם שנתבשלו
יחד. ובי שלא מעשים שמואל דורש אותם אה לאשמעון שאיסור בשר בחל
חלאאיסור בבלה וחלב אם בשל בחלב ואחר הבות השלא בשל בחלב שחי ליקה
עליו ואחר שהלה שעאה שלא יתחייב עליו ובשל בשר בחלב ושלשה בחלב אחר
דרשי הו בחלב אות לא בחלב זכר אם שתבה ושלשה לדרים בחלב אחר ולא
בחלב שחוטה שאינה מאוה הנות אם לי הו לדרבן אסור ומהאי שלא עבי
כחל קרישה בחלב אחר ולא בחלב בהלה שעאה אין לי אלא בחלב אחר בי בחל
סבה ורחל אינן לא בחלב דראחר שכתב בראחר ליהן בחלב היה לכתב ר'
בשנים אחרים אחר והיתה ודעשה לא בחלב אחר. היא עבדה בחלבה אינן
לא בחלב אחר כל הדברים שנאמרו בתורה שבשל חבה נאסר ואסרתה רבן
אקראי בבלל בי. ולא בשור ולא בשור ולא העז ולא השה עד שיפרוש לך הכתוב בי עדים
ולאו דווקא בי עדים אלא שדבר הכתוב בבה. שנינו סב כל הבשר
כל הבשר אסור לבשל בחלב ליהם ודברי תורה אהם ודברי סופרים דבר
ר' עקיבא ראוי היה ושלא איש ודברי תורה. ובשר דגים וחגבים ועוף
לבשל בחלב ואותר האכלה ואסור לה עלות עם הביבה עלה שולחן אסר בשר
בשר שלא בדברי בית הלל ומסר הקם כבייה שולחן כשולחן שאוכל עלה
אבל בשולחן שסורר עליו את הבשל טרם לא זה בבר זה ואין חושש ועוד
אדם בשר ובביבה בתשמשת אחת ואיבה חושש ובלבד שלא יאכל זה לבד
ואם יאכל זה לבד ערך הרחה אסר הם עוברים. הלל לבשלים או עליון
והם לחין כשר לפסב כי הבא בר בלילה אבל בחיין סלי בהרחה אסר הן
לחין אי ליחה מלוח כרותה ואם שנהם מלוחי שנהם אסורי שנאמר זה
בחה ואם האחד מלוח והשני לא בטל החבל אסור והמלוח מותר ואם הם
יבישים אסר שנהם מלוחים סלי בהרחה בין שנהם חיין שבל השבל
אותו שנו אורחים שנתבתחו בחנוק אחר זה בא ונעבר זה בא ונרוק

זה בא מחיצתו של בשר וזה בא בצבעתו אוכלין על שולחן אחד זה בשר וזה
גבינה ואין מושיטין מאחר שאין מכירין זה את זה אלא שאין דבר אסור
אבל רב חסדא אבל בשר אסור לאוכל גבינה מן עד סעודה אחרת שכל
היום טרף לו שקבא אבל באורחה סעודה אפי בקינוח הפה והרחה אסור
ובשר שבין השנים נדון כבשר ואור. שלא הבשר שנבלע בין שנהם ואכלתי
זה אסור אפי כסעודה אחרת אפי שעריך לקדר השנים שלא יהא דבר בין
שנ אבל באורחה סעודה אפי בקינוח ואין הבשר בין השנים אסור כפרשי
שהבשר מוטל עליו בפה זולת אדם אבל גבינה אותר לאוכל בשר באורחה
סעודה רק שיעשה קינוח הפה והרחה מסקינן מה שלקינוח הרגל ושאין כשו
ובה שאריה וכשו שלקנה ומבשלי. ולא שעריך שנהם קינוח והרחה ר
ומסקינן מה בל הבשר שכבר נבלע לקנה בר מקינוחא תרי ירקא.
אבל אוכל רבי אלעזר שלי בר שמואל היה טהר שרות מה בין אם בטיס ר
ואוכל השרי יה ומלה בשבילו שנהם קינוח והרחת הפה אם שאוכל דבר
דבר לא הקנה ואחר כך יטרה יין אם מים ובשם לי היה לקנה כפה לבדו
והרחה לבדה שהיה מעשנים מים לתוך פיו ובולעם ומלא ומבשם אעבלו
לתוך פיו ומריח פיו תנ אמרא שלא גבינה מאכלין כאמיקורון מה בלא קינוח
הפה ובלא הרחת ריחים ומפרנסת אפי אוכל הלא קרום מ ומעלה אמרא לפי
שהשלא אינו נרפא בשנים ובחבבים ויש עוד לפה דברי מישו דסבירא
לה מישו דבשר שלא בחלב אינו אלא מדברי סופרים כי שקבא דאור שם
חייה ושלא אינו מן התורה ותפס שלא בדברין לפי שמעו. ומר מחיה מתוך
זה הסבו מתישב הלכה בשר שלא מן התורה אסור לאוכלה בחלב ומחמירין
בגמרא אל אפי להשלה על השולחן עם הגבינה אסור מן יכא לאוכלם ר
באילתם מותר עם הגבינה ואפי שלא להחמיר בשלי כל הגבינה בבהמה
לבד מילי. אבל גבינה ומעבה לאוכל בשר עדיף שיהא בנתים עם קינוח
הפה והרחה ומסיק דרבנן בלולא אבל מדאורי לא שיטל אדם לאוכל
אם גבינה מרובקת מ עליהו או לא ומיהו יש להחמיר אפי בדרבנן לפי
שמעמים הגבינה שמיה והלכה ית ברבק עליהו ולא אדעתי אלא רב
חסדא אבל גבינה מותר לאוכל בשר אבל בשר אסור לאוכל גבינה ופי
בלא הא דקאמר אבל בשבבי מותר לאוכל בשר רוב לא בלא קינוח
ובלא הרחת הפה ובלא שלילת ידים אבל בשר אסור לאוכל גבינה
בלא קינוח ובלא שלילת ידים ובלא הרחת הפה אבל בקינוח הפה ובשלי
ידים מותר לאוכל בשר אגבינה אחר הבשר אפי בתו אחרה סעודה
ומר שקבא שהיה מתין עד סעודה אחר חומר ירבא הוה ומיהו
עדיף מבשלי גבינה אחר בשר אפי בקינוח והרחה עד סעודה אחר

מה שלא בגד
השלב כמוהו כי
שלום הלי רסבי

אז מותר אפי׳ בלא קינוח עד סעודה אחרת והרחה רק שלא יהא דבר חוצץ
בין השנים ואפי׳ אפי׳ לא אפי׳ בקינוח הפה והרחה עד סעודה אחרת
דהייט שש שעות לפי רבא אלפס ורוב כשאוכל בשר בין אכל אכל תבשיל
שלבשר קודם בצים ובעוף כשלמן מותר לשבול אחר כך בציה בקינוח
הפה והרחה לפי הסדר׳ ׳ ושיפת חלב שנפלה עלבגד של בשר אם
יש בעוקן באותה חתיכה אסורה ואין שאר חתיכות לסיי׳ עלי אותה טבולה
ביובש אבל אם דיקעתה בתוך הרוטב שהחתיכה ומושכת אותה עד
הרוטב ומסיר הכל הבל אבל טהיא ביובש לגדי נאסרה לבה ואם
נאבד אחריכ עריך שיש בן החתיכה ומבלה החתיכה לפי שהחתיכה
עצמה נעשית נבילה אם יש שיש בן החתיכה מתר השאר אבל
אותה חתיכה עצמה לגמרי אסורה׳ הלכ יש רוצים לדרר רחתיכה
שחציה ברוטב וחציה חוץ לרוטב ונפלה שיפת על אותו דיקעת שבו
חוץ לרוטב ורואי הרוטב ושאר חתיכות לסיי׳ עדת הבל אותה שיפ
ולהתיר לאותה חתיכה מה שבתוך הרוטב אבל שהוא חוץ לרוטב בין
ראין באותו דיקעת שיש לאותה שיפה ושריך להדיח עד שיעלה חוצב
אותו דיקעת שחוץ לרוטב ושעת הוא בדרס מישל רבהרי פ׳ בתנס קמי
הוא שיפת חלב שדאיירי דוקא שחתיכה כולה בובש קמ שאותחתיכ
ואותחתיכות חתיכות אחרות שדיקעתן חוץ לרוטב דהשתא הוי אותה חתיכ
עלינה שנפלה שיפת חלב עליה כולה חוץ לרוטב ולהבי אמרי׳ דאי׳ הרוטב
ושאר חתיכות לסיי׳ עדת הבל השיפה ולהתיר אותה
חתיכה לה שיש מותר חוץ לרוטב וכן משל בתנס וכתב היא נמה מעל
ומאי היאך יושל הרוטב לאותו דיקעת שחוץ לרוטב יל רעשב רבה איפ
שהרי אלא דקיי׳ל לן דאיסור הבלע בחתיכה אינ הולך אחתיכ
הבלע אם עדיי רוטב ברוטב בהיא רשיפת חלב וכ׳ מה אותה
חתיכה עצמה מתבשל בנבלה אלא רוטב ברשל בהיא רשיפת חלב
הילכך כשדיקעת חתיכה בתוך הרוטב ונפלה השיפה על אותו דיקע
שחוץ לרוטב ונעלה אותה שיפה מתבשלת בכל הרוטב ובכלהחתיכות
שבאותה קדירה שהרי אלא נפלה באותה דיקעת שהוא חוץ לרוט
מה היא מתבשלת בכל אותה חתיכה ברפ׳ וכאן שהיא מתבשלת
אותו דיקעת שבתוך הרוטב חוזרת ומתבשלת בכל הקדירה עדיי
הרוטב לגמר׳ ׳ ושיפת חלב שנפלה עלבגד כסי׳ לסמך׳ בסמ
רס חטאת אי מטמא בכל הבל אי לא הילכך כשנפלה עבר הרוטב
ויש ברוטב שלשים מן השיפה אותה מלה נמשך אי מטמא בכל הבל

אבל אם היתה
החתיכה שנפלה
השיפה עליה דיקעת
בתוך הרוטב אחר
אח היה הרוטב
ושאר חתיכות
לסיי׳ עדת הבל
השיפה

מותר שכבר נתבטלה ואם אינו מתבטל אז לא יאסור אבל אם עלה
בעד רוקין הכלי שמא מתבטל ברוקן עד שיגיע לרובע כך שאין ס
מן הטיפה לא ומשיתת נד לא אותה מקצת שהוא מגיע לרובע שהוא ריקן
הכלי ופם כשתיבה הרובע מן הכלי כשילק הרובע על אותו מקצת הכלי
יאסרנו לפיכך אם הניח הרובע העשוי שלא נגע ברובע כל מעת נטל
הטיפה עד שנעשנה לגמרי מותר לגמרי ויש שרוצים להתיר בעוד שהרוב
רותח לקבל מתחתיו כדי שישאר הרובע דרך אותו נקב ולא ילק הרובע על
אותו מקצת כלי שהוא אסור. ליהו בקושי שלגמרי נקיבת הכלי בא
איפשר שלא יגעו הכלי ומעט ויגע הכלי הרובע עלאותו מקצת כלי שבו
אסור על כן טוב להמתין עד שיעבור כדרכו והעלם נהנה לאסור כשנטלה
ברוקן שלא כעד הרובע ורוקן שלא נטלה עד האש אבל נטלה עד האש
נהנה להתיר לפי שהאש שורתו מי. כשו מיר ורוקא טיפת מעלה כל דבר
מועט אבל נטלה רוב חב אין להתר אפי כעד האור אלא כעד הרובע
ובס ומור רבי יחיאל היה מתיר בעבי שכחתי בשש"ם אפי שלא כעד א
הרובע עיפ הילכות כחל פרשי לקדירה בין שם בשר כין
בין שלא עם בשר בשלן חתיכה שתי וערב ו
ושוחה בכחל ולבל חותבה שתי וערב ולבל נחרין בלא חתיכה. ולפרת
עלי אי בקדירה בלי בשר חותבה או שתי או ערב ולקדירה עם בשר חותב
שתי וערב. הא ולפרת רבוי קדישב שתי וערב לקדירה בלא בשר או לבל
לאוורה ושרי כלא סלק קדישב שקורעין אותה לשנים מחולקי הרבעי של
האליה לשנים ומיהו לפי הא שפי לפרת דהא מני קדישב מוערת לבי
קדירה בלי בשר ובכי עלי הייב להוציא את החלב שהוא בין בשר עם
הכחל בתוכו שיש לו טעם מחולקי מיו ולפי זה בר דהוה סלק באותה קדישל
שקורעין הכחל לשנים מחולקי הרבעים של האליה לשנים דבהדיא קדישל
ומאה שהוא בשר בין רבעות הכחל אינם שלא קרעו לאחר מיכן שתי וערב
וכן בר דבתוס לא הזכיר לא שתי ולא ערב כלא קדישב מוערת ושל קדישב
יש לסמוך עליה אבל לכתחילה עכון לשעות מנו שמר בתנים. והנה העלם
נהנה שלא לבטל כל כחל עם שום בשר אפי עי קדישב שתי וערב ושוחה
בכחל ונכנס על הנהנה כלאורה הוא אותר לכל הפרושי. ולפי כדרוה
לא שישתתי מחוור פרש מאיר שיש לסמוך עלנהנה העלם ולפרש שפי
לקדירה שהחבור התלוי ובי כחל שתי וערב ושוחה בכחל הייעלקדיה
בלא בשר הילכך לפי זה לא מעיל שום היתר עם הבשר בשום עניין ועם היה
אחר דהאי טעמא שלא לבטל כלל בקדירה והוי כמו עם בשר והיה
בשר
בשכבר היה להם קדירה מיוחדת לא מיהו עכשיו אין לסמוך עליה שאין
רגילין עכה בכחל כל כך הילכך אינה לא מיה ראיסא לא מיטלי לבטל באותה קדיל

בשר

בשר קדירה אחרים ויהיו שניהם היתר לחותבו בכסין של אפר בשהכחל רותח
בין שקרשו שתי ועבה ושחו בסתל וחותבין לתחילה בשר אחרים ושל מאי
שנ מקדירה בלא בשר שהחמירו לשל בשר אחרים ושל עה שהחמירו
בקדירה בלא בשר אין חה ושו בשר דלאחרים אלא בא יד אחר לשל בשר
עם הכחל ביחד והה לא שיך בבי סמן ושל בסעב ולא בחרב והוא הבא
מאיה ומחלא תתי בישרא עבל ריב בי שור בשר בחלב
כשתחבין כי חולת בקדירה של בשר או להבך ושעריב בחלב
שנלה בקדירה רלא ירעינן בריה דעבק ליה אבלה שלא
שנעשה ברוטב אין אוסר ואסר מלי ליתבות ואם תחב שם פעמי ולא ע
ערע ולא בבתים יש לה ערך שם פעמים שנים ומאיה מרוחת
ומושה ריעים הם היבא דהכלי בת יומא בשיש ס בקדירה לן הכלי בקדיר
והתבשיל ליותרן והכלי אסור בין עם בשר בין עם חלב לפי שהיא בלועה
מבשר ומחלב ואפי בר ישבר נ אוסר אם חברו ותבלהו בין עם בשר בין עם
חלב כל מאן שהיא בת יומא הא יש לחלוה בשהכלי בת יומא ויש שנים
לן הכלי ראוי לקדירה ליותר והכלי אסורה בין עם בשר בין עם חלב ולבב
בין שיש ס בקדירה לן הכלי אלא חשב הכלי כמו הקדירה מבלע מחשוב
ויהיה לה דין הקדירה עצמה אם בשר בשר אם חלב חלב ולדבריה אתי לן
לישנא אלא ריב דלא נתבבה הכלי בקדירה כגון ליקצתה ולא קשה
מינה ולולא כגון בלבד שלקה רתיחות שקן ולילו ולשנין הערב
ס ערי ס אפי בשאר לשה רתיחות רק שתהא היר סלרת בו. ולא
מסקינן רתיחה לעריבין ס והקשה מינה ולולא כגון בורמי רותחת
ולא אם לשני בין מכל הכלי אפי בסמך תחיבה טלה והקשה מינה ולולא
כגון בורמי תחיבה טלו עבל הי שאין הכלי בת יומא אין ערך שנים דין שני
והקדירה והתבשיל ליותרו והכלי אסורה לחוכה בין עם בשר בין עם חלב
אך בר ישבר מינה אסורה ואחר בלועה מאלה כו שאינה בת יומא לן כ
בלועה מאלה ועד החכם לחקור אם נתנו מים לאחר תחיבת הכלי דין שלשי
ראוי אין אותו מים מבטלים לה. תיר ואם שלקבו הנים שבקדירה דין רביעי
וסמך אם הי בו שנים אז לא לסבשי דעדם בעיקר רבנן מחלין לקול דין חמישי
ולחבית רבי ראוי מחלין לחוביר ובאה כרת. נחוב בסמרתו
חכם הבא להתיר קדירה שנבלע שאינה בת יומא ערך לחקור אם
הוחרו חלין בקדירה בתוך מעלתה שאם הוחרו הוי הבשר המלוה נמים
אסור שאין בו שנים דנשלה קדירה משערינן ונשבה כן יולו אך כ
בקדירה הבלועה שנשתנשו בו בשר ואחרים כן מים ובתוך מעלה לתת של הוחרו דבר
שני שנשתנשו בו חלב ליותרת לא אלא מדהחמין שנתנים מעשה לה

כן יוצא דהוא לשכח אלא איכא עתן עשה בר עשה דה היתר בתחילה
אין הבשר בקדירה ואחר כך אין הקדירה ליסי חיין שהוחלו בתחילה
ואחרי כן הליסי לקדירה והכלי כהיתר אבל בקדירה הבלוע אין האיסור
אין להתר ועשה זה כרבי. ועוד קבה שאבי לא שייך היתר דעתי
עשה בר עשה כגון עבדיה לה היתר מאו בבי בשר בחלב אבל לרבי
איסור אלא דרבי האיסור שעדיו הוי עתן בר עתן עשה אלא כלוה ל
שיבא ועדיין אמר ההיתר אוסר ועשו רבייל לן רחתיכה עשויה עשי
עבילה טלה אמר ההיתר שבה הילך אלא דלרבי איסור הנבלע
בליס חייך שהוחלו בתחילה הוי עתן בר עתן עשה בר עתן עשה בה היתר
ראחרי כן אלא הליס עשאן אוסרין ועשום רחתיכה עשית עבילה כרבי
ולא כן הליס עשו עבילה כשבלעו אין האיסור אבל לרבי ההיתר בהיתר
מאו בשר בחלב כשהליס כלועים עבשר בחלב אלא אין שם שלבל הליס
הילך כשחוזר אחרי כן ועתן עשה בחלב אין לאוש כלום ועשה הבשר
שבתוך הליס שחוזר ונבלע בחלב ואותו עשה דבשר שבליס הוי עתן
עשה כרבי. ודאי עשה כי רבי ברוך דבעלים אן כרישין הבלועים
ואיסור ועתן בקדירה שלה היתר עריך ששים עטלה ולא מפני כששים
אין הבלוע אבל הבעלים והכרישים הבלועים עבשר ועתן בקדירה
שלחלב אן איסבא אין עריך ששים אלא רק אין הבלוע ולא עטלה ודיין
עשה כרבי איסור הבלוע שם האיסור שלהתיכה טלה אבל לרבי בלוע
בשר אין שם בשר שלהתיכה לא כרבי. וכי תנא היא עבד עשה ודאי
שאא זה עיה רבי בלוע האיסור בחשבין טלה חתיכה כבלוע לא
עשיה ואם בשר אין שם בשר שלבל הכתיכה ולא חשבין חכתיכה כל
כבלוע עשיה לדעתי דבלוע האיסור היינו עשו האיסור לחוטו
אסור מי שאם היה יכולים חל האיסור הנבלע בחתיכה חוץ לחתיכה
שלא שאר בה שום עשה אלא אסורה החתיכה לעולם כיון שחל עליה
האיסור שעבאחת עיזה העשה כלה אסורה וזה העשה לא שייך לבי
כלבע היתר ולכל עשר הה שבשלו בקדירה ריס שלחרס ליס ובה
הקדירה והבלבו בה כלי חולבת בת יומא ולא היה בה ששים לאחר
הליסים חזרו ונשלו בה ליסים ותחבו בה כלי שלבשר בת יומא ולא היה
בליסים ששים ואז כיון שבלוע הקדירה עשה שלבשר בחלב אסור לרבי
להשתמש בה בבשר אם חלב אך ליותר לבשלבה דגים ויבוא כי שהקלי
שהקדירה חרשה ולא כשלו בה לעולם אלא שתחבו בה כלי חולבת
שהיתה בת יומא ואם אין בקדירה ששים אלא אין הקדירה מששית

בשר

נגנו

חולבת בכך לאסור אם בשלו בה בשר לאחריכן אפי׳ כו׳ בשם ר׳ שמעון
דהוי טרפן בר טרפן הבשלם ויצא מן הכלי תחילה אין החלב אל הכלי
ואין הכלי אל הבשר שבקדירה עשאוה ואין הבשר אל הקדירה עשו
ושב׳ ין הוא היתר ויהא׳ טעמא אם לאחר שעה לתת ותחבות
הכלי חולבת והחזיר בה חלבן ותחבו בה כלי של בשר בת׳ ויצא מיד
לה שתעשה בקדירה לבתחילה בשר ועשה חלב הבשר בקדירה
עדיין כלי חולבת לא תעשה טעם ואינה אסורה הוא כאשר תסך
הרב כמנהג בקדירה בלעב בשר בחלב אפי׳ בטעם אסורה שתעשה
בה לבתחילה לא בשר ולא חלב ואינה אחת לה כלי שלחלב שנשתמש
חלב לתוך ואחר ותחלת שנתמלאו בה בשר הבשר ויותר ישנו טעם
שבל חלב שהוא טעם לפי שאינה בת יוצא אבל הקדירה האסורה לשנה
בה לבתחילה לא בשר ולא חלב לפי שהיא בלועה ומעם בשם בחלב
ואם היא של חרס אין לה תקנה להשתמש בה לא בשר ולא חלב בהוא
מעשה קדירה רבי׳ ראשונה בשר או חלב וכתבו רי׳ שלמה מעין
שלא של איסור ובשר ובשמה ירדא שקר מיתה לב׳ רעם שלא
בקשה ויותר לאוכלם בטרם ובהא דאמרן בבה אם מת בשלא אב
אם שלא מי שרגיל לעשות עליה. ר׳ יאל ואפי׳ אמר אם מבשלן
מוקי רי׳ עבר אבל לבתחילה אסור להעלותם או לבשלם בבה שלבשל
לאוכלם בטרם בדם לא בבי׳ בבי׳ היכות הלילה ומאכן הטר רבי
בדרך קשרות של בשר בשר ומן שבולמו בחבבת חלב שמיה בת
יוצא ואפי׳ בשל ראשון ואפי׳ הים רותחין או מיפבא קדר שלא
חלב בחבבת שלבשר אבל שנהם בבו יוצן אך עמן שחתבו בפ׳
שלבשר אסור לאוכלו בשבותם לפי שבשלשנות שלבסכין
בבלע בעמן לא ויהא אם שוה העמן בקדירה אז אינו אוסר אלא
לפי המינות הסכין הבלוע בו ומסיק הרב רבא עמן אבל קישמי
ר׳ ר׳ ואמרלבי מסקי׳ מאכל אבל אבל לפי לעני יותר ועדאם
חתך לתת קדרה שחתך העמן יותר. הלא פי רבינו ראפי׳ אין בסכ
בן יומו ישלו רין רפי׳ לעבי׳ עמן שחתך בסכין כו ולפי זה משמע
אפי׳ בלא שמעמת בעלן ראי שמעמת בעלן מבשל רבקר לשאת
בן יומו כמו בן יומו ובמנם פי׳ רבינו כשיש שמעמת בעלן ביהו
ישלו לבל הסבו רפרם סכין ערבק עלה שמעמת ועבר פ׳ רבי

ברוך השוחטים ובעלים שבלבן ובריטים יש להן דין עצמן וחילוקיהם ביהרג ואל
יעבור אלא שאינו חמורים כאדם עצמן או מילות ביבמות ראיה
ולהיא דבר השוה אין לך מקום שעם מיסודות יותר ובטל ליקחלו
אלא ביבמות בטל לך מקום לשאר איסורי והרבה ברולים שאין לו עצמן
שחתכו בסכין של בשר ונתנו בקדירה של חלב לא מבי שיש ביצל
העצמן כאן אין הבליעה לדר אבל אם חתכו בסכין שלקחים בני
ביצל העצמן ואפי אם אינו בני יומו ושו דהא הסכי יש שעתבית
ברבה עליו אם לא מיירק בכוונה קודם לכן או שיבה בקדרה מלא
עכו"ם ואל רב בחיין אסור להניח כר שלכותה אצל כר של ישראל
אבל אצל חיין וכן כר של בשר אצל כר של כותה לפי שהאלם
נהרים ומתר שאסור עם עלי בתנות בבשר. לקולא ראורב לאוסר
בכותה ויש אומ' אפי נעלה רק עם בשר אסור לאכל בשר דבר
אחר ורוק בתנור קטן כמי שלהם אבל בתנור גדול שלא אין
לחוש ופי תנור שמא ליחמיך שני עשרון שלעיה ואין לחוש הילם
בחלב ואם לא כר הפר טלה אסורה ביפני הרגל לבדה עמ
רבינא בתנור אל שמיר רבי. קדיבה שלבילה ושלקים ושל
עריפה מחבר אם לא טלחה בעוד מאם טלחה אסורה אפי
של ישן ואם שהתה שעור יום אחר בעוד אפי בלא מליחה גם
אסורה לפי שהשריה ובלעה בדרבנן כבי שולחן ושיהה
שיבקה מן הבריה בחלב עולה אסור והשאר מותר.

ריש פ"ק דע"ז

ריש

בריה שנתבשלה לא בשלה וכן חתיכה בראויה להתבשל לא בטל
ודבר שנרכו לאיסור לעולם מקלקל רב ואמר ורבנן רב אמר
אוסר לא בטל וחכמים בטל ונסתפק לך הלכה כמאן אלא
ריחיר ורשים הלכה כרבים ליה ביון בתלוה ליה הטם
לעשה הנה לוקח אות שנרכו לאיסור שנים והיא מקלקל לתה
כגון לך ראיר ושל הלכה כר ראיר ור הלכה כר ומבטל את
שנרכו לאיסור. ורין חתיכה הראויה להתבשל לך שהוא עתה אך
בהיה עם הבשר ושני עם הבשר אין ראויה להתבשל בו ובטל
אלא לאחר שכן מסירין הבשר והבשר ליה כיון דבתחילת התנרה
נתבטלה שוב אין חוזרין לראות. שעל שני לפשל הכל יחד וראויה

רבבה ליקחו

והנה יש התערבות בדבר שם בשיטה עצמה ואם אינו מותר
בשול שפיר אלו הנה בשול קדרו הוא ותבשיל ובני מעיים אינו
בדרך כמו בטנן לו בר אשה ואם אינו ראוי להתבשל מיכן
הורה ר' שלמה בן שלמה ברוב נכן לרבינו מבחיי ושאר בני
קורבנן שיריים שהן בשלים ברוב נכן לרבינו מבחיי ושאר בני
מעים ובלא מים שאחרון שבשלים עם הבין אין עריך לחרוק אחרון
מחם ובהיל העלם לחרוק אחר שלא עם הבין הנה אחר אין עריך לבל
לחרים כך תרומה עמה בלא הטבל ואפי' טבל שלם יחד שאם הטבל
מחר עם הבין שבר תבשיל ובלשאר אינם בשלים יש אומר אפי'
ספק איסור אינם בשלים בראשי בשר ספק טרפה ומכאן הורה ר' שלמה
אסורות הרוקי לה תלוי בספק טרפה ומכאן הורה ר' שלמה
שלספק טרפה שנתערבו בדברים אחרים שלהיתר שאינם בשלי
ברוב והיא בספק קשיא הנה אפי' ראוי טרפה הם להתבטל
בדבר ובהיא בספק קשיא הנה אפי' ראוי טרפה הם להתבטל
מעמי מיפקינן תלי הלכה כב' יוחנן ראוי חת שרבו לעשות שנעל
ושל מלה חשלא רבינו בעל בהו לראוי לית מיפקי קל שלבעל
בעה ראוי להתבר ושל בהמה דקה אם אינו ראוי להתבר אינו
מלק נב' ואינו רקיע לן בספק ספק מחר אפי' בספק ראוי לית
הכא כון שאין הספקו מעכבן אחר לא שרבו ותנינו חנויות כל אחר
בשר שחוטות ואחת מוכרת בשר נבלה ולקח מאחר מהן ואינו יודע
מאיזה מהן לקח ספקו אסור כל קבוע כמחצה על מחצה מי ושמע
מלך אחר הרוב ולא מחרב שלא יקח מן הקבוע שלאיסור אחרי שהוא
מבורר אך אם בא מי ושלה בסבינע הוי כלקח אם לא שלה בסבינע
הוי בטיטא לא הל וכי אל כל קבוע כמחצה על מחצה מי הוי
בטהאיסור הקבוע מבורר אבל בתערבת לא אם לא בתערבה
איסור בשל ברוב ומיהו לענין הערבות דבעי חיים חשיבי ולא בטל
אלא בחבחים רחשיב קבוע מבורר אלא שאינו מבורר ואפי'
רבי' מאחרי שלא יקח מן הקבוע מאחר שאין האיסור מבורר כמו
מי' הערבות בחבחים ועל העבר שלקח אל ארי אחר ראם
והחזיר ונתערב יש חולקים להתיר כל אחר ואחר לבד מתרפס
ספק שלא אינה אז ולא חיישינן לה הוא אז שלא כיר אז כשלן אבל מן
להתיר מעלם בישול ברוב רהא בטל ח"ים חשיבי ולא בטל ולכל
לעיר עכבשיבו כ' הי' כ' רבינו ולא כל רבי' ברוב מבינ' רב
אינ' לעיבר שלא יקח מן הקבוע כי ההיא רבי' הערבות מיהו

נמצא סבר הדוק בקדשים או באיסורי הגוף החמירו לקצור שלא
יקח מן הקטן אצל גדול לא ויהו קצת מדברי הכל לעשין דין איסור
בראבא אינמא חבית של תרומה להגהו רשבל הלוי דהוי איסור מה
הגוף דמדרבנן עדיפות בהגוף אלא לא שנא עם דברי ה
המחבר ושעם סמך סמיך אין ערוך לפי דאי רמ"ל דבוך עם
שמי דדברים הגשובים שלא להבטל ברוב אפ"ל בסמך סמיך אי
הרשב"ל לך ב לאסור כל הערב ויסמך על שנעם עצר חורש בשור
ובשקיות עד שיחשבו ויהא שיהיה בעיבור אחר הסמך נגל
ושלא חיים אחרי בזבחי דהוי קבוע ברגל שלא יקח אדם שאינו ל
מעבר והיינו דוקא באיסור הגוף או בשבל חומר בקדשים . .

שלא לאכל עצה רבה שלש שנים ערלים לא יאכל ובאילן הזה
הלכה לשנה ראשונה דהוי איסור והסמך עורב ואחר הגוף
הנטע ואחר הגבריך ואחר הערבב חייב בערלה עם כשל לא יאכל
אם הגי אות שהסמיכו של עצה אינו מלא שאינו מחבר אלא לשני
ניקחו והשנעשה אל לקדושת מעשר אין הערלה כלי הה יוצא
הערלה שנגע בחוץ לארץ ואסורה בהגאה ומ"ש איסור בהגאה אפ
לתת לפי בחרבה ראשי עצרי לחזר עבלה והעלה ערלה לקלבל
אל לפי שמרוצתו עלה לוקה ומעשה ערלה ומלי הכרם בין בארץ
בין בחו"ל לארץ לשרון אותה בלשון ואם יש לפי אין ערלה אסור לשר
לקנה מאת לעבר הגה אפ"ל בחבר לפי שהיה שר נהגה בזה שלחה
ל הגי טובה וכן אסור לשר להשקה לעבדי ד"ל שלא עבדי בין
בשכר בין בחנם שהגי לחדיק לו טובה כרמי לפל .

שלא לאכל מלאי הכרם שלא מן תוקדש העלה ורשיב
מן תוקדי אלא ובין רבשרים הי"א מצי כאסור מעכל
ובאילן הזה רבבן ואפ"ל בשל לים ובהלך עלה כל יאשיה הגל
אין אסור אלא חטה ושעורה וחרשן באסלת יר . .

שלא לאכל חדש קודם העומר שהחיבו העומר רבה ולהם
וקלי ובריאל לא האכלו עד עצם היום הזה עד הביאו
את העומר הנעבה ויש לו בחם ולא בקלי ולא כברואל כל שלא
שרשו רבותינו ואיסור חדש עתה בה מין חטה ושעורה וכוסמת
ושיבולת שועל ושיפון ודגנין בין בארץ בין בחוצה לה ובחו"ל
שבית הקדש קיים הבאות העומר ויתר על הבאה שעשו רשה

קיב רבא

ריא

או חיין בבשר
או בשר בחלב

ריב

ריג

קורס ושלא בחזקת בית הדין קרש קיים האיר העיירות אחר והתקין כמן יחמן
כן זכאי משחרב בית המקדש שיהא יום הגון כולו אסור ובלבד שלקים
לסבך עריך ליהר בעקורות שאורשין אחר שנה עשר בעבן שלא
לאכול לתבואה אותה שנה. וכן אלו ובראל וא יבא ולקח עלאחר ואחר
ואם אכל שלשתן לוקה שלש ..

שלא לאכול שרץ המים נכתב אלהיקעו את נפשותיכם בכל השרץ
השורץ על הארץ ישראל אין. על המים אבל לא בתרו ישלו לקי
טמא ותלמיד שבמירות. כא רהמלוי בחבור אסורין בחלוש מותרין
אבל הולכין ובאין לתוך הסירות ואכ בע קושטא מלאין בחלוש מלוש שמאי
בחלוש ואחר שיעאו אין הסלק שוב לא יחזרו לא יחזרו לתוכן ושוב לשוב
אותם בנים חיין כדי שלא ישרצו בתוך הקרירה עיבו אזר רבי יחיא
בר יוסף היה אוסר אותם קודש והיה אומר שהיו באין כמתן תורה בחבור
אלא שהתירום שמשום מאיבה רוחשות בתוך הקיטנות לפי שהם מה
ויהו דקות בתבל ולא לקישות שהחלוש באיבה ראסורה רהתם הקטנה
הולך בתוך הקישות לפי שבתוכה חלול ויהו תור רבי יחיא בר יוסף
היה תופס שרץ בחיות בעלי אבל בלא ריחוש הילוך וכן בר שמאין
בחבור שהרי באותן מלוש שיאכל בהם מבשרן לחין כולו סמוך לקישות
ובר באותם חלוש בדיקים ושלשים קודשים והמחמתא עליו ברכה..

שלא שאכל עליהם נכתב לא תאכלו עליהם ורשו כמתן מיכן
מזהרה לכן סורר ומורה ועל דרשו שלא יאכל אדם עד
שיתפלל ועד דרשו שלא לאכול מבהמה קורס שתעבא בפשה..

שלא לאכול חמץ בפסח נכתב כל מחמצת לא תאכלו עחמץ יום ר
ארבעה עשר עם לוקה לי יהודה עם פסק הימים קי
ורבי יחיאל מסרים מן הקשה לפי שאינו בלא מעשה מה לעיל
קורס אינו הלכה כי יהודה אכל כרת אינו חייב אלא על הטבלה יום
בלבד ומדרבנן אסור באכילה עסון. ארבע שעות ולמעלה ואם נתערב
החמץ בפעם בהיתר אוסר בטל שהו בין בטיל בין שלא בטיל הלך
ורבים אומרי רחשיב דעת לאסור תערבת בטל שהו ושש שעות ולמעלה
ויהו קבלתי מרבותי כשם ריבא רלא חשיב דעת לאסור בטל שהו ין
רוזק שבעבר יום של פסח מתחילת הלילה שלא ראיתי מסר כאן
הוי בכרת אבל מלש שעות ולמעלה אלא ראיכא לאו אינו אוסר מ
בטל שהו כ אם בטלו טעם ויש להבא ראיה מהה יא דרב לסבר לה בר
יהודה רחמין בם אחר דעת בלאו ואסר הכי קאמר רוזק בדעת הוי בטל
בין בטיל בין שלא בטיל אבל שלא בטעם הוי בטיל בטלו שלא בטיל
בטעם טעם כרסם כר בת רוזק ומכ כל טעם אלא מטו בבחמץ

שלא בזמנו בשאר איסורי אלא כפרה לה לכן נתן חיוב שלא בזמנו בלא
כל יהודה מקדים חיוב דהוי בלא כפרה אלא לא יאסור כלא בעתן עשה עם
בעיבור כמו שאר איסורי לדורן דקיימין לן בשאר איסורי בין בעיבור בין שלא
שלא בעיבור בעתן עשה והאי טעמא יש להתיר הגיבה שלאחרין בה חטה
או שעורה כיון שנאסרה הגיבה בערב הפסח אלא כראשונה אחר שלא
שעות כפרה וכן על שעלה בערב הפסח ובאור יום יש להתיר והאי כ
שעה אם ראוי בתרגלת חיטה ויהא אם מדרו ומעמדו הגיבה או העלה בלא
שהחיטה שם בשעבדם יום טוב אסור ומחזרת ונתנת עשה בזמנו
דהוי בזמנו דאלא דאותן ושהן שבלה ובעבור יום אינו חוזר ונעור.
שכבר נתבטל אלא כיון שהחטה עודה בגיבה או בעלי שעבדת יש עת
נתנת עשה בשהן עליהי חיוב ויהו שיני בשלאין לחוש ויהו לפי
זה דאחרינן עמי בכ חיון ושל ראיה תחת כתולה בדיל ביה
ועל חיטה שנשלמה תוך הפסח שנגיעות בגיבה שנאסרת תוך הפס
רבי דהיינו בזמנו רבי שובה הה אוסר אפי שאר הגיעות
שנאסרו עמה והיה אור אלא [illegible] רבי יוסי לן דיא לו
מילתא אלא עשה תנור מילתא היא [illegible] כדאוכת בהביא תנור
שהסיקו בעצים שלתרומה ויהו לפי דברין כי שאם נאסרו בגיבה
שקו העצים אין לאסור כלא מוגבה • גיבה ולא האחרות כלא שיך
ריחא מילתא היא מיהו לא כמו בני תנור. הכוסה לעלה ואפי אותן שלא
הנעשות כאותה גיבה שלם החטה עודה הן שהני בני חלב דאסלא
מוכח כי כל הבשר דאיכא תוך מחתכה לתוכה כלא לי מוכב ורבי יוסי
הה מתיר אפי אותה גיבה לי קליפה ושל רחיין איכ מעלמא עד
לאסור אותה גיבה עלמתיר האחרות אפי בתנור.. ותיבה הגיבה
בעיר תרגלת אלא דלעיין שוואה הוי עיכול לעיין איסור לא
הוי עיבול ואסור בשהו אם נתבטלה אך בעליה או בעליה הה
ריבא ורבי נתנאל מתירין אותה בקליפה וכספר התרומה מתירין אל
בעליה ואוסרין בעליה כמו על שלא לפי שהוסכין ומוליך תגעם
החיון בכולן כמו לי רוטב והאי טעמא אפי יש כיה עשות כשפר
כולן אסורי אבל בעליה שאינו יד מקומו לא שיך האי טעמא לפי
אותה אותו עון. מי עלי עבל.. וקדירות של חרס משהין אותה עד
לאחר הפסח בשאר וכן כל חיון עקשה ועל ידי תערובת ואפי חיון
טוב אותה להשהות כי לאיכ בבלי ראה לפרה ויהו בשלה
דבורקי החיון מסיק שם דאסור להשהות אפי לפרה מהביא רש
רשיאור ישרן. ומהביא רבותה דירושלמי. ומל כל שנשתיל בחיון
עונן עשרה שנה בהם מעה חון מבית שאור ובית החרוסת עשר

היכך לדיל
עי. דסבירי
ל כל יהודה

מתיום דבלי

קליפה

דחיישינן קשה דאין עשרתשין בהו דבר שאינו ויש עתיד אפי בהשלה
לאסור אך לא משום כן הל"ו בתר דר"ה רב רסון מחר בו ואסר אפי בהל
בהשלה וכן היה נהגו מורי רבי יחיאל מפני הקטן שרוצה חרשה בפסח ולא
היה משתמש בשמה אפי לו בהשלה ומשום רבו אבל באיסור שלקו
דוקא לבשין חמץ בפסח היה אוסר לא אפי לו בהשלה אבל באיסור שלקו
אחר כל מרובות שלקוים שנות שאין איסורו רק משום שמענית דאיסור
היה מתר לא כשאר יותר הטבה בלא פסח בהשלה ומשום רבי שמעון
שמעתי שהיה מתיר לפ בפסח בשמת בהשלה ומלי. קלקל בכל
ברזל ובכל הכלי בפרי הכ יחיא ומעיקר היכא דאיסור שכל
ומריבה שלשין בכן כלה שמה חמץ אפי נקרו אות בשבאין מרבן לתכן
משות חמות ומרי לתר מצב אוסרין לפסיק בעם וכן הערבה ונכון
להטיח אותם בטיט או לחברו לוים כי אי איסור לקרו כלק שלא
ישאר כמיה בין הכל ומיני הקם סכיב דפסחא אי עבדי להו ומסיק
איכי ואיכי ברותתין מי הקמא והברזל ומאכ דקונא אסור ובית
חיתכי חבוכית כלי חרס אבל חיתך עשבתיש
לא כין כלי מתכות להניח בהשלה בפסח אך בעל העלי
שלא לשתמש בשום כלי חבוכית בפסח ומה מוב רבי יחיאל בה
אוסר משום דאיכא לא תלוה • לכל חרס ומעמי שמורי בהן מבו
ובולין בין כלי חרס ובלבד שמבטל לבו הפסח ביותר מעטים אין
אסור לאוכלן בפסח. הל"ומהאי טעם אם מתרי בשר שמילח קדם
הפסח אפי לא ריקקן עליהתה הזהירה ומחמין ועל האש שמילח
מותר מהאי טעם אבל אם השמ מהאוזן מהוזק קדם לפסח אסור לאכל
בפסח לפי שמעמים שמהבשן אותו בחמצה שמשיי. בה שלקוים או בל
בבראש מעמאות המחבת בלעה מחמין וחומרת ומתבר מעם בשמ
בשומן האוזן שמהבשן בה. שרה אם ראי לא פ"ל המחבת
ומא בשהבשו בה השומן מותר אפי לאמן כאוסר בפסח בפסח לפי
שזה הטעם היה מתבת מעבת מעשן קדם הפסח ודוקא בשעה התבת
השומן היה מבר שהיה מהבשו לאם פסח אבל אם השומן בטעם
אלמם שאומ מבשין שבריא לו שלא הי"ל המחבת בתרומא לא אסור
בפסח דמ"מ לא מה עלה מאישא לאו אדעתה ומלאומה בר
מעיים מלחין שקד ש אולמא שרבלין לחלש בחמין אסור מעשה
רבי לא. מעשו רחוקי אותם בקדירה בלעה מחמין בעי. ומל
הבשר שרכין בעדובה קדם הפסח מותר בפסח ואלמ שהי
שהמרובות מחומעות מחמין שמהבשן עם המעמים מעשה מי

עצן ועם אין טבח להמליח ואם אם מלח בשלהו מלח ונתבטל אליו ודם מלח
ביני דהוה אכרישין ואבצלים שחתכן בכסן חולבת ונתנו בקדירה שלבשר
בפסח רבי ברוך ז״ל. על דיק יעשה כל מיני ומבשיל ונישל עבדין בהן
איסור שלא לאוכלם בפסח וכן היה אומר רבי יוסף. מעראוש שלים עבד
בשר אינו בטל אל רבי ברוך על הסולת שקר מעצב מבשיל שלא לאכלן
בפסח כגון כמיס דותתין ומתמיל בקדירה והקפה עליה הרב שלא
שיעור ראיבא שלא לאוכלם כל אך ראוים אחרי בהן היתר עם לו רבי
ימאל ומבי היה טהר הלכן שקר מיש והיה מביא ראיה כאמר אומר
כמשיב לה כ יומן בן טרי אין לה בני חיוון קאר מלי לה רבש ה יוחן
בן טרי מיהו קשה להתיר דבר שבהן כו הקדיוטם איסור כשמתר לאכל
נבל איסור בקשרת ושל חיוב הלא מלו בדבר שהתנוקן שלבית הר
ורבי ראיה בה ריא בפסח ראיה בא לדי חיוון אלא מחמשת הדיני
לכך בר לאסור כל קשרת בפסח מיוש מיש [illegible] עם ש עדרוש
מי לפני ר״ש ושל רבי ברוך ז״ל מעשה קדיר [illegible] הא ריבה אתי
לאחלוקי הא בבא ולבתר דיסא דמיי דרך בהו חמץ הנינן בבשר
מר השובר הסולת ועל הדרל שקר מוברא על הוא לאוסרה
ושל דמיי דרך הוא אלא דבדמיהם הין [illegible] ומתרין ל
חדל ושל שהין בקיאי באיסור והיתר יותר מרובות אינן נה בטעם
מי רב סבר אין לו אבי יולדת לחלק בין דורות ראשונים לדורות אחרונים
ל הרבה לר לאסור בין מינה בין בתערבת ושקר שקר מעשה לבי
שרבלין לתת בו קיח או סולת ונראי טעם לר לאסור המינים בפסח
לפי שרבלים לקבעם בדבש אלא שאי מתקנן כמו כמשות לא עמן הא
אשו הא ועל הדרל שעורים מלחלחית הארץ שקר ביבשו אוב עוב רבי
יחיאל רבי יוסף. שקבו חיוון אחר והיין ריקאר תלוי סב מעשה ראחיין
בחבור שמעיים בהחיוון בלו שהבאה נשרשת באדמה ומחל אשר
בעת הקבר ומעיים בא בתלוש ומשבוא מעבר עבי לדרה יבה שיבא
ואורבה שלא עשה אלא דבר. ומשי מיי טמן מעם לאחר אמיב ומעיר
שהבא אמיב קרם הפסח אמי כל שבו אסר. ולכן נמן הא ליבר
שלא לשם כלל מאורת בדל המבאה ב לעלם הוא שם ומתעבה
בתך בטחיב ושב אי אימשר לה ירו. ועל בשר מלח שבא אין לומל
בעל בפסח אם לא ירבה היבש קרם עליב ב לעמים בשלמא ל
ליחר ועל הסולת שעשין בפסח לעבר. ש טבלים לאמבר הסולת ב

ר״ה
ביבה אחרת רבש
שמאמין אין אם
הבורת אלר שיורבי
בן שאין בו השרבת
ביבה ע״ל ליתר ר
מלה עבון לאוסרו
ראיה אבל לאחלי
כ ההיא ראיה
יאמרו כל הסרי ל
אסורי וסרי ל
ביתים מורלין

עדים

בפסח

בפסח

אין לשרוף בפסח

ברור לי כי הא דאמרי' סב כלשעה דאמר אינו בא לידי חימוץ
לא בעי לאיר כי האי אמוראי בלוקא מה שאינו רגיל ובראש
כי הא דר' דאמר אינו בא לידי חימוץ אבל סולת עמה לחלב בו
עליה אמרינן ויש נוהגין היתר לשלות אותה מעט לחלב לחוביה
ולא עליה. תשובת ריים מלוי ויש לחוש מן שמא מעלה ר"ש ובדרך
בעבור לשלות מעט ומעבר עמה. דיני השלת מלוח בפסח

מר רבי ברוך אלעזר מאין מכשירין לבני שאר איסורין כל הנין
שהן בני יומן ושל רחרר כלל אלא לבני לשרי להכשיר מלחין שהן
בני יומן רק שיהא קדם אבבת שעת ושום ראיה ראיה לעתה עמה קדם
שיבא לידי חימוץ איסור חמץ. ויהו דוקא כשיורין הכלים של חלב
לבשר ושל בשר לבשר ביורה אחרת אבל אם בא להכשיר כלים ביורה
אחרת אז צריך המתן שלא יהא בני יומן לא הפעות האחרת או שלב
בשר או של חלב [illegible] ואז יהא [illegible] אחר כדרעיקר של בשר בני
ושל חלב חלב [illegible] באופן שאינו בני יומן אבר אינו אוסר
אורן שהן בני יומן אם שהשו כלים עם אורן שהן בני יומן אינו אוסר
אורן שאינן בני יומן לגויה מדיה אם ראינו לי עתה עמה כלים
רבי ברוך [illegible] בי [illegible] קערות שהורמו מלחמת מי. אבל אם היו הכלים
של בשר ושל חלב שנשתמש שלחלב בני יומן והעשלן כלים ביורה אחת
אפי' קדם לי שעה אפי' מדיעבד רבי' ראשון חמ' לאכל ושום
בשר בחלב איכא שנשתמש עתה עמה לשמן ואפי' מדיעבד ע"אסור
לפי נבלת העלם המרגן לעלי את הכלים אפי' לשיטת פסח ובשלה
יהא בני יומן ושל חלב הל ביורה אחרת נגלי. ועתה נשפלמה ביה כלים
של בשר ושל חלב הל ביורה אחרת לשיטת פסח. והר' יוסף שיראה בבריה נגד אוסר
רב יהודה נגד שאורה לשיטת פסח. והר' יוסף שיראה בבריה נגד אוסר
בפסח ובדבר שבשולי הכשרת אם נעשו בתו שלוי קדם פסח
יש לחוש ואין שבהכשר מבטל יש לחוש ראשון הלכה כר' מאיר לפי
מאיר אבל בקיאי בבה. וכן בדבר הרגל שיעורו משהגיע העיסה
והלך ארם מיל הלי ולאסרה הרבה הרבה הרבה לב ראסור אלא
שרגיל בכלים לחשות על הרבה שאינו שולה פגיר בעלמה
שלאבה ואחר לידי חימוץ ויש מהנים היתר עליהו שחאין הרבה
הרבה ובלא נתינת אבלים עליה כלי שרגילי לשות בשאר ואות

ויש רוחין לזה דוקא בקאת קלות הוא רק יש לשון אלא לא בשל
שמיר אבל קאת עמיב לא ראוכן בתנור לא חיישינן דילא לא שיל
ויהו אדרבה לי בפסח רבנו קאת קלות ושום אורחא דילא
דאין קבלות לאסרה דבר אחר אלא קלות לפי שעלקנו בעיר
שהרשאה לה ולה קאת אחר וקן עשה כלון רבי ראפי' ראשונה
ולא סברא הוא דלי לגמרי על הגיר אסרינן

ויש מעיין אחר פסח לי' בחמרה
ויבינו אבל לא ויבינו
ולא אריבה

השנה ולבנין בית שני האור שולט בשעה קודם שיעור ביום
ובכן להחמיר עליו. ואין חיוב עשה חדש אלא בחדשות הבית ואעפ
ראו הרבה מורה להלכות חנוכה בכסלו לא עבדו בו השלם איסור
ואין להתיר וכן שנבלע עליהם אסור לעוברו לגמרי אותו
השבת אחר אבל יעברו השבת אחר שיאבדו קודם הפסח ואעפ
הגיד לשון לבי חלה ראוי לו תחנין איכא לחיי חיים שאנו אלו
בני אדם כאיבר ומחייבי בעונכם בנים מלו לאחר שעלו מן הים
ומחייבים. ולא היורד בים שלם. עד הבדלה אינו
בא לידי חיוב. ואין לחוש אלא בנים שלם הלילה ויש מחמירים
לשאוב בין יום ובין לילה ויש אוסרים בשאשאב בלבד יום אלא
כי לא אחרים בלילה ואיכא בין הכל הזכיר בי אם הלילה שלא
ראוי לחוש מתי שאבו רק שלא בלילה לבדו לה או רוב הלילה
לא הסחורה רק שיהא אותו רוב אחרון שלילה כדי שיהא עדיין
השחר בכל הלילה ובכן להמתין עד שיאיר היום מן יעל
אור הלבנה ואם אומר לא שנה תורה לעולמו הבדלה ועל כל הלילה
בכל הלילה שלא אלא אין לנו עתה הלילה עד עמוד השחר והבעל
ראוי רוח עמוקות ישמרת עבדם המקדר וחכי אורי בכי קדשים.
נים שלא לא שעמדו בים שלא הרי ר יהודה שעבשלו כרוסם
קודם הלילה כל חד בתרי ואם לא אבדו כמדיר קודם היום הרי
שרבו מן יאכלם מן יעבדם לנים קודם ר שעמד עמד ואם
לא יבל לעמוד נים שלא בשום עניין ולא בים שלא ואם גם
נתחלף הנים שלא בשלו לא עוברו רק אסרו אלא בעבדה ולא
ולא רלוש בחיה ולא ביום המעונן ריחמו ראשם מלה שיחמו
עד כן יתבר שלא ילך הנים בחנה מן בתחת הרקיע אלא אם
כן מכסה בגדים מה לשון יורד ועמדו שת המים קדם ושב לשון
סחות והסל מן כי מעבר לחלה רק שיהא לו לאות כי בית קיבל
שיהא כל המעבר תוך מחיצות הבל ולא לבלבל מן המחיצות ויסבו
עליהם סרין מן מסב ויסבה אותם ראין לך כי ברול מסב ומין
עשה סריקין המעבירין בשבת מפני שבאשה שוהה עליהן ומחלה
ומחמשתן בעבר עשיתן ואם בדמוס בגדיה שלא בדמם מיהם קדר
לא כי יוסי ראוי עשין סריקין המעבירי כלי רקיקין שמיהם

פי רוטא ועליה אין סומכין לגיר הנעשית לפני שאין עשין אותם
דקים כמו דקיקין. ומי השאיבה של נתנים אין שופכין בדקין ערבין
אפילו שהן מחמיצין אין שורין הערבין ומיבחי לפני הפסחים עפר
שהן מחמיצין אבל חולין הן בדרתן ובעל שלא הלוט פ"ו ירחה שלא
יפה ולא יגלגם אדם חיטין ויתן עליהן מים אפילו שהן מחמיצין.
שלא הטבלים הכסנים כבתן והנעשין לאשר לא תעשה
ובדתה וכו' ודרשינן מאבדה שזה רמז לבדר אשר
עשה מה הלל לא עשה אל אם כן היהיר אין כאן לא עשה אל אב
היהיר ומי כן אסרו חכמי רחיצה וסיכה של תענוג ושילת סנ
ומשמיש המיטה אבל אין מיזב כרת ולאו אלא עד האוכל ושותה
בלבד ועריך להוסיף עחול על הקורש ומה שאין אדם מיהיר לשו
מושב שיהא שוחף ואל יהו מיהרי ועד לפרוש מאכלה מישקיעה הש
לכל הסבות משו דמאותה שעה מתחיל בין השמשות כי יהרוג
ובין השמשות הי' סמוך לה כמי עשבו של יום ושיעור מאכלה
כבותבת הנפה כמיה וכבריעתה כשהאוכל על הגרעין ושיעו
שתיה כמילא לוגין וחצי שיעור אסור בין הסדר. והאוכל פחות
ומעכל כשו פטור וכל האוכלין הראוי לאכילה כל עצמה אם של
איסור חייב ומן האוכלין מעשרין לכתי אבל מעשרין
לכבוצבת אבל אכילה ושתיה אין מעשרין. עברה שאלה
לאכל לחשין לה שיום הכיפורים הוא ואם עב שאלה מאכילין אותה
ועברה שהריחה בשר חזיר או בשר קרץ מחכין לה בסעיה
ברוטב ואם מתיישבה רעתה טוב ואם לא מאכילין אותה הקל
שבאיסורי קרם ופחות מכשיעור עב שמאחר כי ומי שאחזו
בולמוס מאכילין אותו הקל שבאיסור תחילה ואחר כך המיר ואין
משגיחין אותו כל זמן שאומר עריך אני לאכל ורפא או שאינו
ערוך שוחטין שלחולה ומאכילין אותו חולה או איני ערי ורפא
אומר ערי שוחטין לרפא וכי כשחולה שואל לאכל בין הבסר
אומר לו שיום הכפורים הוא ואם עדיין אמרת שואל לאכל מאכיל
אותו כמו האי לוטא חולה אומר ערי כדי ביה רפא אחר אלעזר
ושני אז אי ערי אין דברי של אחר בריקום שנים וכן שלשה

או ארבעה הלך אחר רב רישבה והיכא דהדר שוין מאכלין אותו
פסק בהלכה בן שדרה בן אחת עשרה אין מעשין אותו אבל מחבבין המעשה
טעמי היה רבינו לאסור בשלש שעות ומאכלו בשש שעות ומאחרי אותו
שלש שעות ואסור לרחוץ אפי' אצבע הקטנה בנים ואפי' בשמן ואפי' הין
ירין מלהלבות בגדים או בטואה רוחץ בדרכו ואינו חושש ואור נגר
שבשמרית אדם רוחץ ירין בדרכו ואינו חושש ראין לך מלהלבות ומר
מאילה ורוח רעה שורה עליהן ונקרא בתעלך ואסור לישב לפני או לחומה
או לפני קורה נטילה לפני סעדה ואסור לישב שלש בטים שלש בו
עומדת להשפיל פי שהוא לא בלבד שאם ישן ויש עליו מלוחים
שאם שם אורה עליו האחרת היה מלוחים עליו האחרת ומה אלא
מלא אדם בלילה כדי להשמר כה שהוא יפה הנים עליו בשרו ו
יהושע בן לוי עבדים הכשרים הין מבאי לא מעשה תורה נגים
ומעשה אורם כגי בלים נעבדים לחר מעבירה עליהם עשו ואינו
חושש. אבל אם הערך לקבין ורוצה להוליכן כמו שהוא נשל הרשו
כדי שוערי מדינת בשדות ואלך להקבל פני רבו שבר עב שוארן
נגים ובבר שישאל מדינת שולי בדרין עד שהולך בדרכו אבל כשר
שוהעשא בר ברוחק ואסור נהה לחזור פי כשחזר מדרכו לבית.
ואסור לסוך מקרבת עצמו כל בעצם אבל מי שיש לה חשטין בראשו
רוחץ בדרכו ואינו חושש ואסור לטול עליו אל ישבל אל סבל אפי' כב
ברגל אחת אבל בשל אחי אל בטל אבל אבלי אורחשי ומשלם מרשקן
עליו אולי מי נגים. ויש שמרשים שני ימים אבל חומה יתירא הוא
שהרי אחרי שאין מקרשין עליהם הראייה אין לחוש. ובעל העולם הקדו
קשוק בהל מועדי יום הכפורים ישאור זכר ליובל ויש אוכל לבסס
שהוא יום ואעפ שרוקין קדם הבדלה חטאה הוא ואינה מלאכה.
ומה שאור השם הוא הלהים שבמשמים יש אור קדום הקדוש
ויש אור לאחר הקדוש ומן הוא בר שהרי סידן לילוק שכינה שר
שאם הלקת ועלה עב רקיע שבתוך אלהים בתרוה לך אלה
הלוטר הוא סילוק שכינה והשלה ומלבלה ובראחיור ושרי.
לשבר ערק כבר כערק השמים עמיתיך ורשו שלא יהא
אחד מבעלי הרשים ישב ואחר עמיד ולאחר אור כבר
בערכיך ולאחר אור קער בדבריך ויש לאו כלא הלך רחיל פי כך
לא ורשי עמיתי עם שאיתך בתורה ובמעות השתדל לרוות יפה

בן ה' ובת י' בנים בתשוקת אשליין בן אחרה ורב אלפס ורב הי' אאון ורבי משה הני יין מסקן כיב נחמן ראש בן: שנים ר' רבבין הטעה בן יא מעלים לדברי סופרים

ושאר הדברים אין מעשין אותם בן

כי הקדים ריש ודרשי ועברו שני האמצעים עדיין מעלי ריש לעמוד
אבל אם ריש להשתין עוטין ים ואם האחד הל חב והאחר עם הארץ
מסתירים לחל חבר לשב ולשב אין מסתירין ויאור לחלוק בכולן ריש
אבל בשביעי דברי הכל מתחיל ובעלי ריש נמי לא אמר אלא בשעה
משנו אתן אבל בשעה אחר אין דברי הכל השבים והמלי ריש בעדיה
והדיינים ב שיבה והלי בישובה להתחילה אבל בדיינים שמר
דמי מראה בירושלמי הדיינין שקבלו עדותן ומשמר בשר בין בני
מכרך השם ומאמרו הה בני דיינין עדים בעמדה ולא חב לתחי
מש מיושב ונם נחקקי לתוכל תחילה כל זה שתכלו עיב והלה
אולי לסרתי לך משכון ומברת שאומרי לו שלם לי העיב תחילה ואחר
ישלם מ הפסד ומשכנך ומי הפסל כל שהיה דין חכלות כאין עתיד
דמין לחכלות דאי דין ואי נמצא מיב הלא שלם לו אין שלמנו ומס אל
שהיו השבים רועים לילך לדרכן הם אבל הבי דילי עבדי הנתבל
נחקקי לתחילה אל עדי נתבע דיינים לחת ועדי התבע דיינים
ומס אל דין יתום קרקע לדין אלמנה ודין אשה קרקע לדין איש ומסלק
מסק דדין אלמנה קרקע לדין לא חב ולי נב דדי הם קרקע כראוי
שני דיני ירושות אבי דב שלק דהוה קאי דיבא דיתמי קאי אל קאי
עשה והאי עשה עשה דתלי חב קרקע דכבל תרה ומס אוף שני לא חמ
ששמאי זה אחיה אין ושכנו מחר ומעבה לה לחלק דיב תחילה
אי דיבא בשיבת אי מסרה אבל כמיר דין אין דשאי לבעל מיבא
מיקו שיש חיוב שבעבר אמר לאחר עדר דין מעבה לשמות מסרה
ומסרה עדיפה ומסרה ביחיד וכבל לדון חבדו לבי זכות שמתן ר
שירוש לבי זכות שוב אוב חוטא ושוב לבראו מן יכרי ל
לבל המלם לבי חובה ומן מעשה כמסכת שבת .. אבות
לבסוף הדין שב הדב אבל אל אחר אינו ירש יוסי שב הדיין
ודין ארבעה שאר אינו ירש בבא דליתה מי ודיני
מעוטה פרתין בין לחמת בן לחובה והבל מלדי זכות וחובה מי
שלדי חובה חודר ולא ולדי זכות ודבן בנים ולדי בלהו ודבן
ולדי בן בנים ובירושלמי קאי מן שבר דן דיב מעוט לב ומיתת
דבן דיב מעוטת ויש חילוק בב כולן בן חבדו לב ומיתר אפ
דשדי שב כרמ מ עשה ויחסי בב מי שהוחזקו אבותיו ומעל

סתרי רב נסי גאון ראין כמן ריש מסשות שבת איגו עבה
בהא לאון מסר בטול מלאכי תשעקות והאב וכמו והרב ומלאכי עושן
להם בשנים ומתחילין להם מן הגדול כריש מגוותיו

רכ להחזיק מדבר שקר שלא לאבד שקר מחזיק ומדשי בסבר
שכועה הערות מנין לדיין שלא ישאל סמגרון לדברין
דברין
להחזיק היכא דעבד אפי אינו מעשה טב מדבר שקר מחזיק ומדשי
מנין לדיין שיודע בחבירו שהוא גזלן שיחזיק מעט ולא יגזלנו. שלא
עם אחדרה לדיין שלא יושיב תלמיד שהוא בור לפנו ועוד בדיין שיודע
בדין שהוא מרודה ומכים מעבדים אותו שלא יאמר לחבריו ויבא
הקולר תלמידו בעמדו העבים ומוד לתלמיד הישב לפני רבו ודואה
חבות לנו וחובה לשיר שלא ישמלך ומוד רבשי תלמיד הישב לפני
רבו ויודע בדבו שטועה שלא יאמר אינה לו עד שיחזבנו ואסתר ו
ומדועת ויקרא על שמי ובלי שאנו לו רבו ומדע אתה כ שאנו מעשק
מעה ישלם בדר פלוני וישלם לו עבאחר בא ומגור מעל כשיעור ו
ואלהינו מסיק שלא ישאל כך. ושאה כחבירו מעה שלא יאמר
אעמוד מאדם כדי שלא שיודה לו מעה ומדבריב לו שטעה ומעלה
עלי שטעה מדקום אחר. וכן מי שטעשין לו מעה ומעשין אותו מאדם
אכסר בבל ואודה לו חוץ לבר כדי שלא אתה. בשטעה ומעלה לו
שטעה אחרת ושנים שנים אחר לבוש סדרטוט ואחר לבוש אינגל
אוזן לו מבר לבוש כאותו או הלבשהו כאותך שלא תגרום לשנים
לך פנים אחרים ומוחר לשוטר משטל השלום ולבב רעתו שבבריות
ומי בבעטות כיצד מרקדין לפני הכלה בלא אוזן כלה מחת שבא
ובא אוזן כלה מאה וחסורה. וישלם יהבר מה שאחר לפנים ולא לפני
אים שאפי ירעה בדין שלאים שעשה לך בריבה כגון בדין של
ישב אלהלך בדבראות שלחם לפני שהוא מייקר עד רכה כי לא
כבוד עבדים אעבד אם ברא אלה הוא ואיש עניה רינא נעל
רשות עבד ומגל בדבראו שלאים כמלאם סב החובל מיתלמד
ולא עבד השלך עלה ברא אבבא רבא מ אם קרית לחבר בריב
ישב ולא עבד האלך עלה הקשל הגדול והיום שלאים שאיש מטל
לה. שמע ברסי סב החובל [illegible] ומחרן לתראה האי בר ש
ישב ידיעל סהדות כי ישב חבריה ואתי ומסהדי בריב שלאים

משמרגין לה. והיו בעלי מום כי כל כהני שאין חושבין לאין בין אות
אל ב ראוי אינו אחר מהרא שרו לה [illegible] ומי אמר [illegible]
חד לא ישב אל בי לית לן בה ושאל היא אי שרבא ורבנן אי עמון
כבר רבי ורבי לאסרוני ולא אישתוע ועכשיו הריינן להרחק כל פלגת
שלא יקבל עליהן דין תורה ב ואור עטרתו הלבות ואיתא ברושלמי ג׳
חלפתא בשו לפני אלי לו עליתת שתרין לב דין תורה אל איש ורעו
שלא לקר ויפני איש רבה לא תעבו ומני איש כי היכא דשרל
דבריהם ויורעלהים עטין אינו יכול לאור אינו עתיק לכם ומנ
הלוי ר היושב לפני רבו ורואה אבתלמיד וחובה לעשיר שלא ישתוק כל
לא תעבו ומני איש ואחרה שלא יקראנו אחיך כי שאנו אוהב שלחי לינ
אינו שרוקין לא בהליכתן ולא בהחזרתן ואם הפ׳ ב הרשבם לאלהים הוא
שלא יבאכם שום נזק הסיבותיו..
שלא להבין מנים מעשה רבה ולא תבינו מנים מעשה ואם
שלא יעמיד דין שאינו הגון..
שלא להדר פני כל רבה ולא לא תהדר בריבו שלא יאמר בעל
ישוה לפרנסו אזכה את הרשע ובעבור מתבנים יפרוש
בזה שבו לאוין לא ועשה לא תשאו פני כל ולא לא תגרר בריבו
ועשה בקנין ובעבור תשיעלך אלו..
שלא להדר פני בעל רבה ולא תהדר פני בעל ורשו עבודה של
ואמר האך אפלו בעבדו של בעל עשיר אזכה עשין
ובשעבא לחון אולי לן ובעל אה שלא להחנן. ושלא האלך הוא אות
הרשע עריק אחה יקטבו לאום ולא כ אלעזר כל אדם שיש בו חעבה לבי
אלי לעלם שלא ואחבר שיאמו אלי לפ עמל בעבדים רבה הוי האומרים
הרעבה ובחל עבדי לכן כאמר לקל לשל איש ולפ עמל לבר מ׳
אל בבר בנו אל בבר בן בנו ואיה מירמיה. ועל עבדי שיש בה חעבה
מאוסה עבדה ופון. אלב׳ רבה כי עבדת חנן. אלוה ובכרבי הים קורין ל
לשרה אלוהה ובלאות שלמה ואלוהה וכו׳. והאי דאמר כ שמעון בן
פני מורה להחנן. את הרשעים בשלמה הוה זהו ש בשאר עשין עליה
משמרמית.. שלא לידון שוחד רבה לא תקח שוחד כי

הלה יוכל אם להיב את החייב ולהטות את הדמי ואם לא אסרה תורה
ואם הסמיו שם בעל כיסם לתת שכר בשותפות אבל ראשי לקח לו
שכר בעלה אם הפסד שבר ויאמרלבע אדם ובלבד שלא יתן לאחר
יותר מחבירו בשכר הפשר ושוחר הא כלשבר אם ריבור שה בא
בראשכחב מה ויעשי מן שם רש בשרות ואני הלה לא לרון איש ל
ריעא לא לאון רשע ולא לאון ראחם כרמים לה לא מחי לה חדבה רשע
לה לא מחי לה חטות ולבה בקרא שמן שמשה שמשה מי נאם לרון
רין אמת ואם שכר בשולל אל לעבר הריין שעל שכר לרון אבל שלה
ראוכח שרי ..

שלא להטות משפט רבה לא תטה משפט. אם הוא ישר עובר
בשם לאון שב לא תעשה עול במשפט ובמ לא תעשה
במשפט תעה ומשפט ואם אבון הוא עבר בשלש שב לא תעה ומשפט
אבינך בריבו ואם הוא לב אל יתם אל אלהיה עוב ארבעל לא תעה
ומשפט לב יתם ואלמנה והרי הוא מאיל מעה ריעא של הבה רבה
ומעה לב לא יראוני. ומעי סור כה ובקמא עול ומשקין שונא חרם
תעבה ומעמא הארץ מחלל השם ומסלף שכנה ומסל ישר לחרבו ומקבל
אדם ומארעה. ובל הרין ין אמת לאמיתו כאיל מעשה שוחר. להבה כמ
מעשה בראשי. ואשם שאל תעה לא תעה מלי הרשות בבר בב לעמוש
ולהטות ולרדות שלא מבין בדי לשלות סיל לתורה ..

שלא לשנות דברי בעל דין עד שיבא בעל דין חבירו לטענו
בדבה לא תשאן שמע שוא ובעל לה שלא יקבל לשון הרע
והיסתבו ראוי להשלים לעבם שב לא תשא שמע שוא ומעיד לה לעב
השלכן אחת רעב ואל רבא כלמיחש מיהא מיחלי ואם ארם ראבה
רבר שראוי להאמין ב שרשאי לקבל בראר שקיבל אור לשון הרע מעשה
רבים בחזיר בר בחשבשת ואיב בדרשלי. בעורב לסבר לשון הר
על בעל מחלוקת רבה ואני אבוא אחריך ומלאתי את דבריך ..

שלא להעיד קרוב רבה לא יומת אבות על בנים ואם קרובעל
פעל לחבת וקרבי הדין לפי הירושלמי ולפי עניין הלבה
האחין זה לה קרוין ראשון ובנים שב ובן בנים שלישי. ובר מ
בר ראשי אבשר באבא באבא עלית הילכה מוחיב ומסק בסלע
באבא אבא באבא בשר לדברי הכל ואני לא קבלתי אלא ואני מסל
הוא מעשה רקשי לן אמאי לא תנו בתחלתן האב ובנו ומתר לאמר בשר
באבא אבא באבא לא מיב לחיות ולאמר הפסל לא בני עם לחיות
הא הנו בתחלה יש לה מאב ובן אין לה הפסק ומסק לה רשלמי
בראשון בשר ובדרך שאל מיונן בדברים אל מיונן בבקרות ובל אש

הפסק

שאתה מפרש לה אתה מסר לשליח ואל היכא שאתה מפרש לה אתה מסר
לה חוץ מלשלשי בראשון והיכא דאיכא בעל בראשון יש מאשר פסולין
ויש כשר כיצד שנים שנשאו שתי אחיות או אשה ובתה ומן השואר
בעלת שתי אחיות או בעלת שני אחין כשירין מאי דתרי מעל מאשתלא
אורתא מא דראשון לראשון ואשה ובתה השוב עני ראשון דראשון מאי
חתן ואבי הבלה ועשין זה לזה וכן אחי האח ואין ארס ועיר לאשתל
ארוסה אבל לקרובה כשר עבד ש"ש אשה ובלקרוב שבחתיק באותה
שעה כשר והאוהב והשונא כשירין להעיד והפסולין פסולין כן לדבר
כיון לחובה היה ורע בעבות עד שלא נעשה חתן ונעשה חתן מקל
ואם הוא חתום בשטר אינו מעיד על כתב ידו אבל אחרים מעידין לו וכן
מגילת אבל הין קטנים ונעשו גדולים אין מעידין אלא על דברים שיש
ושאבלת בקעבה בת מלוי על כתב ידו של אביו ושל אחיו ושל רבו ושל
שיעשה בהיתר וראשה פרוש ועד כאן הי"ל עדות בשטר ושאבלת
בקעבה מלוה אבל אם הי' מי ונתביר עבד ונשתחרר אין מאמין ואל
עבות שבר שיש בעבות שום הטעה לעתיד מפני מאי לך קרי יותר מיהי
שלא להעיד עבות שקר ורוק כבר אבל שלא בבר אינו אלא
מיועיא שם רש"ל ובשבן מאי להעיד אור סהדי שקרי
אוקמי הו איל

שלא להעיד רש"ל ואם אסור לבר כשר להעמיד עד עד רשע אפ
מעבות אמת ודיאך יעשו עדות ושל חבירו שהוא רשע אלא
מ"ש שאין איסור אלא מעשה אבל ומלוה ראיב כך אלא לו לך כך ואיתי
ואל אינו שעבר עבירה ראוריתא מסור לעבות לן הטעה עבר על מצוה
דרבנן מסור לרבנן ולפרש הוא עמל מצי מצוה לאוריתא אין עדות
הכריזה ומסור לרבנן עבר הכרזה ועבירה ל"ש עד שיכריז בו ואל
הן המסולין אלה ריבות הלוה והמלוה אבל הערים שאינם מכירים הן כי
אינם מטרי לשטרות רע ובלאי שאינם מבור לשטרות לבר עבות
ומפריחי יונים ומוכרי שביעית ומשחקי בקוביא ומשחק בקוביא הוא
שיש לו אומנות אחר כשר והחמס בן שלקחו שלא מרצה בעלים והחל
אחר חלי בהלה בבה או חלי בהלה קדקד אבל לבלי בהלה רקד
מכירי בחועה לחרן וחוכרין ובאין ומרם מכס מקבל ומרם ובאי
כשר ועבד נכן ועבד משרי לו שויה עבד ובאריסין לבר ישראל ומו
בקרקע הים ואם אינו לבר לו לדות שאין בהם עבודה ובבה שבאי מסלו
ואם לו כשר והאומר לשוק ועברים קטנים סמוכים חרשים ושוטים
וסומין כשרים לשבת אבל כאחרי עשיה כשר ומשמרה לבר אחר לו

ובאתנ
הוי משמיד לכל הארה היה יודע ערות עד שלא נפרע פסולין
אחרי חזרת משחקי בקוביא ומשמשתן פשעיהן ואחרו שלא
שחקו עד אם בחלם וחזרת ומבריחי יונים ומשיש תבון כלם
שעדין בהן העומדות ואם בא בעבור לא עברי וכן טבח שהיה בתוך
ויעשה עריסה ותחת ידו פסול עד שיקח לקיום שמין עכיה אותה
ויעשה עריסה ותחת ידו כדבר המשב משלו ..

תלא שלא לחן עד הרחוק שלא יאיר משתה בא ולדו יה בעבלה
הלקחת או לעשון ..

תלב שלא לכבש עדות ומוקא בבר אבל שלא בבר וכן אם השבים
עלו שהוא חייב קרבן דוק בבר ומוק ראוין להעשב אבל אינם
ראוים להעשב לא ואלו ראוי בב שעשתה העדות האי עדבא דידע
סבראתא קמי דיינא דמעיר עיניה לא ליאיל ובלי לעיטא אבל לשאה
אין מכאה ואין תבוה עד הסם ..

תלג שלא לכל שלקות שלנים יהו בישולי נים אך הבר עשיה
ונשמו והשרוהו ויש מסשיו שהשאה אם מעיקר שומעי
פרק ישר וכן ויין אך הבר מעיקם שאין פרק ישר מעשיה אבל מעיקר
שמעשיה אסור אם לשבה הישר חיתי בחבר מיכו שבה של
ישר שנאפרה עדי נים אסור לדברי הכלאם לא עשה הישר
חיתי בחבר ואין מחבר אותו פרק לנים מן ישל ומחבר לישר אחר
אלא יחלק הלחמים בחתיכות קטנות אז יחלקה הבדים ולשמנות
השמירות שם בכתי ישר אבל בשלקה כדבר שאינו שאבל מין
שהוא חי אם עולה עד שלחן ולבים או אם אינו שלה אלא שאינו
נאבל מין שהוא חי מחר וכיצה שעלה בו אסורה כי יוחנן
וכנים קטנים שעלהן בו אז ישר ומא בו ועלהן עוברי וכן רב עלוה
הלבה כחזקיה ובר קפרא דשרו מין בעלחה שעולה הבו את
הרבשום בשולי נים עד עבר רבי העלחה שאבל הרב מין שהוא
ומל שבשלו ישר בין בתחילה בין בסוף בשר בתחילה הייב הנחת
בתבור ביר ישר הבל שעיר הבי הבשול בסוף בין שהשה הבי
הבר בתבור וישר הסיק הרשתו ולא דווקא הסיק בעור דבריק
קיסם או בחתי בעלי סם מין שהורלו ובתב רבי יהודה שהם
בתבשל מיאבל בן דרסאי בר בי אין מחשב חיתי ישר מיסק
ואיך בב שאם אולי רבל שבו מיאבל בן דרסאי בר ישר אין

[illegible]
[illegible]
[illegible]

ויש מי שאומרים הכי משום דאם לא אמרינן הכי משום דאבי לא שייך לעשות אחר
של איסור מפני שמשים עצמו כחשים שדבר ידוע הוא לכל שייך לעשות איסור מני
מים ועליון כמו הילך כי שרינן בריקם שאין נחשים ועכיין מלא לא יבא
להתיר בריקם שנחשים ועכיין אבל בבינים רשייך בהו טעמא דאסור
בלא טעמא דעלי כמו טעם דעוד וקיבה ועוד אחרים דקאמר תלמוד א
הילך אי שרי הא בבינים בריקן שאין נחשים ועכי אתי לשרי בריקן שהן
ועכיין הילך לפי אותו טעם דאמר ר' יהושע בן לוי דאיסו אבטע משום שקן
מפני עלי יש לאסור אפי בריקן מ שמעמידין בחמים והלכה כר' יהושע
בן לוי כמו שנפסק לקמן ועכו אוהב חיאה שקור בעוד עבדה בבלה
מקומו ויש לתן טעם בדבר מלא דהבינה אסורה ומשום עלי כדמי הייט
ומשום דמתם בבינים יש בהן עמות ואי אפשר לאוכל עמות בלא עכיחת
חלב כדאמר ר' יהי אלא כי יהושע בן לוי לפנות אבל חיאה באין בו מזון
כלל הילך אין בו איסור וחיאה שעשי מן המוקן בלא עלי אם עשה עלי
אינו עהר בטעם אם עשה חלב שאינו אינו ומלא אין לחקל שבבר מאסר
בינין אך בחומר כל דהן מעמין אותם בבי הני דלא עדח ומקיין ..
שלא לאכל הוכל חלב שחלבו מי ואין ישר ראהו שאינו עשבו בחלב שאינו
בהמה שאינה ואין חילוק בין יש בהמ שאינה בבית בין אין
בהמה שאינה בבית ועכי שיהא הישר בעבר שיתחיל לחלב ויראה
שאין בבל שום דבר ואחרכך יצא ונעכה אותר. ואין חילוק להתיר
היכא שחלבו מי לעכמו הל לדרך לחמקי מאותן בני אדם שיתאסף
בבית הני וחיאי חלב שחלבו לעכמו עמו ואוכלן אותו ועבי איסור
דומאי כיון שחלבו מי ואין ישר ראהו מתחילת החלבה אסור בבל עיין
לאכל מעה בלי חמשה עשר ברכות בעבר המלו מעות ומפי בחמ
הזה הכלי קבעתחובה הל לדרך ומוק בלילה ומיש ולא קוד
לקן ומפי קיבל עליו יש ומלא ראוי מתחלה אדם של שבת בלילה ומן קידוש על
מזון דנפסי מחולל הקן ומסתמי הה לעיין יש מי מעה שאין רחמנא
קבע מעות אכילה בלילה רבה בעבר המלא מעות ברכה רבי יעקב מחולל
בשאלה ערבי שבת והה לעיין סוכה הלה ראשונה ברכה לשם עבר
ומי שיעלה לשם מעה הל לדרך. אל הנמל מעשה שחיבה ומיקל בחל
מקום בהל לדרור הנשים של שבת מאכלות עבדר יש רועי להם רבי
כמו מי סברות ומיהו קשה לדבריה הא תנא לא חלק אדם אחר ומן
על מי מכתב מבנו שמחמיר אלא לא חלק לחלוחית הפה מאי מי מלא

ומסרו לה לאכילת עבדי ראין להקל ולהקל לגמרי ואיה ועוד מי סבר
משמעון מצות רווק מדלא קאמר אין מחמיצין כלל ועוד יש חשש עפ
רבי אכילת עבדי לפי שאחריך מעבדין מים בשעה לשה דהא רבי מצות
אין מחמיצין הייני רווק מי סבר בלא תעבדנה מים כדפי לא סבר לשעה
ועל חיטה המעבא בתוך מאה אמה אסור קודם הפסח אבל לאחר שש שעו
של ארבע עשר מותר לי קלפה כדפי ומשו דהוי שלא בחמץ רק שלא
יחמיצו משעבוד הפסח כדפי לי בשל שהחטה שם אבלאם נאסר תוך
הפסח דהייני בחמץ דכי שובי היה אוסר אפי' כל המצות שנאסר עליה
בתנור ודיה אוכל אלא רק יש דרים לאו מילתא היא כדתנן בעשה דמשו
בדרוכה בעל כבהמה ומצר שהסיקו בכירים של עצי תרומה עבי הלאו
מילתא לחשב עניות עם לא משהו מיהא איכא עם לפי דבר שאם
נאפה יחד בכירה שקל כל העבנא אין לאסור כגון אורבה ועה ולא האחרי
הלא שייך ריח מיהו לאו כגון לי דנשתב הכוסה לעלה ואפי' אוכן מצות
שנשתנה בעבה אשה שם החטה שרו שהרי בב חלב דמשמעו
פר כל הבשר דאיסור הכלוי בחתיכה אינו הלך מחתיכה לחתיכה כגון לי
ודבי יחיאל היה מתיר אפי' אורבה מעה לי קלפה ומשו דחמץ אינו מתבטל
ועד לאסור ולהתיר האחרות לכל ועוד שהרא מחמיץ שהאכלת לבני
חרש והשאה מאורבה ובוחן מ אחת מחמיץ יחד אם יש בה לשרץ
יבטל מי חונטת ובה בעשה אילם הלא הרן. בלא משקה בתוך המחב
ראי אבל משקה אפי' ר יוחנן מודה הלאו לפס הוא כראית בתשלה ועוד
רבי משקה שמא איכא חשש מחיצון לכל בעשה אילם בין הדבק
ולכמון הרחה בין הרחה ולכמון הדבק כר יוחנן ראוי משה אילם
חייב בחלה אלא לפס הוא ומיהו טוב לשלם בתנור ולא כאילם לאסק
עבשיה ומשלמין הא הדלק מדר יוחנן ואוד מעשה אילם מצוה אלא
הלכה כר יוחנן לבי כל מי איכא לר דמסיק הלכ כולה כהא משה קמא
הלאו לבי בתנאי דכל מעשה אילם מצוה ואלא בתלמי חלו מסק
הלכה כר יוחנן בהא מי אין לסיק עליה עשה. אבר לבל ועריך לאכל
הנעה של אסקלו שאמר עשי. אבר לפשה קודם חטות הלא כר אלעז
בן עזרי ראוי עשי חייבי הלא ומה שבת ולא אכל אסקלו ובין ברכת
הנהין אין ערי לחזור משו דאשאר נעל עני חטובות שלמעלה שהי
מעשין לפס שיעור כך פי בתחזור ומדי לכל מיהו אם אי כל הבית

כל עד הר שיש לה הרבה מלאכות עליה לעשות ראוי לאמן ר חיים
להדליק נרות של חנוכה בעל כל שעה שיעשה בבית הכנסת שנעשה
מסתרין בעל בעל רבי רבי לקרבה אך יש לקובען בשורה בלי שינוי ל
לב מוחר להדליק עד לר בהלכה כשרוצה ומותר להדליק נרות
נר של שבת כמו להדליק נר של חנוכה או אפילו נר להדליק
מיד אחרת רבותא רעבה . אבל של חול אסור להדליק נר שלחנו
אם אין מדליקי מאותו חול נר של מעבה . ובחורי שהן בבית רבן
או בבית אחר משתתפין עם בעל הבית בסעודות ואם יש להם
אשה המדלקת בתוך ביתו אינו צריך נשים הייבות נר חנוכה
שאין הן היו באותו הנס והמאה נר חנוכה מרחוק ואינו בשום
מקום שיכול להדליק כל כמה יום ראשון ונרך שעשה נשים
ושהחיינו עכשיו ואולי מצרך שעשה לו נעשה אינה כעולה כמו יום
מעינית
נוירין בהן את הלל ה ימי חנוכה ו ימי סוכה ושמ ימים שוב
של פסח ושמיני עצרת סדרת ראשי שבטי קרוין יחיד בחמן שאי
בל ישר . ותשלם מלאכת יום השני . תניא זכור ושמור את
בחר
יום השבת לקדשו אין לי אלא בלילה ביום מנין תלי זכר
אות יום ת ואינו רומה מי שעשה קידוש בעל אלא כבר מר יהודה
ואינו ומברך אלא על היין בפני עבדי פסחי מי שהיה מעבר אוכ
שבת וקדש עליו היום והוא בתוך הסעודה פרס מפה ומקדש
ומוציא סעודתו ואחר כך מברך ברכת המזון ואם מוציא אם
הבשר שבת ומעקר מבר על שום אחר ואחר כך מברך ברכת המזון
קידוש היום וכשם שמפקין לקידוש כך מפקין להבדלה ומר
מפר ומבדיל ומי שלא קידש בלילה כן בשוגג כי מקדש מקדש
והולך כל היום כולו ומי שלא הבדיל בשבת מבדיל והולך
עד יום רבי ע ומסקין הה ראשון לעשות קדוש הבדלה אבל לשתות
יום מותר ואין חילק בין הלילה לאחרתו ואלא שבדיל בתפילת
עריך להבדיל על הכוס ואינו מבדיל על הטבר אלא אם חבר מדינה
הוא אם אין לו יין סומך על הבדלה והמבדיל על היין הוין לו בני
הראוי להוראה ומסקין הה עם מקדש שעם מבדיל ועוד תניא
המקדש אם עם מלא מעלמא ישא ואר מרבעל ארם ארבע
שבת של שבת ומקדש על הכוס מבלי יום אלא בלילה בלבם

שבת ולכן שמחורה שעה אסור במלאכה ומסקו הצאונים הלכו
בשמחת ראו אין קידוש אלא בתקום שעה וכן סוכה ולולב לתקע
הילכך לא יקדש בבית אם ואכל בבית אחר אבל אם קידש כמי זה
ואכל בבית אחר ואז מקדש השבת בבית הכנסת מי אלא אין
אוכלים בבתי כנסיות. רשעה רע עשה עוברת ואז מקדש עם
אין אם קידש אדם לאב בתקום אחר שלעת לאכל בתקום
אחר הייט קידוש בתקום שעה אך לא ראוי אבל אם שמע
לא היה מהל בבית אחר כאן לבית עליה אז עכ שלא הרך
ראוי ראוי אל אבי שלעת לא בני בסנים ובלי בסלק לב
ואורב אבי אדם ההולכים לשלות קידוש לאלעת בבית ואחרי
לאכל בבית האלעת יעאות והם אינם יודעים ולכך נהגו של
לאורות בבית האלעה ואלא רשיעה מוכרת הלכה שבין ראלי
לשתות מכוס של בית הכנסת שעשין קידוש בבית הכנסת
אלא שאינם יוצאין בו לא עכן להחמיר. אם אדם מקדש בבית
ויש לו שכן ששולח קידושו והוא בבית ושולחו שבך בבית
ושומע קידוש חבירו שלשולחו יצא היכא דמתכון בשולח
והמשלח רהוי קידוש בתקום שעה ואז מכ המוכר פירות
ראין מקדשים אלא שלהיין הראוי לכך שלרבי הרצכה ויש שבין
ראי להוכיח ראין ראין מקדשים בין הבשל וכן אם יש רבש
מעורב ושמת הוא ראלו כולא הוא שהרי אחרו חכמים סוחט
אדם אשכל שבים ואז שלו קידוש היום אלא לא מחלל אלא
מי שאין מעכב ואחר הרי עלת אז מחרי מיאוס כל מלאכה והכי
אלא בר כוכבת של כסף ויוצאין בתרבשל אלא שלא כם אחר
ואז שלו קידוש היום אך שאין מקדשין שלבשר אלא שבוא
אחר מדיעה ושל הבר כסף רשכם מקדשין ובא העלם מאת
ולא מוכר יין שריחו חזק ושאין מקדשין תלין כל. ואחר
רבא מוכר בסל בת רשע ואז דין כל לא יאים שוב חלק
אשכיש של כסף .. להתעבלל בשבת כ כן מדאשה
בתוך רבת ושית כל אלאכתך ואין אדם
יכול לשות כל מלאכתו בשבוע אחת אלא יראה אדם כל

כבה ורב
הונא
ואז הת מלב
לאה מקדשין
בבית הכנסת
לאדם אחרי
מי חברת אם
אוכלין שם בבי
הכנס שלב רבי
רבע

מבשל

ע

שבת מלאכתו כאילו עשויה ואין לך עניין גדול מזה וכבודו זה ובגדול
מעשות חסדך ורבי רבי ועליה אמרו לבת בתוך שהוא לרעייה לך
היא עריבה וכן אל ירגל אל ירגל בשבל מסעו להרויח אבל רבי
מעשה מחר ועל כי כל המתענגים בריעתן ובקפיצתן מחר שאינם מרגשים להמיח
כן לאותם בל דבר שמתענגין בעלמות אל יאמר מדם לחכמו היה
כבן לעשיר עני בעבד היום או ליחר אלא יאמר הבאה שתעלין עני
ואל ידבר שיחה יתרה בעילה אבל רבר עשה עבור ..
שלא לעשות מלאכה בשבת ופ' אחרי מלאכות אבדעים
חסר אחר ובלו בו הזעבה ומעלה ראי לו כחו אל יעמו לו
מעיבן לה וכן הבעבה לו הוא מלאכה לבד לאו ובעבה אבר מעשה
יחר לאיסור ואילו בן החורש האורל הקוצר המעמר הרש הדורה
הבור בשמן הדרקר הלש האופה. הצמר את הצבר המלבן
המנפץ השבלן המסיר העלה שהי בתי בירין האוכל שלש חושי
הבעבל שני חרשין הרחר החבר שתי תבירות בקורל ובמרת
לבבר שני תבירות רבי עבי השוחט והמפשיט המלח והמעבד
המוחקו המחתכו הכותב שני אותיות הבונה הסותר המכבה המכה
בפטיש המכבה בפטיש המוציא ממרשות לרשות כל אילו
המלאכות וכל אילו מלאכותיהם נקראו אבות מלאכות כאבר לו
עניבהם החורש אבי החורש או החופר או העלה חרשן הרי
זה אב מלאכה שכל אחר ואחר תבירה היא בקרקע לעניין אחת
היא וכן אחת הזורע זרעים או הנוטע אילנות או העבריך אילן
או הרכיב או המגיר בתנים בל אילו אב אחר מאבות מלאכה
שכל אחר לעצמו לבר צהוא מתבטל ועל רבר זה שאר האבות
ומנ' ל יוסי הבא אבות ובנה תולדות הן מלאכות שהן קצת מאות
לאבות כראוי היה לו בשוטיות אשלה בבית חייבעשו בונה
בשרה חייב ונשו בונה וחורש וכן נמנו ונשאה ובני עולב
ונסיך רהשקה לרעים חייב עשו חורש ומשו זורע וכם בשאל
אבות יש להם תולדות על דרך זו שאורגת העשב אב מלאכה
ומאבות מלאכות אלו תולדה בן התולדה בנשיר חייב כרתאם
עניים נסקל שאוף חייב חטאת קבוצה ראי בבן הבריש

*לעשות

בין אם להגדה דיריה אלא לעניין קידוש בראשית סב כלל ישראל
ראי עבדי אם ותולה בהעלם אחר ולא ניחייבי אלא חדא ותבהיא ל
מעורב קמן שבבתרא לתולה. יש לתמוה שיעיך לאהדר בשאילת בעבד
שלא. סלא מים הבשמים אלא דקיימא לן סב שאילת דבר שאין מבטל
מחבר הא אר סב ר אלעזר ובכתוב סלא מורה ר שמעון בנסיך
רשיה ולא מות סב מורה בדבר שאי. איפשר לה לי שנסקל
ראשון ולא מות. והכא נמי בשנטבל לארץ אי איפשר שלא
שקה עשבים ומעלין אותם לה. הערוך דסב רבינו רש"י ולא
ולא ניחא ליה הכ נמי. ראי ותנן נמצא בתוכו סחיטה
ואין לו לאסור לכל הסמוכות האוכל בקיבת חבירו שאינו עבה
בקרון עשבים ואני אם יהיה אסור מים ביין או בשאר
משקין או בדיני רגלים כיון שטורקין העשבים אין לחוש. תני
ר שמעון אומר אחד מדם איטה וסמכל וכלבר שלא יתבין לעשות
חרש ומסיק שלא בסב ביה ארקיק מחלק בקטנים אבל בגדול
אחר לדברי הכל ומסיק סב המעבר רקיק. יש לך רשאי אין לסמוך
לדבן אות הבית אבל לבבר אסור שלא. שוה אחות ואסור
בשרה עד שמא. שוה אחות ושיים המשחקל בחלבים אל
שלא. שוה אחות סב בתבוין ויש סם שבת ודומה שאינה לפי תלי
אבל לא מתבוין שמא. שוה אחות כמו שם. ואסור לגרון. האדם
של עצם או של אבן ודיר אלו שלא קדקד אבל בשולחן אחר לגרון
הסרורין ומים שלבבי. רגלים מקנח בחבל אבל לא שבבי קל
הקיר סב כלל ישראל הקיר בתבואה פארר בתרה הטר
בעבדים המוסק בחתים סלק אם מלאכה הן תלש חייבאל
קיר וכן אסור לדות רבש מבורל אשר שהמא תלש ומרמה
אסור לעלות באילן ולהריח באחובר לעלה ולא. טמי. בתרה
שרא. עלה ויתלש וכן ששרו אסור לאוכל ואין מכבין שלבי
בהמה ולא. עלה מבעד יום לישב עלה ואין נפלין בבהמה ואין
נאכלין עבה אלא שרא אחר .. בעבדי כל המאסף מבי
הרבה עקמא מעבר ומלא מאקין בירלק אבל שלא מאקים בירלק
לא מרחב בבעה מלבב ארם עבים. הרש מאא בחמצן הרש

אבל אורן הטרבלף סב בקעה מן בחבלת וחולב עלה בין שיבוש הוא
בירם רבין מאין החלבמרעבב עש הסב אין זה משקה המא לאוכל רוקא
בשיש סרורי סב מן בביה שחרעבב החלב בתן ונעשה אולם זהו משקה
הכא לאוכל ואם זה סי בבעים אין רוח חטאים שחה מהם וכן בחמאה
שאסר מלכי יחיאל בב יוסף. עכ

לפנות
דרכו

אסר רב אמר לתתילה בשסוחט פירות ראוי ויצאו אחרי
סחיטה ונלקח אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת
טומאה ואם יבא אדעתא דלא אגלאי שהראוי הוא אינה מקבלת

לארץ כולה ראוי
ואפי׳ הכי בתרים
ראבים תרים
וראונים אפי׳

עורב ולא בתרי
מיני

ולי היה אומר מי
בארבעה לוגר
הפלוך אין עוברין
אים עליו רשויות
זולי בטלו מאות
מי רם חטאת מאה
שיש שם שיעור מי
עוברים בתר
רוי בטלו מאיע
אסור אלא מעשה
ביה שאו אסור
ראיה לן ובמקום
ראה לא ראוי
מדמי וקן ראה
אדם מתם ילו
שאיע מרבעין לילך
לבן אין שם מי אשר
אים ואין אלא רק
הלוך ליב

ואין שם שיעור

ואי אמרת דאמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן אבל אים בסורר אסור ואין
בני מדרשא כמה בתר עוברין אבל אים בסורר אסור ואין
אינם שהרי הטעמות עשויה לכך ולא קפיד בלבנה בראוי
כגון שהרי הטעמות קרוב ומשמש סמוכה לבית אביו
בעת כלון לשמרת קרוב ומשמש סמוכה לבית אביו
הוא ראוי לסוחטו ולהוציא מידיהם ואם היא רשות בפנים בשאר
פירות מין ויחרבה ועצים ותותים ורימונים אשר לאוכלן אסור אבל
אבל לשתיה כיון שעשאן לשתיה ושל בפנים ומן החצרות מן כלל
בי הוא ראין סוחטין בפנים ובריבה אם של בית שלא נעשה
הין סוחטין ומפני הקל הארץ שם כפר הבריות. ריש סחיטה אסי
לארם לכם בתים בשבת אם בתרי עלמי בתים מן סחיטה כראוי
בתים שבת מן אילן קשרים וסחיטה בתים ראים הוי תולה לבן
ואם אב מלאכה ואם היה הולך לדבר ראוי כל להבין לפי רבעלה
ואי אב מלאכה ואם היה הולך לדבר ראוי כל להבין לפי רבעלה
כראוי מן בתי ראוי ואל שני מן ומן עם עצרות ומובלות בתריב
ואם יש שיעור בתריב מקבה בסירטוט והרה לא שאם הנשק
ולבו בתריהם שאחרי לטול מיהם ולקבל בטיל הלכה בי שיעור
להבטל שאין זה אלא רק לדלך שאין מעלין מי רגלים לבדם אלא
מעלין הנים אחרים שבבם ובמה הקילו לדבר בטה מקומות בזמן
בתים אבל כיון ושאר משקין אין לחוש אם שבל כתר ובכן
שאין בתרו ב מלבנן ובלבד שלא יסחוט בכתר שאסור משום רש
שרשען מחבר המשקה ולא לאיר שמא יסחוט משום משקה הבלוע
בתר אין זה רשות שהרי אין אוסר חפץ כאותן משקה ולכך אמרו
הין בסורר בראוי מן תולין ובלבד שלא ראוי בסורר אבל מחבר
מן ומבטל שאינו לשלה ובמקומה היא ובתר הו ראוין שלמטה
ובלבד אסור לשתות בתוך הנקב לפי שהמשקה עכשו הוא
עכשו רש בראוי מן תולין לא להדריך מינינו בתוך רש שאם מן
איך בתוך העלוה שאם אין העד אם שלבי תחת החבית לקבל
מה שנטל אסור לשתות מתוך בתוך לפי שה משקה נשתה ואת
הולך לאיבוד ואחר שיש כלי תחת החבית ומשוב כלו סמוכה
לשלה ואסור ואם אין כלי תחת החבית רבשתו מה שנפרש
אין הבדר הכתוב בבתוך עמל לארץ ולא נתנה לה בתוך משקה לפי
הערך אחר לשתות בבתוך. אע אעיר עתן ארם אין עלולים
עלולים לתוך המשקה ואינ חושש אשו בדר אם יש כבן קטן
קטנה כגון שיכולין לשתות קרוב ומשמש סמוכה לבית אביו
אינם שהרי המשקה עשויה לכך ולא קפיד בלבנה בראוי

ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים
אחר. ומכאן הוה ר"ג הכה לתעבה עליהם בל שקדים כמנהגים

אסור לחובלו בשבת הבשילו שלא בשיל כל או בשיל כל עצמו ערכין
אפילו אפי׳ ובעור יום אם איבה קטנה ואם שבת והשבת
אפילו אם בלבד ואם לא נתבשל כראוי בן בדומה אסור לדבר
אחר שחוקק יותר מדאי. ולכך נתרן שאור מלח אפי׳ בכל
שיש בשלה כל אדם שהיה סולת בו. הלא ובתי רבי יהודה ספק
אחור מאפי׳ בכל שיש עני אסור והעתיד הבא עדן ברכה לא
אישלי מה לתן הבלן הטבה ולברת עלן מלאכה ל׳ יובה אוסר עדי
בבלי ראשון ובן בלבה .. רבי בשעה הבלבה עובדת שאור

אפילו אם אפי׳ ובעור יום אם איבה קטנה ואם שבת והשבת
אפילו אם בלבד ואם לא נתבשל כראוי בן בדומה אסור לדבר
אחר שחוקק יותר מדאי. ולכך נתרן שאור מלח אפי׳ בכל
שיש בשלה כל אדם שהיה סולת בו. הלא ובתי רבי יהודה ספק
אחור מאפי׳ בכל שיש עני אסור והעתיד הבא עדן ברכה לא
אישלי מה לתן הבלן הטבה ולברת עלן מלאכה ל׳ יובה אוסר עדי
בבלי ראשון ובן בלבה .. רבי בשעה הבלבה עובדת שאור

בשלה
אפי׳ הא
אפי׳ הא
אפי׳ הא
אפי׳ הא
אפי׳ הא
אפי׳ הא
אפי׳ הא

אור

רבי

והשליך בתיבת כסף קטני סמוך לחשיבה שלשה הכל כתבשילין
מי יודע להשהות על לב כיצד שאינה רוצה שאינה קטומה
ואין ברור שיש לו הכל יחד ויותר והטעם שהרי ואמי לא לעלה
בלילה הנחה שם ולטרוף ביחד לא יבא לידי שהרי יש לו שהות
ובחופות יש רגילות לתת היורה מעט על הפיטמים והאש בתוך
ומכסין היורה בשרים ומביאים לפיס מחמשין אותן אם לא נתקרר
מעט. לכך שהיה ראוי לאשל בקדרה אחר קודם שמחמין אותה לפיס
אם אין חוששין באמיעוב ושריא לאכל. אין שמיין ברבר המוסיף
הכל אסור ב. יום ואחר עליהם ביום וסיר עצם בגירה שאינו יפין
ברעין ואחר הקדירה מבשל כל ערבה רסתם קדירות בין השמשות
מבשל כל ערבן ביחד ראין עורכין עם שטרב הקדירה עליהם
ביקום אש הם אז בעמא שחמיאה היטב אין כאן איסור שמסיני
הכל לא אסרו אלא הרוחה להטמה הרי יש ברבר מי שבשל אז
חוץ מיין ברבר שהוחמו ביחד עשרו בגירה שלא יטלין לו ראסור
לתת בחלב בטרות תחת הקדירה שטומנין אותם שאין בחלב סבשל
כראו קופה שטמן אסור להניחה עליהם עצמו אך אם אינו לחמר
בחלב בטרות אם הרשן שטמן אין בכך כלום כיון שאינו הטמה
היתה בהיתר ויש שמקילין כשיש אויר בין הבחלב ובין הקדירה.
ופירות חיות אותר להשהותן אפ סמוך לחשיבה כגון שהן מאכלות
אין שהן חיות אותם מישהחשיך אסור להשיגם ואם הסיגו כבר
עליהם כשיש תפחים וכן על הקדירה שאינה מבשלת אפ היא
מאחל כן ראוסאי רבתורת שמי חוה ל מבשל בשבת ראשון שיך
אפ ברבר שמאכל אין שהוא חי. ופשט שאסור להשיג תפחים מעל האש
בשבת לעולם ולא הניח אלא כרי הפלט ומעמן וערך שיהא כל
כך חוץ לן האש שאפ. יהא שם חמין ליתבה לתתא היו אחרת.
הנ מקום שאמרו אין עורכין מחשבה אם בא הוסיף מוסיף.
ביצר רשלק מן מעל הסריטן ומשם הלסטרין ל לה לך מעם
רקק לא שרי הוסיף. אלא החלף. ורשלק מתיר החלף. שאם בא לפר
רבי רקק היה אור באיזו עניין מתיר הוסיף. והלא מעלה הלסטרין
ומינה הסריטן מיט אלא פעמת על ראי חלקי והלבה ערבן ואם לא
הטמין מבעוד יום אסור להטמין משהחשיך אפ כשהקדירה מבשלת

אם

אדם אינו רגיל אל אב ראוין לשתיה ובה מחרין אינם שיש
בשבת אסור אפי׳ יין לחור אפי׳ כקרקעות אבל ביין חון לו אם
ואי עבי לה חיין שבוחנו בשבת עצמה בדיון שבוחנו עצם אבל
לו חמיר לפי יבא בשבת עצמה וכן אין שנוע ותבי כוונ חיין ל
שבוחנו עצם לאחר רוחן מבו יבין ורקין אחר בשבוחנו עצם ואפי׳ הוחנו כל
אחרת ביין אבל מבו יבין ורקין אחר בשבוחנו עצם ואפי׳ הוחנו אסור
אם אינו עכשו בחיין אלא רוחן אבר אבר לבין לב שיורחן כלאחר
שבקי עכשו עצם אסור רחיצה ומסרו חיצה ובחר חבי שבו ובה
יבא לאים בשבת עצמה אבל בחי שבו רוק ורוקן אחר כרחב ערחן
שאבר אפי׳ בחיין שבוחנו עצם אפי׳ בקרקע כל שיאין כלך לאסור ל
שבוחנו אסור לחוץ כלאחר בשבת אבל לחבשם מפני רחלה כלכ יהו
אחר כיון שיאין רחן לשבוחנו רק עצם עד אוכיח שם בעצמה ראשו
שאינו יכול לה לחת מעי הלרה אסור לשר אבל כבר שתבל עצמו
ובחיר בר אבריו הם כבל שיש אבל בבל ראשון אסור לשר בידה
כלה השבת ובבל כיה אוכיח ריין ומים ושמן אחר לשר כל כראוי
בעי הפסק לשר שיקרו בגיה בן הפסה הבחון אב שבעבה כאבל בן מל
הפנים היכל אחר אל קרעבן אל כלבן יבא בעבור יום סעוד לשיב
מרה אם אינו רגיל אל אב ראוין לשתיה ובה מחרין אינם שיש
בשבת אסור אפי׳ יין לחור אפי׳ כקרקעות אבל ביין חון לו אם
ואי עבי לה חיין שבוחנו בשבת עצמה בדיון שבוחנו עצם אבל
לו חמיר לפי יבא בשבת עצמה וכן אין שנוע ותבי כוונ חיין ל
שבוחנו עצם לאחר רוחן מבו יבין ורקין אחר בשבוחנו עצם ואפי׳ הוחנו אבל
אחרת ביין אבל מבו יבין ורקין אחר בשבוחנו עצם ואפי׳ הוחנו אסור
אם אינו עכשו בחיין אלא רוחן אבר אבר לבין לב שיורחן כלאחר
שבקי עכשו עצם אסור רחיצה ומסרו חיצה ובחר חבי שבו ובה
יבא לאים בשבת עצמה אבל בחי שבו רוק ורוקן אחר כרחב ערחן
שאבר אפי׳ בחיין שבוחנו עצם אפי׳ בקרקע כל שיאין כלך לאסור ל
שבוחנו אסור לחוץ כלאחר בשבת אבל לחבשם מפני רחלה כלכ יהו
אחר כיון שיאין רחן לשבוחנו רק עצם עד אוכיח שם בעצמה ראשו
שאינו יכול לה לחת מעי הלרה אסור לשר אבל כבר שתבל עצמו
ובחיר בר אבריו הם כבל שיש אבל בבל ראשון אסור לשר בידה
כלה השבת ובבל כיה אוכיח ריין ומים ושמן אחר לשר כל כראוי
בעי הפסק לשר שיקרו בגיה בן הפסה הבחון אב שבעבה כאבל בן מל
הפנים היכל אחר אל קרעבן אל כלבן יבא בעבור יום סעוד לשיב
מרה

תוספין הבות

בשיטה זה שרבותי נסר בעשין אחר כך [illegible] כאשר כתבתי
בפרק השבת ליסיק שאם שכח והניח פת בתנור ונזכר שהוא שבת מותר
להוציא קודם שתאפה ויבא לידי אלהה ודרייתא הפת אינם אלא
אפרו אוכל חכמי שעמא לאסור כרתי פי כתבי הקדש הערבים מבארין יבא
ובאור יום נקרש עליו היום מעולמים מיון ב עורות ואור לאחרים באין
והבלה לכם אינם שאינה אלהה ושהוא עכלה יבל בארה אלא בפי
כי השתר פסק הלי אלעבר מאין אינם שאין בישול אחר בישול כתב
פי חבר כל שבת בחיי עלמו שבת מריחין אורה בשבת פי כלל ראשון
אינו בישול אחר אסיה רקיר ק כי יוסי הלי ראוי פי כיער עלק
שאין יראין בחסה מבשלת אפלם שאינה מעוחה רבי שולעבול אסיה בגיעה
ומקלל ומקל ביניה שם לחם אלהא יש בישול אחר אסיה ולהיולעל
ריש בישול אחר אסיה לם עלאו ואחר כך אסאן בשל חייב לחם שאפשר
שבבישולעבול העליה ועכאן יש לאסור לחת פת לתוך כלי ראשון נגד
עליה בדבר זה לא מעט לחלקיך הדרי הכל יש בישול אחר בישול
לאחר שנעשין אם חוזר ומרשחו כראל פי פי בלי ערליקין אפשר יחיה ובדבר שם בקל
והשת יש שם חילוקי בדבר לא ושלל זה יש שבי שול אחר בישולעל
ובדבר יסר אם ראשון ושיר הכל דרך אסיה ועליה לה אין אסיה
אסיה אחר אסיה ואין עליה אל עליה סבר הראשון הר אלעל
עוד בזה אבל בשהראשון דרך אסיה ועליה והשני דרך בישולבל
בלים אז יין לא אוסר ל אלעבר ריש בישול אחר אסיה ועליה דומי
ההיא דפסחים שבראתי מרקיר ופסח עלה זה עמר להניח עלי אז
בשר עבשל סעך לא כי לחוס ויש רוצים לא רעה זה אסר ל אלעבר
ואין לי לפי הראיה שהוא עבא מהיא רקיר ופסח ראין לאסור
כי אם עבשל לבעלי בלים אז בין ובגל בעלי לב אמר כי כרה
הלחם שמבשלו ויש בו מים חלים לא יתן לתוכו מים מעולין כי
שיוחלו אבלעתן לתוכו מים מחבים כי להבשיר.. הגיד
עקרי של הגיד שעגיד עיר אז שבר שלבעיה חיב ראוי.. יש ראוי
לל פי כל בעל הטלים כגון עשלי חי חייב עשו הגיד דרך כלי
בעלשה והקושרו תייב עשו ליחתך ומעורבו חי.. עשו עמיחה
הל פי לקו לתת טעה כבר וקשי אלה לבי עמחק הוא אלהבהל
שאינה עריכה לגמר ובי הראורבו לתת טבלה אלעשה הגיד לאה כי הגיד
עוד שאורבו ובבי הלקח בהלה ליסיק השוחט בהלה ביש עשי לה קיסן
לב מאן ומאן ומלבן אלהשעב ולבר שלא יזיעל מעקרון ובשלל לא

ידוע דמתני שבעה דרבנן ותולה דרבנן סב שואל תניא אין רואין מאיר
על מצבות ומסב הא לא שיורם עשוי לשיר בה בימין הטמאה שמי
שוות לשאר שערות. עוד יש תולה מאורייתא. ותולה דרבנן בסב ע"
שואל תניא הטבעת בחוטין הא הטבעת אף בשבת שהם שתי טבעת
חייב ומשו"ר אחד ד' אלעזר אם אחת ואחרי חכמי לא אלא עבר בשלמא
הטבעת אחת שחוחת אבל אחת חייב ודבר זה אבל בחול אסור מש"
לא יהבו דבר שולת אלה ובני הקטן שבבנו כיריו או בשנו ובן דקל
שבאו אז שמן ד' אלעזר עחייב חטאת וחכמי אוסרי עשו שבות תנ"
ד' שמעון בן אלעזר אומר עכברן שבבית שבשנו רובו ביתר
ובכלי סור אבל אסור ובכל ביתר לא אמר אלא שבבשנו כלי מלא
ומעבירת אותו ונתלקי לא ורשי בבי אבלכלי מלא אם לבר הבן. או
אם לבר חוץ. הא ולבן יש לאסור שנבבס שב לא בבשנו רובו כיר
סאור אבל אסור בלי חייב חטאת.. המלבן תולה מלבן אי
בבחים סב הם חטאת אלא הבא ביבר סדר בגים חייב ומשו"ר מלבן
עמבב עלב רשו"ית נבר זהו כיבוסו ולבנו. בסקו הא לא שמש עבל
ין אז שוקל על הבגד בשבת אסור הטלילך עבן ביים ואסב תולן ביו
על בבי הבגד מבבסן עבבסים הא סב בבל רוקא בוטל לא מאי בל
בבשר הוי טוחן מולבן מאיבה עבריבה לקבב עיר אסור לבחיבה לב
ומוחב לבסיר בבשבן עבב חבב בקושל לא עבבורית ובבו סב עמים
ומשל ומוקים. בחרת ובאוכלי רקבר עלבבו הוי מלבן ובסב הם
חטאת אלא שבשך ומשל בחשלל ביחבר ובבן בשבת בשל בר שיש
עלבם אלל יקבחה בסרטוטל ואם הוא שלבב ביבן עלבה בים בב
שבבלה.. המבבן בין עלבן בין ובבבן אין חילוק בין עבר לבשבב
לבבר אחרים כראל בבשבן שאין בבן הבעלבן אבל יש בבן הבעל
הוי מלבה בבש ראוי"תא.. הבבבבסקיב סב כלל מלבלבב
רבוחבב חייב ומשו"ר כשילת עשבה ומשו"ר בראל בראל הא רצונ"
שיש בית הבחיבה עבבל בבם כבי שיראו מי אבם שבעבב
ובבבש עיבבב.. השבה אורך ד' אמבים ובבל בבר חייב חטא
והשיך אוריר בלבב והשבה שבב בתי עירן לבעבן. האוכל
שב חוטין חולב בעין הא שיעור בקלעבת יהו אריבת ושיעל

עולה סי

שרן

האשה עליה סלב
חייב חטאת

אריה והקליעה עד אורך ג' אצבעות. הבעל שור חושין פי' ינקב
פי' ינקב שור חושין לאורך אריה אבל ארן ישר לב הבעל וכן פי' ובסמ"ק
רש"י ושה הבעל מתבר השור ועל הגב או להפך לאורך האריה תולה
תולה האורים לב בפר כלל אבל אם אינו אין רעלר חלתו פי'
פי' בורות חייב וא"ל חצאת שקל ויהן ושה ל' בתי טרין ואורל. הקשר עסיק
והמחיר שכן ב"ר חלין קשרין הרשת ומתרין ואסור לקשור שור ואינו
אבנו ברעלה בתוך הבפנים בשבת בא בעגבה ושב לשורת
בשם האבנו כאשר עשין לחערה פי' ריקא בלעז של ברזל או של
מתכת מוכיח פי' אין קשרים שכל קשר שחייב עליו חייב עליהם
וכל קשר שפשר אבל אסור הוא מעור אבל אסור וכל שאחר לקשרו אחר
להתירו נשאר רעולה של ראשל מחר להחזיק בעקיו ובלבד שלא
יקשור חבל לה ב' שעשר לו יקשור אלא מעבר כרבן רפתי רתלוי פרי
פי' האוצ"ל תפלין שאינם מקושרי' פרי' ולעבי מיעוב. התוס'
שם תפירות אמ' ר' יוחנן והוא שקשר ראשי החוטין לאמצע כרי
שלא תפירות התפירה שלא תשלם אבל אם תפר יותר על ב' תפירות
אלא שלא קשר חייב שהרי מתקיים התפירה אמ' מר חוטרא בר מרבי
אחותה חוט של תפירה בשב חייב חצאת שנתרוחה התפירה ומן
נתרוחו הנקבים והוא אותה החוט של תפירה לפרק התפירה. הל
על כן אסור לחתה חוט של תפירה בשבת ידיים אל אל ש' אלא עבב
רחב קצת ומחזקן בתפירה בשבת. הקורע על מנת לתפר שתי
תפירות שכן ירגיל שבל בה רחבו קורעין אותה וקושרין אותה ותפר
אותה אבל קרע לה לפפירה פטור אבל אסור שהוא מתקלקל ואינו פר
האורג הקורע עליהם ובחוט האמצע ובחוט שוכבת הרי זה מתקן וחי'
הער מוכרם בהמה רעקר רעקרה ומשמש בדבר שדרך עשיה ומעי
לעבר כגון שלי חיה ורבה והוא שיעבר אותה לחקום שאינו מהוסר
עיר כגון שחרש ב' שמכשיר לחקום שיטול ליטול בשחיטה בשבת
אחת הער את הישן ואת בפנים חייב הער עבי' אדן או חולה או
חיה או מיני תרעלים או יוצ' עליה פטור. הער פרשת ר' יהושע
אל פטור הוא ואין בטיל טעם ומלא רב' לחייב הלה כרבי' ר' יהושע
בכל אלה שהוא פטור ואסור מדרבנן ואסור לער פרשת בשבת שהרי
קטנה לבאן ולבאן אבל כשהיא עקרת מותרת לקח אותה ולה שלבה
דבר שאין בו אסור רק מדרבנן ובקר עמרא לא ידרו בה רבנן
השחט פי' בשחט ושל מאי חיי מאו שלת שלה. החתך

חי עד שיעורה הוי תולה ראשונה לפיכך אין שמעון בסבר ה שרבי
העלה רב יוסף מים והעמיד עד שעת חיבו אינו חוטף ולהו דוקא
עד שיעורות אלא מסקינן דאין שום בן סלע בן סמבורין שיעורא מינו
חשיב להחיות דבדרבנן דבדאורייתא דבעל בעל אחרי דבכן דקס"ד. אחרי הוא
דבר כוורא עבריה עחיות עשה קודם דעשו שהן פרים ורבים ואחר
ונקבה כל מסרעין ולך בעשב הצר אותם כהודה בהמה אבל
חייב והחוק
אחר
בעי הטורעת לן בחרס ג' יומי אחר הורעה ורבא מני עקרן עליה ומסקי
סי כל דבר חיה או רחש שנשנטן ומיתיהן כל שבעי עדים ואיבעי
שבינט ועקרב שבהרים ונחש בשנארץ ישר ובב שוטה בכל מקום
אחר לחרוג בשבת כשיראו אותו ושאר מדיקי אם רצין אחרין
אחר לחרוג בשבת אבל ישב בביקוריו ובחוק עמנו אסור ואם
רוסו לפי חוח בשעה הילט אחרי בסבר לא רבתה בות מסיק הלב
אחר לבעל לבתה לה בשבת ואין כאן חבורה ואינו עמרים שם
ואמרים עורבא בשבת מעור אבל אסור אחר בגון כן מיפקד
מבין הלחה אבל לעשות לה סם חיב. המסנים לן העור שעל
כרי לעשות קמיע חיב ובן הערבב ובן הערלה שהעולה עין עצור
הוא ובכי אמרי בסבר כל בעל בעל העולה והעלבו הייב עולה הייב
מעבר הלא הבל אחר הוא ומשנה מסיק חר הוא ושיל שירעות
סי כשרעב לחתך העור ושרעתו תחילה כרי שיכין חיטה
ומי מלח מעלין יא רבלה כרבי ישרי ומה רבלה כר יוסי ראסר
מיהו יכול להשלך המלח על הבשר ואחרינן להשלך יין או חומץ
עליו. הא אבל מלח בלים ויין בחומץ אסור לאסקי מיאון רבנן
רוב דמי מלח בלים הוא אסור אבל חומץ ויין שרי ואם אינ
אחרי אלא בכל מקום עמי אסור מי מלח שם ועוד שלמה הרומן
סי בבי יב מסיק דבא דאין עבור בחולין מלח מעבר אסור מלח
בבלבד
החולין
דבנן שלא לעשות מעשה חול בחול. סי ח שרעי רבינ
עוד לעלות אבל עבון אסור להניח תוך המלח ויחד מחבבה
אחת אבל לבל לעשה אחת כדרי כרב נחמן. המחק תולי
אין
כול הראוייה הא מחבק בחולין כי הכי דאין עבור בחולין
נמנה ערבכן מיהו אסור ומיהו אין לאסור לחרם אותן הקנים
לפ
ובשל שנתן הקנים שמשמשה אלא לחיבו שאין שם עב. הבנו

אע"ג יוסי בר חנינא השלים בין העדים בשבת חייב ושו"מ מיחוק הא
ומסתר שהו הלחיקה היתה בתשכן ואע"ג יוסי בן לקיש העדים חייב בשב
חייב משום מיחוק שב ואב בסב חבית לא ישים שעה בעקב העקבה
אפשר שהוא מערה ... המיחוק שב כרי לשות קיימ"ל וכן כל
שיקפיד על חישבו לשות באיר עקמא מיחוק ואם אינ מקפיד בשיעל
מיכה מותר .. המיחוק עליות לכתב שתי אותיות בין כריו בין בסיקר
ובכל רבר המתקיים חייב ובדבר שאינ מתקיים פשוט אבל אסור וכן
כחלת אסרו חכמים ומשו כותב ואסרו חכמים לעשות אותו ופרס ומתה
על פי הכתב שמא ימחוק ואפ בכתל אבה וכן אסור לקרות בכתב המלך
רחת בשורות ובשטרי הריעות שמא ימחוק ואע"ג חכמי כתב אות
אחת בדולה וינ בתיקון לכתב שב ואע"ג שואל ארם כרי יין ומחבית ומו
ואמר הלינ אלא השאילינ ובשו לשב הכל לשו אחר ופרש שלא יאמר
פרשטמי אלא רוצי אל בילמי .. פשוט אם מחיקת אות בדולה
רבן אלא מקרשין ואסור לשקול ולקח ולמכור ולחשב חשבון שאינ שלמטה
כל אילו ברו שמא יכתב .. הכותב שיעור כל שבו וכן הקורא
בכל שבו וכן משה פס בכל שבו וכן כל מנין שערך בתורה ומומטת ש"ך בהו מנין
ולפי לא ש"ך בהו מנין ואסרו חכמים להחזיר רת לעורה שלמטה
ומחבל אינ שבוא בלא עבורה ואע"ג שמא יתקל בעבורה ומומטת לא
ואפ הי מנין ראוריי ויתקל ב"ש היתרות שקו שטעקין בלשי
ומכתבת השטעקין הוי מנין חשב אב מילות הוי הסרת עבורה אפ
להפיר אפ כיצ בשבי אוכלין שטמא אלא כרבי הרעים להרב את
השטעקין כיצ ישב אוכלין הרעי לה לחיקר כמיתנא אלא היא
כרבי אלא אסור שב וכן כל לעבוד בו אבל אם היה כשבת .. רמ"ל מותר
הנעבר בתורה חייב ישב טמא ותלמיד הרבנן אסרו ושמות כיצ
וכיצ בשבת וכן כל מנין אבל הסיף מותר ולכנ שבת לחמם סרין שר
ואם לשות דופק לאבה או להלך בשו הר אסור וכן כל דבר שאינ
אבל עם מותר ואמרו חכמי בשמא מרוחת מריא חבריא מלמעלה
לשב שר מלמטה לשב אסיר שמא לא שמעינ מ"ט אסור אלא
להשיב שולחן על הכוכות שקר עריסת שאינ הרחשת מקבל
הרבן ופרץ הכלי בשמן שקשור ותלוי מעקין בו וכן אם מתכן
לכל אינ שאינ קשור ו ונינ בסמוך כל הכלים והוא שיש לו

פשוט אבל אם מחק אות בדולה וינ בתיקון לכתב שרבה חייב

בית הכסאות שעתה שם מים לפנים השמן שלא יעבר הטפ
הוא מעבה אל עבר הנ"ל עצות שבכבה כשכרו ועלותיה של
אסור אפילו מקצת שעה אם אינו מקבל כיבוי מ"מ אם אינו מקבל כיבוי מ"מ אם אינו מקבל כיבוי מ"מ

בשבת אם
אינה משמרת

בשבת שלא מדעתה לא קבל עד שישאל מן אז יבא לכן בעבי קבר
היה אחר רבב ואחר מעבל ותמוס בחוסרה הרוב קבל כחוסרן
הבהמה והחוסרה שלהי הבהמה והחסר כחוסרה לא קבל אלא
מה שתמצא בידו והשאר לא קבלו לא זה ולא זה ותעבר שלחרס
קבלה שלא מדעתה אבל היה חבר המשתמר אז עבר דאחות
של חרס קבל בכל מקום ולא לדיל מקבלה ושלה לא ישלה חבר ויש
לה ד אחות וקטן אין לו חבר ואין לה ד אחות מעאחת בנו
ובת הסמוכה על שולחן אינם שכן בנים ומעאחת בת המלך
אינם שכן סמוכים על שולחן ואפי אסרה לאחר חרי אינ שלו
כמו שאמר הרב אי מאיתי לאבי לבבה הוי וכן מעאחת עבדו
ושפחתו הכנעניים בשבת חרי אינ שלו ומעאחתשתו חרי
אינ שלו אבל מעאחת בת שאינ סמוך על שולחן אינם שבוא
קרן אחת שלו ומעאחת עבדו ושפחתו העבדים אינם שמוכים
על שולחן חרי אינ שלהן אפי שעבדו ושפחתו אוכלין משלהן כי
בשכר ויתכן הבל בתך בית לא קרינ בה סמוך על שולחן אחר
שאינ שלהן לגרי והאומא שטר חוב אינם שמקיים אינם שמ
אורה לא יחזיר כי שיש לבעל הקרקע אינם שאין בו
אחריות. מאחריות שטר מכר הוא אם לא שטרבו בסיטו
בשטר שאין בו אחריות אז מעאה שטר חוב אז שטר כתבה
והבעל מכרה אז הרוצה יחזיר ..

רמב לתת שכר שכיר רבתי ביומו תתן שכרו ואחר חמה
שכיר יום אבה כל היום וכל הלילה שלאחריו ושכיר
לילה אבה כל היום .. שלא בשביל הלילה ומילה הלאוין ..

רמג שלא לתת יום בעבור רבתי כל יום יהיה בו קרי ביה
לא תיבה בו יום ולא יום אסור לקרוס בו יום אז
להטיל בו יום לשום רבילה אז בעבר שבאוזן ואם אבה לא
שחוט עד שיסב בו יום אחר וכבר שאחרו רם מקיים לו
רם ובלבד שלא יתבטל להטיל בו יום שלא יבא סביב ושי
ולא יאות ואותר להטיל יום בשלמה לא הרי ואות אחרין

מתירין את הכבוד בגוף העכו"ם ובגופם שאינו מותר ..

שליא לתבואה חוב שעברה עליו שנים רבות לא יגע את רע

רעהו ואין שום עניות ושעבוד בארץ הזה אלא מחוץ

ואין שום עניות ושעבוד אלא בגופה ובשעבוד שור חוב אפילו

בו אחריות אבל אם אפר שטחתו לבד אז כתב פרוזבול אינו

משום מה לפי פרוזבול ראוים לבם פלוני ופלוני הדיינים כל

חוב שיש לי אצל פלוני שאבדו כל אדם שארעה והדיינים חותמי

לשטרות העדים ואין כותבין פרוזבול אלא על הקרקע ואם אין

לו קרקע מאכבו בתוך שדה רעלה כל שהו וכתב כל שהו אבל

לא שלו כרוב ואם אין לו קרקע עלמה אי לו קרקע אולי שחב

לזה כותבין פרוזבול ואין כותבין פרוזבול אלא בבית הגדול

שבאותו העיר ואין יתנים עדיפי פרוזבול ואמרן אם לאחר מלוה

היה לו אחר כמה שום שבועה כל הגלה עליהם אינם אינו

משנה אפילו משכון שלא פשעה הלוה ושיעבוד לפי מעבר

ארץ ישר היתה שעת לא לפנינו לפרנסי

שליא להלות בריבית לישר ולא שלא ללות בריבית מישר רע

אבל כגר תושב ונקרי בית חפץ הקרוב שלום

שבו כל דבר וכשתקיק בדבר הנעשה שהמלוה בריבית עבר

משום חייב לאוין אם כספך לא תתן לו בשך ובריבית לא תתן

אכלך ולא תשיכנו עליו נשך לא תקח מאתו נשך ותרבית לפני עור

לא תתן אכזרות המלוה והלוה עבר כל לאוין ועשה לא תשיך לאחיך

ולאחיך לא תשיך ולפני עור לא תתן אכזרות ועשה ולגרי תשיך

והעבט והעניים עברו משום לפני עור אינם אלא עשה שהמלוה והלוה

עברו עבר אינם אין לוקין עליה משום שנתן לה שבון והוי לאו

הנתק לעשה ומי שאיך עניך אחרר לה כי היכי דנחי אחיך

עמך שכל המלוה בריבית אם ריבית קצוצה ועשאה בריבית

כל אלעזר שמכיר שם שהלה מאות ומאה אין בין המלוה ולוה

ומחזירין ללוה ואם מת המלוה אין מוציאין מן היורשין שם

אל תקח מאתו נשך ותרבית לאבד האחיר ולא לפנים הנח לבן

אבל אם הם עלה או עליה וכל דבר המסוים חייבי להסתיר משום כבוד
אביהם אם עשה תשובה ולא הסכים להחזיר עבירתו ואסור
לדרוש להלוות לבניו ולבני בניו ברבית אפילו שאינו מקפיד ומרגיל הו
ל טרף להם אלא הוא אסור שמא יקבל בדבר זה אבל רק שהלוו
זה לזה ונתן זה לזה יותר מעה שהלוהו אותו אז רק שאינו
אותו אלו בדבר אותו שיודע שבלעדו זה היה טרף לו אבל לא ב
דבר מרובה. וכתב. יש. שר שמעון ה. סשר אז אסור
על מעותיו אותו להלוות ברבית אבל ה. שמעון. שר על מעותיו
אסור להלוות ברבית זה הכלל כל שהוא בדשן ה. אותו בדשות
שר אסור בדשות כי אחרות. וכתב כי בני מוסקרי. מיסב ופ
כן בדן ויש שנהגים לשבר ראוסקרי. לא שאחרון שבמסקר כי הה.
ראוי בספרו בני חיין. כל לקבל מקרוע לן הנו. מוקי לה בדיקיל
מסקר אחרון הכא מי שאחרון שבמסקר כן אחלק בתר המסקר
אבל הה. בראשר מ.ר. שאחרון שבמסקר עב הנא בתו מעות
של. שר מוסקרים כיר ה. אותו להלוות ברבי. אשתו של ה. מוסק
כיר. שר אסור להלוות ברבי זה הכלל שאחרות שר. שר אסו
ולהני אותו ולמי זה. שר שמעי. לוות מעות מ. שר שר ה.
לא. לוה אמר. יקנה לו חצי הרשכון בסבר ויש מי אם בסרס מכר
רשמן לכך ולכך נתן היתר אבל בסרס אמלה. יש לו לסבור
שהלוה עשה בהיתר ואם הלוה אז אחרים לא עשיתי אין
להאמין אך יראו שמים. יש לו להתרחק מכל דבר שיראה שהלוה
עשה ברבית אבל כשהמקבל או מוכל אז שוכר אחליקה משכון
של. שר אז ראוי איש מקבלו לו ואסור ליקח רבית וכשאדם הלך
לדור חוץ לעיר ואז. לשר לסבות לו משכונות אסור לתת לו יותר
מן הקרן אם לא שאול בסבר כבר וכך אם קונה המשכונות ואם
מן הקרן לבד אסור ולוה ליקח רבית מכאן ולהבא אם לא בתר
מן הקרן לבד אסור ולוה ליקח רבית מכאן ולהבא אם לא בתר
מקח אבל שמירת וחזקות של משראל. עי. שמאיר לחבירו אתה
הסור הני. בכך וכך מכל וכל ואם קונה בכך וכך כל מה שאמר
לחבירו מן ואותר לשר לתן משכונתו לחבירו ב. שר לוה לו מן

הגי מבאיש שיה לות אין הגי אלא אם כן בל שהגן הגי שלא יחבל
בין העבד הבילה ואחר השר ליקח משכון בין הגי אלא השר חבירו בלה
ישנה שלמשכונות אילו ואם אני מחרים של ישר בם איש מאין ומלה
השר לוה לשר חבירו שלריבר זה ומחזר לבלוה שלוה ל משלמתן
מחר לוה לחבירו שלריבר זה ולוה מעות לבלוה שלא אסרה תוה
אלא רבית מילוה לוה ורוצה בזה העניין שהלוה מתחסר ואין בלוה
הלוה מתרבה אך בשאלוה מתרבה ואי הלוה מתחסר והלוה מתרבה
עליהו אחר אסור ואין משיבין חטוי עליחעית שבר אלא אם כן
ל שברו שום רבר שלקיעבר ומה סך בגבר ומשמר של יתומים
מחר לבלוה קרוב לשבר ורחוק להפסר ובבית מלקיע ובבית
מאוחר אסור ורוצה בשעמד ל בסב בשבל שתלוה אובשבל
משמרנ שהין אעל אבל בסתם מותר ומותר לתבע להשבר
ומשמרנ לבלוה להתעות בבן בן בני שיבא ע עשיר ובלבר
שיהו חוזרות בתוך שלא יוציאם כלל ובן מותר להשבר בלם אם
בשומא ומשום מרגל בסתם הלא בראוי מרא ומרגל מחתם
רהרגא בעינא ובתרא מעיהו סך רהרגא בעינא או מרגל מחתם
ברבן בם ומשכנתא בבתיבא שרי . ומא שמי מוחבר בה
וכיוצא
בתן בזה אבל במשכנתא רשרא שרי רכתב הכי בשאלה
שניא אילן מיסתך אבעינא ראי בלא חוקי ורוצה בשרה ובם אבל
בחבר שנשל בלות אות חבירו לא . שבר מעט בבתות ואם חבר
רשא קיימא לאבא אם רבה הילה ערך לה עלות ל שבר
ורוצה מרות חבר שהיא בבתבהיא ומה מאי שנא חבר בתב
בם מטו בחבר מרהביא שם ומה בם בהו אחרהו עשך שה
ובם יש בם סתם שנא לא יהיה בם פירות אבל בית וחבר
לבא כי האי סתיקא והיה לה וחבר שי אינא סתיק בחיאבל
הכלים אם של ישראל הם לה רבית וחבר ושה הרבי
שנא ובה מאי שנא מתשכנתא בבבית רשרי לעשות מה
מתשכנתא רשי לבר והי בחובר שה לבית לבות מעשים
לאוכל אחר ומחזר בחלה בשא ולבך שרי בין בבית בין בשה
אבל מרוב רקנו הילה מה חבירו לא יחזר בחבירו חבם ולא

ואין מוסיפין חטוי הייט בך עיסקיו רבלבא מלוה ומלבא סרם סרם
הילבל מבשעיא בחבעית שבר עיקבל עליו חני אחריות הקרן באולה
ואולה הילבל הבוא מלבא טין בחייב עליה באולה עלה היא אבל
מרבא מרשיבן ם בחבעו של מקרן בשבר הארבעה עשר לבבן
אסור אבא אם כן מרן שום רבר קשב לה מאיר ולה יבדה אם
אם שיבל עון בבבר שרי

אם בשאלוה מרבה
ואין הלוה מרחסר
בשיבל

בשלות

שבדעת בתחלת מיום שלא הלכו כל עד בחצר כמנהגן הנשים
בנים דרבנן הילכך לא חלי כל לבר ולכך אסור וכחוות כבלאמור
נשים כשהלכו אף לא עד שיבא אסור לעבר מבורר שבא בתחלת
מלאכים ומחול בדלה היא. אי בשעת רבים בתנאי רחוב אינו מבטלו
אין לחוש שלא בטלו אי שעת רבים בתנאי אינו מבטלו
לא הוי כלא בא חצר כקיים לאחרא בראוב בתנאי ובשלת הבית
אחר לחלות בגיסי עד בכית ולחר בא בעבייתא בא שלא שבת
בית ולבשי אסור ועד שיש לחם ולחמיר כמתבשלי המחבר
אות השרה ואמר לא לקבעת הלחרדים ומתני שלא בעם אסור
ראוי לה כי מיחת לא מעבשו מתני שהלך אלה ומחבר אל
ראוי לה לא מעבשו ואמי הוי הלאה אבל מתני שלא בעם
אחרי ראל לא לא שלא חופף מעבשו ל והשאר לא מיחס
לא אחר לא בית אל שלה ואחר לא אחר לבשיבו לא מעבת החיב
לא אסור אבל אל לא לקח לבשיבו לא מעבת אחבירו לא מעבת
אחר מי בשו מתני מיל ואוק שלא היה התנאי היה בתחילת
הנשין אבל אם היה התנאי בתחילת הנשין לא הוה מתני מיל
ק אבל בסב איהו שלך לתני שלא בעם אסור ואם הלהו אדר
בחצרו עד להעלות. לא שבר לד הלכה כי האי לישנא מבעיות
לא בא מעבר ואל בחצר הלא קיים לאחרא ואבל הלא לבר
לקיר אחר לבר מהבר היה לד שאסור לחרם הלה מחבירו
לבשאיל לא לחלה בסמר וקנמון אלא שאין עשין לבשאיל
ולבשבר מיהו מעשים בכלים שאין נהרסים איה ולכך אל
הכל אוכרת בעה שהיה עשה בלא הלאב שרי ואלא אסור
לה בא חצר לא קיים לאחר ובא איב לאוקמי כל שלא בא
הלה רבל אבל הלה קרם הלאה ולא היה שלא כלא הלאה בשאילה
ומיהו לתני בתנאים עם הכל רחצר ואבר חוץ מבבסיא
לאם אל לקח לאחר לבשיבו לבחבירם לא מעבת שלא
ומבלין לד הבר ואין מבלין לד אחר בבר הבר לא חבירו
ואל לא מעבשו אחה עתן לא הרי הוא לא בא סלק בשעה
ואם של חרש בחרש אולר בסלק אחר לא שרהו ואל אם

בין
נבלת שיש בה שני
לחמי
אסור לקח לאחר
מבחוץ
נאבר אחר ולקח
אסור כלי אל
נעבשין

לאחר

יה שיש לו
בטלו שני

בשאילה

ומשיגין הרי הוא כאלף זוז ואם לאו הרי הוא כמתנה עשיר אינה
אסור ואסור להרבות בשכר אדם כשכר לא יאמר לו שכר שני
שהיא שוה דינר ואני אעשה עמך בשכרו אחר כי טעם לפיכ
אוסר לשם לא יאמר לו עבוד שני היום ואעבוד עמך למחר ולא
יאמר לו חרוש שני בחריך ואני אחרוש עמך בחריה שהרי
שורת הדין יותר בימי הגשמים אלא רב נחמן אמר רב נחמן אמר רי
שמעון בן לקיש סחורה יותר מרויח ובלבד שלא יתבטל לו מלכתי
הרי הוא לך בחסר ומוקף כראוי שאין ירושלים השפע מאירה
בתחלה ברשות רבי ואמר שור שהיה מוכר פירות בחוץ לשוק
שהיו מוכרים שם פירות לפי שהחמירו היו לוקחין לשם סחורה
לשם בחול שהיא כבאן יוקר ואחר יורד הדרך עד רב חיא ומכר
עמו כל היום ראה אילו שכר לא מוכשא חב אם היה ברב
מעות לא יטלים לעולם אי עשה לפי כשה רפסק תלוה רעוה
מן שרי ומה ברכה ברב נחמן יא רבי הלכה ואסור לקנות מכל
עד שיאמר לו בקונה פעמים ולא בקונה כך וכך ולא ברב נחמי
לא בקונה שלשים קרם שיולדו לפי שיש בהן הפסד בעל ולא שרבות שמכות
כשכרעים הכרעים עד רי השורים עד רי יון שלא
חבית לחבירו ויאמר אם תחמיץ החבית תהא שלך חצאתוב
ואם תעלה אז הוקרה תהא שלי לוקח הוא ומקבל הלוקח אל
ואם לא מקבל עליו חולה בריו מתשרי עד שבת ומוה לבשבר
סיר שלבשות ושלא בפסת המשקל אשר ומקבל לב חושב
רבעשו אבל בשבל קבלת חולה אינו רק בחבית ואין מקבלין
שאין היא מקבל המקבל אונאה או חולה אבל אם השתן
מקבל האוב מותר משכרת אשה לחברת מרעלת בשני אפר
ואין מעשה עד הפעו עד שיעמו העשר יעמו העשר מעשה אשה
שאין לה יש לה אך כשיש לו מעשה ובלבד שלא יהא מחוסר
ל מלאכות אין לין סאה בסאה אל אם יש לו כן מכל דבר
חוץ מחשבון שיום רלא שיש כיה יוקרא וחולא ומשיגין ל
חולה שלשה פירות והוא שיש לו ואם יש לו מעות לה שלמה
וכתיב אבל מלאכתו ומכל לפרוע עד אין היוקר אסור מלו
מתני׳

ומשיגין ועד שבת לחמרא חמרא בחלא חלא
כלומר קלקלו בעבור שאינו שבר

שאה בפאתים ואם פסק ארם בשעב עשה טעל בשעב הזול אינם
שהן ביקר בשעב שעתן הרעים ואם לא פסק עטל בשעב הקל אינ
יותן פסקין עלה שעב שכטוק ויש פסקין שהלה כך אבל הלבה כראש
ראו לה לן ולה לי רעיהן שלא להלין שבר שכיר רבים רט
לא תלין פעולת שכיר אתך עד בקר ולא הבוקר
שכר שכיר עובר כי לאוין ועשה עובר ועשו כל תעשוק ולא תעשוק
ולא תלין ולא תבא עליו השמש ועשה ביום תתן שכרו ויוקן בקר משמ
לבר אבל ביאין מיקן אינ אלא כלו מרבריס אלמאמר לה לך ועשה
אחר שכר ארם אחר שכר בהמה ובלם שעבר עליהם לא תבא אינ
לה מה לפנינ אך שהריאה אעל חטוט מא אינ עובר עליהם אבל אם
לא סבלו בחטט ראשי הפעל לחזור אעל כל הבית ברבא עתן
עפרא לאונן ונתנו ובריעו לא אין שהבלי בר אונן אינ עובר עליו
עשה לה בחיי היום כיון שעקרבה עליו חמה עובר עליו בעשו לתלן
והם עסיק בר שעתו ולר תעשה אינ עובר בלו אלא בעשה בעוא
תתן שכרו עבהמה ובלם איכ ראו אינ עובר בעשה לך בלו
אחרו בנ ארם ואינ ויקה לפי שעתן לשלוחי
אל ניט בעבה אחרת שאחרו חבר. כגון בעבות רעות ואפ רעתו
אל אי.. שלא לעבר עמ בין ברול בין קטן בין אבר בין נקב רנח
ואפ בן ✠ יהו לך שבע שבתות לחרשין ואפ עבר
מעוברר קרינן ביה מאחין אלא שחטנו עבר ואינו בן חורין ל
חבר. פטור עליהם אבל אם אינו העבר כגון אחין או בעל הבי
שעבר אחר ומכר בית הסמוכין לעיר ואלו ואלו בעי טקות שעבר
אחר עין הלוקין לתנו פטור ואינ חייב לר שיעאל מרשות ושמר
בו ומכרו לאחרים שאינם קרובים לעבר והשיאו אפ אינ ל רנט
שמה מבוטה שלא לבטר עמ בכל כי יהיה
אינ בעבעמ ל מיטר ומתעלמר בו ומכר
ומזרעתו שלא לבטר מעברת עבר פ כגון שפ כלו רעינב
ובעלה שלא לבטר עבר עבר. בתנן הלקח.. שלא רס
לרשכן בעלמב הכלה הלה את חבירו לא ישכנו בבר ואינ

לשו סרוך
עמתן לו שעב שבין
שוין כשעתן לו המעבר

ריין

ישלים לו איש ישראל לכם בברית שלום אלה ישבטו בחוץ
אבל לשכר כמו בשכר חיר ובבנה ומעבדיך ויותר לחיטם מלאכת
שיקחו בתולה ובעל חן אפי בחוץ לא ישבטו לעבוד עבד המלה ומלכ
ומשבטו איש חייבו בילקוט שבדי טחק לעשה מלאכת עבדו ..
שלא לעבד בשכר עבד ראה איש עבד הוא לא תשכב בו
בעבוטו כלה לא תשכב ועבוטו שלך ובמות בלה יחזיר
בלה ולה יחזיר בבקר לבלה ובמות יום יחזיר בו ולה ומחר
בבקר לבלה כלה רמז בראש שלא בעולה הלאה משכב אבל
בעולה הלאה איש חייב להחזיר .. שלא להבלרחי רמב
ורכב רמה לא יחבל רחים ורכב כי נפש הוא
חובל ורבי יעקב הוא חובל כל דבר שעושה בו אוכל נפש ורב
יה רחים שתן ויוחרים וכן כ כלים ושולין בו מלאכה באחר
והיוב עליה בעבי עצמו ושלא בעבי עצמו אף כל כיוצא בו
בגד חוצות שלא מסרו שאדם הוא חייב בראשו כראשכם בת אבל
לא היו חוץ שלא מסרבים שיקלקלו בה את הגוף שלו ראש ושל
אין לפי שמשתנה כמו מלאכתן אבל אפי כלכלה מוחלת מי
ושאר שלבות הרשות כמלאה כראוי מדות הגוף הקבלת
ולא מיירי בעבור שלא מחרשה אבל לחרישה מותר אבל בעבי
עצמו מסיק לא שאחק ראוהר .. שלא לגזל רבית לא רמב
המשיק אתרעך ולא רעהו
כל שהו ואפי אין חלי וחבו אל וחבו עשק ולבבו עלו בלילות
ואין לקי עליהן לפי שמרמה להשבון .. שלא להעמ
רבית לא הוא איש את עמיתו ומשמר
אונאת
אחרת לא מבטל כמלה אך שנים בסב האונאה אבל כן
מעשרי ואחרון כמו לכל שמות הלקח ואחר רב אמר שמתלקח
ושאמר אל שמות אמות שנים . והמבה כשמואל רמב בות ואל שנים
סמו משמל עקב לקח שמחלי דה מחילה ועקב לקח כי לשלם
ויתר מלשמות כמל לקח שמות לקח קיים מחמיר אונאה ודה
ודה שמות ויתר משמות בבני שיראה לבבר אל לקרבו אל
רב נחמן לא שנים אלא לקח אבל ויותר לשלם חוזר ולא שנאל
הלקח אין הבר אבל הלקח ומבל הבית אין לא שלם אונאה

ורוב בראוי רחשלים ר׳ יהודי שבה אבל ירושת קבס ומשתן שעשין
המלוים כרתר רמי ובשם שיש אומה להרוים שמתה כך יש אומה
לתר שמתה וכל רבי עשה ע״ין שהמחלי כלים בבלים או בהלה
בבהלה או אבל מחט בשראין אושלה בסוס אין לו עלי אומה רבין
רב מיטן הן זה חסן אל בזה וזה חסן בזה והיש מוקן שלא שלא
אומה קולם כל בסלק לב אבל פירות בתרו בין שאו אומה קולם
מבזה בין שאו אומה לאחר מכירה יש להם אומה רמה פרורה
רעקיהו אשולות דברים לב אל רב הונא אמר לי כאילו פי שיש לו
מות בבאות קבר שלא ומשוכה מילתו כלא שמה היא שלא יקבר
לעמת הרשעים לוי מחזיר לו אומה אלא שמלמלין אין אומה שאנו
הבא רשכור לו אל לו לב ומחזיר לו אומה ומנא גרא בסוס אבל
בשבת כל מוכר שאל לוקח חסן זה שאנו מוכר לך בשאינם אינ שוה
אלא מאה וכן לוקח שאל למוכר ס חסן זה שאנו לוקח בעבה ומל
אנו שטוה מאתים שלמת שאין לך עלי אומה אין לו עלין אומה
ומשו רבלה באול אל מת שאין לך עלי אומה יש בו אומה
בבר מלב רהלכה בשמה ברי׳ כי אתשילתין איסור ואלתון
אפשרי שנמת אל דברים שאין להם אומה בעבדים והקרקעות
והקרקעות מיבם מיפלאו יש להן אומה בראיה נתן עד כי ירושלים
ומפי בתר עד
ולא בסלק בגרא מוכר עבדי עבדו אבל הגלות שעלה בל שהו
בין בקרקעות כן בגלות מחזר אל רב נתן האחין שחלקו ל
גלות הרי הן כלוקחין פחו ומשתנבה לקח יורד ומשתנבה
לקח שתר קבה לקח ומחזיר אומה ומה הנו בגבהם שיהלך
בשו הרי״ב אפי בשתר בטל לקח שום הרי״ב שפחת או הוסיר
שתר מכרן בטל ברבבי שמעק רב פחדין מחת ומי הלכה
ברב יהודה שאל שאלו המוכר ספר תורה ומרגלות אין להם אומה
וכן מסק רב בי נאון בשם אומה לקרקעות כך שבירות קרקעות שאין
אין להם אומה והטשא והשתן באומה אין להם אומה ואין
ומשתברין ברבר שיש בו ח״י עמ״ל ואין מתברין פעמים בבר אינם
ואין אוברין פירות שיש בהן ח״י עמ״ל מארץ שלו וכן כבר מקום
שרופם שלו בגרא בלקח פירות אין הנוך אבל מבנים מגלה אומה

לעשות לו אותו אור רבא המוכר לחבירו בשיקול ובמכין
בין בשקרקעי בין בטלטלי ונעשה כל שהו חוזר ובן כתב רבינו אלפס
בשם הגאון שהמוכר קרקעות אם בהיה מן מטלטלין ונתנו בשקר.
מום שלא ידע מחבירו אם אחר כתיב שנעשה ליקח מעות
והוא שלא שתתנו אלחר שידע בו המום אבל שתתנו בו הרי
זה מחלל ואינו יכול לחזור בו כל שהסכימו אותו מום אין מחזיר
מום מחזירין בו בשקר ובן כל שהסכימו אותו אין מחזיר
אלא אם כתב שבל הנשאר ונתן סתם סוגר עליו מעבל המוכר
כל הלוקח סתם אינו לוקח אלא דבר שלם ואבל מום ואם כתב
המוכר שלמות שאינך חוזר במום הרי זה חוזר עד שיכתב
המום בשבר ויתחלל הלוקח אז בב שיאמר כל מום בשקר
הזה קיבלתי עלי שהמחל עריך לו דרך המדבר ועריך שיאמר
ויכתב אותו המוכר עבד אז שטבה אז בשקר מעות אלא
במום המבטל ומלאכת אבל שאינו עבד אז קובוס מום אין
זה לוקח מעות שסתם עבדים יש בהם כל אילו הרבה אלא
אם כן המוכר ברשות בעל שטר שעמן שלא יעשם מלאכה
ולא עמו חייב באחריות ומחזיר לו הרבין שלקח מאת שחזקתו
לחבירו. אבל אם לקחה הארץ בדרך מלין ובכל כוונו בזה
בו להבא מכר לו ברשות הבעלים ואם. ראל בשתן שוכר קונה
אותן לחבירו הואיל ויש קונה אותו לאכלה אינו חייב באחריות
דרי לי. והה לדברים המכרו לחמשה ולחבירו נמצאו אותה לחר
שכל הלוקח מקח מחבירו והרי לו שיודע בו חבירו מלוה לוכרו
ואחר שהולכן מעות בו מום אין יכול לחר החזר ד עמון אלא
מחזיר לו המעות והמוכר מוטל לבכרו אז לוכרו לוה ואם
אבר אז עבד אחר שהרי עבדו הרי הוא ברשות המוכר אבל
אם לא הרישבו שיודעתו לחבירו אחרת ומעות בו מום הרי
הוא ברשות הלוקח אב שיחזיר המקח לחבר. המוכר שור
לחבירו ומעות נתן יכול לו לשחיטה ומכרו לך שהלה מעות
כמה שהלוקח נכל לשחיטה לחבירו אבל אם אינו קונה כל
לחבירו בלבד הרי זה מקח טעות. ומוזר בו ובן כל כיוצא

בזה · המוכר בהמה לטבח ושחטה ונטלה טריפה אם נדע
כדרכי שהיא טריפה כשלקחה הרי זה מחזיר ומחזיר לו השחוטה
והמוכר מחזיר לו הדמים אבל אין יכול המוכר עליו מחכירו עליו הדין:
הגזלן הנכנס בין המכר וכן סרסור כיצד שהוא ב׳ ימים קודם שחו
ואם תך ב׳ ימים מכר ליקחו ליקח משתה ומחזיר לו המוכר הדמים
וכן כ׳ נסבר ולא ל׳ מהתנא דאמר כהמקבל דמי בשר בשוק וכ׳
הרב דרבינו אלא פשרה לפי שאינו ראוי להשהות עד ב׳ ימים השוק
הרם וכיוצא בו המוכר סרסור שהוא משור מעשרה עד · ועל הבקרו
מן שוור השורים אם ראוי מעל כמה דמי בשר בשאל אבל בשאינו
אינו סרסור ראוי חייב המוכר לשלם הכל · המוכר בעבד הרעה
שחוטה כבל שהוא חיה קנה ומחזיר לו אונאה רבי אבלה מי
עביתי מעל שחוטה כראשון פלג רביעה ואם פלג שקונה הוא
לאמרחים הרי זה ליקח מעות המוכר שור לחכירו שאין לו שוחטת
והכנו הלקח עד שלו עיה מעכו המאכל לפני טלם ולא היה
שלא הה אוכל עד שורת ברעב הרי זה מחזיר לו את העגלה
והמוכר מחזיר לו את הדמים כלם ואם היה המוכר סרסור
הרי זה ושכנו שבעלם היסת שלא היה · ודע בעמם זה ויסבר
מעמם הדמים שהיה לו ללקח לבריך עד השור שלא היה לו
לפנוך עד המוכר כין שסרסור הוא המוכר אך יחזיר לו שלש
הקרן בעיר בעורות עד כל הסעולין עוכים שהמוכר בשר לחכירו
ונטנא בשר בבר פטרות ונטנאו טבלים יין ונטנא יין עכ
מה שאכל אכלו ומחזיר לו את הדמים כ׳ כל המוכר דבר שאסור
לאכל מן התורה כך הוא דין כין הלהיה אישרו אישור כתבין
שהיה אישרון כלאו אבל אם מכר דבר שאישרו מדברי סופרים
אם היה הסברות קיימי מחזיר הסברות ונטל הדמים ואם אין
הסברות שאכלם אין המוכר מחזיר הדמים וכל אישרו העלה
כין מדברי תורה בין מדברי סופרים מחזיר את הדמים ואין כה
כין מכרה כלל פ׳ המוכר את הסמנה אבל ל׳ עוכל מעות בעובר
מכר לו חטין ופטר ונטנאו רעות ליקח וכל לחזור ולא מוכר רעה
ונטנאו יפות מוכר יכול לחזור ולא ליקח רעות ונטנאו רעות

ולשלם הכ׳

הכ׳ דמי
מעכב המקבל
ש״ב כמן

ק״מי

יכולת ונתעצלו יכולת שנתנם אין יכולים להזיר כל מעלם שהן חלק שמן
הנשמה עמהן ולא יכולת שאין לחלקה מהן ואם יש אומות שלמות אפילו אין אחד
מהם יכול להזיר אלא קצה ולהחזיר מאומה וכב שרחל פ' בבראשית ושאר
שם אומה כלל ומה שאומר שאין אחד יכול להזיר כל מלכה שאינה
ערבה ואינה שאר הנשמות שלמות שאין יש שם אומה רעה קצה הרע
חשר אבל הטובה חלקים שחלקת ונתעלה לבבה לבבה ונתעלה שחלת
יין ונתעלה חלק עמהן יין כל אחד מהן יכול להזיר כמו שאין
זה פוגם שאור לשמור לחברו וכן כל כיוצא בזה מסתיר בסב המוכר
פירות המוכר יין לחכירו ונתנו הלקח כתוך הקנקן שלו והחליק אינו
חייב באחריות אעפ"ש לא לתבשיל אבל ערך כיון דקנקנ שלקרן
לב מכר לו יין והוא בקנקנו המוכר אם אינו לוקחה אבל ערך עמי
לו ואומר הרי יינך בקנקנך שאני לא קנית לשתות אלא לכשל מאת
מנה מנה ואם לא אינו לוקחה אבל ערך אינו ערך להחזיר
שאינו לו המוכר לוה לא שתתאותה לא היה לך להשהות עד שיחליט
המוכר חבית של יין ושל שכר לחבירו והחבית של מוכר והחמיצה
תוך ג' ימים הראשונים הרי הוא ברשות המוכר ומחזיר את המעות
מכאן ואילך ברשות הלקח ועבר רב יוסף עובדא כותי דרב שכר
אל רבה המוכר חבית יין לחבירו הרי המוכרה מנה מנה והחמיצה
בדקנה או כשלשה חודשים המוכר המוכרה מנה מנה כמו הלקח
הרי ואם שינה הלקח בדי נקח או שהבינו יום השוק ושבה ולא מכר
הרי הוא ברשות הלקח וכן הנקבל חבית יין מחבירו הלוקח לוקח
מלוקח והמוכרה שם וקרוב שהקנו לשם הזל היין או החמיץ הרי
הוא ברשות המוכר מקום שהחבית והיין שלו וכן כל כיוצא בזה אסור
לרשות בני ארם כמיקח ומימכר או לשבר רעהו אחר לי ואחר יש
שנין לדבר היה ידוע שהיה נמכרו עוסק יודע הלוקח ואפ' נתנו
אסור לשבר רעהו הכרות שנתנו בסב המוכר בין הנתנו לשבר קטר
כרך ובין בקרשת בלבר ומכר שמשבחו ואם היה שמעו מכר היה
מותר לשבר כבל מקום שכל מכר שנכר שמעון הלוקח מרעהו כו לסב
מותר לשבר אותו ואסור לשבר בן בין בן בשומן שמרים אפ' כל
שהו אפ' שמרי של אינו שמרי של היום אסור אבל אם אינה
היין מכל אלה כל אשורי טמן שמרין לתבו יש מקומות שנהגין

אם היה בו מיעוט שערים או שהיה בסביבות עפר או תבן או דבר
אחר מיבטל כל שהו והכל כמבטל במיעוטו ..

שליח לתת אותו

סומך לתך כלי רפה ואל כלך לו תרן תיז

בבשר

את המעלים בשרם סומך בכלי מדבר ואכלתם ומוצן עצים לבם

בבאות

ולהשליך את הסכולת עצים ולא עצים ודבר אחר שלא יאכלם

בסדר ומלה כנסמך מה נמצא אם חסרת סאור אין החומס סאור

הסומך

שמעך ולא אכילה בפה ואל כלך לו תרן בשעה שאתה טרף לתך

כלי של בית אתה אוכל ואם דוחק בשעה עיר עליהם בשעה

שאין אתה לתך כלי של בית אי אתה אוכל ואם אכל אל לאו עליהם

טרף

אם טהרו אם עשה אם חייב לשלם רבל הוא..

שליח ל

להנין. חרשים וכאשר הזהיר בסמוך שלא לקלל

קיב כא ביד

אם לבה לאמר כשם כך הזהיר בבבם שלא לשבור שורי בן סמוכין אם לזה

ואם לא הורה סמוכין בשעה תורה רבים..

שליח

לעשות באלמנה ובלה וקטנה ואמר סב הזהר

רבים

את הסביבה אם לעשות העיר אם שלבים ושלמים רבים

ואם לא שאין לוקח ומוכר בה שמא יבא מי שאינו יודע שחסירה

ומוכר בה ואין לוקח עליהם לפי שאין בה ותשה הטשא ושתן עם

ישר או עם הלי שעבר עץ ומוכר או שוקל בחסר עובר בלא תעשה

וחייב להחזיר וכן אם להטעות הלי ולא ידקדק עמו טוב וחשוב

עם קונה ומוכר שהוא כבוש תחתון וכשם שאינו כבוש תחתון והרי

כלי כי תעבדת ר. כל עשה אלה כל עשה עד ואם לדברי האומר

כבר המיקל שעל הלי מותר אבל כלי מדרה אלי הוא שאסור לגזול לפי והקשה

אין הלכה כמוהו אבל כלי מדרה אלי הוא שאסור לגזול לפי והקשה

תורה עליהם רשעים שלא ותשלם הארץ חטא וכן מה אבי הסמר

הטעם כלי רבים דבר קל הגזל את הלי חייב להחזיר כחמור בגזל

רבי מגזל שלא אמר חיילל השם ..

שליח לטעם שאר

שיהיו מיעוטי רבים שאבה כמוהו

ושעבה

בשבת לפי מעבל של כל אדם הדומה כאותו עיר ואין מיעוטי

אך לא הרגיש
ריבה

היה
אור

אל בית אביה אין שרגין לה ויחודת אלא לפי ברכת הבית ואפ יש לה
שומרין לה ואלמנה שחלתה ופשאה שאין לה קרבה הרי זה כמיחודת ושל
לה קרבה ומרבמשת כהרגלה וכן הכשרת מיחודת כתיקון חכמים עד
שיתבארו מן הרשעים לעתיד לבא לה לירושין ותקנת חכמי מעשה ידיה לעולם
ולה לאחר מיתה שמעשה ידיה לורשין ואל מעשה ידי הכשרת אינ לורשי
והאשה שאמר איני מיחודת איני עושה שומרין לה בין כמי כעלה בין
לאחר מיתת בעלה ואם גלה לה עני מעשה ידיך מיחודת ראשונן הורשי
שאמר לאלמנה אין שומרין לה ומקום שאין לשים לשומרת אלמנה בביה
אין כופין אבל אפ לשירה ל שבי שיר כופין אותה לשות שאר שהבעל
מביאה לדי אדה וכן מעשה לעלה סריכ עלמי מרה ומוחלת לו את
הכס ומחלת פניו ומן ומקום שהן דברים של יחוד ואם הבעלים
מרשים מוחלת אי לכות עד שיתבארו השאר מתנן לבעלים ואם אין
שאר בעלים יחזרו עד הבעלים ואם יש אלמנה אצלם והבעלים
מרשים האלמנה והכשרת והבעלים יחזרו עד הבעלים ברגע בעלים לה
קרקעות אבל משלמין כולם יחזר עד שני חכמים להניח מעות לכת
להשאר בו ושלו בזה באה להכות בן המשלמין כאבה ומם מרבה
וכל כתבת זכר אך עכשיו לא תקנו ואנה מעקה אם מעתה להכן
בן אחר עם בן בעלה מעבד מן הרין וכן הרין בשור מינקת ואשה שמרה
שלא להניק את בנה כופין אותה להניק ואם הבן היה כחרש עתן
לה שכר מינקת ומינקת בעל ברחו מתני הסכמה וכופ האב לתת
מחוסרת לבן אבל אמו עד שיש שנים מכאן ואילך אם האב עשיר כופ
אותו לתת לאמו בביתה .. שליח לתרומה מן האמרה אחר של
שלא ימרון מליקה האמרה עד שיתאשרו המלה
ומה אין עשה הרשבה .. שלו אלא אשה הלי מלאון מן הגמרה
אחל לרבן .. להדליק עד מרבד שבת וכשמן שור
וכמבילה שבה וכן שנין בבה בזה מדליקין ואחר
ושמנה ושלש שבלו חכמים היינו בתורת שמן אבל בתורת מתנה
אותר כל ע שלשה ומכל בחלק ומכל הכסולין בין בשמן בין בנפט
היינ בבלבקים שמשתמשים ע ובמדליק ערך שידלק ברוב היום
כדי עבר שאין מדליקין בדבר שמדליקי אין מדליקי בו ומלא אותה
מדת אמה שלמה כדי להמתיר מנו שלבלין בבית מדרות בבית
הלל אומרים בתוך הסגלה כדי להמתיר מנו שלבלין בבית מדרות בבית

הנעשית כיון שאינו חושש בהלכות הלכי רב לתקני הסבלה אבל
להקפה ביותר ומיבטל מי הלכה כרב ברוכא ראוי חלב עבותך וקחני
רעם שנשאחו טחן לתבל שנן כלשהו ומילך יש חכמים שרטין
לחרך ויש שרטין שלא לחרך ואשר רחוכה היא כראוי הלכות ט
כשבת חובה אך עבה לחרך בארץ הראות עלבי לא ולא מאי ולא
מיים אחרונים ואינן עשויים ברכה רחיל ואשר סבבה הן ואין ראוי
להרליק ט שלחנבה הלכ כרב ור יוחנן ראוי כבתה אין
חקיק לה מאור הנשרים לאורה ואסר לגיעה מלאת
כאר ט הנבה ולא מלאכה אחרת ועם האבל שאפר שנשב הסבה
שאינה מלאכת עבי ט אחרת להשתמש בה ואין הלכתה ע
שרבלה חבל מן השוק ומיבש ומילך לכ ואשר פרסומי נסא ואי בהלך
ראנה ומא לקרחוב שהיו מקלקלי כ ואשר הרבי ולכ פרסו עם לאחר
שבלה חבל מן השוק אבל לירן שמרליקי כמנה ולכ הבראו מלאכי
הבית יבל להרליק ט כל הלילה הלכ ובמן להרליק כלאון שכבו הבית
עדיין ולשאבא מ רבי ר והיה מערבין לשבת אחרות לכ שרטין ופשין
ואר רב פנא חבר שיש לה שני פתחים לשנ עדי רשות הרבי ערב
שבת נחת ואשר חשר עובדי רבים מאיב רחלבה מאיב רחלבה
ומיבו לרבנן שרליקי בחוץ אבל לירן שמרליקי בפנים לכ ואשר
חשר ואין לרליקי רק בפנים אחר רבנן הבית ידעי שישנ פתח של
מיבו אחר הן ולכה כבי הילל ראוי יוס ואשר מרליק אחר מבאן
ומילך מוסיף עולך כבל לילה אחר ולא ואשר מברך ל ברכות מילכי
לבדליק ט של חנבה ושעשה נסים ושהחיינו אפ מבאן ומילך
להרליק ושעשה נסים ובל מוחו עם אית ונר חנבה שחנה לוגל
ומעשרים אחר פעלה ותוך עשרה עסבי ומנה מן הנשבר ומכחה
לנר שמאל של כשבת הפנה כבי שהבא מקרה טרין ונר חנבה
ושמאל הלכ אך בבית הכשבת מרליקי בימין כרסי בפנים לכ וכשעם הסל
מוכא רשרה שהיה מיקרש בימין כרסי בפנים לכ וכשעם הסל
לשאל הי ואם בדלת עשויה שחנה מחעיו של כיסה לנר שמאל
ובבית הכשבת מרליקין בדרסי אבר לשרה של מיקרש שהיה
בדרסי ונר של שמן של שני פתילות עולה לשרה נחת אם כתבה כל ל

שרטין ופשין

הכלן ובבריך קורס שחטה אפיקומן ובזכר קורס שהתחיל לברך בה האיזו
יאכל האפיקומן ראוי בערב פסחים הכלן ובבר הוי היסח הדעת ואסור
לאכלו לשמה ולא כיון האפיקומן ואינה הוא רחוק עלן מיכא לאיר אתכא
ברמי סמכה ולא הוי הכלן ובבר היסח הדעת כי היכי דאמרי בברכת אתה
ברוך עלות מזבח אלא אמרי אשאר מצות בני חייב ראיבה מלא לא הוי
מן המובחר. כלו ושל מצות של מצוה. ולא יאכל אדם מצה הראויה לבא בה
עב פסח אאל רהוי כבשל ארוסתו בבית חמיו אך מצה עשיר. שלא לשמה
אך לא יתחייב ושנו שעות ולילה ואיזו היא מצה עשיר שעלשה
בין אז בשמן אז בדבש אז בביצים בלי מים בלי הלל אך יש מלאני בדבר
לפי רבנו עשה שבל ואם ישבה בים קרוי ומחמיצ. ורק היה לקל ראל לאכל
מצה שלשה בני בימים יום יד שחל להיות בשבת בערב
שלישית ושמעתי כי בא בלא נשבת היה אוכל אותה מצה בעב הפסח כשהי
רוחץ ואמר אך רבי נתנאל היה מקפיד בבי ביצו כבשהעלם לשים שיעור חיי
חלה שהיא שהור מה יעשה מחלתה הל ומלא לעבשו בחמן הזה שאו לא מי
חשאת אין אדם שהר ומשומאת מת ולא כיון שלשה בבעים שלא הוכשר
בשום מעשקה אחה מקבל טומאה ואם לה יעשה מחלת לשורפה אינו יכולים
שהיא שמר ומה לאוכל אינו יכול כי שאי אנו שהורה ואי היה רבל לקבר
לבהן קטן בראית בברכה לבל. ובהן העלם לשון שלש מצות של מצוה ל
ומשרה אחר זכר לחלות תרה שהן כאי ומשרון אחר ומשרון בהן סיון לדעל
איזו נשיית ראשון שני ושלישי כראוי לבו ל קומצת שהין תרומה בהן את
הלשון ואיהו אם רצים בבי בעל הבית יוכל לחוסין. רק שלא ילש ומשרון
ביחד ומה כן לא יפסל ומשרה לשלש הנשמת ולא ומדור השרה בלי ראסור לדרו
בלי ואלא ראוי בביצה מודרת אשה קמח לשפה כדי שתשאל חלה בעין יפה
לא עבשו לא שייך זה שהרי אין אנו מבשלו חלה כלו ומשאל ולא אחרת
ומרבעי ושמוש כל שהין רצלין לעשו אל אסור עבשו לדרוד בלי ובבי ועל
לשון שנו מעמי בבל משפ ומרב ולחנ עשרה מאומרי בלי ומדרה ואחד הלשון
ערשפ לא יחד עבל. והאמרבנו חולקת כדי להנח חנה האפיקומן זכר
לפסח ועוד כדי לבעל בבדוסה ובהן רבנו לבעל בשתבן בראשונה
שהיא שלישה ובחנ מגבעי מבר שלש הנוגע ולאכלת מצה ושלשה
כרכין הדרר. הל לדרן. והעלם בהל לבל כל הנוגע על השלישה ול
הבדוסה אכלת מצה ובבו לשות כדברי הגדולים עבל..

לאכל מדור בלי לו כאלו בעמן בחמן שבית הלקרבו קיים מצות
ראוריתא בכלה על מצות ומרורים ואכלהו והיינו בחג בית

מותר לאפות מצות
של מצוה קודם יד
אלו

הקדש קיים ובמה היה רבנן ולעשה מר מרם יוצא יד חובתו בפסח
אותן הפרו הפרתי בטיטה וסיג שלו שפנו הפסיקן ובלה העלם בחמא
רחם רחמנא עלן הלא לבדק והיכ דלכ חמא בהא ליקח סרקין כל ה"ל מרי
מרירתא דמסב תלמוד כרבי בקוב אך מ"ל שובלחזר אחר חמא אסר לקנות
ברגים כאלו מאי חמא רחם רחמנא עלן ומבקיים

רלח

שלא לשתות יין היום וחומץ אלא שהתלמוד מרחיב לשון בה בחומץ
אין אנו בקיאים מתי קרוי חומץ חזק ולכך בהא העלם אסור מאי
הוה ושכר הוי אסור מפני שמעבדים כו שכרי יין האוכר הלא מהרקבון
חזק כשעשה לשנה אולחין שנה ומבלבחבית אינה קרוי אוצר שאין עשוי
כמו לחין אוצר ומבלבי עקר תערובת השכרי הוי מרחלת עשיית השכר
שנתנו אותו בחבית ומגיע בסולם ושמא היה חזק בשכר תערים אבל שלא
אין כאלו לגבב בה שכרים ומי בסר אסור לשתות בו הלא מהכלי ואפ
בריעבד אסור מישו דאם בבסר שייך מי נסוך כי שפכה שמעם אחת לו
מבשלת העבים ולא היה כמו כסר וכי סר שלא בא יין נסך מאותה שנה
והיה ישלמאסור מלאי בבסר לא שנה קטן ולא שנה בדולמפ אין שום
מעבים כלל ולא כדברי הגוים האור אין מאיסור מלא בבסר כמו סמך
לבנר שעבים מעשים מעלם ושוע דאלא מאיסור כבר מינו אלא מלו
מיר יין ונותן בתה להתיר מלאי בבסר מלאין שאין עבים מעטין
ושיבש הוא כדרם דומאי אין הטעם מעשים מיר אלא מטו דאם בבסר שייך
בו נסוך כדברי כדכל וכן הלכה לעשה לאסור מלאי בבסר נבל
מנין אסר אין שום עבים כלל כעלם נבל אחר מאל ויין מבשלמות
לשל בו מי ויין המעורב בתך התבשיל או בתך העורים אם מלאי
בתערובת מותר כדעבר כדאשלן בתוספת דקאור אלמשית שלמים
אסורה מפני שרחלה יין מיהו מורים אין להתיר מפני שרוב מעמים ה
היין עלי לעלה בלא תערובת ומיהו אותה חדרל שהבא עבדה מ להתי
בדיעבד אבל לכתחלה יש לחדר מאד נבל ומי רחתים ולדבר שהוא
יקר מן היין אין א קונן אלאכ שכ דואהן א מעשך מן החבית וקטן ומשלן
רת התרו בסולי יקי ומין וכן רבי משה אלדרש ומסב דלא הוי מבטל
לקמם ומפני לכתחלה אל מ עבדו או העלה ותרות שלמים שלמות
אם אינן חסרות והם חדשים עותרים אבל חסרתים או ישנים אסור בשר
מבטל לקיום וחבור שלמים אלאב דעבר קישבא אסור מלו מותר לכתחלה
עלבאלו לשות אש בעל שתבא יד סולת בחבית בחמץ וכי
כבר וחבות שלמים מותר להתלמכו שכר ולאחר שנתבע בהם שכר

בטלה

אסור לרבות בהן יין ואם נתנו לתוכו עור או מורייס שורף אשפה היין הרי
שלהם שרוך בה אם אינם אסורים שלשה שלשה שלאבן יעקב ואם אסורין
עריך קילוף ורין זה בשלאבן ורוך לשלשה אפי' לא רוך בה ושלחום אפי' ורוך בה ה:
קלי הקסת אסורה אלא מישנה או לחזירה באור ואם הרת שלישרל
ורוך בה תחילה ואחרכך נתר הרי בין שבתר או שלא רוך בה הרי אלו ר"ן
אחרים אין עני' הרחה ואם אסורה עריך קילוף אסרו ויש בה עוברת בשרן
או בלוי כרים בין עבר לעבר אפי' אינם אסורים לא אם בטלה אלא כלי עירוי
וכן הדין בשלסף ומחבטי אוסף בתר שלחום ומחלו ושלסף שלחום אלו.
אלו בטלה ומשהין אותן ג' חודש ואפי' הכי שמבשלין לקיום הכ' רבי' שלו
ואם כלי הנירה העורה והחלן שרגלין לדרור בהן מעלה הוא להחלה כמו
משלסף לשון שבר אם אחר שלחום ואם הם שלחום אין להם תקנה כל
הטהרה ג' חדשי' או עדני' ואם אסורים עריך קילוף הקסת. ביאורת
ראולת אם רגלין לרוך בהן ורוך בה ה' תחילה. שלה רין הת להעבי
שהב ב אין לוקי בתר רוך עני' שבכנס הוא ברוחק ובבדבר הקור
לא היא רבתר שלהן לא הין רוחסין כא ברבל ולא היה להם כא בה: דרה
בדבר כראוי ואם לרוך עם העבי' בתר והוא מעשה ברבל ואמרו
הכי מעני' שהב והה בתחילת הראות שלא ורין שהב מים ואסר
רמעני' ב' מעני' מים וב' מעבל אבר ואם יש בה לחיות ידרי' האם
הים ואם הן יבישים ידרים המים לאסר כל מחלק כלב ואין עני'
לבל הולת כא ב' מעני' מים וכן אבר אבלאם לא רוך בהם כבר עבר
ג' חדש אין עריך שהב ואם רוך בהם ברחבר הים ולחבר הת מעל
האיסור השהב בשל בשר. סל ובחרוט אם הם של מים לא אם בטל
אך מינחין תחת מעין שמיני חריסין או תחת עיבר שמיני ילקלי
אבל שלשר ונתבו הני אם בהרחה. כלי חרס חדשים רשי' מעב
לרת בהם מים ל' מעני' כדי שיהא המל כלו עבים ולא מתיר
אפי' אותם של מים בהרח ל' מעני' ושפה שיש בריקולו הרבה
שהמים מחלישים אותם בשורי. ין ומיבשי' אותם שורי בתער
תחילה. שלא מתר הבר כל רוכי ראוראי רשי לבר מי סר
יחי שתא לפי שנתבשל הרבה וכשל בשנתבשל בתער הייע שורי
ולא אסר רבייע רוק שורי שנתרו בשים ונמחלו אותם קרוין
דורדיא אבל שורי שלא היה בהם מים מעלם אין מלבשל בתער
ולא ג' חדשי וכן בבל שורי. ין שלהם שבשלו אסורין בהנאה ומיבה
בישלו קאר שורי שלא שבשלו מותר מעל בסלק. הנאת של

עובים בראכים מותר להנה לקבל בהם מים אפי׳ לכתחלה כאשר רב הונא
אין לו עשה. ין עדיף עב שיעשוך ויהו עב שיתן כל ובחלתם ולקח הישר
ין הין שכבל לן אורה שעב שיעלה אם לא. הלי בחצרות אסור הכל
ואם לא נעבדו בחרעינן ובשנן אין הכל אסור אלא אם
נשקה עוקם הנשמה עבדן שיחטר הכל לי יחד ואפי׳ לא לקח הישר לן הין
עקרא הישבה כיון שהוא עלול לבוא לתוך הכל ונבדל לן בחרעים ולן
הדגים ולדברי רבי׳ אפי׳ בלא בתיבכל אלא שמיחה העבי׳ אילך מילך
ין כלום בחרעינן לקל הישבה ושלא הוא מיירי. כל שלא שנא עבי׳ לד
שלא הלא ליקו שבין כלום שם. הל׳ ובהלכות הרוכה שהתה יום
רבים בבית הלי אין חוששי׳ שלא הנשי׳ הלי מלינה קטן מאר דבחשל
מאיר. והוא שלא הלכם ושל עשיו מאד. ויש לחלק כין בחלת שעבר חסרו
לקבלת שאי׳ נכר חסרונה ובירושלמי מיירי בבר. ואת שאינו לקח הלי
מעש לן ין עלול מעלבכו שעלה לן בדגלן ולן בחרעינן ואחרי׳ בחזיר
הרי כבר פירשתי רבינו כשלי׳ ויהא שיים לבשה בבגד סביב וכרך
חבל סביב וחותם בקב שלו ונתן אבר עלבכו. ודבר זה עוד שלא יתן
הלי מים ואם יש בחצר בחלת עריך לחותר אם לא כן ישיר לעבר אם
מסיר אותה. הל׳ משלו דרך בדרך הוי הנשי׳ כאן בכל ובדבר שראיתי
משלה בדין שאסר לו הר׳ יחיאל בשעשה דרך הבדרא שבל. ולשלי
בבוצה עסוק אסור בהעלה ובבוצה ולשלא בבוצה עסוק לשאינם אפ
בהעלה אך בהשובה הלו׳ פי׳ הלי בדין הזה אינו עשה עשה ין עד לאוסר
בהעלה מידי. רהוה אתי שקל כן יוצן ולשלי׳ בדרו שלא בבוצה ולשל
אלשהיה שקה אחר ליחר בהעלה אסור בשתיה ואפי׳ לאשנו כן
עשל מידי אחר בבוצה אסל עשל מידי. דבר אחר שלא בבוצה אותה
אפי׳ בשתיה הל׳ ובהלכות. כבבות וזה קשה כמו שלי׳ ולא ולשל ולבשל
אלא בשאפיר הלי. אתר השל הקטן שתחכין בבוצה בל או בשתחכי
אלא שעשל אותו השל כיון כיון דאיכא לאיתלה שהלי לא מלי ליחר
עבדו
יחיל
עבדן אדם. בחחתל לבל רקא לפשק מינה ובשה רשי׳ בשתיה בבבות
ולי׳ הנשיק ליבל אל לי אם הוא מבר שהוא ין אסור בשתיה ולאשנ
בהעלה ורוחק ליה לשיעבא לחון ושה שבבבים אותר רבבן לה רעלה
לא הוי חיבר ואפי׳ לאר הוי חיבר על יד קיטוף ולא יפ׳ לבמלי לבמלי
רבלה בשרלי וסמיך עלבלי. ובי׳ שהוא מבר שהוא משקה אחר אותה
אפי׳ בשתיה. וכן אם עשוה הלי. ושלא בבוצה עבל לן הין לחון
הכל אחר אפי׳ מה שבחון. הנשבל קורה כביר עלבי׳ הבמה לא

ינה לו לאלקי לבר ואין חילוק בין ב׳ כוחות לב׳ כוחות יין נסך שלא בכ׳
עבדים ירמס ואם הם מבוקעות או שנטל עיקן שלהם הרי הם כמבוקעו ואסורי
בתרן עצם ואם נטל פחות מחציס אסור לגמרי לפי שאינו מבטל לגמרי אלא
עושה מהם סתם לגמרי לפיס שלא כמנהג ישראל ועכשיו שישראל מוכרי
כמה שלפיס אסור לגמרי לפיס אלא בחתיכה שאי אפשר לקחת כישראל ל. ואי
העשוה יין נסך אלא אסור אפי׳ בדיעבד שאם יתבטל בו אלא ויוקר בין ידיו
אבל בשאר מותר ואפי׳ בלא מינו כל כמה דבר ברוך אלא שאי אפשר לקחת
בו ואם חסר הכלי מותר ומר שלעבר בין חסר בין אלא מותר שאי עסו
בכך ואלה שרחק הבר ומיבש בין ומטעם זה הבר נתיין הינא
בין סדקי החבית ויש שם העולה והאי תחכו ומהדקו היטב וכן לכה
בו חטוקים מותר אבל אם לא שם העולה אסור אך סביב הטולי שקורי
ערבא מותר מאחפי חורי הטולים הנ״ל ודקן ואם מאמעט יש מתרי
בדיעבד לפי כשהם הפרים כמחרת לבחוץ ומהודקו לכפנים. ואלו
מלבד ומיבית מלאה עבי׳ מרובה אשר בשיטים יין אסור שיבא הלי מלבה
ושמוך עבים בחבית אפי׳ שבולם מאלי זה בזה ואם הוא מלא
יפ״ע הישר או ישמוך מרחוק ואם לא עשה כן אסור אסור לפי לפת
מים לתוך יין כדי לשותת טוב לשותת אבל שאר מיקן מותר אי שתבר
מעבלו לתוך חבית של יין אם היה שם ברגא ושמנו להוציא הברגא
היין אם היא ארוכה עב שהיא עבשת לחלל החבית הכל אסור. ויש
מתרי בשלא יצא לי מעלו אבל אם אי הברגא עובר רוסני החבית
ושמנה לגאות הכל מותר ואם הנח ידו על הנקב ובחו שלא יזוב הי
אין הלכה כרב פפא והכל אסור בהנאה לראשונים ולא אי עבקו כלל כ
בשהיה לעלם הכל אסור לפי הלקח חבית של יין אי ישר ובחנו כרת
מותר אחרי רבריב כלי האי מיחרת הפסיר מאות עבר בגלל שם רמ
לשהר יין של נכרי ראמרי בתנר אחר אעפ״ש יש מסתם וחומס ביד
ישר אסור דהכא לא טרח אי. ואם אפ׳ כאשה הוכר לא לי חומס
בתוך ומה שאמרת בשעה היינו בחומס אחר ויש שאפר חבית ש חומס
שלא לפי הגלים מעיר לגבר וחומס כמו חומר ולן בעיר שבלה הים אם
רעלות להכנס העלות בלה או בתעיר הסמוכה להה מאמר מותר ומשן
עברי דרכי ישר ואפ׳ לא בחבית ופתח שלא ר דהוי מותר רק יי
לן כי אלעזר ראמר בחות אחר מותר רק שהיה מכיר חותמו משה
חוזר וראהו ומשאר שולם בכתב כן הוא חתום מותר מכי מכר חומר
והי ב שנתקלקל החומס בכל בסלל יש מרבין אותו לטהרות רבי

ואסורי

מלבה

ורחץ בארי הנינח בחלון שלאולירן ושל נחסם אינלי שהיסרה וחוס
ריקולי שהרות וחוסם שאורו אסר טיט שהרו בקיסם וכן יל כשיין
וכן קיבל רשי ויש חרשין שאא יתחוב הני סכין בין הסרה ומעריכי לסל
כל החבית כדרך שקו שיילא וחוקם ויהו אם לא עשה כן ביחרת הני שלא
יכיל שהחבית ריקם אחר הל מלבלב עם מעורה ... לקיל רומי החבי
ותרע רביהם חיישי לסתרו המעשה אסר הוא של חרס כמו אלי החבי
ברומי החבית לא חיישי שכל והמחייר הבא שבו ברכה ... שהעלי
ין בדשות הל. אם בלא חוסם ויעא ובכה עוד ואם יורל שהעלי אסר
והשלח חבית ריקשת לתקם בבית האוכן אינלי בבית האוכל אין
ברוכה אין רבלות לשתיל בהן ליסר שהן ברולן ופרשי. ראה שאל
חרשין לעבדי. לחיל הייע רוק בעקו שיוכל לשה מים או יין בחתי
שלקה ושיש לו שהות שכל בשבילו לעבדי. לא ברח ושיאלא כן רק
בחבית ונגל בסבר רבי ברוך אבל בכל מעלה רבלות הוא לעל הלות
מרעשק היכא ראין יועא ובכם. המוכיא לי. בבר יין אם אינ עמם
בעבר אסור קל שיש לו לשיחו אינ רוכן. אחר הרעלת או אחר גרב
אחר ואם עמם בעבר מורר הל. אם יש חלון או סרק שיוכל לראות הני
ראים מורר עכ והמוסר מפרח לני. ויש בתוכה יין כשר מורר מאר
מסר לו רק מפרח בלבר ובכי אמרי. בבי שהרות ואם הנח יין בדשות
הני ולא הרעלו שהעלי אינלי. שהוא שבת. והיכא שאל בשאר לסל
היין בתשך יינך נאון ואם אחר אחר הרשו ביד בעלי היין לוד אינ
מאוינך הל מהרך ומי לי ריה אסור כמשויה עליה מתיבה ראיסור
עכל ואם מביעל בבי תרי כמרבתו אם היה אורו הכי ב יחיק בר יוסן. כש
ר יהודה שעלי. אתבעל היין לוד אינ מאוינך ומוק הכתשה בעלבין
מהנינא אבל אם הבעל שותק שתיקה אוסרת לכל ואין מועלת הכתשה
פארס אחר לחתר אסר לעבוא שכל ואם אשותק נאון ואוי הר אלחן
ראוק בדבר שיטלירל. הל אסר בעקו שיטלי לרעל אם שתק לפי
שעה ואחר מכתיש ואו כ מה שהיתי שותק שהיתי מחטב אם הוא
אינת אם לא הוא שתיקה כהוראה כראו סב העקר רשתיקה
הכל לא כהוראה רני. וכל מה שאינ נאון כמכתיש היינ בדבר שאי
לו לחוכיח בריבורו אבל אם אר לו באורא שכיין הני מעל בין נאון
שלא מעל הרבות כמלכה ובשתיה באורלת ולדבקי. שלא
לשמל שרץ השלי רבר כל שרץ השלי ההלך על ארב
הנא לבם. שלא מעל הלי באבל ובשתי באורלת ורבב.

עי בתוס בלא
ריוח לא שרת

שלירת

רס לתת נבילה לגר התושב כדכתיב לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה ואו׳
הקדים נתינה לגר לומרה מני אב תוש ומי אחי שיך כתיב ביה:
רמא להשמיט כספים רבתי שמיטת כל משאי ידו ובזמן בית דרבן
ואם רעב הלוה לפרעו הלוה ויורד בן שעבד השמיט
שבעלה עריך שיאוי משמט אוב ואם אי אלמ׳ יקבל מיעט ואוי בדרשל
ריבל לה כשיפה רבה משמט אב ומיר פשטה לקבל ואהו מה שבכבתה
ולך לה עד חור הכ ובדקסת שמ׳ אי כל משמט אב לפ רשאי לתובעו.. עכיר
רמב לתת בבוי לכן רבתי כל פעור חס באים ובבהמ׳ ל יהיה ורוק
שבלה שלו ישר אבל יש שורפות לו׳ באם אן בולל פעור
ובשמיקין אותם שוב שמיקין אחר מאחרי האם ואחר מאחרי הולד
הראש והרגאה דבר שעשה בו טריפה ומלא וכסלו ובשיכה
לאות ידי שעבה הל ועדי שמבהם כבן. ומשיכה ובמשיכה ימשכנ
הא׳ לפיהנא אן לבתו של לי׳ אן יקבה ישר לבי׳ מדר ומפרנה ואחר
ישבבר לאותו חדר עבל ואין לל עובשו כמה כי אין בקיאי׳ לחרוק בו
ומם קורם שיעבא לאויר העולם ואוב לשיות מל שפרשתי..
רמג לפרות פעור חאור רבתי ופעור חאור תחבה בשה ופרבו בין ב׳
בחברים בין בבקיבו בין מאיוי בין מלל מוחים והשחר
שאמרו שין יפר כפלל עין רעה בשקל בעטרת בשולש ריבי אבלין
הטרה בכל שהו ואין פורין לו בשבל ולו בחיה ולו בשחוטה ולו בבלאי
ולו כבי׳ והלי בשלא בשיין אבל בשוון פרי׳ בכל דבר ומיר ומבדך שלא
ברבות עלפרין פעור חאור ושהחיל אם הוא חשוב בעינו ובהשם ולי׳ ובהמת ולויה מאו
פשוטי מבטר אדם ומבהמה טמאה אבלו מבטר בהמה טהורה כן אפ׳ בשוואות
ואם לו פראו אסור בהמה ובן אם מבדו אן מתקרים פרי׳ הבשר פעורו מתרי׳
רמד אן אם עבשל אסור בהמה אחר עריפה.. לעבוך פעור חאור מאו
רמה לפרות בבור אדם כרבתי ול פעבור אדם בבנך תחבה ועדי׳
לפרות בבור לו ואם פראו בבו ל אן קורם אי׳ ל פרי׳
אך אם אי׳ אחר ל יהי הפרין שלך פרין הוא פרי׳ ואפ׳ נתאבלה
הישרה ואם מת הבן תחר חלק שלשי׳ יחזיר הכהן הנעלת לם בבו
ל אן אפ׳ לו מת רק עולו פיעט ערפ׳ ואם מת אל לאפ׳ לעבוך
האב לתת ה׳ סלעים ושור אב אי׳ מבוך שהחיי׳ ובכל פורין חוץ
ומבדים ושטרו וקרקעו ולי׳ אלמ׳ שאי׳ שוה ה׳ סלעים לבבר בשוק
אם מקבלו הכהן בבך הבן פרי׳ ולם בחנה על מת להחזיר ואם

עבר ולא פרעו חייב לפרות עצמו אבל האשה אינה חייבת לפרות את
מי שהיתה הורתה שלא בקדושה ולידתה בקדושה חייב שלא כל פטר
רחם בכסף יצא וכסף לאיש ולא בכור לאשה פטור וכן הבא אחר עמלים
פטור ואחר יועצו רופא כיון בארם בין בבהמה טמאה בין בבהמה טהורה פטור וכשעבר פדיון הכן הרב ויברך שתי וכן אם פדה אתן
עצמו ויברך שתים.. להפריש חלה רבתי ראשית עריס
חלה תרומה תרוויהו מיכן חייבין בחלה ואם
עבדים הקלה יחד ויעטרסן לשיעור עיסה שהיא לוקח כעיס ומוד
ביבה תחות ויכאן פטורה ואם נלושה ועשה ליחה שעטנו אי החלי
ויעטרקי אלא עם הבוסמין והטעמין ויעטרקי עם הכל חוץ מן החטין
אי שיעור לחלה אל בחמין שעטנן לה לבן אך נתנו לה חטים שיעל
לבלבי אחר ויכר ועחתם אחר ויאח ויאפה חלתו קמן מיעה חלה
ואוכלין עמי בעיסה עד שתעלה בעיסה ותעמעם בשעורים והעלה
עיסת קבין כי קב קב לבדו פטור מן החלה עד שיעלה ר אלעזר
מן הדורה ועתן לכל הכל ויעטרסן לחלה ואר לא אמר אלא
בבבהמה המאי ועשבות אז אמר אבל אחר לא והכי קא בעי עיסה
עיסה המאי אמר עשיסה רבי שמעון אמר ר' יוחנן
אבל לשער זה אתה אמר בלא עיבה ויעטרקי ובלבד שלא יפסיד
הקרבנות וסרין ויעבה ויעטרקי כמו הכל ולכך נבלע העיסים ולאו דמה לבאר
לה בעי כשיבה של
אבל עשה בכל
בעי
ובשבת לחתות כשעבה הכשרה שתהא חלה על העיסה ועל השאר ושל
הקמה שתעסוקי אחריה שנינו בפסח ראסכ חלה הבטל שאור מן העיס
שלא הוריה חלתה ועתן לתוך שהורה חלתה הרי זה מביא עיסה שני
שיהא בה שיעור עם אותה שאור ושתהא בשר אותה עיסה ומפריש
ממנה חלה עליה ועל השאור ואם אין לו מוציא חלה על הכל לפי
ומתוך כך נ כשהשאור הוא של פטור והעיסה של חיוב כמו שלעיל
אחר הפסח שלקחו השאור שלאים ונתנים לתוך העיסה שלישי
שמוציא אחת על הכל מיעה וביה נב ואין לקיש משום פטור של
החיוב ולא שאנו עבדי לוש אחרת אבל חוזר בעלמא ואל חלה כל אחד
ומלך ואחר כך מפריש וכשהעיסה עלוש יחד אין מפרישין אחר מן שאור
הלחים אבל בעיסת שלשו כל אחד לבדו נ שעריו מעט מכל שיור
ושיור ואי סבר לה ועל עיסה הכל לעה שאינו עבשיו בעי שאבל
והעשה עיסה על מנת לחלקה בעוד פטורה מן החלה חוץ מן
הנתנים שאין הדבר תלוי בדעתו וכשהעלה עיסה עדיין לעשות

נה

כמין

דלא בעי
מיקלי

שלבלבי
והוא אמר אמר שיכ
בתנור הלי ליהו
איכא ולד רב אלעזר
לא בעי כשיבה של
אבל עשה בכל
בעי

לבאר
בעיסה

סופשן פטור. והא דאמר התם עשה יוסף סופשנין חייב הוא שעשה
אחריב ושוב כבר אדם שעתן קיים פחות מכשעור וכן הכל שיעור לבל
ועברם יחד שלא מדעת ראם ומדעת ואין בדעתו לחלקם חייב לכל. והיכ
שדעתו לחלקם לי חייב כי יוחנן ורבי לעזר רשות אין הבעלים כשעת
הפרישה ואם נתן רשות כשר שהוא קיים ומעיל הוא ומעיל ובמה ליקח ולעשות
אליח להפריש מעשה עכ ראם אינו בעל הבית נחמא ל שיפריש הבעל
יפריש ואם הפריש שלא מדעת חלתו חלה מידי דהוה אתרומה שהלכו
שתי ובבר בית דרומי שלא מדעת בעל הבית ולא מי אמר להא דאמר מי
דלא שייה שלח מי הוי תרומתו תרומה דרבנן לשלם שנ רהו שייב בה ואין
להקפיד ואל בברכה אשר ברכו בין יחברו חלה בין יחברו תרומה ונחל
הלקטי

לו בישוב והאכיל את חביריו ובמלון בתי שבטן שנא או אם בחזיר
לו טמן שיש בו מעות לפי שאדם עשוי לשמוש כיסו כל שעה אף אם
אי בו מעות לו יצא והרי הוא באחריות עד שיוציאו ובאכל פחות מ
מפרוטה לו נתן לה שבטן פחו משובה ואיסור הוא רשבי עב
ופרוטה היא קרובה לה לרבים ולחזן שלא שתבטל הפיל לה חזרת
בעיניה משתבטל נתן דליה מכרה או נתנה אם נתיאשו הכלים
מקנין ביאוש ושני רשות ואינו חוזרת בעיניה אך בשלו חייב לתת
דליה ואם לא נתיאשו הכלים חוזרת בעיניה ודה שנטעל הפלים
והמלוה נתבטל אין מקבלין עליהן פרות רוק לאותן דור לא אז כי היע
לא רוק אותן שכל יומיהן הורגלו לכך. ושני מעשה בלא ואוש ושני החוץ
לבריתי אינו ואוש ובמלה שלא שמבטל והוקרה היוקר לבטל אחל
מעכב ונפסל אז לו הרי שלך לחבר אבל נשרק וכן כהנה והמקנה אב
הכהנה לא ואם בל בהנה ונשה בה מלאכה אינו חייב לשלם שכר
הכהנה ואם הוא רגיל בכך קובע אותו אפ בחל. והשולח יד בתקרון
הרי האו באחריות עד שיורו שלו לבעלים ואפ לא שלח יד בחלק חייב באחרי
בחלק כל שהביא את החבית לרשות מעט רבים אבל הטהו והקביהו
אינו חייב אלא אחרון רבים ורוק מעבה אבל המאיין חייב בכולה ואי
מעמ בריה בילה הוא ראהבלה. הקביה ארבקי לשות מעט ריע
איכלו לן אי חייב בחלק או אלא הלאות ירי שנים יחיד והיכ שנשבע
לו יולכנו אחרי אפ לדי והרי בחיר מחבירו שלא ולקחו אולם שהו
עשוי לשבר אם אי בחבר עשוי לשבר מקום ואם עשויה לשמשם לה יות
שאינו עשוי
שבתרת אולם לעריך הלעות לו שבר ויש בחלק לא כתבתי רק
שמעל על ארם לשוני. לתת עקה ובני לתנה בסרר
ולא להתבאר ולא יתיהר בה. ואל הכ אלמה שאם
העני מצבר עבד שמשם הכלים אינו חייב לחזר ולא קריב בה אחיך
עד שישוב ויבעה לקבל עליו דין או ילקה ופ אפ בשאומר לאחרון היה
אור והא דרב אמי היה רועה לפרות משומר לפני לתת לפני משור
עשה והבבזכה אל יבבזכה ויחזיק הרוח ואל בידושלם מעם ראש
לן הקרן ואחרים חוזק הרוח ועשיר שאינו רועה לתן עקה מפקן אות
לתן בראו אכסניה לרב נתן ואסיק מיניה ל מאה אזוז לעקה ואל
מעשיר לן העשה וכוק בארם עשיר אין לחוקל אבל בשאינ עשיר
אי לחוקל יורד עראי לן הבבר המאו. ובאמי עקה מקבלן לן הנשי
ולן הנשיקל דבר מועט הכל לפי עשיר הכלים או לפי עניות האור

מן מאתים לבית הכסא או לספר תורה יתנו לבית הכנסת הרי לב
האו תנו מאות ריבר לנשים יתנו לנשים אות העבר ואו לא שנרי
ערקה שאנ נרי עבה על רגל עבאי ע ואנ כאיבדר מעבה אבן
אנ מעתנ עד שיבואו עשים מהנ ואי כאן מישו בלתאחר ועדיק הבאה
לי בבאי אסר לשנה אם לא ברשו בנ אות העבר אבל בנ העבר
משנ אותה לבל דבר ואסנ לדבר הרשו ועני שאי עבירי אותי ומוחר
ברשות או כסות אין בורקי לפרנסה אבל בורקין לפרנסתי מהתנבל
עברה אי בר אסור לשנה ואם לדבר מצוה עותר לשנה ואם שתקל
שם בעלה מעלה אפ לדבר הרשות עותר ואם התנבל לי אסור לשנה
אפ לדבר מצוה עד שי שתקל שם בעליה מעלה כראל בפנ רעירכין
רני מישאל מעי פי עמק ואו הקדרי דבר לבית הכנסת ומכרו אות
לגבאו ובפנ רבנ בת מעות מלך או שר שלח מעון לשנ אין מחזיר אות
ומסר שלח מלכ אלו טעל ומכן לעני הגיד נים בסתר שלא שמע עלך כל
בהי ראיתי משבר מלכא שברה מרתי כל בפנ הנדק אל אין מחזי בנ
עני. נים לקנ שבחה ופיאה משנ דרכי שלח ומפרסי עני לי ומבקר
מולהן וקברי מיתי ומכנ דרכי שלו. ומרין שבים קדם לפרנסת עני
ולכסות ולכסות ואי מצוה בולה כל מרי שבנ שבשבי הוא בפרנסת
מיתי וחרב ורעב והמעלים עינו מפריון על עובר על לא תאכל לבבך
ולא תעלם על רס רעיך ולא ירדנ בפנ לעיניך ומכול מצוה כי פרש
תפרש את ידיך ומצוה ומי אחיך עמך ואהבת לרעך כמוך ועל לקוח אותו
ובהה דבר כריל ואי לך מצוה רבה כפרי שבנ בכל מעוכים שאפל
העיר שאבו מעות לעזר בית הכנסת ובאולם דבר מצוה מוצאי בה
את המעות הנ מכנ או קורז אל לא יכרו לאבר מצוה אל לפרי שבנ
אלא שהביאו כל הלבנים ובנו כל מאכנים ומעלי מרקורות והקיים את
הכל לבנין עובר את הכל לפרי שבנ בלבר אבל אם כנ ומכרו אי מוכר
הכל הכנסת אבל ומכרו מריים מן העבר ואיר פנ השלח אין מרי
יתר מכרי רעיכן מתני תיקו העלם כי משנ רלא ליתי ולרוים בהן
אי משנ רוחק רבבור ואי לבריח את השבנ לתני תיקו העלם שלא
יהיו האויב מכבדי עליה את עלם ומוסיפ שעיר עלשנירה וכן אין
לקחי מן הנים סבני הקלן ומחזרות יותר עלרעיכן נפנ תיקו העלם
שנע פנ רבוריי כל הבול מחבירו בחמיה הוא קדם לפרות אפ
אם היה כהן ולו אל נב ומעיר לא לא קדם. מי שיעלב בתרינה
ל יום כוסן אותו ליתן עבקה לצופה עפ בנ הדרינה שנב שם ל ח

חדשים כמה אותם לתן לתיחוי. וטב שם ל"ל חדשי כמה אותם לקבוץ
שקורין בעשים ושיש לה כל ערכי הקדש וכי ירשל רב בר בר הבוא
ראה ל"ל חדשי. הרי הוא כבני העיר אלא מייא כין לחיוי כפיסה כין לשוא
ולתן. ומה ראוי הקלות העולם ליום שנטל כאם סאה סב בתי שיש
לו מיון שתי סאתיות אסור לטולן התיחוי. היה לו ליקח לסעודו אסור לו
לטולן הקופה עד שיבא לו כל לחסרו והותר העודף שלו ותבא בתי
רשקלים שקלי עודף העשים לבנים ועודף שבו לשבו ועוקר שבו לאל
שבו ובן חנן נסב נגד הרי עודף עתים לשתי עודף הרשיו שנטל
כסב בתי רבנו כל מי שאינו ברי לטולן ושל אינו עשיר מן העולם עד
שיתברר מאחרי ויבטרך לפרות ולשאר לטולן ואינו נטל אינו נפטר
מן העולם עד שיתברר מאחרים ושלו ועל זה נאמר ברוך הבר אשר ובטח
ביי והיה יי מבטחו ולמי שאינו לו עניר לו פסח ולו סומא ומשם עשו
כאחר ויהם ובתרשלה רבנאה אמרי כלמי שעדי לטולן ואינו נטל לאילו
שופך דמים מי חולה אל אלף יחקן אל כל יסורי מ אל מי שיש לו מעט הרבה
ואינו יכול לטשאן אל אלה ישול. וכבר פיארנו בזל המסים העני יתרון
העתן לעניקה וכל העולם מן העריך נקרא כלשל רשל ואמרי ואמרו
השאר לך פן יהיה עם לבבך בלשלו ובתי ורחמי רשעים אכזרי ולהיו
הארחם ארחמין עליו שוב ונתן לך רחמים ורחמך והרבך. והשתן לבב עליך
כמנס רעות אפי נתן הרבה איבר חבות ושבר מטו אלי רשלבבך כמנך
לו ועוב מיעו העתן סרוטה בם בבר מנס יפות ועור יש עשין מנלי העם
מרוטה צירו כראוי קרס שישאל ועור ל"ש חמשי שעוב ואבכל ראי
נסב ראי אל האשה לרוה עיר אוי בסריבה ושרי לאחורי ומין
עשים ולקחי אותם ואי העתן יורל לאי עתן ואין העם ערבשיש ומש עשן
שאי שעוב אין החאשה מי שאמר שהיה משלך מעטי אחורי הרלת שלא
ירל העם כלל מאי לקח ויש עשין שבשי שוב משלם העתן לתוך קופה של
ערקה ואינו יורל עלאי עתן והעם אינו יורל אי העתן אבלעה שעשין
קבלו שאינו לתוך עשים לל שאי חיוב לתת לתוך הקבלה. והבי ריקלי
רין קופה ותיחוי ובאי ותלקוחם שאינו עבין מלכות האלה ומן רין
שיש לו מאתים זוז אינו עבל בינעם ובולה ערקה שהיא חשובה מכל
הדמן שב עשה ערקה נבחר לי שבח.. להלות
לעני שאי לו ואינו חעב להתבכם מישל אסר
מתנס לו לשם הלוה כי שתעה רעתו ומו היא מעלה יתנה ומעל
לכם יותר מעלם שנטל מן העם מעות ומרויח בהן לעבדו..

ראה

נהנה

אינו מת עד שיעשה
כאחר ויהם

ומכחיש יחמלם
שאינו מחזל
אברהם יצחק
ויעקב שהם
רחמנים אלה
מיזרע האיש
שהם אכזרים

לשלח הלכה שלכו סב שילוח הקן שמעות שילוח איש עבדך אלא שאי
בריאומן שב כי ידמה קן עצפור לפניך ואזוקי ותרעלם
ויונים שקדם כפרים הרי זה מיעוטן מבלאוזי ותרעלם ליונים
שקדם בבית הרי זה מיעוטן ואינו חייב לשלח עליה שנינו שלי שבור
הרובן על כיסי שלי טמא ושלי טמא הרובן מלבינו לו שבור מעור משלם
מלשלח שב תקח לך רבר הראוי לך ועצפור משו שבור עוד אל שם
אם אפרוחים ופרחים שאינם חייב לשלח את האם הינה שמפרת ולאו
רוקפת בחמין שהכתבים נקבים בבן חייב לשלח ואם לאו פעור הינה שם
ביצה אחת או אפרוח אחת שב קן עצפור לא שלח וחזרה אפ מאה
פעמים חייב לשלח סב השואל אל אבור לחטות בבנים בחמין שבאם רבנן
עליהן שב שלח תשלח את האם והדר והטוב תקח לך ומרסון. סב שלח
הקן עב מתי תשלח. אל רב יהודה כרי שתשאר ומתחת ידו לפנב שילח האם
ואחרכך עד אותה מותר לא אסרה תורה כלי שאינה יכולה בטלטלה
שהיא מרחפת עליהם אבל אם האשאה מעיקר ויה הרי זה עוזר ובלי
שלחה רב הונא אמר רק הונא א ברליה לא שאחזה ברליה לא שיהא
תליה קיים רבא כפפא ישן ברליה היינו בעמיה ופשק רב אלפס כרב
יהודה המיוחא קן בים חי לשלח שב כה אר"י העמק בים דרך וגו'
להשיב אבירה ראשונ בפר כבר רעק לבל אבירת אחיך לדבות את המשוחר
ואפ אם היה שלא האבירה ראשון ואבל בבילות לתאבון ובוגל
נזה אבל אובל בבילות להבטים מין הוא ובמינים והאפיקורס ועבדי
לע ומחלל שבתות בפרהסיא אסור להחזיר אבירתם. המינא אבירת
בהמה של גוים ובשלילות של נבר שאינו מעסק אלא שיש בו סימן הרי
הוא של מועאה שב אשר תאבר מעט ומצאת שאבדה מעט ומעטה
אבל כל ארם יעבה זו שאבדה מעטה ומבל ארם שיה ראוי מתאשמעת
המאבר מעוט מרעה אין מקקין לו. טעה הנח פרות בפרת שאין לו
רלת ולא קשרה והלכה לה ובן כועאו בחה הרי זה מאבר מעוט לרעה
אלא שאסור לגאוה לנוטל רבר זה לעצמו אין יקוק לחזור שב אשר
תאבר מעט ומצאתה שאבדה מעט פרט למאבר מעוט לרעה ומטיל
שאי בה שור פרוה אי חי לטמל בה ולא להחזיר מצא שק או קופה
אם היה יקר או מבבר שאי רבו לטמל בבלים אינו חייב לטמל בבן
אל כלו של רבר כל שבשלו מחזיר בשל חבירו מחזיר ושבשלו אי מחזי
בשל חבירו אינו מחזי החזירה ובתה אפ אלף. פעמים חייב להחזיר
רבה השב תשיבם לאחיך אפ מאה פעמים מישר לעולם חייב להחזיר

הלכה

הגה

מה אפרוחי בני
ר"ל אני בנים בני
ר"ל יצאו בנים
ונזרקת שאם תבן
עליה שפשור לשלח
ולה בנים הבריח
אדם אני אפרוחי
הבריח לאדם יצאו

ער שיחזירנו להשותו לתיקונו המשתנה ואין ערב רשע בעלים אבל
כי אלישבר הכל ערבים רשע בעלים כל אבל ואחלן שהחזירו חוץ
מהשבת אבידה שהתורה ריבתה תלה שבות הרבה אבל בחזירה
לתיקונו שאינו משתנה כל נכסיו וחובה ומאבדה משם מי באחרונה
ראה בהיתר שברחמין הדין והחזירה לתיקונו הרי קיים מעשה ואי ערב
רשע בעלים מעשה בהיתר ובטלה חייב לשלם ולהחזיר אלא שאם
לפי כבודו שהרי התחיל בעשה ועדיין ראוי לגבות עדיין בדיין
כי לתורה הוצן ולכרוה בחוץ. והרעבה לתשלום לפני משלום הדין מוה על
כבודו וכמן אינו משלם להחזיר אבידה וכן הכן אינו שומע שלא אבין
אם אור לא אל תחזור המאה מיס שומעבאמי הו. ארד לפני אבידה
ואבידת רבו אך אבין אבידת קודמת שלך קודם משל כל אדם
אבידת רבו ואבידת אבין אבידת רבו קודם והוא שה: רבו מובטח ואל
היה אבין שקול כנגד רבו אבין קודם. הנק שלו ושל חבירו העלאו
לא שכר אלא הראוי ואם אור אבינל את שלך ואתה עתן את שלו
בפני כי עתן את שלו וכן כל מה שיעשה בפני בי אך אם לא
העיל אי לא אלא שכר אך אם שלה החמור שלא נאנלו לא הפסיד שם
ודקלא שמתיאש מה העיל ומחמורו ואם דבר בו אחר קבה וכן כל
דבר שחרם ומפסיד כשל חבירו ערב להתנה ואם התנה לתתיחר
הפסדו אי לא אלא שכרו אבל בדבר של רמאי ושל השבעת שרים
רגלות שחרם עתן דמים מרחב ומי לתת כל מה שהתנה וכן הוא
לי שיחות שה. לא מהלכת כדרכו ומעבר עליה ב. סל ומעבר אם אינו
יכולים להעיל מדים ומעבר אחר ומעיל אלא שלא אי לשעבו העיל
לשעבו ואם יכולה העיל אלא שאר לשעבו אבל מעיל לעיל
הוא יכולים להעיל לו הרחק כל המעיל מעיל לאמעיל אל אבאל לשעבו
כל שמעיל שאי לשעבו אבל מעיל הוא להם להחזיק את מעיל וכן
שיבולו העיל הרי מראשו הבעלים אין הכל הוא שנים שומתמל
והעיל אחר ולהם העיל לאמעיל ואם אי לשעבו אבל מעיל הרי חלק
מחבירו והעיל לשעבו וכן השוכר את הפועל להעיל כל מה שבעל
הרי הוא לשכיר ואם אי לשעבו אבל מעיל הרי חדר בו אין השכירות
כל מה שיעיל לאחר וכן הרי הוא שלו ותנו מחלו לו מוכרין מחלו לעיל
אם אדם נשו מלוה ומלוה מחל מה שמחלו מחולל. שיראו שמעבר מה
בדרכו ומעבר עליה ב. ופשקו שם ב. ומעבר מי אין מחשבין לפי
לפי מעבר ואין מחשבין לפי עמשות ואם שכרן הוא לחבירו להעיל

שורחו

מהרי

הם הדרך ויחשבו השבר לפי המיון ולפי הנשות שנעשית דרך בריבוי
סברת נשיות הוא מלבד ולא ישלם החמרים כבשי שאם נהנו לתיבר
לפי מיון ולפיים לפי נשות עשין כן ושאי החמרים להתנות כיבוים שכל
איש באבר מעט מעבר מבין הישיראל שמעבירה אחר בריקו ואם
בשעבירה אל חייב לתחזר ולה שעבירה אחר ואשר לו שאין מתחסנין
להתנות בינהם שכל מי שתאבר מעט סחינה שמעבירי לו סחינה אחרת
מעבר בה ואבדה או שמרתי לריקו שהסחינה הולכת כים ועל שלה נתשולמו
להחזיר לו סחינה אחר סחינה שהיה הולכת כים ועל שלה נתשולמו
השובה והקל ישאה ויחשבין לפי המשלו ואין ליחשב לפי המיון ולא ישלם
מעבר הסחינה בסבר איש מעבר המעבר מעבר חייב להחזיר
ומבריך שם האבירה ואין חושש לפי שאין מחזירי אלא לו סיפן
מובהק לבד מירה או משיך או מנין או ריקו האבירה מלוק בחיוב
אבל בלא איש מחזירה אלא בסיפן מובהק יפה כל בקב יש בעבר
אותה בלבד סאו סנים ולא אחר בתן בו סיפן זה כזה לא יתן לא לה
ולא לה אלא עבדא מוכנת עד שירה האחר לחפירו או ישלם בשר
בתן האחר סיפן והאחר מבא עבדים יבתן לבעל הבית זה בתן סיפן
וזה בתן סיפן ועל אחר אחר כאמן כליה רמי מעשה שלמה וכיוצ
כה מבא עדי אריה שחרב אותה שלמה וזה מבא עבדים שבמלו
מעבה הבתן לבני בתי בלה זה בתי מיל ארוב וזה בתי מיל רחבה יבת
לפי שבתן מיל אחבה כי מי שאל מירת רחבה איפלו שבי שלו
מלבשין הולכים הבלים מלובשים זה בתן מירת ארוב ורחב וזה
כו מירת מישקלות יבתן לאור משיך ועבי לשלור האבירה מבסר
שלא האבירה מעשה ברכה והשבות לא מה היאך תשיבו כעבר
מעבא כסות שו או כלים שלעבר מלוים מעשה ומה נעבה טיקל
ומה בשוב בב ארם אלא שוטחה עבדבו מישה לטרבה אבלא לבבר
שבדעת לא אורחי לא שטחה לבבהם אפי לטרבה של מבעב
מעבא כי עבל מעשה בבן כי שלא יקבו כל נחושת משתש בבן
בחיין אבלא לי האור מעבי שמשחין כל כסף. משתש בבן
בעבן אבלא כחיין מעבי שמשחין מעבא מעבי יפ וקרמאן ישמש
בבן בבך אבלא בקשה מעבי שמסחין מעבא כל מבב ומלבטי
וכסות שלבבשרן הרי זה לא יעבר בבן עב שיבא אליהו וכדרך שאר
חטאי באבירה כך אמר בתקרו שהלבו בעבן לדרינת הים. ומעבא
סבר קול בבן אחת לי. יפ ואם אעב יודע לקרו בעלן כל יום ולא

פי חטובים לאמרי
ברוב מחבר
לא בטבל יקל
ש

לא יהיו בהן לפתחילה ולא יקרא עליה ושנה ולא יקרא אחרונה ויתרגם
ולא יפרוס יותר על כמה ולא יהיו שנים קורים בו בב ענינים כמאמר
ישוב זה לכאן וזה לכאן ויתקלקל הספר אם הורגל בו בענין אחר ע"כ
המלין שם מליהן ומשנה עבבה שנאמר שנאני בלי הבל ואין עשין אותן
אלא הרשעים בלבד ואינו דבר שיש בו רוח חיים ועריך האמונה אם
הוא דבר שעשה ואומלאי סרה וחדוד ישלם בהן ב' חצאים ושתה
לאחרים ואוכלים ואם שכרן הותרו לאכילתן הבשר הבלים וכן ג'
התרועות ויוכר בעיבה כל ב' חצאים ואכלן ואיך שם מליהם
שבהם והרי הן שלו ושל כולם בשותפות כדין כל הנשם מחבירו ושל
פ' שם ומשנת המלים אינו . ואינו שבעם וסיחים של רבי יוסף
בהן ב' חצאי ושל בריא ל"ום ואינו קונים וכל דבר שנפסל מרוב
ושוין ליוסף בהן ג' ימים ואמן ואיך ויוכרו בבר וכן פרחה שהתחיל
לקבל ובאינו בהן לא יעשה בראיהן יעבר לא ויש לו להשתמש
בדברי דבר שפסקו מותר ואלו כן חייב בעבודה ומדרה אבל
אמר לא בראו בראי אבירה אבל באותו אבירה לא ישתמש בהן
והאיכא לא ישתמש בכלי הקדש העולם ובחדר מחוד בסימן אוקמי
הכל כאבירה שאין בה סימנים כיון שנאבדה הרי הוא בחזקת שמת
שנתאשו הבעלים מעבה והרי הוא שלו ואבדה אבל אם לא ישתמש
הלבה באבדי ראה לא הוי יאוש ולדבר שישבו סימן הרי הוא בחזקת
שלא נתאשו הבעלים והרשאו אותה חייב להכריז ואין ומחזיר
אבירה באבדי עדות עד אלא לגלה שאינו מעלה בדיבורו אלא לפי דבר
בסמריא ובאושפיזא ובבאת שלום וסמוך הוא עד לפתחילה לא ישול
ואם שלו לא יחזיר לאותו מקום ואם הוא דבר שאין בו סימן יהיו
מונח עד שיבא אליהו ז"ל ואם יש בו סימן אלא שעשוי לדרום חוץ
סימן וחייב להכריז ותרי דרבנן שריא שבעלים מתיאשין מה
ואם הוא של יתומים שאינו בהן בני מחילה אסורים ומן אם הקפ
מלך הטרה והמקדי באילת הרי אילו אסורים שהרי בלה בדעתו שלא
מחל מעבה דבר בעד דבר שיש לו סימן חייב להכריז אם נראה שדבר
שאין בו סימן כגון מדבר שיש בו סימן מעבה בחנות הרי אילו
שלו בין הנבה של חמרי לחמרי הרי אילו של חנוני לפי חמרי הרי
אלה שלו ואם לא אלמלי אם עדבי השולחן בין הכסא לשולחן
הרי של שולחן ראה הרעיאה ומלבלה ובא אחר והחזיק בה
מי שהחזיק בה זכה בה והלבדיה מעיאה לחבירו קבה חבירו

ומשבחן לבעלו
ומיון עדיף לאוכל
לאחרים טון
ובמי עבקה ב'

ע

פ' לוחות
בשרה

שאין בו סימן

אותה לפי שאין מתכוין לכבות כי אם בהבאה אז האסור לתת לים בתוך הכלי
ואז לא שייך כן עכו"ם מדליקין עוד של שבת שלא יבא לידה תשבה ומילין
שאחת בהן האור ומניחין לחיצה בכל הכלים ואחר בכלים חרשים
מלאים מים ראוים כיצד אחר. ואז רב יהודה אליה שאחת בה האור
נתן בה מים מעבר אחר ונר דולקת שעל השלחן מעבר את השלחן
ואם כבתה כבתה ומקצתי לה בשבת אבל בשאינה שייכה בשים לבר
האסור בירושלים קאי האסור ובירושלמי. בגר של שרף ומלחו
שלם בגר שעוב ונר שאחרי הדלת אין מדליקין ונעלין בדרכו דהא
ליכא עלה אבי אבל בשאר מדבר אחר דהא אין מתכוין ולא הוי
פסיק רישיה וכן כתב הרי"ף ואין הלכה כשיטת רבינו מדליקין אל
דלת ונעל אפי' בשבת בגר המדליקה הארורה דהא ליכא עלה אבי
דאדם רוח ומבין אינו שאינה מכוין בירושלים תנא ר שמעון אל
אבי הדלת מדליקין ונעל אפי' בשבת דבר שמוגן מדבר בשבת ומקלקל
אין דרכו כן ומסיקי מי המנים כך ומסיקי מי כל כתבי עבדי שבא
לכבות אין לו כבה ואל תכבה אבל לקנן לתוך עצמו אין שומרין
אז לא אמר בדליקה התרו לה מי כל המכבה אינה מסתיר ובמי הדליקה
דאז לא שמרי שאר איסורי שבת ושל הדלקה כל שיש בו בפסר
אינן אורב ותלוי ראוי דבר שאין בו בפסר ומסיק בפר כל
כל כתבי שאם נפלה עליהם בחצר בשבת שאינה מלאה שיש
לו לחצר אחרת שיש בה דלק מבי מעלה מעברו אותה שאינה כבה
בדליקה כי הכל לפי שאם בה ולא מעמיד לפתח ואדון שלא יעל
מלבלין אותו שבת וכלים שעריכי שבת בשבת בכלי שמלאכה
מלבוש בשבת מבטיחא מתיאש מן הכלאיים בא לידי כיבוי ואם לא
הדבר שבדבר אחר לאור ובלי אות יכול להעביל ואבו מעבר לאור ואם נפלה
דליקה בשבת מעבלין ל' סעודות הראוי לאדם לאכול בהם
ומבן עלה בשחרית מעבלין שני סעודות בינה מעבלין סעודה
אחת ולמחר כי הוא בבא לקמן מי לקמן מי לקמן בדבר בכלים הרב
או שהיה מילוא כלים הרבה ומעבא ומעבה וחוזר ומתלא אותה מעם
שנעשה האור ואינה מעבלין עם שעריך לו אבל אם מעבא כלי אחר
בדעתה אחת אינה שיש כמה סעודות אחר הייב רחבן מעבלין
מלאכה בשבת אינה שיש בו בשבת ולא יהי מלכין זה והם מנים
מלאכה ולקבן מלאה שיכול המעבה מלאה בשבת אחרת ואחר
בגאו והעבל לכם ובאחר מעבלין שהוא עריך לו או כל אחר מחדיל

ולאמתי מלאכה
שבת ראין מילין
בין דליקה לשאר
איסורי שבת

דבר ברור והרי הוא של מעל ואם לא רבה המעבל לקחתו טרם לבעל
ומותר ליקח אחר השבת שכרו שמין זה שכר שבת ולבשל כל אחד ו
ואחר כל מה שיכול ושלו כל מה שיכול לעשות. ומושיא להעבר שאינ
מעורבת ומשיב ומוזר ולבשל ומותר לאחרי בואו והעלו לו לפי שאי
בן מזון.. מעלין כל מרבי הקורש לתעבר שאינה מעורבת ולאחרי
שאינם רק שלשים עמ שבת ולמי אחר ובימי המשמי לא היו מעלין כ
הבכ והקמיו אבל עתה שרבתה השמחה תקנו להעלות
שאין לו רשות הרבי ומעלין תוך הסמר שבהסמר אוסר שיש בו מעלו
והה עכ כל דבר שיש בו קרושה ומי בשרשלו מאמרי ריסקמא מלמ
מעורבת טרם עלה כבר ומשלמל מכנ הדליקה ומעלה מה מעלמ
מי כבר אלמו תשוך אלא לתת בלבר שאינ בדליקה המרו וכן יש
להמי מכנ לא התבסה ומוקא לרשו ביתי אבל בתר שאינה מעוה
וכן לבדליקה לא ועוד שאמר הר ומשה דבבתלא שיך איסור מלמ
מיחלי בר הר מכנ שהוא מקומה.. המכה בשיש עבל מר
מלאכה חיב משו מכה בשיש והוא רקסר עליהו. והסרמה בית
השמר בשבת חיב מי משוס מכה בשיש ולכך אסור להשמיל
קולבל דבר בן בבלים בן באחרים בן בדרין לעסה ולקר של
יתקן כל שיר אבל אם אינ מתבין להוציא קולמתר ואסור לחוץ
כל כמי מי להריח בשיס בתרקו מקבר את הכלי אבל כחול מותר
ואסור להריח אילסמין וקטרת אלא אם ערך לה אבל כסומ קל
וקימשת מותר שאין קבל שמחיב ואין משכלין את הכלים וכן
אסור להביה המחמת ומשרות וכלה משוס תקון ותלה מכה
בשיש.. המוציא מרשות לרשות בלשו זה משל אין העבר
תנ רבנ מ רשות לשבת רשו הי ורשו הרב וכרמלית ומקו מסור
רשו היחי חרמן שיק מ לעסמ ורחב מ לעסמ וכן בר קבוה לעסמ
ורחב מ לעסמי. ורשו הרבי הוא סרטי ומקטיא אולה מ רחב
שהוא רחב ז אמה ובקיל מ מבוא עמ בשיס ולא מי שיין
מלי מרבר ומסלק מ עדרין. המוש מי הי מ הר או משמש מ
היחי מ הר חיב מן התורה וכן האורק והמושיט בדיולי חיב
אבל בשבי רשות מסור כרמלית מהו יס ומקום מחרשן שמק
ואינ רחב מ או רחב מ ואינ בבה או מקיק מ ומבאות שאינ

מתנות ומתנות אם יש רחבים יותר מאה אמה אין בהן בקיעה שלם
ביטול אבל אם היא גבוה ד' טפחים ורחב כל הנהר כולו הוי רשות הרבים
ואסור מדרבנן להוציא מן הרבים לרשות הרבים אלא הוי לשון הכרמלית
יותר מד' אמות ויש עוד רשות שהוא רשות היחיד מן התורה שאין מוציאין
בו אלא ד' אמות כל קדמון. יתר מבית סאתים שלא הוקף לדירה. ויקום
מעור הוא גבוה ד' טפחים ואינו רחב ד' הרי מותר לפני רשות הרבים ולפני
רשות היחיד לכרמלי עליו ובלבד שלא יפלסו בדירה שאינו עשוי לדירה
הגבה מד' הוי לדה וכן לגמלה ולשבר דבר שאינו עשוי הוי ויקום מעור
בין בד' הוי בין בכרמלי ת"ה ראבי"ר חסדא מתחילה ד' לפנים. ד' בד' הוי
חייב ושבר ד' אמות בינוני ושבר מרם בד' הוי ומשלם כל היזק אם אינו
איפכא ובלבד שלא ישלם כל הוי יותר מד' אמות ואם משלם חייב
ומוקי בחסדי שאינם עריבי לה אבל עריבי לה אסור שמא ישתוף אחר
חסדא.. לא שבר מרם כרשות זב ויושבה ברשות אחר אלא אם הכניס
ראשו ואבר לתוכו שהוא שותה אבל מד' הוי לכרמלית אז מד' הוי מן
לכרמלית אינו עני. שנינו ראוזרוא שבת יא לתוכה מן הים אינו
מטלטלין מיבה מים אלא אם עשו לה מחיצה ד' טפחים סביב לקבל
מד' רוחות ושיש ד' מחיצה אפי' לסתם יותר ומיה יש להתיר הבור
בסאות שעל הים אם יש מחיצה תלויה מתחת הקבל ויש מחברין מים
ראשה פשוט הוא בבל מקל ועוד שנינו מעי שהיא פחותה מד' אלא
על המחות אין שמכין לתוכה ליפסי ביצעא לד' הי אלא אם עשו לה
מחיצה מחזיק ב' סאתים בין מערבי הר סמוך לחשר אלא שבר הר
עריך לעבור פי לפסות הנהר שבנסרים ב' יש מסב מפני מראי העין
ניה שיעלו מים לתוכם מעבר שבתלות המים עובר לסמוך
ביטול הגלים לכל הפחות בים שהוא קשור ד' אמות אפי' מאה
אמה לא יטמוך על פי הכיב אבל ביטול הגלים עובר ומשלם רשות
שעובר לסמוך מים אלא שהולכים לד' הי כפי החורף אל המעמדין
רפפיל שופך על ידמה הפסולה והם יורדין לים ולשון ים שבעה
לחיצר ובמבצע בעלאו או ביתר מעשר אין מטלטלין מאה בשבת אם
אין מטלטלין מחצר לחצר בים אי לא לחיי ואם עריך אדם חסן
אחר כל הדבר לחביא לדשי הי יבא חעקי לים ואם שב יבאוהו
אין מוחין בידם ואם לא יבאוהו מחיצה שלבני אדם שלא
יהיה בין זה לזה ד' טפחים ולא יראו לזה הובאו.. ועוד שנת

שום דבר

עם מי שיכבה צריך להשמיע כבתו אם יש בהם יסלק ולא יחללו
שבת.. ואשה שנתבטל עליה אז סורר לקבל דם נדותה אם הגיע
מאיזלף הרי זה מישוי ואי מישו שנבטל הרי זה אחר ואחר לגמרי
ונתחל בל הפיעה בל הפסבה אבל אחר ליכנס בקרון מישו
שמשתמש בשבת. לי שהחשיך בדרך עתן כיסו לבדי ואם אין נר
יתן אחת על החמור וכשישיר החמור יעלה וכשיעלה עלה ואם
אין שם בהמה יתנו לקטן ואם לא יוכל סמו ידו מעות
ירוץ ולא ישחר משכיבה ויוקר כיסו אבל מעמיד לא ונתנו
מעות לגוי ולבבו ואם שלם ויצא אין נזקקין אבל לא לחיר כלי
ופנה אחרה לאות בחבל שבין קרניה וכל כליהם יתירה לי
מישו וחמור לא יצא סחוריים שלם ועליהם אחר לאות בחבל וכשל
וכשמשלך הסוס באמצע עריך שלא יבא חבל האמצע לתחת
ידו עמה ואחרו רבו משו ב רגלים שלעליהם של נקבה אסור מי
שאר הקופר ולא יצא החמור בדרכיהם אבל קשורה ל מערב שב
ושאר בהמות אפ קשורה ל אסור ואסור להסיר האוכף מעל
הסוס ומרגלתה מעל החמור אפ בחבר כן לתן עלי אבל מרגלתה
על החמור שלא תעשן שי ואסור להעביר הסוס בגיסי הפתח אבל
להוליכה בחצר אחר כי אשיה ואין עתבן איספלגת עליה ליפה
בשבת שאין בה סכנה וכן קילור עלבי הגן שיכנס בגן אבל
חוץ לגן אחר כגון שאינ עלבי המבה וכן איספלגת עלבי לבה
אשה שנרפא בשבת ואם נפלה עלבי קרקע לא יחזיר אבל אל
דבר אחר יחזיר וסכין ומברכי לחם ומיק שמן אבל חלב ושאר
לא ימסב שנמחה עליו ושטה עלול והוה לה עלה בראש אין
מרדקין לא את ש השלק ולא את הדבר אבל מתן הסוס אז לתוך
הקרבה ואינ חושש ולהגיה לתשמיש אסור אשו עצמו. ומחמה
הסטיטרא אין איסור בשביל שמשות השומן שאין עשה אחר
בירים ואין הבהלה ויצאה בחוץ שבעמרה ואסר סקוק לו הר
אבל אם חבר סקו לו הר אחת ולא שהתרשלם יש לו דין בהלה
בהלה ואין הסוס יצא בשלם שבעמרה שעשין לו שלא אסר
יהוך אחת ולא בעמדה שבתחלו שעשין לו שלא יצא לגה
ולא הרגלין בחשון שבתחלה שעשין לגם שלא יבחו אז שלא

הוא לתן

ושברו את הכלים ולא העלו בעיניהם כי עלי קטן ולא בראות קשורות ל
ומר שבר מחלקן לשוק לוכרו אבלאם אינם קשורות. ומר ל מותר להשיב בידו
כגון חבלים של אפרי שאם בהלת וכבר בתה אשה אחרי רגל ראשו
אשב בחוטי עור ומשרן שבורבת בהן את השעבה חבל אחרן שקלל
בהן שעבות עלמה אז כי ריעאות בהן ואסור לסתר קלעה בשבת
ראל קלעה ב"ש ומשלו בעב ואם החוטין חלולין כגון הב חלולא מסיק
מלוה ואם הם מלאכות ועקרים עליהם אסור אז אם ומעוטה
כגון לחלשי ואם לא מן הדר רלחרן רלת ל משות הכ עוד כ אמר
לחבר האוסר הבשיב בחבר מלוקא ובבשיטין של כסף העשאות
מהרת העשלי מוחר ואחרן של בעלילי כל עב שלהב ולחם שאי
עקבה שקר שטיק עלרון ועבעת של אבב בשאין עלה חותם מלפ
שאסור בר הכ אע שאין לל משל הכ מוטב שיהו שוחטת ואלהון
מחרות אבל בדברים שיש בהן חיוב חטאת בר הכ אם לכל אסור
ומתבה אסור אם אינו בעלה בתוך יד המתבה אבל בשלולת שיש
בה קרס והקרס אוחז בתבה חלקי יש מחני ויש אוסרין אך
אם יש בתבה בעד אחר של מתבה אבל שיטיקלא כאין קרס
ואוחז בה מתבה חלק מחר. לל יש אינ בשרין בקסמא ואם יש
אינ חייב ואל כי שמחר לשב לקשור סבב השוקים שלה רעעב
או משבה ואן לחוש לל חלשו לחבר אלם שאין בה עשעה קשורה
כגון בריה ואל רב הונא בריה שבלים שאם יוצאין בהן ובבלים מחברה ומעמי
אחל הלל ראי ומעמי בהן בשיש שלולת בן מ לא ובכ אדם הנ בה
הבבשים ויש להם כבלים בראלבים לל יכרחו אבל הוא שומעמי
בהן לל הכ ואל כי שמחר ואין בהן משו משאו ולכ לחיבר ריפה
מיסיק ואחר לאיתי כ אחות בר הכ לל שתקקל בהן הבב ..
רגל ומעין בחוך שבעבל רב רמי בר חמא והוא שקשר אבל
בעבל שלה ובשבל שלה מחר לעות בחוך שבתבו עא עבל מיבה
כגון אבעבל ואם בשבת יבל לשון לבתלה וסיפ רקחב לל יעא
לבתלה וכבר חגא ואם אבל לא מחיר לל כאי אלא אבלמלל
ולבתר ולה שבבל בשבתו בשבת בבל אסור לל שבאל כמי שרעל להולכו
בעקל אחר רק רשו הכ אבל אוך שבתוך משלל מחר אפ בשבת
ובגל אי הכ קשי ואם שיש ל ריח הפה מחר לעות בבלמלל ל
אחרי מלה שבבל בשבתו בשבת בבל אסור לל שבאל כמי שרעל להולכו

מה אינו מחובר
בדעתה שיהא
חוב הרשות

מחברה ומעמי
בה

הואיל ותיב ארם לישראל בתחלה על שעה אינה שוכחת ואם
לא שאינו יכול לקיים . ועתה ארם בתחלה בעיר בעיר עם חשיבה
קשור של תחלת מואבי תחלת הן אבל אי לא הי מקישרי אינו זה
חלי בתחלה שאינו יכול לך עלה שאותה לאות בתחלת בשנת אבל
ולא בתחלה . ויעאל כאן תקוה סי אבן שלא תביל האשה משרי מאי
אלי בתחלה שאינו יכול לך עלה שאותה לאות בתחלת בשנת אבל
מלכים שאשתם לא הם ולא יצא קטן בתחלת אל תחלת מתחלת
ואמרי לאיתלוי ולא תצא אשה בתחלת חדש אם לא יעבר שעה אחת
ובאור יום לא שיקבלה עליה תלה ואם אינו מישר שלא לא ומה
לא אבל ארם שאינו מקבל אותה לאות בתחלת שלא שהו בתחלת
מלכים הא מיסורא אבל לשה . אי בתחלת אי רבשנת
סריגא שרי פי כוכלא לר ל שעתנן בראש כל ש מוש או ראי
קשור ותחת עוארו ואז אותה לאות בדרך הי חיב שמא יבל ולא נהיי
בארץ אשנה אבלאי לא מיהרך אסור לר יורדת הרוח ומאשו ואם
לאיתי אבל כוכל שלאר ושל מוצאים אלי בלא קשירה מיהרך ל
הי בב אותה לאות בו ונתן פי קשר מישו אבל . המשנה בתחלת
בשנת בתקוה שאינו משתיר לשון כרכו שלי בר ושל ראש כמו
ונעשה ומלא בתחלת וחודר ויצא ומלא חוץ חוץ ער שיקנה מלא
ויכנסם בתחלת ומם אינו יכול להכנסם חוץ חוץ מחשיך עליהם
ומוצ חוץ חוץ בעוראי שבת ומה בתקוה שיהא לשומרן מפני הי
מכסין בתקוה ומנחן והוקן ל היה יהא להחשיך עליהם מפני הלסטין
נטל את כלי כאחת ומלכן פסי פסי מיד אחת או טרם הבירו וחבי
לבירו ר שמעון בחיעוה בדא כשהיה בדן רעוה ולקנ
ומוצ חוץ חוץ בעוראי שבת ומה בתקוה שיהא לשומרן מפני הי
ויכנסם בתחלת ומם אינו יכול להכנסם חוץ חוץ מחשיך עליהם
ונעשה ומלא בתחלת וחודר ויצא ומלא חוץ חוץ ער שיקנה כל
כשבת בתקוה שאינו משתיר לשון כרכו שלי בר ושל ראש כמו
היב בב אותה לאות בו ונתן פי קשר מישו אבל . המשנה בתחלת
בארץ אשנה אבלאי לא מיהרך אסור לר יורדת הרוח ומאשו ואם
לאיתי אבל כוכל שלאר ושל מוצאים אלי בלא קשירה מיהרך ל
קשור ותחת עוארו ואז אותה לאות בדרך הי חיב שמא יבל ולא נהיי
סריגא שרי פי כוכלא לר ל שעתנן בראש כל ש מוש או ראי
מלכים הא מיסורא אבל לשה . אי בתחלת אי רבשנת
ולא בתחלה . ויעאל כאן תקוה סי אבן שלא תביל האשה משרי מאי
אלי בתחלת שאינו יכול לך עלה שאותה לאות בתחלת בשנת אבל
מלכים שאשתם לא הם ולא יצא קטן בתחלת אל תחלת מתחלת
ואמרי לאיתלוי ולא תצא אשה בתחלת חדש אם לא יעבר שעה אחת
ובאור יום לא שיקבלה עליה תלה ואם אינו מישר שלא לא ומה
לא אבל ארם שאינו מקבל אותה לאות בתחלת בשנת שהו בתחלת
מלכים הא מיסורא אבל לשה . אי בתחלת אי רבשנת

חלקי בחול ואם הרגו מתחילה אומר ואם בא לו לשכון אסור
שהרי שלא בשותפות לא יאמר לו. שולחלך בשבת ואנו אנו
אסור נאריסות לחרחן לו דברי אחרים. ישראל ולו שלקבלת
מחטין או מן הסתם היכך מי שהרה לב ובחבל שלקבלת

ותנר רקיבלת
שרי

ובה ברחים לפי שהחי. מעל שהרו אחן. הרבר אשרו הרחים
משום דמי מריסותה דאעביד לפי שמעלן הלי. ומחבר אסור בתוך
הבחום אבל באיר אחרת חוץ לתחום מותר הלי ושרה מותרת לי
ביתו שלו. יבר אסור ואם. ביתו שלו אי אינו אחר בתוך לי
לשות מלאכת עצמו וקבלת תלוש מתר לשות בביתו שלו לו.
אבל מותר ל לה לו לשות כן בשבת שעברה ומותר לעשות לעבדו
שיעלה לאסור זה לה ואסור לו לו. לשב עלי מלאכה פלונית
לפי שאין לבהמה רוח לבר לבעלה ואם הבבה. הרוח. יחר שיבל
ומ מקום שאסרו בשאבים ובהמה רקה אם אל עבה מהא היה
שלא לחבר בהמה אבה לו. הבהמה משו שאלה שבחת ומיום ואם
כאן אלא משום שביתת שבת לפי. ואסרו חכמים בדורות הראשונים
מלאכת שהוא כרשו הלי. כי שלא יבבה בו אחר ומלבם שאינו
מבקרה לחרי כרחוכה בתרמים ובי אם בשבת עלי. רחת לבקרה
כאן אלא משום שביתת שבת לפי. ואסרו חכמים בדורות הראשונים
ומ מקום שאסרו בשאבים ובהמה רקה אם אל עבה מהא היה
שלא לחבר בהמה אבה לו. הבהמה משו שאלה שבחת ומיום ואם
לפי שאין לבהמה רוח לבר לבעלה ואם הבבה. הרוח. יחר שיבל
אבל מותר ל לה לו לשות כן בשבת שעברה ומותר לעשות לעבדו
שיעלה לאסור זה לה ואסור לו לו. לשב עלי מלאכה פלונית
בביתו שלו. יבר אסור ואם. ביתו שלו אי אינו אחר בתוך לי
לשות מלאכת עצמו וקבלת תלוש מתר לשות בביתו שלו לו.
הבחום אבל באיר אחרת חוץ לתחום מותר הלי ושרה מותרת לי
משום דמי מריסותה דאעביד לפי שמעלן הלי. ומחבר אסור בתוך
ובה ברחים לפי שהחי. מעל שהרו אחן. הרבר אשרו הרחים

אסי בוגר

ועל דבר זה לשון בית העולם. ואין אם שוחן בשבת עליו ונפל
שאוסרין לו ביום ואיהו שעדיין שתרומה המיון לשון בית בלע
אשר לעיר בדבר לא אבל בשבת פת שנאפה בשבילו. יש
לו ביום בדבר לא. ולעניין אפיית פת ביום אחרת חוץ מאלו שנפל
בשבילו. שלא לשון אחר יוצר ואפילו לו ביום ולאותו שלא שהבאו לו אל
כגון אסור חוץ לתחום אם בשבילו. אחר עיר ואפילו לו ביום ואם
בראית לה לפרש בראית לה. ודבר שאין לו תשלומין רעיה ומאוב
ולו ביום אשר עזרה ואם בשבילו. שלא בארי שיעשו לפניו
מדבר שיש חשש בחומר ועיבה אם בשבילו. לעבר אחר אחיך
בפלך ובהיא רבי שמעון בארי שיעשו אי מחבר ובלא בספק עבדה ועל
עשיה ואפילו ספק שלא בארי שיעשו אי מחבר ובלא בספק עבדה ועל
הפירות או שיעורו ברגלים בשבת אם לאו באותו היום אסור ולעבר
אחר עיר בדשמואל פר מי שבחשיך. לא בהיא ביש בעינו
ואויב בתי שלמה אסר את הפת בזה. יש לאחריך ופסק אם עלה
עלה — עלה החמירו חכמים אז שמא אחר כל עלה כל שמיר לא
היום עלה. שמא יש לאסור כמו פירות הנשרים ומיהלכן דבדבר
בשבילו הלי. שמא יש לאסור כמו פירות הנשרים ומיהלכן דבדבר
קרם לכן כמו בשבילו אחר ואם לאו כל שמחת אשר להבעת כלאות
אחר בשבילו
אחר ובו
אחר אל
אחר אל
אחר אל

ר"ב הלכה חשיבה עליה לטחינה מן הכי יתיאלא היה מורה לכל ואל
מאי הנים שהמי שומה ומביאו בבית יש מוכר לת לטחנתם מוכר
שלמה יש מבאן כגון שיש יכולים לטחנתם באותן ידקום ואל כי שמא
הני מלאה לעבדן שיטחנה לן הנים לאחן שיראה אבל אין אסור ודי
אם הכי אז בשבת יש זה מותר לשל אחר כל מי שהבא חוץ לתחום
ראוי מותר לשל אחר לא שאין לו רשות הרבים אורה אסיר בבר
כל הכלים רבי שמלאכת היתר מותר לטלטל אפי מחמה לצל ואם
מלאכת לאיסור לעולם אסר ולעולם מקומו מותר מחמה לצל אסור
ואמרו לו שמעון רבי יהודה כי שמעון בבל ריב מוקצה ושרי מוקצ
מחמי מיקום ובמוקצה מחמי אסור בר מעי שהרקיקו בן בשבת
רחמיה בירים אל מוקצה מחמי חסרון כיס מורה כי שמעון מאפי
מתנן סב כל הכלים מטלטלין בשבת חוץ מאסור הצל ובן יתר שלי כל הכלים
מחריבה ובן סבון הביוחר לטחינה ובכיא מאוכלים אסקי סב
מתנן רב מלה מותר לטלטל בשבת אפי לא בשלו אבל סאמיטלים
אסור לטלטל אבל בשר מלח ומי מותר לטלטל אסקי סב שלש
אלו רב נחמן ומקבלין על השולחן ראשון וקלסי הראוי לאבל בבר
אבל דברי שמיני ראוי לאבל בהמה אפי להבשלן אלא יש הרבה
והשולחן שני כמו מעות שלו בבר שמשר הבר והן טמלות ובן בשבת
שעל פי אם החבית בלא בשבת אבל בשבת אסור לשב ופי מינה
שמים הראוי אז רבר האסור לשבות שם כל השבת אבל מתן שם
בחיבור לבל לטלטל בשבת מותר לשב כמו שבת בראב עומין
בבי עשר ואין מטלטלין אותן אלא לאחר בשבת מעל הכיסוי ובן
עטלות מאילבן ומבל בתל סב כל הכלים רבת והר שמעון מעיב
פלוגיא לשבן אבנים של חיין ולשבן אבן שמהרקין את הברזל
ובן מגבה שבל הבר משבר את הבר ובן עטלות אלא כי יחמן לא שב
אלא לעולם מבו שערי לשב עלבר אבל לעולם מקומו מטלטלבר
לפ המגבה ומינה הכל בחיים אחר שאם לא יחשב לא יוכלו לשב בחוץ
מקום מסקי ראסור לטול התינוק ואבן כמו אלא בתינוק שיש ל
מטלטלין אל מבו אמר בריב אסור שלא יטלו הריב מיר התינוק
ומלמד אל מבו לקחי האוכל מקומי חמור ומתבן לפני השור אבל מי
לקחי מלפני השור ומתבן לפני חמור ראוי לו ובדי מטלטל

אז ריב לא שרינן
בחרב בטל מתבל
והאבן בימו אלא בתינוק

שלא לצורך ובאור בהיות שלדקדק אם אסור אם עתה ולדעתו
אבלא הדכיר בו חכמים איסור ובהיה שבלה לבר אסור להעלותו אם
יבלה הרבה לפי מראה שבת ותבטל שבת אין לדיין עסק שאבה
שמעון בן מנחם שבת והי עלינו שלא לעבוד אבל רוחין אותו בי
שבבה וקש שעל בי המטה לא ישאלו בדלו אבל ישאלו בעצמו אם
היה ראוי לאכל בהלה עתה להעלות כיר ואם היה עליו טרם או סרין
אחר ושומרין אבל מלבד האיסור ואחר להשיב בהלה לבית
אבלא עליבי דוקנה אבל עוברי אדם בחנה טרם שלבל אלוקי
אבל וחכמים שבשבת עביא כל ומעבר רחמנה ולא יעבה לבאל כי
שמא יבא כלם עדיל הכבי אם כ יוחנן היעבא בעלת עבדתם
ובקול בשבת חייב חטאת ואם כב הוא היעבא בעלת שאינה
עבינת בהילבה חייב חטאת עסיק עמלי ומשו רחמנה הלכ
אשור רבלת בעינית חסי ולאבלה ומו הר יחיאל כי עשו מי
העבות אמר בלא רבלת לב ואל כל רבר שבעסק מן הבר ואשו
אחר לחובר כלי לולאו ואינו חשוב אחר לבאת אם חשבה
ואם חשובה ואינה ראויה לעלובה אסר אותן רבעות הן
הלוית נאבנא כי לבא אבלו ולא אבלאות אחר לבאת בבן
האילו לראויות לקשר בבן ראשי המבעים הלו הוה לבעיבן
אבל הארץ כאו כן שהוא לעבל הבא אם בב בבה שוחנן אין אבסי
לא את השלל ולא את הבבר אבל עתן הוא לתוך הבוס אל לתוך
הקיבה ואינו חשוב ואינם שבלבן שבלבן ירי כן עשוה סבין ומסבסי
אדם אל יעבר שמן אבל חלב ושומן לא לבי שבריחה והה לי
עלי בין אין מבקי לא את השלל וכן נבחל אחר לבעבר לבוך חטטין ואם
ואחלב אבלה רסיבה כשתיה מבבבי ולא נבבו אחר לבעבר אבל
לבעבא שו ואחר לבסיר לבלי שאה ובלבי עבה ואם אשו אשו חשל
ולבהבה אשו חשל אסר ואשו עבבא אסור . ומוכסא שיש בב
לבה אחר להבעבא אבלה לבה אל אם אית בב רם ברם כל
מיסבקר סבקר אבל מתבטן לבשות לב סב לבעבא הלבה ולבכ
הרוח חייב סבק סבבה נבשות רוחה הבשת לבבק שבולה
שיש בו סבבה אחר לבלבק הר ולבבות בשבילו ושוחטין ואוכל
ומבשלין ב ולא סבבה ברורה אלא אם סבבה סבק כל שהם
אחר אחר עבר ונוסבא אחר או אינ עבבק אם הבי מחלל
את השבת עסק ומשמשי דברים אינ עשין עב מי

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

על ידי קטנים ולא עליהם נעשים כדי שלא תהא מלאכת שבת קלה בעיני
אלא עליהם נעשים ואינם מאיסים מפני שהן מיומן ואל יי׳ פנים שאינו
כי כל מה שהוא מתוקן בקיאין בדיקת ומסמן בשאות לקל ועוד מי
יבא הלא שלא יבא לידי ואסור לשאול לחבר מה מותר הוא לעשות בת
מאיר בשאלה השאול הרי זה מלבה והשואל הרי זה שומר מים
והרי הכל אולי ומי כהם ולא שיאלת כהם לא מפני אין מעמידין בעל
אל רב פפא הרי זה הרבה ויכה שלהלן. ואין שמה לפנים בין מיל
בין פשוט בין בסבר בין בשחול הרי זה חוץ שיש בו סכנה ומחלל
עליו את השבת ואי׳ שמואל מכת חרב כל מקום שהוא מחלל עליו
את השבת כל יהודה היו מחולין עון מלבת ומה שחוק מרוס מ
מותר ולהביאה דרך רשות הרבים שוב ראיתי ראיתא בלבא חליא ורוקא
ורוא ריאה ומעמדא וקרמא ותחת אוכלא אבל סון. אוכלא ומשוחי עינא
אפור מי שנשכו כלב שועל או דבר המיית עשין לו כל מרחב רמוא
לעבלי. היולדת בשבורעת לילה ומחלין עליה את השבת וקורין לה
מכמיה וחורבין לה את מיבורה וקושרין אותה ואם היתה עריסה
שמן מבירתה מביאה לה אך כל שיש שיכולת עולה ואין מי מילה
הליב אפי בשבר אלא שאין זה חילל היולדת בשמחילה לה יב
ל׳ ויים אחר הלידה מחלין בין מרה בין מרה
ג׳ אם מרה עריבה מחלין מז ועב לרבי היא כחולה שאין בסבנה
עשין מרה היולדת ומקיים רם ונאמן ואפי בתקופת מרוץ ומחמיר
הולד ביום ואפי בחמי שבחמת בשבת ומולחין ומלפתין אותו וכן
מרחיצין אותו בין לפני המילה בין לאחר המילה וביום השלישי אפי ק
בחמין שבחמו בשבת ואשה שישבה על המשבר ומרחצה מביא את
הסכין דרך רשות הרבי וקרעי את כריסה ומוציאין את הולד שמא
יבא מי ומסקחין פקיח נפש בשבת ואין מריך לשל רשו מבר
והמקרים לבעל הרי זה משובח. כיצד ראה חנוק עם פרס מעבר
עליהם ומעלה שער רגם עמו נעלה הלל אפי המשבר שובר הלת
ומוציא ומביא מעלה שמא שמעתי ראה שמא יתחבר המנוק ומות וכן מוחר
בכולה הלילה אם יש נפשמתי ראה שמא שלך מי שנפל עליו מחלת
סמך הוא שם פסק אינ שם מסקחין עליו מעמהו מי מעלה שאין
יכול להמיות כל מעלו ומסקחין על המעלו ומוציאו ומתחבין עליו

ופיס שיעבר עליו ביום
של יום אם יהיה שלא
באו אלא עפרי מאין אין
מחללין עליהן השבת ואם
היה עומדת על הספק
מחללין ואם באו עליהן
עכשיו בכל מקום מחללין
עליהן השבת לעולם בכל
דין ולאחר שהעלו חוזרין
בכל דין לדיקוין

והדר שם אוסר
עליו

ד' יהודה אומר אבל יש שם ~~[illegible]~~ הנסים שלפני הבית אוסר
הרבה ואין חוקין עליהם ואת אם ירעל כמה עבה עליו כבר או הנסק ומעלה
אבל לאבל אותו לסבר הרבה ולא סבון ולבר שלא ידיח בו אבר
שומעין לו עתה כדי שיהא ידעו לחזול שבאו לו לחבורת ולקיים
כדי שלא יהבו ומקדין בקבר שלא יבוא לו הרוח וקשה הלחי לו בשבת שלא
אלא בשביל שלא חוסין. ואין מעלין עליו בשבת ואם הוא ידוע לבריות מעשיו
אותו מכרעלות לו לו אז אבל לו לחלוקת שאינו כבוד הבריות שיהיה אותו
השיר שבתורה קי"ל שאינו עומדה ושלחן שלפני הבית משלחן אותן עדי
עדר ושלחן של אומן אין מעלין אותן ראין אדם רועה ב"ש מעלין אותן ראוין
קבר בלי של רבי לבר ראוים אחרים אבל הבאו לבית ואין עליו בלי לחלוקת
הרחילה ומעלין לו מבשר שבתון ע"ל לחלוקים אבל קיטעיה ונב
ב"ש בראשו לבסקיו אינן בשבת בשאין כמשו לבסקיו אם קשור ותלוי
משקלן בו וכן אם היה עלו כאחרו וכן פסק רבי יהודה שיפלו מקבלו כדי שלא
ויש עדות הסנהדרין רבנן בשירה ושבן לחבירו משו מחבר רבא לחיבה.

שלו עשין ראשונה בשבת אחר זה מחבר

שלמה היקן עשבין עיבוי חעשות כדי לעשות חבלים לתבר כדי שלא
יבואו לידי איסור שיעור של רשות חבלים וכן מעשה שבחיר
יחייב עליהן חטאת שלא רבה לו מעשיו עשה מלאכתם ביום השבת והוא
היה בירושלים ובירושלים לא היה רשות הרבים אבל אבל ירושלים אינה
מלאכה שנעשה בלא חייב עליה משום רשות הרבים נבר חלק אל אין מעבר
בחצרות אלא בתר שלה ואפ"ל כבר שאינה והיא סמוכה אין מעבר בה
ואם ב' מיין בר אשי מעבר בתר חוץ בבל מי שהעביאוהו ובבל הר
אבל בית שיעבר ע"ל העיבור אין ע"ל לחלן לפי אבל בבל בית ובירושל
אחרים ערך לבות מבן ומעבר בבית אחר שלחבר אם רבי אחר עבר
חבר ליקח אחר משלו ולחבר לבל בבי חבר הרשות בין כאשר יבאר
בין לך ובן לך מבשר המיבה את המיבה את העיבור כלי אבל אבל
עלבות עיבור ואל בזה העיבור יהא עיבר לבל הבנים והבנים
חבר עחבר לבנים ומבית לבית לבל ובל ישר הבנים בחבר בזה."
בבל חלק מבל כבר שיעור עיבור מיין ב' סעודות ומבל ב' לבל מחבר
ב' סעודות ובזמן שהבלים מועטים בחבר אל אחר ובזמן שבן לל
מחבין יחד עליה הבשרות ב' סעודות לבלל שהוא כבשעור יה בחבר
שיעור בבל כבר עשה שתבל הטבן עיבור בבית שיעבר מבכרא ומל
ומבשל אין לו עיבור עיבור ובדר שם אינו אסור לבל בחש
שאין זה ריחה בית הטבן ובית הבקר עבית הבנים ובית האצרות
הרי זה ערוך עיבור ובנים יבאר שאינו אסור לו שיהא מקום לו

ישב שכרו ולקחו כולן שם אחר עצבר בית דב כמה . ואי שבשבר
אבל אם ישב שומרת ערב לשכור אין לה לדבר ואם הוי ר
שומר חולק עם אותן שהיו אחרים וקטן קטן מבטל לך ערב
ליהיר שלא להכות לו יזכה עליו . ויבא ר ראשון לו מהבן סמיך
על שולחן ועריך להביא לן הקרקעות ובית שאין לו ד אחות לאותן
אין מיבין לו עדות ועדיך שיבא הבעלים והשיחון ומתי שיבולהו
בין הבשרות ואם אם כל מחבין מאם אבר או שרף לבעלים יום אין מיחבו מרוב
משבשיבה מרחק מרחק מאם סמך הגיב ל . יסי בן אבטולמוס ומשם
לקים סמך מרחק כשר ואומר אל בשאמרם עשה מרחק שלא מרחק ערב בשר
שבאו ויקחו כלי אותן הדברים שרשלן לבור שבת אם יש לו כבר שם
כלי זיקלון אז בשטרות וכולנא בזה בראש סב הדר שאבי. לא שיבל
בעבור שלא לה שלא רעב לבות שאם היו שאולים לו ביה ומלאתם לה
ואמר רב יוסף. אלא חבים אשת שלאדם מחבבת לו שלא מרחק
מלא אדם יכלה לבות לאחרים אם אין הבעלים מוכר לו שאשת אל
יכלה לבות ואם אין הבעל והאשה מוכר עסקה לו אי בב הבית יכולה
הדבר כל עבדי אם עבדי אז אם עבדי אז [illegible] אי שאינם מדברים בשלום
הרי זה אוסר לו אל מחבר בן יעקב עד שיבא בעבר
אוסרין ובכי קיים לו ועבר לשבר הרשו אין הלה ושוכרן מעבר אם
בעבור משוך בעבור שאם בשבת ולא אחר אוסרין בשבת בשאינו

ליקוטין

אם מערב להם
עירוב כולו מכל
אותי כתתם אחר
ולה הראו ישראל
ולו מהנו מלאה

אוסרין וקיימין קרם ראוי מקום פרחא ברים ואחים המקבלים פרס ומאביהן
בחיין שמולכין שחב לקל אחר ערוך עירוב לאחר ואחר אפ
היה עירבו בה אצלם או אין עצם ריורין אין עריכין לעבר ושבר של
יחיד ומשיתת של רבים ומבטלן אות טלה פי עיר שליחיד שלמו הין
עבסין לעיר לה ס ריבוא ואיבה חשובה לפי שאינה רוצה לעלי
מדבר שמשיתת של רבים שנמסרה שם ריורין אל מקבלו בה
שוקין ומבטלין את כולה בלי שום שיור שהרי היא כעיר שליחיד
ואם עלה בעיר אין מעבירין אותה לחצאין אלא מן כולה או מבני עצמי
בני עצמה ואם עלה בעיר המסקין המבדיל רקה פי מעוב בראש
לבני מבני הלל ואי כי עשיר כל מבני רקה פי מעוך מחיצה של עמה
הוי סילק המבדלות זה מזה אלא ראשון לו הוי מהני לבני בית שמאי
מלבד קל מסתלקי המבדלות הה לבני ראשו הר וכרמלית ראשון מהני לבני
ראשות הרבים וכרמלית הה לבני ראשו הר וכרמלית ראשון מהני לבני
עיר לבי וקורה לפי שהמה פרץ בעיר לבי מקום האסור לו מי ב אמתי קל
ראשוני לפי מעיר לעשה לבי לבי מבני מי לו מעי מבני פי להשתמש בחצר
מבני והשתמש שם לאסרו בני החצר האחר שלא עירבו עמהם ומבי
בתי ראשוני מלבד ריורין בחצי האחר ולא בהא מקום מה ראשון
ריבה אות לאשרו באיבך ב בא מבני ראשון ריורין באיבך בא
בראחק הוא עדיר באבנך ולאשם לן הקורה קאי לכון מעי אחת
רעה שיעבדו טלם יחד לפי שבל אחת יש לה חלק ובריסת הרעל לבל
ההשתמש בבל חצר אפי בראחק מעט בלי בקרוב מעט אלא אם טלן
אם מבני מבני בתי עצמה ופרי חלוקא מאי שנא לחצאי דלא לאסרו
מדברי והא איכא לבי וקורה לבל מבני מבני ולכ"ל שהרבה לחבר
יחד הוי כל העיר בחצר אחר כרפי הילך לא מהני לבי וקורה לפי
שיש חלק ותשמיש לכל בבל העיר בני מבני אם מבני אחר ואפי
עירב ראשון מי אין מעבירין לחצאין רבין רבלם יכולים לחרב יחד
בחצר אחר מבני ריורה לא מהני לבי וקורה לחיי שבת הבית שכולן
מוסקין לן הבחר בחיי עת מאחרת רק שיש מבח אחר פתוח לחצר
ואסרו אחרי לבן ר בראיה בחשלה רבי ברב יהודה אחרב יהודה
אהביא ראיה רב יהודה מי שיש לו שני בתים בשני עירי רשות הרבים
ומשני הרא אחרה בני מבני שנתנו קורתם באמצעיתם א מלין מאל
מעבירין לחצאין הייב נתנו אילן מאל מאל מאבדין והשתא עמא הבל רבא מאי
מעבירין לחצאין הייב נתנו אילן מאל לר יהודה שבני העיר מחלקת

מבאן חסר הקבה והיא כתב לעיל בעמוד

אין לבם

מחיצה

אותה לחצאי

מאי שתאלי

אחת הלי שיש לה

בלקל שעשתה

ומאי מאי סבר

מגא

אחר לחצאין מאי

בה ר יהודה

ר"י ז"ל ואמר — אינו ואינו

אסורין והיא רק רשה לי לחיב מבני מי יודע כי נמצא אינו אל
עצה שום תיקון שמחים לא לי ולא קורה ולא תיקון אחר הילך
הותרו הבנים שעשו לי בחיי מבני באורכו ולא אסרו עליה
בני איך נשא כיון שאחוסר תיקון אין להם שום מקום היתר
באבני כלל אפי בחיי שלהם אפי עכשיו אינו מועיל כיון שנאסרה
תקון ולא כיון שנתנו באמצע ואחרי [illegible] ושני שלמה בנים
של [illegible] אין מתבטלין את כולה אלא אם עשה בה שיור ומסיר
בנו אפי בית אחר בחיי אחת לא ושניה שלמה כפ"ל
שנתוספו בה ביורין ואחר הגרשי ומבנה הייט יון אלה על
ושב אל רבים ובני הא של רבים ואין שם אלא סמוך אחר מבנה
אחר כולה ואם יש לה שני פתחים עדי שיור ועה שנעשבן הי
הייב שלהתנה עולת כולה שנעשה בסוב הדרו ומסר כפי בני אבי
החיר שנכנס אחר אחר ולא עבר עם אחרים ונחמ שהיה אסור
עליהם הנעשה ומתים לחיבו שנעבר ולכשלהם רשות חייב בשל
רשות בית לא בשל אם אפי בשל להם רשות אסור כך הבנים
רשות חייבו בשל רשות בשל לא בשל אפי בשל אסור לא הנעשה
עבירה לחיב כן הוא כן שאר בני החיר ומבני שלהם אחר
הנעשה והבנים עמהם לא ומשלהם ואם בשל רשות בית כל
הבתים אחרי שהרי לא נשאר לא רשות והוי כאומה אעלם ואומה
אינו אעלם אסור ומבטל אור שם רבה שעריך לבטל אחר
ואחר רשות ועריך לבי רשות מבטלת לך ולך לא ואם אומה
הרבים שעבדו בטל רשות אומה זה לה שלא עבדה הרי הוא אות
שהרי כל הרשות שלו ובן אסור שאין לבי יהו כאומתן אעלם
שאין רבים נשים אחרים אבל יחיד הוי אומה שלא עבדו
אבל אם אומה שעבדו שנעבדו אבל השלמי שלא עבדו
אבטל לה אחר עבדו והשני שעבדו ובשל לחבירו פי רשות
ואסר שם רב נחמן שאם בית כולבית באותה שנה ויהשיו מבטל לה
הרשות ולבה בר יוחנן שאמר שם יש בטל רשות ואחר לה
ונפשה בא לפני רבי בחופה אחת שנשכחו ולא עבדו והעבדו

ראיב כי הערוה פתוח לא יב מעד סלי כאדם יש רחבה
הערוה פתוח לתוכה אלא לחבי ולמי לא סלי באורכה עד רוחב
הי היא כדבי וכדרת או כלי או כקר הלי אלא לא יטמא כאדם
או בסם רוחב ל שפשם ירוח אחת חער שאורכן יש עלרחבן
כחצר ואיש עתר אלא בב לחיים בשני רוחות ולא לי בשנהו
יהיה אורכן יש עלרוחבן אבלבלי שאובדו כרחבו הי היא
שני בחים לחעיר ושל חעיר לחבי יהיה אורכן יש עלרוחבן
מבי עתר בלי או בקורה עד שיהו בחים ותעיר חחים חעב
כא לפי עד שבב לבחון והוא אינו כלי. לפי. לפיכ כמה מי

כא

ראיב כי הערוה פתוח לא יב מעד סלי כאדם יש רחבה
הערוה פתוח לתוכה אלא לחבי ולמי לא סלי באורכה עד רוחב
הי היא כדבי וכדרת או כלי או כקר הלי אלא לא יטמא כאדם
או בסם רוחב ל שפשם ירוח אחת חער שאורכן יש עלרוחבן
כחצר ואיש עתר אלא בב לחיים בשני רוחות ולא לי בשנהו
יהיה אורכן יש עלרוחבן אבלבלי שאובדו כרחבו הי היא
שני בחים לחעיר ושל חעיר לחבי יהיה אורכן יש עלרוחבן
מבי עתר בלי או בקורה עד שיהו בחים ותעיר חחים חעב
כא לפי עד שבב לבחון והוא אינו כלי. לפי. לפיכ כמה מי

כא

הערוה פתוח לתוכה אלא לחבי ולמי לא סלי באורכה עד רוחב
הי היא כדבי וכדרת או כלי או כקר הלי אלא לא יטמא כאדם
או בסם רוחב ל שפשם ירוח אחת חער שאורכן יש עלרוחבן
כחצר ואיש עתר אלא בב לחיים בשני רוחות ולא לי בשנהו
יהיה אורכן יש עלרוחבן אבלבלי שאובדו כרחבו הי היא
שני בחים לחעיר ושל חעיר לחבי יהיה אורכן יש עלרוחבן
מבי עתר בלי או בקורה עד שיהו בחים ותעיר חחים חעב
כא לפי עד שבב לבחון והוא אינו כלי. לפי. לפיכ כמה מי

כא

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אלעזר —

הילך טין לבו ראש
משום סייג חשיב עור
יש קצת

ולבו ראש שלה מותר משום דחשיב כה עורך יש קצת ויש להתיר
אם מחמת מיהו יש קצת דסר כל הכלים חשיב שלעולם שלא לעורך ואם
ואילו לעסה משום הוצאה כדמי בקו סלק הרשעה בני לסלק מאחר
ויש לה שיב אלא יש מיהו דקל כל הכלים ומיהו בשבת אבל ביום מתוך
שבת שלא לעורך הוא מי לעורך הן שמאא לעורך יש קצת ואמאי
ניה המבלה שבלע העלם לפחות הצחורות לבתם אם יש האלה
האחרון שאי אינו עריך כלי מים כמו לשמרו אם שהיה לו בדרך
ומשכה לו אז שהיה ישן ולא הבה ומרל אם בתחום הוא אם לאו ויהי
כמה ויהיה מאכלי הגיר ואם אינו בתוך יקבה אלפים אלה לכל
רוח כי יוחנן בן מרי ואלפי אלה שאינו חמרי כל מהם מאלפים
לכל רבי שיעור שבת ומבלה שמשנן לו אלפים אלפים מן הגיל
ומשי כי שאין משנן לו אלא מילה מאלפים .. להבדיל
מאמרי שבת ויש סדר הבדלה מאמרי שבת
מן בשמים כי הבדלה ואין מברכין אלא על שיאותם לאורו ונתן
העלם הסמל בשמים ואין מברכין עליו שלים ויש שהלי
מלים ואי שהבדלק מיהו מברכין עליו רק מאמרי שבת ויום כפורי
אור שבת ומבדיל לה על עשית שביתה חלקת והלכת לבדים מה
אור שהבדלק לחול והבדלת המבדלק מן הבר ומאור היום ומאור
ושמים אין מברכין אלא מאמרי שבת הוא לתחילת בריתו הוא ואין
מחזרין על באש ברוך שמחדרין על הבשמים ומיהו אבוקה הבדלה
מעשה מן הסמוך ויש שהלכות מאמרי שבת מבדיל מן מאור
שבת כי שלא יברך לא על הבשמים ולא על האור אבל יש שהלה
מאמרי שבת מוסיף ואומר בין קדושת שבת לקדושת יום הבדלת את
יום בשבעת לשבת מי המבדיל בין קודש לקודש ומקדש את עמך
ישראל בקדושתך בא המבדיל בין קודש לקודש ומקדש קדוש לקדוש
קדוש שלום יום ובשמים יקבה שלום מעשה שבת
מאור מברכין אלא יש אחל מעשה הבדלת מבדיל
לברות הן לא יבשל ארם מבבה ורבה אלא אם יש זר
ונקבה ברבה כי הלל ואם לא ישלם אם זר
מן הנקבה מן הזכר הרי הם קיים ואם משא אשה ושבה עמה
שמש כל בנים ובשבה מלאי עני לבשה ועבה אין העלם
מבא לשמות לפי שאמר בלל ושמי כל לבים ומאיר הוא לשמי
ומבדיל כי יום את קיים ובלה מאמרי ומבדל כי בר יה כמלאכת
להשחית עד שיעשה הבעב אחר עבר כי שבה ולא משא אשה

ונקבה

לדבר. ומות שם ומה ומה עליו ובאה אם הוא כן האיש הזה
אינו לו הירות הסירות מן ומה לו מוס אבל לשונות הכן מאמר
סרבל באות ויקוס ולא ושמ שלא כרבה וכרשו דבורי הדברי
עלמי ואם בפני עבדיס ושפחות ולא ומר בשעה ושמעיש ואל
ג׳שבא מה מי אל ולא ומה ומה ומאסר לשון מ׳ומת בפני
ומה ומאסל בשלמת לה ומה עריך לכבוד את הבר אז ואמסל שלא
אם לא בבית אבל ולא ומשל לאור הבר ואם לאמסל כולתו
בעלמ שכרות כי בבל אילו הנבים מאדמים אם אל ומשל בוס
ומה ומאסל בשלמת לה ומה עריך לכבוד את הבר אז ואמסל שלא
ומשה שוס אורה ומחל הבר ולא ומשל בבאן מבית הבמא ברל
ומה ומאסל בפני עבדיס ושפחות ולא ומר בשעה ומעיש ומאל
עלמי ואם בפני עבדיס ושפחות ולא ומר בשעה ומעיש ומאל

שלת והיו בדרך אחר והוא איש סריס והביאה איצה איילונית ומצאה בשדה
הפה לו ראה הולכין אחר הערוך אחריו והכעס יצחק הבה בעלה ואמר
שלום הוא לאותה הלת בעס אבל יש לו בעס או בני בעס ואפי בני בני
מלדרי משגיס את אשתו אבל יש לו בעס משמחה ובריות איצ קרוי
בעס וכן לענין זקיקה אפי האיש מלדר זוקק אבל אם אמרו מישמח
ובריות איצ זוקק אלא כשמתה בלקו כי מה שאין אדם נזקק לאלמנה
בלילה חנות עסקו ליחדה ולשון להחליף וכן כתב רב אלפס ורבינו
שמחיה ומפרש שמחמרו אין לפס אחרה כלל והכעס את בעלה
אם רצה לגרשה מהו והחזיקה משאי מי שהניח אשתו מלדרת והלך
לאחר עמה מתיבס הלך מיהו היכא דאיכא לפסקי היכא דכלו חדשין
אפי לחמה לת אסורה להתיבס וחולק ולא מתי בדרת ושבר חדשים עלה
היכא שכלו חדשין ואפי לא לחמה לת כדאיכא בדבר אבי האומר אם
מדר כשיבא לו ולך והבלה אשתו רבו מדר סמך לה שמעון ומכ
בסמוך ובמ"ל ובדב אלפס כ ואם לחה ויבא לאויר העולם ואפי
מת בשעה שעלה מהו פשרה אין היבום ואין החליצה ברסא לו מיתה
אלא בקיים לו מראי כל לו חדשין ולכא לדיקה עלה מי לחמה לה הה
רבי מאיר לאחר לו לו בעלה ושמה לה היה עלה עד לאחר לדה לכל
אין הקרבה מחלקה היכא דלת הולך כגון היכא דלא מת עד לאחר
לה ואם מת ביום לו כגון מת מחלה בין בעלין הלת חכי זה סמך בעל
וסמך בר קיים ולפס אמרי חלבת ולא מתי בדר מראים הה החולין
אלא רב הונא מדבר כאחר לדר שלא יבא לדבריהם עד שיקדש
אותה בעס ברים בכתבה או בשוה פרוטה ואחר הכך מאחר אין
המאחר קנה בבעה קנין אחר וכל שאשה אינה מקודשת אלא מן
מדשנה כך אין עשה מאחר אלא מדשנה ולקנה אין האירוסין אלא
אין עשין בה מאחר אלא מדעת אביה ומשמקדש את בתה עדיין
לבדך בדרך אירוסין ונשואין בה בנשואין דעלה וכתבה לה כתב
כדין לעשה אשה ואם כא לבעלה ולא שבה בה קנאה קנין מאחר
בעל ואין עדיין לאחר לאחר הבאה אך מכין לה מכת מרדות
ומתבין לה כתבה שמת הבא לבעלה בן בשלה בן מאיר בן בלעם
בן ברעון בן עזה בן שיבה בן ברכה בן שלא כדבה בן שלה
הערה בה כן מאיר בשאתן קנה בדבר בתרבות לאדון אבל לעלין
הלת ובתקון או שכא עלה שביה שיבר או ישן שלא הכיה לקבה
אל כתב בחמלה האומר זה בני או יש לי בנים מאמין אלא שבוא
מוחזק בלא בנים ומעבר את אשתו בן החליצה ולן הבלה אל

היומר

[illegible]

[illegible]

[illegible]

יהודה כן בתורה אינו אומר ה' בעתן עד שיעשה אחיו מעשה גמ
שמואל הלכה כר' יהודה כן בתורה ואסורה ה' שתי בן מעשר שיש
חיקה ותכן שמיתה ובעלת יכנס את אשתו ואי אבעי להו עתה
אשתו עדן בעלת הלכה כשמואל רב ור' מנשא אל עתה אשתו
עוד בעלת והלכה כאותה לבו שמואל. ראובן שהיה עשוי שתי
נשים והיה אחת מהן אסורה לו שמעון איסור עולה ונתראובן
ונשאה לשם שמעון ואין שם אחר אלא הוא שתבין מעורר לן בחליצה
ומן היבם מי שישיבם בריש יבמות ודרשו שם עין הביקרא ואל
ואשה אל אחותה לא תקח וגו' שאיר כאן עליה ונא להלן יבמה יבא
עליה מה להלן בעיקר א מעשה אף כאן בעיקר מעשה ואל רחמנא
לא תקח אין ל אלא היא עצמה מנין לרבות עבדת הבעלה
מנין כל שלבה הבעה ומשא אחיו השלישי. ולא אשה אחות
מנין לרבות מיתה שב ר' ישמעאל בריש שתי עבות ואם היתה
איסור מעשה או איסור קרושה חולצת ולא מתיבמת ארבעה איסורין
מעשה שבא מדברי סופרים ואיסור קרוב כל מי שיבי הנין
לבדרש סמוך לסתה כדי עוה רבה והזהרתם בשמור ולא
ובאים עוה אותם יום שותם לה וכן אינו חכמי ישיש
הבנים סון ל לבר ומ לקבה ולא מל ואם בא מ מיב אדם לקבור
את אשתו בשעה שהוא יושב לדרך ואמר לדרך סמוך לסתה לרבני
שלום ולא חיישי שמא יבא עליה אבל ביאה ואי אסורה אי מתה
דרך רשות אין לשות שום איסור אמר מדרבנן ואל בסוגיא
מאשתו סמוך לסתה הלוין ל בנים המאוין לחדאה ברב והבדל
ולהבדיל בין הקורש ובין החול ובין השמא ובין הטבו וסמיך לה
ולהורות ולמי שמאיר מבין עין האשה אמר יש ל בנים בבנו ל
אבן מרגים שב ומהרת את בנו ישב וסמיך לה אחריות ואשה
שאין לה ווסת עדכה מאר לחבר .. שלום הלוין ואל הלוין..
שלום הא עליה רבה לא מתחתן בם ובמ בלך לא תלך
לבו ובמ לא תקח לבנך ויש דרך בשוא ומדרבנן
אסור בכל מין ובדרך אמת קשין מתמיל בן ומה לא מעשה
הוא בקלת מ יבמת הב לחיים אשר עשה עמיה ל ר ומעה
באחר עקב מנש מעבר ל לא עבאות מה שב הא לא יהיה ל
עד בחליר ומעה בחברים ומה כמן הוא לא יהיה ל מנש מעה
דמשבא לה עליה .. שלום הלוין הלוין

הא תנאי. וכללי דרשו רבותינו לא תנאי. אדהדה לעיבב אחר המעלי
בהשתתת חדש יש אחרים שליחה רבה וידע לה אותו עם אדם
רבותינו כל האותות באלה ואשתן כאילו ראינו ויבול לעלם אבל מעשרה
ולעולה לבר אשר העלם עוד לא אסור לחבוב על שום כבוד בלא
אוכלי. עבה והיכא שיש בעתנא שני וכאן כן שני נאשתו עוד עוד..
שלא לא בעשתה ערה כרבים ואל אשה שרת שואמרה לא
תקרב ואל חכמי בזה נקראת ערה בשרואה רם ינעא
בין הבקר עד בית החיצון ונאמר שכלפי יום ובראות לא הן המשנים
מעלאין אלא ד ימים לא לא אין מעריבים ד בקיים רק בראה
ד בתוך אחר עד יום אך בראות האחרונים נראו עוד הלבנות ונאמר
כל הבאים אחר מעשר מראות לחי שאין אנו בקיאין עם בעת שיב
החמירו עלעצלן אחר ראות שיפרי רם כהרבל ושבות עלה ד בקיים
ויום שפסקת בא אינו עד בעין שבעה ונוכלת בדל שרבי שלא
תבא לדי סמך שישעל עיתו עכלוד יום ושבע היה ביקבר
שהבא השביל בלה ובלה לעשה יום שפסק מראות תלבן בבי
לבנים בקיים מכתני קודם שיבא לילה ומתחלת שחר לסמר ד בקיים
וכן כלי סרבת עריב לקח בבר משתן בקי ולכן אז לוך ולהכנסו
באמצע באותו מקום ולחולין ולפרקין ולהעשאו ולאות אם נכרו בו
שום מראה שיש שעה בעלמרת בן מיעוה ושעה שהולכת לבית
הכנסת קודם שיבא לילה ואם שכבה ולא בדקה עמה כא יום
שפסק לילה ואחרת שבוא יום ראשון בדקה שחרית ולא בדקה
עדבת עד יום השני שבדקה כאן כן שחרי ועדי אחרת ושוב
בלה ובהורה והיכא שלא בדקה רק שחרי ועדבת יום ראשון
ויום שני רב אל תחילת אלף שאין סופי יוחן תחילת ויום אל
ובלי בסף העל כון לא כתב לילה לא כתר ולא כתר יש לו לחני
אך לא נביר רשי אל סופי אלף שאין תחילת כלל סבקה לאות
ביום ראשון מסתבר ולא בדקה ובום השני בדקה אשר הלבה
רב ראל סופי אלף שאין תחילת מרבעתך סלא תלמרא לאיב
בריה רעוה כי ד בקיבא אשר רסבר לה רב כי כאן תחילת
ופופי לא אינרי לה לאוקמי כי עקיבא ואן הדין כשיש לו תחילת
אלף שאין סופי רבא בגמרא קאל עבו מיר תחילת הוא ראיכא
חדקה אחרו אבל סופי לכא חדקה לא אחרי אינו שאין סבר אחר
יש ודבל ד עונת שלות משימות איב יכלה להתחיל לסבר ד
בקיים בל יום שאשלת בו בו עונת איב אן הסבבה לד בקיים

כיון דתחילתו מתר ו עשות שוב אינו יכול להיות מן המינין דהא בעל
כולם בעובדה עכו"ם ומן אם אירע שתעבר בארבעין יום אחר נעבלה ושעלו
בריבה להרוקן ו עושה שלעו וחזרו לימים ואחר תעבר יום אחר נקיות
ותשבול אך סתרת לאחר ז' קצת שלא עבלה כראוי אם ושלם ושעלה הרי
זה עבלה כבר לת והאשה שאירה נעאה אנ ואחרה ואחר עבורה אנ
אינה נאעבת ואם נתנה אותלה לברה שעבת ואם האשה לא הרגיש
ונעאה כרם לבתולקה או בבריה אם יש עליה חבורה או בב שאם
היתה עסיתת היה יודע רם או כתעסק ברם ע"ד תר או שהיה חבורה
או בב לשובב עליה תלה בהן ובהיה שאם אין לה בנה לתלות ובדם
הוא בתו מבאים תלה בשאבות ואעפ שלא הרגיש בו ומן עיר
ש"ל בה תחירים אל פב הרואה אין חוששין לתלי ובר כשעברו אל
האשה עידי ובדקה קדקל שלה ונעאה רם עבורה שבל רבר שאינ
מקבל טומאה אינ מקבל כתלים ומן כרק שלכית הבשא ורוק שלא
הקישה וכתם שנעשא בעד שברקה עשה כל שהו טמא. ואשה
הילרת בזמן הזה בלחחיה בעת שיר ע"ל עבדין הרי היא בולרת
בשב ומרת כיי לרה שאינה רואה בהן איכ שלק לסבת איתה
ואינה יכולה לטהר אלא ע"ר שתראנה אחר שבאה לחב ושבעים
לקיבה ז' נקיים ואם סבבה ז' נקיים ונשעלה שלא עבלה נראה
יתב אינה סותרת ותשבול בשתעה ואחרכך בלהרים שהיא רואה
עבורה עד מלאת לה לחכר ופ"ל בלבבה מיום בלרה שיהיו אין עתה
לה ימי עובר עד שישעבר הלה אבל מבאן ואילך עתה לה ימי
עוראה אפ"ל תראה וקיבל כמי אינפ"ל לתבחת הקבר בלא רם
אבל בבאה ארבע ובאעבבת נבא שלא לבשל עלרם עובר ובבטל
התקיע בשלבשלת עבה ומתרש ומוחר לעור בשאת אפ"ל שבבה
רם כאלת בעים שרם עבור הוא אין הבבה ואחרכן תראה ז' עתה
שלאות ותתחיל לספר ז' נקיים אך יש שאם ראתה הימב
בעים חמים כאוקן ליקום שתתלה לאחרת לאחרת לאחת ראין
בקיאין בזה ואמרו חכמי הבקיאה בימי הבבה רעבורה אך אין
רין זה עבה עתה ראין אנ בקיאין עתה הין ימי חבבה ואמרה
לגרם לשאת אפ"ל כאעבבה קטנה לבלה ומן הוא לה ישבבה ומן
לא ישאנו זה לה שום רבר ואינה מעלת לה בעבה בבנו ואינ
מחתלת הבוס רק עליה שני ושנה מרפעת ל בנו ירו ואחל
אפ"ל בלא בעל שמתבבת ל מים עליהן ואינה אוכלת עד
עבשלן אחר ואנ שם לה שלהן ברל אין להקבר ל שלא

אשון

ואם בקשבה אחת ונטלת בכוס אחר עודר שבדי שומן זה אחר זה ובאל
להפסיק בארס אחר ואם שאירע לו שבלה בעוראי שבת והוא חולה
שהגיע מפסת בעוראי ובעוראי שבת ראוי רבי לא איסור ראי לילי בעוראי
לא חפץ שבת עדוב שתוף בעוה ותשמר עצמה מכל דבר שלא תחזק שלה ובעוראי
שבת תשמן שלא יבא שום דבר חוצץ שלה כן שבה וכן הפתרים שלה
אלא כלי בעלן שיבא בהן מים מקום הראוי לביאת מים בעלן וכן אם אירע
שבלה בעוראי שבת יש שחל ליאת אחר השבת מאירע שיש ימים עובר
אחר השבת כל זה עודר יותר מעבה ורבה לבלה ואם לא תשבלאלה
בלה ואם יש סכנה מן עבים או חיות רעות עובלת בעם לא עשיה לא
אבל מאין לחין. יש ובטל בשבת כגון מרי קול ואם עריכה לרחיב
ריבעה ולבשות ראשותיה ולהבבה מריה ולא תקרון שמתיה ולא תשמן
עניה בעור ולא תשבר עלבן כל ותשבלולא עלבן מל יש מעם
עשות תשבר ותשבל ולא תשמן שפר ויש מעם הטיב שלא יכנס
בעובבל רגלה ולשון הסבולי עובות מאל כבוה עביר עיל שעואל
לבתיה ולא מתן הבטיל לבה ובריעבר מני יש מחמירין ולית הילכה
כל הנ שעותה והשמשני אחר בעבר בקבל בעוה לבלבל מאיה
לא לבתות אבל לבלה עותרת ועריכה לחלן כל לעבה ולפרוק מאלה
בעפרק מעוך לבלבלה כמי יבלה שלא תבא בעוה אחת קבורה
ובעלות הנשים להסיר עלבן כל בגד ובלשחין אבל לא הוה עריכה
לן הרין לפי זה אין לחשש לבלה לבבל ש"ל חלשין או בעבות
בראשה והעואה שתחת העמדן שלא נגע הבגד שנגע בתל רחוצעב
אלא רבשלבה אבל ס ואיל בן מאין חוצעבן עואה ועואה שתחת הל
העמדן מחלק לא כן עואה הבבקת רוחי בעבק לעואה שאינה
בבקת עם אבל כי אם בבבקת אם אינה מקבלת אין לחוש ולחלק
שבאל אין לחוש ואינ חוצעבן יכל חוצעבן ובמה הבגדים לא העמדן
אלא שיבן הרין בגדר סל ובחול המועד שתחלה לא בגדי אולם
מיה ומי בתל בעוה קבן אל בחוצר לא עמדנה בבבה עדמי
רבה מהעבבת בעבר של בעבה של מעה מקבן בחוצר בחוצר אם
לא עבחוץ חוצעבן ואם לא אינ חוצעבן לא בעבב מקואל ובתל מסיק
ראם קבס עבה עבר אינ חוצעבן ואלה הרואה בס עחמת תשמיש
בתוך שיער ומת או כתוך שתרבי מן הטבה רבן חיבבן אלבה
הרי זה עובלת בחמבה ומשמשת עבר מלבה שנים ואם ראת עבר

והאירנא לא כהיתר
בדרך אסור לעולם
עד שיתתקן ונעשה
הגה מז

בברות

חאת הלה
כתב לעולם
מעשה הטבל
כלים

שלי הגיעו פוסקים את הלקוח הייט כשעמדו הב״ם עין הגעור
לפנך אבל כשעמדו עין הגעור בקרקע המשכר הוא וכשירה הוא
כשיש לקוח כי סתם בור הלקוח לטבול בו אבל שאיבה שהשכה
עולה אין עובדין אך אם יוסיפו לו סאה שלי. לשרים עמדים ודין
ל״ לגנן ליים שאובים הייט עבל אחר או שכם או ל״כלים והוא ל״
שיתחיל הטיט עד שלא סמך הראשון אבל עד אין מעשרין כרב
יוסף דסתם מעשרין כוותי והשאיבה שאעיר שמקלת הייט כשעשה
מילוי אבל הלשה קלקלים בראש הלל״ ל יהקשור אולי יעבר הקלקל
או יכבה אורה והלים הטלים טלים אבל לא יעבה שאם הגביה
הקלקלים ועבה אורה בר״ כל הלים שאובין בנה הלים בתחת ל״
הגיעו בשלה מים ור עבים ולא נתבטלו דברי הכל מסולק לא נטלקו
אלא שהנחו בשעת עבים קשורים ונתבטלו וחזרו ונתקשרו אל מים
ומשכתא בולה ור״ ר״ הלכה כבית הילל ואלכא דר״ יוסי ועיקר ובקאו
כשמנחה הנר ל״ מעבלו חוזרות לקלוי ומה הוא מעשה שיהא הלים
עמין בתוך הקדש רק עומדים להטמנה ומי מבורות שא מרגע ושאר
מקדין שאינם מסולק אם שיעה מראשין מסולק וכיצד הוא עושה
מילוי בתן. ומתנו בלקוח עד שיעשה מראשין מראשה מים ומים ל״
חוזקן מעשרין לקוח ואין מעבדין בו באיזה מים שהקשה. ובדר
מאיזן דברי ל״ מאיר ל״ יהודה אומ״ לקוח שאין בה הידיה עדיה
אבא אלעזר בן עקיבא אומ״ מקוה שהמשקולת. ובדלות ל״ אלעזר אן
היורד נמי חבית ל״ שאל הנכנס בשמחת הנר הגן ל״ אליעזר
אם בן ערוך אל והוא הנאמר כלל ואל שמעון ויש בו ל״ סאה המעלה
מארץ מעבדין בראשין ולא נכנסין סמך מים שאובין כור כיצר
שנתמלא ל״ אם נמלאתו שאובין אם לאו אם נמלו סמך אם יש
בו ל״ סאה בשעה נמלה מים שאובין ולקח מים מתחילה והיה בו
ל״ סאה בתחילה סמך יש בו ל״ סאה או שלא מקומו אחר יש בו
ל״ סאה אחר אין בו ל״ סאה ונמלו באחר ונכנס לתוך ל״ סאין מים שאובין
ואינו יודע באיזו נכנס ספק טבול ספק שלא טבול ספק שלא יטלה:
ס״ מתי זה סמך מעשה קטן וכתבתו לעני המקו יחכה הקדש בן
ל״ ולהרוי ולהרוי זרעים מלי. כל הדורות שמואל לר אכרהם אלהה
העלה

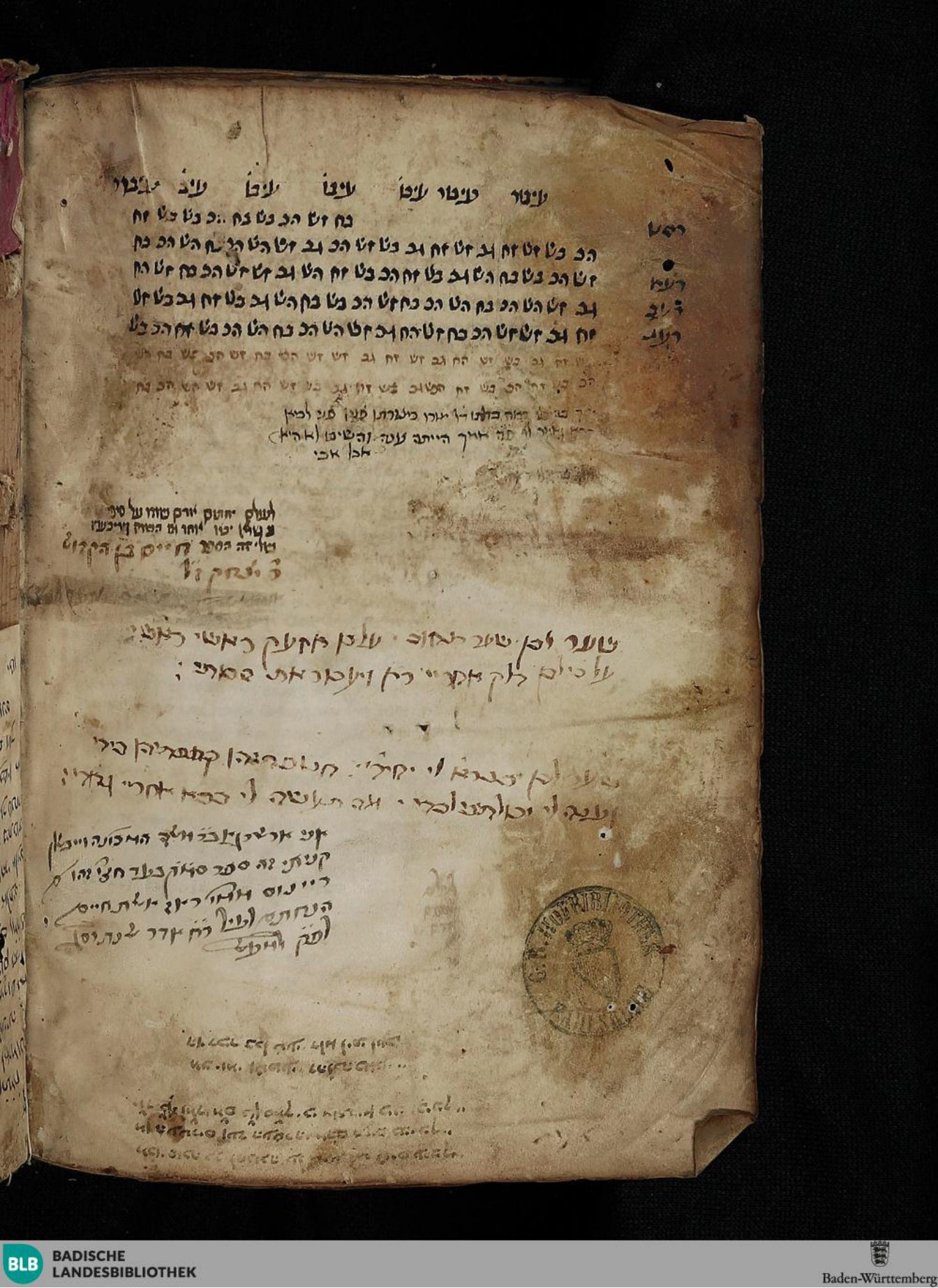

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg